

Thần Châu Kỳ Hiệp 4 - Anh Hùng Hảo Hán

Contents

Thần Châu Kỳ Hiệp 4 - Anh Hùng Hảo Hán	1
1. Chương 1: Đường Hoa.	2
2. Chương 2: Thập Niên Chiến Đấu.	9
3. Chương 3: Quỷ	21
4. Chương 4: Quỷ Khí Âm Sâm	26
5. Chương 5: Cánh Tay Đứt Lìa Và Thanh Dao Bình Phàm	36
6. Chương 6: Một Ngón Tay Như Hoa Mềm	44
7. Chương 7: Một Cánh Tay, Một Cái Chân	53
8. Chương 8: Bốn Người Đi Trên Cổ Đạo.	63
9. Chương 9: Thiên Chính Và Long Hồ.	71
10. Chương 10: Thái Thiện Và Thủ Khuyết.	81
11. Chương 11: Liễu Ngũ.	89
12. Chương 12: Đàn Cầm, Nhị Hồ, Sáo.	97
13. Chương 13: Hòa Thượng Đại Sư.	106
14. Chương 14: Mái Ngói Lấp Lánh Sáng.	115
15. Chương 15: Biệt Ly Lương Kiếm, Tương Kiến Bảo Dao.	125
16. Chương 16: Cẩm Giang Cuồn Cuộn Vùi Thây Đường Bằng.	133
17. Chương 17: Giang Hồ Liêu Lạc, Nhĩ An Quy.	140
18. Chương 18: Trận Chiến Của Kiếm Vương.	151
19. Chương 19: Cái Chết Của Hỏa Vương.	157
20. Chương 20: Hai Tên Xà Vương.	166
21. Chương 21: Điểm Điểm Tuyết Sơn.	176

Thần Châu Kỳ Hiệp 4 - Anh Hùng Hảo Hán

Giới thiệu

Người dịch: ngo_ngoBiên tập: Nguồn: Tang Thu Vien

1. Chương 1: Đường Hoa.

Tiêu Thu Thủy đứng nhìn khách điểm bàn ghế ngổn ngang, không một bóng người, lặng lẽ hạ lời thề.

Hắn đang định rời khỏi khách điểm thì đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Trên mấy cái ghế, trên mấy chiếc bàn, thậm chí trên cả tường, có cắm rất nhiều mũi kim nhỏ như lông trâu.

Một con kiến bò qua, nó vừa tới cách một mũi châm còn nhỏ hơn kim thêu khoảng ba thước thì bỗng rơi xuống khỏi vách tường, đã chết.

Số ám khí này có độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Càng đặc thù hơn là, số ám khí này bắn vào đâu liền mang cùng màu với sự vật ở chỗ đó, bắn lên bàn liền giống như một vết ố mờ trên bàn, nếu không phải có người tinh tế như Tiêu Thu Thủy cẩn thận quan sát thì căn bản không thể nhận ra được.

Loại ám khí này không ngờ lại giống như một vài loài động vật biết tự đổi màu vậy.

Ám khí tinh xảo như thế, ám khí kịch độc như thế.

Kết luận đại khái chỉ có một:

... Người của Đường môn đã tới!

Nhưng ám khí của Đường Phương không có độc, điểm ấy Tiêu Thu Thủy hiểu rõ hơn ai hết.

Sau đó Tiêu Thu Thủy lại trông thấy một đóa ám khí khác.

Thật sự là một “đóa” ám khí, bởi vì ám khí là một đóa hoa.

Hoa sắt.

Đóa hoa này được chế bằng sắt, đẹp rực rỡ. Hoa mang năm cánh, mở xòe ra, ở trung tâm chứa nhụy, trong nhụy lại có năm cánh chưa mở, lung linh tinh xảo, nhưng lại khiến cho người ta trông thấy mà phải giật mình chấn động.

Bông “hoa” đó cắm ở trên tường. Tường là tường cũ.

Trong tường có rất nhiều khe nứt, trong phạm vi mười thước quanh chỗ đóa “hoa” cắm vào tường, bên trong khe nứt trên tường, có hai con rết, một đàn kiến, một con chuột, tất cả đều đã chết.

Nhất là con chuột, chẳng những mất mạng mà lông còn rụng trụi lủi.

Tiêu Thu Thủy từ “ngõ cụt” tới đây chỉ mất có chốc lát, không ngờ... Càng đáng sợ hơn là hang của con chuột nằm cách chỗ bông hoa bảy thước, nó vốn chưa hề đụng chạm gì tới đóa hóa đó.

Tiêu Thu Thủy bất giác cảm thấy rùng mình sởn gai ốc. Loại ám khí này hẳn chỉ từng nghe nhắc đến, ngay cả cha hắn, Tiêu Tây Lâu đứng vào một trong Bảy đại danh kiếm cũng chỉ từng nghe qua mà thôi.

Những người từng thấy nó đều đã chết.

Loại “hoa” này có một cái tên.

Cái tên đó là “Đường hoa”.

Đường hoa không phải là người, mà là ám khí.

... Chắc chắn là đã có cao thủ Đường môn đi qua đây!

... Trong khách điểm này nhất định là đã có giao đấu, hơn nữa rút lui còn vô cùng vội vã, đến cả ám khí quan trọng như vậy của Đường môn mà cũng không mang đi.

“Đường hoa” là một trong ba ám khí tuyệt môn của Đường môn. Ngay cả Tử mẫu ly hồn phiêu cũng chỉ có thể tính là thủ pháp ám khí độc môn, không phải ám khí kỳ môn hay tuyệt môn.

Nếu không phải rút lui quá gấp lút, người của Đường môn sao có thể để ám khí quan trọng như thế ở lại đây?

Đường môn giỏi chế ám khí, ba trăm năm nay, các môn các phái, tam sơn ngũ nhạc khắp thiên hạ, vẫn không hề có ai dám mô phỏng lại, cũng không ai có thể mô phỏng nổi.

... Nhưng Đường Phương đâu? Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đường Phương đã đi đâu rồi?!

.....

Kỳ thức sau khi Tiêu Thu Thủy vừa mới tiến vào Hoan Nhạc sạn không lâu, quay ngược trở ra truy đuổi Chung Vô Ly, Tăng Sâm liền lập tức quỳ xuống, run rẩy nói:

- Bẩm báo... Tiểu nhân bẩm báo... Hỏa vương, tiểu nhân là bị Tiêu Thu Thủy.... uy hiếp, nên mới...

Tổ Kim Điện lạnh lùng hỏi:

- Không phải các người được sai đi ám sát Mộ Dung Anh sao, Khang đà chủ đâu?

Tăng Sâm sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng run lên bần bật, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi vị Hỏa vương này:

- Khang đà chủ chạy trốn rồi. Hà Sư, Khang Đình, hai vị phán quan An, Thiết... Đều đã bị Tiêu Thu Thủy giết chết...

Nghe được những lời này, ngay cả Đường Phương đang bị phong bế huyết đạo cũng chấn động... Làm sao Tiêu Thu Thủy có được thần công như vậy, chẳng lẽ là đã có kỳ ngộ gì?

Đôi lông mày như lửa thiêu của Hỏa vương nhướng lên:

- Mấy người các người, có cả phân đà chủ, mà cũng không địch nổi một tên Tiêu Thu Thủy con con?... Cao Trung đâu?

Tăng Sâm cúi đầu khúm núm:

- Cao Trung hắn.... Hắn chết dưới tay Mộ Dung Anh.

Hỏa vương trừng mắt quát:

- Mộ Dung Anh thì sao?

Tăng Sâm vẫn không dám ngẩng đầu lên:

- Mộ Dung Anh bị... Bị Khang đà chủ giết rồi.

Hỏa vương cười khà khà, nói:

- Rất tốt, rất tốt, vậy là chỉ có một mình người bị bắt đúng không?

Tăng Sâm nghe thấy có ý người, nghĩ là đã được tha, trong lòng cảm thấy nắm chắc, cung kính đáp:

- Vâng, vâng, tiểu nhân muốn dẫn Tiêu Thu Thủy đến đây, có Hỏa vương, tất dễ như trở bàn tay...

Hỏa vương cười nói:

- Người cũng biết suy tính lắm.

Tăng Sâm lạy xuống, đáp:

- Không dám, tiểu nhân chỉ là muốn học tập Hỏa vương.

Hỏa vương vui vẻ nói:

- Người ngẩng đầu lên...

Tăng Sâm ngẩng đầu nói:

- Vâng....

Đột nhiên Hỏa vương vung tay lên, một luồng lửa nóng bắn thẳng vào mặt hắn. Tăng Sâm không kịp phản ứng, bị lửa đốt lên trên mặt, phát ra tiếng xèo xèo chói tai, mặc cho Tăng Sâm phải dập thế nào, ngọn lửa cũng không tắt.

Tiếng gào thảm thiết của Tăng Sâm khiến cho người ta nghe mà không đành lòng.

Hỏa vương lạnh lùng nói:

- Người sợ chết, cho nên khuất phục, ta liền cho người chết, Quyền Lực bang không cần loại tham sống sợ chết.

Tăng Sâm lăn lộn, gào thét dưới đất, tiếng kêu thê thảm khiến người ta sởn gai ốc. Cuối cùng tiếng kêu tắt lịm, người co rút, đứt hơi, ngọn lửa lập tức tắt ngấm, vậy mà lại không hề vương lên quần áo hắn một chút nào.

Kỹ thuật dùng lửa của Hỏa vương thật khiến người ta phải kinh thán.

Đường Phương thâm nghĩ, Quyền Lực bang không ngờ lại tụ tập được nhiều kỳ kỹ đệ thuật trong thiên hạ như vậy, lại có tông sư danh môn trợ trận, thanh thể lớn mạnh, thực là sức lập nên bá nghiệp năm trăm năm nay chưa từng có.

Đúng lúc đó, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người nói:

- Cái con mẹ khốn kiếp nhà nó, kêu cha kêu mẹ cái quái quỷ thì thế, tên chết giẫm ở đâu gặp quỷ thế? Khốn kiếp!

Người đó tuôn ra một tràng thô tục, vừa xuất hiện trước cửa, Đường Phương liền không nhận được mồn reo lên.

Kể nói chuyện như đánh rắm này là một đại hán cao lớn, nhưng lại có một cái đầu bé xíu, hai con mắt tí hí, cái miệng rộng ngoác, hàm răng trắng ớn.

Thiết Tinh Nguyệt!

Bên cạnh hắn đương nhiên là còn một người nữa.

Người này miệng nhọn hoắt, bộ dạng chỉ muốn tìm người chửi nhau, nhưng lại có vẻ vô cùng lạnh lợi, chính là Khâu Nam Cổ không thể sai.

Sau lưng họ hình như còn có người.

Bọn họ hiển nhiên là đi ngang qua đây, nghe thấy tiếng kêu thảm mới tới xem có chuyện gì.

Họ không biết bên trong chính là Hỏa vương.

Họ càng không biết trong này còn có Đường Phương.

Khóe miệng Hỏa vương khê giật giật:

- Hóa ra là các người.

Khâu Nam Cổ “a” lên một tiếng:

- Chính là người! Con rùa trọc đầu, người vẫn còn chưa chết!

... Trong trận đánh ở hồ Điền, Tiêu Dịch Nhân chỉ huy một trăm ba mươi tư vị hảo hán Hoán Hoa kiếm phái, nếu không phải Hỏa vương lên hạ sát thủ thì chưa chắc đã bị Quyền Lực bang đánh bại.

Khâu Nam Cổ bước vào, sau lưng hắn lại có một người tắc ở trước cửa, không vào trong được, bởi vì nàng ta quá béo.

Chính là Đường Phì.

Người béo có vẻ ục ịch, khinh công sẽ không thể tốt được, thân thể không linh hoạt, công lực cũng sẽ không thể quá cao.

Cho nên Hỏa vương cũng không để nàng vào trong mắt.

Hắn lại càng không lo người khác sẽ nhận ra mấy người Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên.

Bởi vì hắn đã cải trang cho họ.

Hỏa vương vẫn luôn rất tự tin vào thuật dịch dung của mình, hắn luôn cảm thấy vô lâm đáng ra phải xếp kỹ thuật dịch dung của mình vào trong hàng “Thượng Quan, Mộ Dung, Phí”.

Hơn nữa, kể cả bọn chúng nhận ra được, thì cũng đã làm sao.

Hỏa vương vốn đang muốn một lưới bắt gọn cả Thiết Tinh Nguyệt lẫn Khâu Nam Cố cơ mà.

Ngay lúc này, cửa vào bỗng đổ ầm xuống, gạch đá bắn tung, một người như chim lớn phóng vào trong.

Hỏa vương biến sắc, võ công của ả béo này vượt xa sức tưởng tượng.

Đường Phi lướt tới, vung tay lên, ba đốm sáng lạnh bắn về phía Hỏa vương.

Hỏa vương hét lớn, người đã rời khỏi chỗ đứng.

Sau đó hắn liền phát hiện, bang chúng Quyền Lực bang hắn mang theo, có ít nhất một nửa ngã xuống. Ba đốm sáng lạnh vốn không phải là ám khí, bắn đến nửa đường chợt nổ tung thành mấy trăm mũi châm nhỏ, đó mới là ám khí.

Vì thế một nửa bang chúng Quyền Lực bang liền ngã xuống, chỉ riêng có Đường Phương là không sao.

Mục tiêu của Đường Phi hiển nhiên là cứu Đường Phương.

Vì thế nàng liền xông tới, phát tay giải huyệt đạo cho Đường Phương.

Đường Phương nhảy vọt lên, đã giải huyệt đạo cho Đường Bằng và Tả Khâu Siêu Nhiên.

Đường Bằng chuẩn bị giải huyệt cho Âu Dương San Nhi, Hỏa vương sao có thể chịu được nổi nhục như vậy, hét lớn, xuất thủ.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa của hắn đã bắn ra.

Trên y phục của Đường Phi có ít nhất bốn chỗ bắt lửa.

Nhưng Đường Phi đã phóng ra ám khí của nàng, Hỏa vương vụt biến sắc, phóng ra vút ra ngoài cửa, quát:

- Người là ai trong ba đại cao thủ Đường môn?

Ngọn lửa trên áo Đường Phi tắt ngấm như có kỳ tích, chỉ cháy thủng trên y phục thành mấy lỗ, lộ ra da thịt trắng bốp, Đường Phi cũng chẳng thèm để ý:

- Ta là Đường Phi.

Trong thế hệ thanh niên Đường môn có ba đại cao thủ, chính là Đường Tổng, Đường Tuyết và Đường Phi.

Hỏa vương cười lạnh, Đường Phi tuy nổi tiếng không dễ chọc, nhưng hắn tự tin mình vẫn còn chọc vào được.

Ở bên cạnh Tả Thương Sinh đã giao đấu với một hòa thượng bụng căng tròn, Hỏa vương đương nhiên là không biết người đó là hòa thượng Đại Đỗ.

Mấy người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên đại chiến với Thịnh Giang Bắc và bang chúng Quyền Lực bang.

Hỏa vương vẫn không sợ. Hắn quyết định trước khi Quyền Lực bang dốc toàn lực tiêu diệt Đường môn, phải hủy đi đại địch Đường Phi này.

Đến lúc tất yếu, hắn có thể cho một mũi lửa thiêu sạch cả khách điểm này, đốt chết hết cả người của Quyền Lực bang cũng chẳng sao.

Hắn đang định xuất thủ, Đường Phi đã lại ra tay.

Đường Phì đánh về phía hấn, nhưng kẻ ngã xuống lại là năm bang chúng Quyền Lực bang sau lưng Đường Phì.

Hỏa vương không nhìn ra được năm bang chúng Quyền Lực bang kia ngã xuống vì trúng ám khí gì. Ám khí đánh lên người, năm kẻ mạnh mẽ như rồng như hổ lập tức không động nổi một cái, không kêu nổi một tiếng, đã mất mạng. Ám khí đó thực giống như vô hình.

Trông mắt Hỏa Vương bắt đầu co rút lại, hấn phát hiện Đường Phì càng lúc càng không dễ đối phó như hấn tưởng tượng.

Đường Phì vẫn luôn rất kiêu ngạo.

Trong hệ của Đường Mộ Mộ, Đường Phì là người xuất sắc nhất không ai có thể nghi ngờ gì. Đường Mộ Mộ chính là Đường Kiếm Hà của Đường môn, do Đường Phì được xếp vào một trong ba đại cao thủ thanh niên của Đường môn nên hệ phái của Đường Mộ Mộ mới có thể so sánh được với hai hệ của Đường Quân Thương, Đường Đăng Chi có Đường Tổng và Đường Tuyệt.

Tuy Hỏa vương vừa ra tay đã làm nàng bị thương, Đường Phì vẫn rất tự tin.

Bởi vì sau lưng Hỏa vương chính là đường chết.

Nàng từng tận mắt trông thấy vị công tráo trắng hào hoa phong nhã đó ra tay, một đao chém ra, nhanh như điện xẹt.

Nàng đang muốn ra tay tiếp thì bỗng thấy Hỏa vương biến thành một đám lửa.

Một người trông thấy một người khác đột nhiên biến thành một đám lửa xanh bốc cháy rùng rùng, cảm giác đó chắc chắn là rất đặc biệt, càng huống hồ ngọn lửa đó còn quần thẳng tới chỗ nàng.

Đường Phì phóng lên, khinh công của nàng tuyệt không thể cao như Đường Phương, đoàn lửa đó đã quần lấy hai chân nàng.

Đôi chân to của nàng lập tức có cảm giác: Giống như mười lưỡi cưa sắt, đồng loạt cắt thẳng xuống xương chân nàng!

Nàng gào lên một tiếng, đánh ra ít nhất là bảy loại ám khí!

Đoàn lửa đó lại sáng lên, ám khí đánh tới bên rìa lửa bỗng đột ngột tan rã, biến mất!

Đường Phì biết bên trong đám lửa chính là Hỏa vương, nhưng lại không có cách nào phóng được ám khí vào bên trong, mà nếu không nghĩ ra được biện pháp nữa thì đôi chân nàng chắc chắn sẽ bị phế, vì thế nàng không chút do dự, đánh ra một món ám khí tuyệt môn.

Ám khí chưa từng thất bại.

Ám khí đó đương nhiên chính là Đường hoa.

Đường hoa vừa nổ liền tàn.

Lúc nổ như hoa, lúc tàn thành sắt.

Mỗi ngày một lần, chỉ giết một người, một người mà thôi.

Những người khác cũng chết theo vì nó thì đều không tính đến.

Phụ, Đường hóa cắm vào vách tường.

Hỏa vương không chết.

Nhưng cục thế lập tức biến đổi, Hỏa vương không dùng lưỡi lửa quần chân Đường Phì nữa, hấn hóa thành một ngọn lửa dài, quần thẳng ra bên ngoài!

Đóa hoa lẻ loi đó nổ ra trước mặt Hỏa vương, không ngờ còn sáng hơn ngọn lửa bốc cháy!

Ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

Nhưng Hỏa vương không ở trong ngọn lửa, đoàn lửa đó là “Tử hỏa” độc môn của Tổ Kim Điện.

Lửa này chạm vào người, lửa tắt, người chết, thế mới có tên Tử hỏa.

Mà nay Đường Phi còn chưa chết, lửa đã tắt rồi.

Lửa bị dập tắt, là bị Đường hoa đánh cho tắt.

Đường hoa cũng không cảm lên người Hỏa vương, nhưng Hỏa vương đã cảm thấy không rét mà run. Hắn cũng nhìn ra được, chỉ bằng Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc, tuyệt không phải là đối thủ của mấy người hòa thượng Đại Đỗ, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đường Phương, Đường Bằng và Âu Dương San Nhi cộng lại.

Cho nên hắn lập tức rút lui.

Hắn hóa thành một ngọn lửa lớn, không ai cản nổi.

Ba người Đường Phương, Đường Bằng, Tả Khâu đồng loạt ra tay, bọn họ không cho hắn đi, họ hận hắn đến cùng cực.

Ám khí của Đường Phương, Đường Bằng phóng ra, nhưng từ trong ngọn lửa lại có bảy tám quả cầu lửa bắn tới, nuốt chửng ám khí của họ.

Tả Khâu Siêu Nhiên am hiểu nhất là Cầm nã thủ, vì thế hắn vung tay bắt lấy Hỏa vương.

Bắt lấy Hỏa vương cũng giống như bắt lấy một viên than hồng, Tả Khâu Siêu Nhiên đau đớn buông tay, lửa đã quần đến trước cửa!

Vi công tử áo trắng, ung dung, ngạo mạn trước cửa khách điếm đột ngột ra tay!

Hắn đứng trước cửa, chính là để không cho bất kỳ ai của Quyền Lực bang ra khỏi cửa.

Đây là lần thứ tư hắn ra tay, ba tên chạy ra ngoài cửa khách điếm lúc trước đều chạy vọt qua trước mặt hắn.

Bọn chúng chạy ra được bảy tám bước, máu tươi mới phun ra, sau đó lại chạy ba bốn bước nữa mới ngã xuống mà chết.

Đó là bởi vì kiếm pháp của hắn thật sự quá nhanh.

Hắn quyết định phải cho ngọn lửa này, “Nhất đao lưỡng đoạn”!

Đến bây giờ Đường phi mới nhìn rõ Lâm công tử ra tay.

Ánh đao lóe lên, hóa ra không phải là đao, là kiếm!

Là một thanh khoái kiếm, sử ra lại là đao pháp!

Chỉ một điểm này thôi, võ công của người này tuyệt không dưới Đặng Ngọc Bình Hải Nam kiếm phái!

Ngọn lửa vụt bùng lên, lúc này lưỡi lửa bốc cao đến mức khiến người ta phải hoa mắt, sau đó liền không còn gì nữa.

Hỏa vương đã không còn ở trước cửa.

Hắn đã chạy rồi?

Lâm công tử y phục bị cháy, thần thái cũng không còn ung dung như trước, người tinh mắt có thể thấy hắn đã bị thương khá nhiều, nhưng hắn vẫn chậm rãi thu hồi thanh kiếm vừa sử ra đao pháp kia.

Trên kiếm có máu.

Trên đường cũng có máu.

Một dây máu kéo dài về phía Tây.

Một đao này vẫn không giết được Hỏa vương.

Nhưng hỏa vương đã bị thương, Lâm công tử cũng đã bị thương.

Hơn nữa hiển nhiên là Lâm công tử cũng bị thương không nhẹ. Đám Tả Thường Sinh thấy Hỏa vương chạy trốn cũng cùng tên “chưởng quỹ” liều mạng phá vây, chạy ra ngoài!

Lâm công tử lại không ngăn cản.

Một luồng chân khí của hắn đã bị ngọn lửa hùng hực tiêu hủy, hắn cần phải lập tức điều tức khôi phục.

Hắn có thể xác định, một đao của hắn đã khiến Hỏa vương bị thương còn nặng hơn hắn. Nhưng hắn lại cảm thấy chẳng còn chút mặt mũi nào, Hỏa vương giao đấu với hắn, kỳ thực có thể nói là bị hắn và Đường Phì giáp công, Hỏa vương mới phải chịu thiệt.

Đường Phì cũng thầm cảm thấy kinh sợ, ám khí Đường hoa của nàng vậy mà cũng không thể thành công.

Một Hỏa vương của Quyền Lực bang đã như vậy rồi, vậy trên đó nữa, công tử Liễu Ngũ, Triệu Sư Dung cùng Quân lâm Thiên hạ Lý Trầm Chu sẽ còn đến bậc nào!

- Làm sao mọi người biết chúng tôi ở trong này?

Tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã bị thương, nhưng hắn vẫn không quên hỏi câu này, bởi vì lúc đó bọn hắn bị phong bế huyết đạo, ngoài ra còn bị cải trang thành “người” mà sợ rằng đến chính mình nhìn thấy cũng không nhận ra.

- Nhà họ Đường chúng tôi có phương thức liên lạc đặc thù.

Đường Phì giải thích, nàng ta tuy béo ục ịch nhưng không hề ngu ngốc:

- Tôi vừa bước vào đã thấy Phương tỷ đang nháy mắt, theo số lần nháy mắt biết được kẻ bên cạnh khó đối phó, cho nên bọn tôi mới đột ngột ra tay, tránh để liên lụy tới mọi người.

Trong nhà họ Đường, Đường Phương tuy trẻ tuổi nhưng là trực hệ của Đường Nghiêu Thuấn, vai vế cực cao, ngay cả Đường Phì cũng phải gọi là “chị”, mà vốn Đường Phì cũng rất yêu quý Đường Phương.

Đường Phương, nói một câu, vội vàng nói một câu, khiến cho Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ đều vui mừng đến nhảy dựng cả lên.

- Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết, hắn vừa đi qua đây, không nhận ra chúng tôi.

Thiết Tinh Nguyệt nhảy chồm chồm:

- Hắn chưa chết! Tốt quá! Tên nhóc con này! Bây giờ hắn đang ở đâu?

Khâu Nam Cổ cũng hỏi:

- Bây giờ Tiêu đại ca đang ở đâu?

- Hắn đi rồi.

Đường Phương đáp, ánh mắt nàng tỏa sáng.

- Chúng ta đi tìm hắn!

Khâu Nam Cổ lập tức quyết định.

- Tới đâu tìm?

Đường Phì hỏi. Nàng muốn xem thử người tên là Tiêu Thu Thủy này tại sao lại có thể khiến mọi người hưng phấn đến vậy.

- Ta cũng muốn gặp hắn.

Lâm công tử khẽ buông một câu, nhắc tới Tiêu Thu Thủy, ánh mắt cũng như nóng lên.

- Hắn sẽ đi đâu?

Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng khẳng định:

- Hắn nhất định sẽ về nhà!

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cổ gần như đồng thời nói:

- Chúng ta tới phái Hoán Hoa Tứ Xuyên!

Thế nên họ lập tức rời đi.

Do vậy khi Tiêu Thu Thủy trở lại khách điểm, không gặp được Đường Phương, cũng không gặp được mọi người.

2. Chương 2: Thập Niên Chiến Đấu.

Dọc đường tuy Tiêu Thu Thủy không gặp được mấy người Thiết Tinh Nguyệt nhưng cũng nghe được chuyện về họ.

Nơi đây đã là Hoa Dương, Hoa Dương tiếp cận Thành Đô, cách hồ Điền rất xa nhưng trên đường đâu đâu cũng có thể nghe được tin tức về Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang, về trận chiến tại Thành Đô và bên bờ hồ Điền. Đó cũng là những tin tức mà Tiêu Thu Thủy mong ngóng nhất.

- Đây có lẽ là lần Quyền Lực bang bị chống trả mạnh mẽ nhất từ khi thành lập tới nay, đừng nghĩ chỉ là một Hoán Hoa kiếm phái nhỏ bé, không ngờ cũng khiến Quyền Lực bang phải hao binh tổn tướng.

Một ông lão bán dù trong một khu hàng ăn nhỏ ngoài thành Hoa Dương nói.

Người bạn ông ta đang làm nem rán trong một quán rượu gần đó cũng gơ ngón tay cái:

- Rất khá! Hoán Hoa kiếm phái đúng là rất khá, chỉ tiếc..

- Chỉ tiếc vẫn là bộ ngựa chống xe.

Một ông lão nhồi bột nói:

- Cuối cùng vẫn không phải bị hủy trong chốc lát sao....

- Chết có cái nặng như Thái Sơn, có cái nhẹ tựa lông hồng.

Ông lão bán dù lại không cho thế là đúng:

- Quyền Lực bang dù hủy được Hoán Hoa kiếm phái nhưng Hoán Hoa kiếm phái cũng chống cự được suốt mười sáu ngày ròng rã, mười sáu ngày...

- Mười sáu ngày là đủ rồi, một vị tiêu sư kể với tôi, đã tâm lang sói của Quyền Lực bang đã làm kinh động tới sự chú ý của tông chủ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang vốn không màng việc đời...

Người làm nem rán tiếp lời ông lão bán dù:

- Tôi chỉ là kẻ làm đồ ăn cho người khác, tôi không hiểu cái gì là quy củ võ lâm, nhưng người sống trên đời, có thể làm vài chuyện khiến người xung quanh phải ngược nhìn, phải suy ngẫm, cũng là đủ rồi...

- Tôi thấy bác Từ nói rất đúng, tiên nhân bản bản(*), cái đám họ nhà rùa Quyền Lực bang đó không bị diệt, lũ nghèo rốt chúng ta cứ lần lượt bị bắt bớ, dọa nạt, làm sao mà sống nổi!

- Không thể nói như vậy.

Ông lão nhồi bột vẫn không đồng ý:

- Kết quả thì thế nào rồi, Hoán Hoa từ trên xuống dưới, người thì chết, người thì tan, người thì bỏ trốn...

Sau đó ông ta bỗng thấy một người thanh niên lao vù tới, túm cổ xách bổng ông ta lên, gân xanh nổi vằn, mặt mũi đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Nói mau, đám khốn kiếp Quyền Lực bang đã làm gì Hoán Hoa kiếm phái rồi?

Ông lão nhồi bột bị người thanh niên bộ dạng văn nhả đó xách lên như gà con, sợ đến cứng lưỡi, răng đánh lập cập, không nói nên lời, mấy người bạn xung quanh cũng luống cuống tay chân.

Thanh niên đó hai mắt lộ vẻ hung dữ:

- Hoán Hoa kiếm phái ra sao rồi? Nhà họ Tiêu Thành Đô rút cuộc là thế nào rồi, các người nói mau!

Ông lão bán dù vẫn luôn rất tán thưởng Hoán Hoa kiếm phái, cảm thấy không thẹn với lòng bèn đánh liều khuyên can:

- Anh bạn trẻ, cậu bắt ông ấy cũng vô dụng, Hoán Hoa kiếm phái đã... Đã....

- Đã làm sao rồi?!

Người thanh niên trợn đến muốn rách cả khóe mắt.

- Đã chết sạch rồi.

Một giọng nói chợt vang lên.

Giọng nói đó truyền ra từ một góc quán ăn, người thanh niên quay phắt lại, chỉ thấy một người chậm rãi đứng dậy, tay cầm một vật dài dài bọc vải, hiển nhiên là binh khí nặng, bên cạnh hắn còn có bốn người mặc trang phục Quyền Lực bang.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy có rút lại, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

Người kia từ từ mở vải bọc:

- Người là người nhà họ Tiêu?

Tiêu Thu Thủy không trả lời, người kia đã mở vải bọc, để lộ một thanh hổ đầu đại đao, nhếch miệng cười, nói:

- Người đã từng nghe đến Tôn Nhân Đồ chưa?

Tiêu Thu Thủy gật đầu, người đó vung đao lên “vụt vụt vụt”, cười lớn:

- Ta chính là sư đệ duy nhất của Tôn Nhân Đồ, Hổ Đầu đao khách Hách Xuyên!

Cửu thiên thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang được sắp xếp như thế này:

Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần.

Vô Danh thần ma Khang Xuất Ngư.

Thần Quyền thiên ma Thịnh Giang Bắc.

Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh.

Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa.

Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tần.

Trường Đao thiên ma Tôn Nhân Đồ.

Tuyệt Diệt thần ma Tân Hồ Khâu.

Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư.

Huyết Ảnh tăng ma.

Phi Đao thần ma Sa Thiên Đăng.

Độc Cước thần ma Bành Cửu.

Thiên Thủ thần ma Đồ Cỗn.

Khoái Đao thiên ma Đỗ Tuyệt.

Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thanh.

Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ.

Vô Ảnh thần ma Liễu Thiên Biến.

Ám Sát nhân ma Thích Thường Thích.

Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu Thủy.

Mỗi nhân ma đều có đệ tử, thuộc hạ hoặc hộ pháp quan trọng, ví dụ đệ tử Sa Thiên Đăng chính là Sa Lô, Sa Phong, Sa Vân đã bị Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý giết trong trận tấn công Kiếm Lư. Đệ tử Khang Xuất Ngư là Khang Kiếp Sinh, Đệ tử Hoa Cô Phần là Nam Cung Tùng Hoàng, đệ tử Khổng Dương Tần là sáo, nhị hồ, đàn cầm....

Có một số nhân ma đã bị phe Tiêu Thu Thủy giết, ví dụ như đám Tôn Nhân Đồ, Tân Hồ Khâu, Đồ Cổn, Liễu Thiên Biến, một bộ phận đệ tử của các thần ma cũng đã bị tiêu diệt, ví dụ như Thiết kỵ Lục phán quan của Diêm Quỷ Quỷ, bốn cao thủ dưới trướng Phó Thiên Nghĩa, ba đệ tử của Dư Khốc Dư, hai tên sát thủ của Tả Thường Sinh.

Tên Hồ Đầu đao khách Hách Xuyên trước mặt này chính là sư đệ của Tôn Nhân Đồ đã chết dưới tay một trăm ba mươi tư vị hảo hán do Tiêu Dịch Nhân chỉ huy.

- Ta canh giữ nơi này, phàm là đám cô hồn dã quỷ của Hoán Hoa, ta đều xử lý hết, ngươi là tên thứ mười một....

Hai mắt Tiêu Thu Thủy đỏ lên, hắn phảng phất như trông thấy Hoán Hoa kiếm phái, máu thịt vương vãi, Kiếm lư Thành Đô, hủy trong một chốc, người thì chết, người thì bị thương, người bỏ chạy thì bị truy sát, người bị bắt thì bị lăng nhục, còn cha mẹ hắn đâu?...

Hách Xuyên cười lạnh lẽo:

- Tên ta giết lần trước, nghe nói còn là một trong những thống lĩnh tổ chức trong Kiếm lư, máu của hắn vẫn chưa khô đâu...

Hách Xuyên giơ đao ra, chỉ thấy trên lưỡi đao ánh lao đúng là có mấy vết máu loang lổ.

- Hắn hình như tên là Trương... Trương Trường Cung, có vẻ rất kiên cường... Sau đó ta chặt hai chân một tay hắn, hắn liền gào khóc ầm lên...

Hách Xuyên nói đến đây, có vẻ vô cùng đắc ý:

- Trước đây Tứ Xuyên là thế lực của Hoán Hoa kiếm phái, đến bây giờ đã là thiên hạ của Quyền Lực bang rồi!... Đối tượng tiếp theo của bọn ta sẽ là Đường môn đất Thục...

Nói xong lại cười ha hả, cuống vọng đến cực điểm.

Tiêu Thu Thủy không cười.

Hắn đột nhiên trở nên kiên cường.

Kiếm lư bị hủy rồi, không còn nhà nữa, hắn không thể bị thương, mà phải bình tĩnh.

Hắn nhìn chăm chăm vào Hách Xuyên, Hách Xuyên cười cả nửa ngày rồi chợt không cười nổi nữa, bởi vì hắn phát hiện, một đôi mắt lạnh như ánh kiếm, sáng như nước thu đang trừng trừng nhìn hắn.

Hắn chưa từng thấy qua ánh mắt nào có thần như vậy.

Ngay cả Hách Xuyên háo sát thành tính cũng không khỏi cảm thấy rùng mình, hắn hỏi:

- Rút cuộc thì ngươi là ai?

Tiêu Thu Thủy nhìn thẳng vào hắn:

- Ta là Tiêu Thu Thủy

Tiếp đó, nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng nói một câu:

- Ta muốn ngươi hiểu rõ một chuyện: Người nhà họ Tiêu, chỉ cần có một người còn sống, Quyền Lực bang sẽ ngủ không yên, ngồi không vững, ăn không ngon, sống không lâu...

Sao đó Tiêu Thu Thủy lại hỏi:

- Người có tin không?

Lời Tiêu Thu Thủy nhẹ nhàng như tiếng thủ thi của tình nhân, nhưng hắt ra tay, ra tay như gió cuốn sa mạc, nhưng ngàn chiến mã tung vó giữa thảo nguyên Mông Cổ.

Hắn xông tới, vùng quyền đánh mạnh.

Hách Xuyên không thể không tin.

Hắn còn cảm thấy mình tin quá muộn, bởi vì Tiêu Thu Thủy thật sự quá nhanh.

Hắn chỉ có thể vùng dao chém tới, ít nhất có thể ngăn cả thể công của Tiêu Thu Thủy một chút.

Nhưng Tiêu Thu Thủy vậy mà lại không tránh, dao đúng là chém trúng người hắn, nhưng Hách Xuyên cũng chẳng biết mình chém trúng bộ phận nào trên cơ thể đối phương nữa.

Bởi vì Hách Xuyên nghe thấy cả tiếng xương cốt của mình gãy nát, sau đó hắn không ngờ lại trông thấy thân thể mình, sau lưng.

Kỳ lạ, người sao có thể trông thấy sau lưng mình được, trừ phi là... chẳng lẽ đầu ta đã...!

.... Ý nghĩ của Hồ Đầu dao khách Hách Xuyên đến đây là chấm dứt.

Khi Tiêu Thu Thủy đánh bay Hách Xuyên thành hai đoạn, bốn bang chúng Quyền Lực bang vốn đang muốn ra tay liền nhũn hết cả chân tay.

Không những không dám ra tay mà thậm chí cả chạy trốn cũng không dám.

Bọn chúng chưa bao giờ gặp ai thần dũng như vậy.

Mấy người nhồi bột, bán dù, làm nem rán đương nhiên cũng chưa từng thấy qua.

Tiếp theo Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, dao chém lên vai hắn, hắn giống như không hề cảm thấy đau.

- Các vị có tin không?

Tiêu Thu Thủy hỏi bọn chúng.

- Tin cái gì?

Ba ông chủ hàng trông thấy người thanh niên dũng mãnh như thế, đầu óc đã hoàn toàn rối loạn.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Có tin không? Có tin rằng chỉ cần một người nhà họ Tiêu còn sống...

Ông lão bán dù tiếp lời:

- Nhà họ Tiêu vĩnh viễn không đổ.

Người làm nem rán nói:

- Phái Hoán Hoa sẽ trở lại, Hoán Hoa kiếm phái duy trì chính nghĩa và công lý ở địa phương lâu như vậy, làm tốt như vậy, chúng tôi đều mong họ khôi phục...

Ông lão nhồi bột mỳ cuối cùng cũng nói:

- Chỉ cần có cậu, Quyền Lực bang sớm muộn cũng thành quá khứ.

Tiêu Thu Thủy mang theo nụ cười vừa hài lòng vừa kiêu ngạo, mang theo vết thương, chậm rãi từng bước, từng bước ra đi, chợt nghe có tiếng vỗ tay.

- Cậu đủ dũng cảm, ra tay đủ tàn nhẫn, ngoài ra cũng dám liều mạng, nội lực dồi dào, nhưng mà...

Tiêu Thu Thủy quay lại, thanh âm già nua đó tiếp tục nói:

- Võ công cậu lại không cao. Cậu nhất định là còn chưa luyện Mông Giang kiếm pháp của ta, luyện rồi sẽ không kém như vậy nữa.

Người nói đương nhiên chính là Mông Giang kiếm khách trong Quảng Tây tam sơn, Đỗ Nguyệt Sơn.

Đỗ Nguyệt Sơn vẫn chưa chết.

Trong thạch thất dưới đình Nhất Công, Đỗ Nguyệt Sơn cuối cùng đã bị Khuất Hàn Sơn bắt giữ, nhưng Đường Bằng lúc đó tự xưng là “Hán Tứ Hải” đã ngầm thả ông ta đi.

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn khi ấy đang vội vàng truy kích nhóm Tiêu Thu Thủy, không rảnh chú ý tới, cho nên Đỗ Nguyệt Sơn trốn thoát ra được.

Đỗ Nguyệt Sơn tính tình kiêu ngạo, trước nay chẳng hề liên hệ với người trên giang hồ, ông ta lo Mông Giang kiếm phổ của mình bị người trong Quyền Lực bang đoạt mất, cho nên mới vội vã đi tìm Tiêu Thu Thủy.

Ông ta biết Tiêu Thu Thủy là con trai của Hoán Hoa kiếm khách Tiêu Tây Lâu, cho nên đi thẳng đến Xuyên.

Đến đây ông ta đã gặp Tiêu Thu Thủy.

- Cậu nhất định phải học kiếm pháp của ta, nếu như cậu muốn đối phó với Kiếm vương, không học thành kiếm pháp của ta thì không xong.

Kỳ thực, thứ Tiêu Thu Thủy muốn đối phó đâu chỉ có một mình Kiếm vương, mà là cả Quyền Lực bang.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Cậu muốn đi đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi muốn về nhà.

Đỗ Nguyệt Sơn nói:

- Không biết chừng Quyền Lực bang đang mai phục ở đó.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi chỉ có một gia đình.

Ánh mắt hắn đầy vẻ đau thương, cô độc khôn tả:

- Cho dù ở đó có trăm vạn đại quân, tôi cũng phải về nhà!

Đỗ Nguyệt Sơn gơ ngón cái, khen:

- Rất khá!

Lập tức lại hỏi:

- Bạn bè của cậu đâu?

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy vẫn mang vẻ tịch mịch không nói hết:

- Phân tán rồi, chết rồi, hoặc là không rõ sống chết. Lâm công tử có vẻ còn chưa kịp tới...

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Trong đất Thục, cậu còn tri giao nào không?

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẫm nghĩ, đáp:

- Còn có hai người, đều là nữ. Từ trước đến giờ bọn họ vẫn luôn là bạn tốt của Hoán Hoa kiếm phái, cũng là bạn chí cốt của tôi...

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười trêu chọc:

- Hồng nhan tri kỷ?

Tâm ông ta không hề già như tuổi.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bọn họ là con gái của Khúc Kiếm Trì, Khúc lão bá, tạo nghệ kiếm pháp đều rất cao.

Đỗ Nguyệt Sơn vỗ bàn:

- Tốt! Khúc Kiếm Trì đứng vào hàng Bảy đại danh kiếm, ta đã sớm muốn gặp hần.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Bây giờ tiến bối muốn đến nhà họ Khúc làm gì?

Đỗ Nguyệt Sơn cười lớn:

- Kiếm lư bị diệt, họ Khúc tất có nghe tin, trước tiên cứ tìm hiểu rõ thực hư rồi hẵng đi, tránh để lọt mất điều gì...

Tiêu Thu Thủy im lặng, Đỗ Nguyệt Sơn lại nói:

- Chuyện này lão phu đi cùng cậu.

Tiêu Thu Thủy ngắc đầu, đẩy vẻ cảm kích.

Đỗ Nguyệt Sơn cười:

- Ta tuy hơi già một chút nhưng vẫn có thể tính là bằng hữu của cậu chứ nhỉ?

Nói đoạn ngửa cổ uống cạn một chén rượu.

- Bạn bè của cậu đều rất đáng yêu.

Ông lại nheo mắt, đôi mắt híp lại dưới hàng lông mày trắng thực giống như một con cáo già đang cười:

- Có điều chúng ta muốn làm bằng hữu, trước tiên phải đáp ứng ta, trên đường chịu khó học Mông Giang kiếm pháp.

Tiêu Thu Thủy còn có thể nói được gì nữa?

Gặp được người tốt như vậy, chuyện hay như vậy còn có thể không đồng ý sao?

.....

Hai người Khúc Kiếm Trì và Tân Hồ Khâu cùng xếp vào hàng Võ lâm Thất đại danh kiếm, Tân Hồ Khâu dựa vào một thanh Chuyên Chư thần kiếm, Khúc Kiếm Trì dùng một thanh Sấu Ngọc thần kiếm, những nhân tài luyện kiếm đời sau trong võ lâm, không ai không lấy họ làm tấm gương.

Khúc Kiếm Trì, Tân Hồ Khâu cũng là một đôi bạn tốt.

Hồ Khâu, Kiếm Trì vốn đã ở cùng một nơi.

Nhưng từ mười năm trước, Khúc Kiếm Trì bắt đầu xa cách với Tân Hồ Khâu, bởi vì Tân Hồ Khâu đã gia nhập Quyền Lực bang.

Lại qua một năm, Tân Hồ Khâu tới Hoán Hoa kiếm phái “nằm vùng”, cuối cùng bị Cổ Tùng tàn khuyết của Chương Thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng giết chết, đó là câu chuyện trong Dục Mã Hoàng Hà.

Mười năm trước, Tiêu Thu Thủy từng trông thấy Khúc Kiếm Trì một lần, lúc đó Khúc Kiếm Trì mạnh mẽ, cao ngạo, đứng lên trông như một vị thiên thần, ngồi xuống cũng giống như một vị thần linh.

Khi đó ông ta cầm kiếm trong tay, kiếm không có bao, mặt ông ta giống như kiếm mang.

Lúc ấy Tiêu Thu Thủy còn rất nhỏ, đến lần sau gặp lại Khúc Kiếm Trì trong đất Thục, ông ta đã rất già, chân đã không xuống, thân thể phát phì, bên hông có bao kiếm, trong tay không còn kiếm.

Chẳng lẽ ông lão ấy cũng đã gặp phải đả kích nào đó thực đáng sợ?

Bên cạnh ông ta còn có một người.

Một người xuất gia.

Người xuất gia này Tiêu Thu Thủy cũng rất quen thuộc

Ông ta chính là Cổ Thâm thiền sư Thiếu Lâm.

Khúc Kiếm Trì cười cười:

- Tôi đã không còn là một trong bảy đại danh kiếm, Thập bộ sát nhất nhân, Thiên lý bất lưu hành (**) của mười năm trước rồi.

Nụ cười của ông ta mang đầy vẻ mỉa mai:

- Trong võ lâm biết bao chuyện bất bình, chỉ bằng một thanh kiếm, thật không thể dẹp hết nổi.

Cổ Thâm đại sư cúi đầu niệm:

- A di đà Phật

Về bị thương trong mắt Khúc Kiếm Trì càng sâu đậm:

- Có một lần tôi thấy mấy chục người vây đánh một ông lão. Ông lão đó vừa già vừa đáng thương, võ công lại không cao, vì thế tôi liền ra tay, đánh bị thương mười ba người, đẩy lùi đối phương, mới biết ông lão đó hóa ra chính là “Cửu vĩ đạo” Lỗ Công! Còn người bị tôi đánh bỏ chạy là tiêu đầu của mười ba tiêu cục Tây Hà. Lần đó khiến cho tôi thanh danh tàn tạ, tôi truy bắt Lỗ Công, đuổi suốt ba năm, còn phải ứng phó với sự truy sát của nhân sĩ bạch đạo võ lâm, vô cùng vất vả, đứt mất ngón tay út mới giết được Lỗ Công, mới có thể ăn nói được với võ lâm.

Khúc Kiếm Trì để lộ bàn tay mình ra.

Tay phải.

Ngón út của ông đã bị cắt đứt.

Ai cũng biết ông đã không thể cầm thật tốt kiếm nữa.

Về châm chọc trong mắt Khúc Kiếm Trì càng thêm đậm:

- Tôi bỏ mất ba năm mới có thể rửa sạch một sai lầm đó, mà đời người thì có bao nhiêu lần sai lầm? Đời người có được bao nhiêu cái ba năm? Rửa sạch được tội danh còn tốt, nếu rửa không hết thì sao đây?

Lòng ngực nhấp nhô liên tiếp của Khúc Kiếm Trì thực không hề giống vẻ mặt bình tĩnh của ông ta:

- Hơn nữa với hoàn cảnh như hôm nay, đã không được phép bại nữa, một khi thất bại, võ lâm sẽ chà đạp người như một con chó, ngay cả đứa trẻ con cũng sẽ đá thêm cho mấy cái.

Khúc Kiếm Trì nhếch mép cười, lại hỏi:

- Cậu có biết mùi vị của không được phép thất bại không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, hắn cảm thấy mình vẫn còn quá trẻ, ở đây không hề có phần cho hắn lên tiếng.

Khúc Kiếm Trì nói tiếp:

- Nếu như, một người chỉ được chiến thắng, không được phép thất bại, hắn rất có thể sẽ không bao giờ dám chiến đấu.

Ông thoáng cười khổ:

- Danh dự của hắn tựa như một quả trứng mỏng, ném ra dù có trúng mục tiêu thì cũng thành ngọc đá cùng tan.

Khúc Kiếm Trì nhìn Tiêu Thu Thủy đầy thâm ý:

- Thành danh, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đỗ Nguyệt Sơn bỗng xen vào:

- Ông đừng kể lễ nhiều như vậy nữa, chuyện Tiêu lão đệ muốn biết nhất thì lại không nói.

Khúc Kiếm Trì cười nhẹ:

- Tôi nói nhiều như vậy là muốn ông biết, ân oán giang hồ, võ lâm thị phi, tôi đã sớm không muốn quản nữa, nhưng khi Kiếm lữ chống đỡ đến ngày thứ mười ba, tôi không nhẫn nhịn được, cuối cùng vẫn đi.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy sáng lên.

Khung Kiếm Trì nói:

- Không những tôi đi mà Hồ Nam “Thiết Bản” Đàm Kỳ Đạo, Hồ Bắc “Đồng Bà” Cổ Hữu Công, cùng với “Huyết liên hoàn” Kỳ Tam đất thực cũng dẫn người đi, kết quả...

Ông chậm rãi chìa tay phải ra, bàn tay phải không ngờ chỉ còn lại một ngón tay.

Ngón cái.

- Chỉ còn một mình tôi trở về.

Tiêu Thu Thủy chưa nghe hết câu đó đã nước mắt lưng tròng.

Đỗ Nguyệt Sơn quát hỏi:

- Rút cuộc thì Kiếm lữ ra sao rồi?

Khúc Kiếm Trì đáp:

- Đã bị công phá vào ngày thứ mười sáu.

Ông cười khổ tiếp:

- Khi tôi gặp cha cậu ta, ông ấy vừa gầy mòn vừa kiệt sức, đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Tiêu Thu Thủy siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào trong thịt.

- Tôi khuyên ông ấy từ bỏ Kiếm lữ, bỏ chạy.

Khúc Kiếm Trì nói:

- Ông ấy không chịu, nói nơi đó là gốc rễ của ông ấy, chuyện này tôi cũng hiểu.

Khúc Kiếm Trì thở dài:

- Một người lẫn lộn giang hồ đến tận hơn năm mươi tuổi, nhà chính là mạng sống của ông ấy, chặt mất gốc rễ của sinh mạng, sống tiếp cũng có còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Đỗ Nguyệt Sơn lại hỏi:

- Bây giờ Kiếm Lữ ra sao rồi?

Cổ Thâm chợt lên tiếng:

- Chuyện đó lão nạp biết.

Đỗ Nguyệt Sơn nói:

- Ông nói.

Cổ Thâm thiền sư đáp:

- Đã thành đồng đổ nát.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Có trông thấy thi thể Tiêu Tây Lâu không?

Cổ Thâm thiền sư lắc đầu.

Tiêu Thu Thủy đứng vụt dậy.

Cổ Thâm nói bằng một giọng rất thâm trầm:

- Nơi đó đã không còn thi thể nào. Một thi thể cũng không có.

Tiêu Thu Thủy nhìn trân trân vào ông ta, hẳn biết vị lão thiên sư này là bạn tri giao của cha mình, sẽ không lừa hắn.

- Nhưng người tới thăm dò lại biến thành thi thể.

Cổ Thâm thiên sư thở dài:

- Lệnh tôn hiệp nghĩa nổi tiếng thiên hạ, Quyền Lực bang nghịch đảo hành thi, người tới tương trợ Kiếm lư không phải là không có, lão nạo cùng Dân Giang Hàn Tổ Nhân, Động Sơn Cảnh Tôn Dương cùng nhau tới, nhưng mà...

Sắc mặt Cổ Thâm không ngờ lại biến đổi một cách kỳ lạ, giống như vẻ sợ hãi khi trông thấy ma quỷ:

- Cũng chỉ có một mình lão nạp trở về.

Đỗ Nguyệt Sơn lấp bắp hỏi:

- Đại sư đang nói tới hai vị “Hồng tuyết hiệp” Hàn Tổ nhân, cùng Cảnh Tôn Dương ngoại hiệu “Thiên địa nhất sa âu”...

Cổ Thâm thiên sư gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đỗ Nguyệt Sơn cũng không nói nổi nên lời.

Tiêu Thu Thủy lại hỏi;

- Hai vị ca ca của tôi đâu? Bọn họ đều không tới...?

Cổ Thâm đáp:

- Theo như lão nạp biết, Tiêu Khai Nhận vẫn đang tử thủ ở Quế Lâm. Đại ca cậu Tiêu Dịch Nhân dẫn người đi, đã bị Quyền Lực bang đánh bại ở đất Điền...

Tiêu Thu Thủy bỗng đứng phắt dậy, trong mắt ngấn lệ:

- Nói vừa, đại ca có các anh em thập niên, sao có thể bị đánh bại?!

Cổ Thâm thiên sư lặng lẽ gật đầu, bình tĩnh nói:

- Ta hiểu tâm trạng của cậu, Thập niên cũng đúng là anh em tốt của cậu.

Khúc Kiếm Trì thở dài, tiếp lời:

- Đánh tiếc, khi đại ca cậu bị đánh bại, không những Thập niên ở bên cạnh hắn mà cả Đường Phương, Đường Bằng, Đường Mãnh của Đường môn, cùng với Thiết Tinh Nguyệt anh dũng trứ danh, Khâu Nam Cổ xảo quyết nổi tiếng, thậm chí Tả Khâu Siêu Nhiên đệ tử Ứng trảo vương Lôi Phong cũng đều ở đó....

Những cái tên ấy, những cái tên quen thuộc ấy.

Những cái tên từng cùng Tiêu Thu Thủy cùng sống chết, chia hoạn nạn.

Những người đó.

Tiêu Thu Thủy cơ hồ ngất đại.

Khúc Kiếm Trì nhìn thật sâu vào hắn:

- Cậu muốn nghe trận chiến hồ Điền không?

Tiêu Thu Thủy gật đầu, sự thật có đáng sợ hơn nữa, hắn cũng phải đối mặt.

Khúc Kiếm Trì lại mỉm cười, cười rất lười biếng:

- Mấy năm trước cậu còn nhỏ, đã có hai cô em gái kết nghĩa rồi.

Ánh mắt Khúc Kiếm Trì thoáng hiện vẻ hiền từ:

- Cậu còn nhớ tên bọn nó không?

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là còn nhớ, cũng nhớ cả bọn họ một người hay chảy nước mũi, một người thường ngã rách quần áo. Người hay làm rách quần áo thích khóc, người thường chảy nước mũi thích cười.

“Nhất khóc bất hưu chỉ, nhất tiếu bất trục yêu”.(***)

Đây là biệt danh mà Tiêu Thu Thủy đặt cho họ mười năm trước.

Mười năm trước, thích khóc là Mộ Sương, thích cười là Mân Miêu.

Mười năm sau, thích khóc vẫn là Khúc Mộ Sương, thích cười cũng vẫn là Khúc Mân Miêu.

Nhưng còn ai dám nói bọn họ sẽ chảy nước mũi, sẽ ngã rách quần áo.

Hai thiếu nữ, một người mặc váy dài màu xanh lục, một người mặc áo màu tím nhạt, một người khi đi đứng, ngưỡng ngừng đến mức không dám ngẩng đầu lên, một người lại mở to mắt liếc đi liếc lại xung quanh.

Thiếu nữ mắt to, khi đôi mắt nhìn vào bạn, sẽ khiến tim bạn đập thành thịch.

Thiếu nữ cúi đầu ngưỡng ngập chỉ với một cái cúi đầu cũng có thể khiến tim bạn ngừng đập.

Hai thiếu nữ nhìn Tiêu Thu Thủy, hơi cúi người vái chào, Tiêu Thu Thủy vội vàng đứng lên, hẳn thật không dám tin đó là Mộ Sương, là Mân Miêu ngày ấy...

Thiếu nữ mắt to cười hì hì:

- Tôi là Mân Miêu.

Thiếu nữ ngưỡng ngừng lý nhí nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Tôi là Mộ Sương.

Họ cùng ngồi xuống, thiếu nữ mắt to nhìn qua nhìn lại chỗ Tiêu Thu Thủy, thiếu nữ ngưỡng ngừng cũng hơi hơi ghé đầu lên, liếc qua một cái. Hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cùng phì cười.

Khi thiếu nữ bật cười, thật giống như hoa nở trước gió, thật chẳng thể giải thích được nguyên nhân.

Có lẽ khi các thiếu nữ thấy những người bạn nam thời nhỏ của mình, đều cảm thấy rất tức cười, tại sao lại cao lớn như vậy chứ, tại sao lại như một tên ngốc vậy chứ...

Tiêu Thu Thủy sắp đỏ bừng mặt lên rồi... Mặt hắn nóng lên, nhưng hắn biết mình không thể đỏ mặt.

Một khi đỏ mặt sẽ càng khiến người ta cười lăn cười bò.

- Thịnh giáo cô nương, chẳng hay có thể cho tôi biết tường tận trận chiến bên hồ Điền giữa anh trai tôi và Quyền lực bang.

Đó là một vấn đề cực kỳ nghiêm túc.

Khúc Mân Miêu, Khúc Mộ Sương vụt thu hồi nụ cười, họ đều tôn kính trận chiến đó, tôn kính những hảo hán Hóa Hao kiếm phái trong chiến dịch đó.

Đó là một chiến dịch nổi tiếng thiên hạ.

Trận chiến đó tuy xảy ra ở Vân Nam nhưng đã truyền bá khắp võ lâm.

Những nơi ở càng xa, ngược lại càng nhiều người biết tới, hơn nữa còn lưu truyền càng huyền bí.

- Khi trận chiến đó xảy ra, chi em tôi đúng lúc đang ở A Bình. Khi bọn tôi tới hồ Điền thì đã chỉ còn lại thi thể...

- Nghe nói trận chiến đó bắt đầu từ một dải Thạch Lâm, qua mấy lần giao tranh ngắn ngủi với bang chúng Quyền Lực bang, Hoán Hoa kiếm phái tuy có tổn thất nhưng đã giết được Phi Thoái thiên ma Cổ Hoàn

Thanh cùng Trường Dao thiên ma Tôn Nhân Đồ, sau lại ở gần Nộ Sơn, bắt sống Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu thủ, đánh bị thương Âm Sát nhân ma Thích Thường Thích, giành được toàn thắng... Không lâu sau, dưới lầu Đại Quan lại có một trận giằng co kiếm bặt cung giương....

- Trong trận chiến đó sở dĩ Hoán Hoa kiếm phái đại thương nguyên khí là vì ở dưới chân núi Điểm Thương... Nghe nói trước đó Xà vương của Quyền Lực bang đã hại chết tất cả môn nhân phái Điểm Thương, dĩ dật đãi lao, thủ dưới tháp đá chờ đội ngũ của đại ca anh tới....

- Trận chiến đó chấn động cả trời đất, nghe nói lúc bắt đầu chiến đấu, các hảo hán Hoán Hoa không hề bại, hơn nữa các anh hùng Thập niên còn bao vây được Xà vương... Nhưng sau đó có một người xuất hiện, Tiêu Dịch Nhân tướng hán là trọng tướng Liệt Hỏa thần quân của Chu đại thiên vương cho nên không chú ý tới nhiều, để hán gia nhập cuộc chiến, bị kẻ đó độ ngọt tập kích, giết chết mấy người trong Thập niên....

Tiêu Thu Thủy siết chặt nắm tay, toàn thân run lên vì phẫn nộ:

- Kẻ đó là ai?!

Khúc Mân Miêu đáp:

- Tổ Kim Điện, chính là Hỏa vương trong Bát đại Thiên vương. Hắn giả mạo Liệt Hỏa thần quân, giành được tín nhiệm của anh trai anh, một kích thành công, nặng tay sát thủ... Thập niên bị phá, cộng thêm người Hỏa vương đem tới bao vây trong ngoài, chém giết một trận, Hoán Hoa kiếm thái vì thế mới...

- Ngay từ bắt đầu Hoán Hoa kiếm phái đã mất bốn người Thái Y, Bi Phẫn, Yến Quân, Bạch Bân... Tiêu Dịch Nhân cố ra sức tái chiến, nhưng binh bại như núi đổ, nhân số của Quyền Lực cũng hơn hẳn Hoán Hoa kiếm phái. Trên cả đường đi, phái Hoán Hoa đều chiếm thượng phong, Quyền Lực bang quyết tâm cho Hoán Hoa kiếm phái một đòn trí mạng dưới chân núi Điểm Thương...

- Lúc ấy đâu đâu cũng là quân phục kích Hoán Hoa kiếm phái, Thập niên của Hoán Hoa tuy bị diệt mất một phần nhưng tráng trí chưa tan, mắt thấy còn có thể liều một phen, Trận Phong đại đột nhiên giết chết Hải Thần, hóa ra hán chính là đệ tử chân truyền của Vô Ảnh thần ma Liễu Thiên Biến, Khuê Lãnh Giáp. Hắn giết mất hai người, Quy Nguyên và Thu Nguyệt cũng hợp lực tiêu diệt được hắn, nhưng tổ chức Thập niên đã bị hủy hoại tan tác...

Tiếng Khúc Mân Miêu nói càng lúc càng đau thương, sôi trào, phảng phất như trận chiến kinh thiên động địa, oan hồn vô số đó đang ở ngay trước mắt.

- Nếu Thập niên có thể toàn lực liều chiến, kết quả trận chiến này vẫn còn khó đoán trước, nhưng Xuyên Tâm còn sống lại bị Dục vương hạ độc chết...

Đỗ Nguyệt Sơn kinh hãi nói:

- Mạc Phi Oan cũng tới nữa.

Khúc Mộ Sương gạt đầu tiếc nuối vô hạn, ánh mắt cũng đầy vẻ thê lương và đau đớn:

- Xà vương, Hỏa vương, Dục vương, ba Vương đều tới, lần này Quyền Lực bang thật sự đã dùng đến toàn lực... Đường Mãnh đã sớm bỏ mạng dưới nanh độc của Xà vương, Quy Nguyên xông pha đến cách núi Điểm Phương mười bảy dặm thì bị Thích Thường Thích mai phục giết chết.... Thu Nguyệt dẫn người tiến lên Bích Kê Lĩnh, bị Tả Thường Sinh dẫn dụ giết chết... Thập niên không ai sống sót...

Kể đến đây, Khúc Mộ Sương cũng vì kết cục trời sâu đất thẳm đó mà không nói tiếp được nữa.

Tiêu Thu Thủy như muốn trợn rách cả khóe mắt.

Khúc Mân Miêu tiếp lời:

- Trận chiến ấy, đến cả sống chết cũng đều là dư thừa. Người của Hoán Hoa kiếm phái giết ít nhất là gấp ba lần nhân số của mình, nhưng chung quy vẫn là quả bất địch chúng, chôn thầy Thương Sơn. Sự thảm khốc của trận chiến đó thật không thể tưởng tượng nổi, quỷ thần gào khóc, nghe nói chim thú trên núi đều chạy trốn xuống đồng bằng, không đành lòng chứng kiến trận chém giết ấy...

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu, nhìn trừng trừng về trước, hai tay siết chặt, cuối cùng cũng hỏi:

- Anh trai tôi thì sao? Bạn bè tôi thì sao?

Khúc Mân Miêu hé miệng đáp:

- Anh trai anh không biết đang ở đâu, với võ công của anh ấy, Quyền Lực bang muốn giết cũng không dễ dàng gì. Còn về bạn bè anh, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra thì thể họ...

Tiêu Thu Thủy vừa muốn thở phào một hơi, Khúc Mộ Sương đã nói tiếp:

- Nhưng mà trong trấn nhỏ tại Nga Biên, đã phát hiện ra thi thể Mã Cảnh Chung, Mã tổng quản...

Tiêu Thu Thủy đau đớn gật đầu:

- Tôi biết rồi.

Đó là trận chiến ở Hoan Nhạc sạn, nơi hấn đánh mất một cơ hội gặp lại Đường Phương, hối hận cả đời.

Khúc Mân Miêu khe khẽ thở dài, nói:

- Trận chiến đó Hoán Hoa kiếm phái tuy toàn quân bị diệt, nhưng đã thực sự thức tỉnh đồng đạo võ lâm. Bây giờ ai cũng biết, trong trận chiến này, Quyền Lực bang đã lộ ra sơ hở, chỉ cần kết hợp các tông các phái trong thiên hạ, tuyệt đối có thể liều một phen.

Khúc Mộ Sương cắn môi, nhẹ giọng nói:

- Hoán Hoa kiếm phái không hề hy sinh vô ích. Sẽ có một ngày, những tinh hồn Hoán Hoa đó tiêu diệt bang hội thiện hạ đệ nhất đại ác đó.

Khúc Kiếm Trì dùng bốn ngón tay, vuốt ve tấm thảm dày trải trên ghế, than thở:

- Đáng tiếc, vẫn phải hy sinh một chính phái bạch đạo dám nói dám làm.

Tiêu Thu Thủy bỗng đứng lên, dùng hết sức lực gào lên:

- Tại sao Kiếm lư bị vây công suốt mười bảy ngày mà chỉ có năm ba đội ngũ chính nghĩa lẻ tẻ lên đường cứu trợ?! Tại sao, tại sao từ Quê Lâm đến Thương Sơn, đường xa vạn dặm, không có một ai gia nhập đội ngũ Hoán Hoa kiếm phái?! Tại sao? Tại sao trận chiến Điểm Thương đất trời sầm sập, Thiếu Lâm, Võ Đang, bao nhiêu danh môn chính phái, không hề có ai ra mặt hiện thân?! Tại sao! Tại sao?! Chẳng lẽ phải chờ đến lúc các tông các phái trong thiên hạ đều lần lượt bị tiêu diệt, Quyền Lực bang thống trị thiên hạ, đám nhân sĩ võ lâm đó mới chịu liều mạng, mới chịu đoàn kết, chẳng lẽ vậy sao?!

Không ai trả lời.

Thật lâu sau.

Cổ Thâm thiền sư bỗng thở dài:

- Đó là nguyên nhân vì sao lão nạp rời khỏi Thiếu Lâm.

Từ lúc trung niên, Cổ Thâm đã ly khai Thiếu Lâm, có người nói ông ta trong mắt không có Thiếu Lâm, tự thấy Tiên nhân chỉ của mình, một chí có thể phá bảy mươi hai tuyệt kỹ, không thèm ở lại trong chùa nữa, kỳ thực, Cổ Thâm bỏ đi là vì không thể tuân thủ rất nhiều luật lệ không hợp lý của Thiếu Lâm.

Đỗ Nguyệt Sơn cúi đầu nhìn cổ tay vẫn còn hằn vết xích sắt của mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực:

- Dù sao cái mạng này của ta cũng coi là do mấy người bạn trẻ các cậu cứu, có chỗ nào cần dùng đến ta cứ nói, coi như lão già này vẫn còn có chút tác dụng.

Đỗ Nguyệt Sơn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta quyết phải một mất một còn với Khuất Hàn Sơn, hấn ở trong Quyền Lực bang, vậy ta sống mái với Quyền Lực bang!

Khúc Kiếm Trì vẫn dùng bốn ngón tay vuốt ve tấm thảm da cáo trải trên ghế mình, vẻ mặt giống như đang vuốt ve một chú mèo con:

- Ta thiếu mất năm ngón tay, ta không nên động đao động kiếm nữa.

Rồi ông bỗng cười, nói tiếp:

- Nhưng ai bảo ta còn lại năm ngón tay khác.

3. Chương 3: Quý

Vì thế họ xuất phát giữa đêm giờ Dần.

Mục tiêu: Kiếm lư.

Mục đích: Cứu người hoặc giết người.

Có đệ tử Hoán Hoa, tất cứu; gặp bang chúng Quyền lực bang, tất giết.

Không phải người chết, thì là ta vong... Đây là quy củ của võ lâm.

Cũng là sự bi ai của người người trên giang hồ.

Tiêu Thu Thủy vốn không hề phục cái “quy tắc” đó.

Hắn không phải là người của giang hồ, thậm chí không thừa nhận là người võ lâm.

Hắn chỉ là thi nhân, thi nhân viết về cuộc sống và tình nghĩa.

Nhưng khi hắn đột nhiên không còn gì nữa... không còn anh em, không còn bạn bè, không còn người thân, không còn đệ tử, hắn đột nhiên lột xác.

Hắn biến thành một người của giang hồ, trầm tĩnh, bất đắc dĩ, nhưng tàn nhẫn!

Hắn trở nên giống một người võ lâm, háo sát, khát máu, hơn nữa còn vô tình!

Hắn buộc bản thân phải thay đổi, chỉ có thay đổi, mới có thể sống sót.

Hơn nữa mới có thể báo thù.

Hắn có thể thay đổi không?

Bắt đầu từ trận chiến Cửu Long bên giang, rồi đến khi quay lại Hoán Hoa Thành Đô, hắn thật sự đã thay đổi rất nhiều.

Những người bên cạnh hắn lại càng thay đổi nhiều hơn.

Hoán Hoa Khê thủy thủy tây đầu, chủ nhân vi bạc lâm đường u. (*)

Trong nhà cỏ Đỗ Phủ bên dòng Hoán Hoa Khê phảng phất như vẫn còn nghe tiếng ngâm nga: “Chung sinh lịch gian hiểm”, “Ngạ tửu biến cửu châu” (**). Trong biến loạn An Sử, đại thi nhân đời Đường, Đỗ Phủ từng bị giặc bắt, cứu tử nhất sinh, trải qua vô số hiểm nguy, cuối cùng cũng qua Thục, vượt thiên hiểm Kiếm Môn, tới Thành Đô Tứ Xuyên, bên dòng Hoán Hoa Khê, tâm hồn mới được buông lỏng, khẽ ngâm:

“Khởi lâm ngại nhật ngâm phong điệp, lung trúc hòa yên tích lộ sao”. (***)

Nhà cỏ sắc thu, như thơ như họa.

Tiêu Thu Thủy, Đỗ Nguyệt Sơn, Khúc Kiếm Trì, Cổ Thâm thiên sư, cùng với Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu tổng cộng sáu người, nhanh chóng xuyên qua đầm Bách Hoa, hoàng hôn đi qua lầu ngâm thơ của Tiết Đào, đến lúc tắt nắng đã tới Kiếm lư.

Kiếm lư là nhà của Tiêu Thu Thủy, hắn tuổi trẻ thích ngao du, núi cao sông lớn đều từng ruổi ngựa đi khắp, nhưng nơi khó quên nhất lại chính là mảnh đất nhỏ bé mà hắn chưa từng ở lâu này.

Dòng nước khe hiền hòa đó, hàng liễu rủ bên dòng đó, những thiếu nữ xinh đẹp lấy nước bên suối, những đứa bé chơi đùa bên sông, phong cảnh nhân tình, tiếng gà kêu chó sủa thấp thoáng bên tai...

Nhưng Hoán Hoa Khê hôm nay không một bóng người.

Cả động vật cũng không có.

Cảnh còn người mất.

Chẳng lẽ nơi Quyền Lực bang đi qua, thật sự là gà chó không tha?

Ở đây Tiêu Thu Thủy từng giết ra khỏi trùng vây, đi tìm cứu binh.

Khi hấn ra đi đã từng thề phải quay lại.

Hôm nay hấn đã trở về, nhưng lại phải giết ra một con đường máu, mới có thể tiến vào.

Ngày mười bốn tháng bảy.

Cho dù là cô hồn dã quỷ thì cũng nên trở về nhân gian.

Trong bóng đêm mơ hồ này, ánh trăng thê lương chiếu lên dòng nước Hoán Hoa Khê chảy đi lặng lẽ, Tiêu Thu Thủy lại trở về nơi hấn đã sinh ra.

Sáu người bọn hấn khinh công đều cao, hạ xuống đất chỉ để lại một chút âm thanh, lao vút đi không làm lay một chiếc lá rụng.

Cổ Thâm đại sư vốn là cao tăng Thiếu Lâm, cao thủ Thiếu Lâm tự tuy trọng thực chiến rất ít luyện tập khinh công, nhưng cơ sở của đệ tử Thiếu Lâm trước nay vẫn luôn thuộc loại tốt nhất. Khi Cổ Thâm còn bé đã từng gánh thùng sắt đầy nước, leo lên leo xuống bậc đá Thiếu Lâm, mỗi ngày một trăm lần, đã có căn cơ cho khinh công hạng nhất, đến tuổi thiếu niên từng qua lại như bay trên mai hoa thung, bên mép sọt trúc, bỏ khổ công rất nhiều vào khinh công, sợ là rất ít người so được.

Mông Giang kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn vốn cần người có thân pháp rất tốt có thể sử dụng được.

Kiểm pháp của Khúc Kiếm Trì đi theo đường cổ ý, nhưng năm ba mươi tuổi ông ta mới học kiếm, là một trong số ít người nửa đường đổi sang học kiếm mà có thành tựu. Trước năm ba mươi tuổi, ông là cao thủ khinh công của phái Cổ Mộ.

Hoán Hoa kiếm phái của Tiêu Thu Thủy cũng trọng nhẹ nhàng, mà như nay hấn một thân nội lực vô cùng, lại được Lương Đẩu và Đỗ Nguyệt Sơn sở trường khinh công chỉ điểm, chỉ khẽ vận một hơi là đã nhanh như lưu tinh, khiến cho Khúc Kiếm Trì vô cùng kinh ngạc.

Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu đương nhiên là không bằng được bốn người bọn họ, nhưng hai chị em này ngoài đi theo cha mình học kiếm còn theo người đứng hàng thứ hai trong thiên hạ tam đạo cao thủ khinh công đương thời, Thiên lý Cô mai trong “Bách lý Hàn đình, Thiên lý Cô mai, Vạn lý Bình nguyên”, học thuật khinh không đề tủng, vì thế khinh công của họ tự nhiên là cũng không hề thành vấn đề.

Bây giờ họ lại càng đi nhanh hơn nữa.

Bởi vì các nàng không dám đi ở phía sau.

Bởi vì các nàng cảm giác thấy có người đang thổi hơi vào sau gáy.

Luồng hơi âm hàn, sau gáy hai nàng đã nổi da gà.

Hơn nữa các nàng còn trông thấy mặt trắng.

Ba vàng trắng.

Sương mù mờ mịt, ánh trăng mơ hồ.

Đúng lúc này, Mộ Sương, Mân Miêu trông thấy ba mặt trắng.

Một cái ở trên trời, một cái ở dưới hồ.

Còn một nữa thì sao?

Khúc Mộ Sương hét lên chói tai, Khúc Mân Miêu lớn gan hơn một chút có điều chân đã nhũn cả ra, khinh công cũng không thi triển được nữa.

Hiện tại đã tiếp cận Kiếm lục Tiêu gia, mấy người Cổ Thâm thiên sư đều đề cao cảnh giác, Khúc Mộ Sương hét lên một tiếng, bốn người lập tức dừng chân, gần như đồng thời lao về bên cạnh hai chị em họ Khúc.

Cổ Thâm thiên sư vốn đang lướt thẳng về phía trước, đột nhiên dừng phắt lại, sau đó giống như lúc đang đi tới, loáng cái đã lùi về đằng sau đứng cạnh chị em họ Khúc.

Đỗ Nguyệt sơn thì lộn nhào một cái, đang phóng lên trước bỗng nhiên xoáy người, cũng tới bên cạnh hai chị em họ Khúc.

Khúc Kiếm Trì thì đột ngột xoay tròn.

Kiểm pháp của ông ta vốn cũng sử ra lúc đang xoay tròn.

Sầu Vương thần kiếm vốn là kết hợp của Bát Ngọc kiếm pháp, Phi Phong kiếm pháp và Phong Ma kiếm pháp, Toàn Phong kiếm pháp.

Ông ta giống như một cơn lốc xoáy, xoay vòng một cái đã tới cạnh hai chị em họ Khúc.

Tiêu Thu Thủy lại càng đột nhiên.

Hắn đột nhiên nghe thấy Khúc Mộ Sương hét lên.

Rồi hắn lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh chị em họ Khúc.

Một thân nội lực của hắn khiến cho Cổ Thâm nội công thâm hậu cũng phải thoáng ngạc nhiên.

Bốn người họ vừa khéo chia ra bốn hướng đông tây nam bắc, vây quanh chị em họ Khúc, cũng bảo vệ họ an toàn.

Liền đó Khúc Kiếm Trì quát hỏi:

- Có chuyện gì?

Khúc Mộ Sương sợ hãi đáp:

- Cha xem.... mặt trăng....

Khúc Mân Miêu đánh bạo nói:

- Có ba mặt trăng.

Thật sự có ba mặt trăng.

Tiêu Thu Thủy lại bật cười.

Một dải Hoán Hoa Khê này, hắn đương nhiên là rất quen thuộc

- Bởi vì có hai hồ nước.

- Vân Đường ở bên kia, Thu Trì ở bên này, mặt trăng chiếu qua cầu vòm xuống, thường thường sẽ xuất hiện ba mặt trăng, thậm chí còn nhiều hơn.

Mọi người đều cảm thấy rất buồn cười, mà cũng có cả chút trách móc.

Người to gan gặp người nhát gan, sợ ma sợ quỷ thường hay ra mặt trách cứ, kỳ thực bên trong cũng cảm thấy thỏa mãn vì sự anh hùng của mình.

Thậm chí còn cố ý làm ra hình ảnh, tiếng động quái lạ để hù dọa người nhát gan, khiến người nhát gan càng thêm bội phục sự to gan của mình.

May mà mấy người Tiêu Thu Thủy đều không phải loại người đó.

Chị em họ Khúc đều rất xấu hổ, Khúc Mân Miêu đang ngượng ngùng muốn phân trần gì đó thì bỗng nghe Khúc Mộ Sương lại thét lên chói tai.

Bốn người đều biến sắc.

Chỉ thấy Khúc Mộ Sương sắc mặt trắng bệch, hai mắt đầy vẻ hoảng loạn, hai tay vịn vịn, lắp bắp không nên lời:

- Trong hồ... Trong hồ có...

Bốn người quay phắt lại, mắt tròn trĩnh, lộ vẻ nghiêm trọng, mặt hồ giống như ngôi thành quỷ thần bí, làm gì có bóng ai.

Thế nhưng Khúc Mộ Sương vẫn run rẩy nói:

- Người... Trong hồ có quỷ...

Mọi người chăm chú nhìn, trong hồ vẫn không hề có thứ gì.

Khúc Mân Miêu đỡ nàng ta dậy, cố gắng an ủi, ánh mắt đảo qua đảo lại, bất đắc dĩ giải thích:

- Chị gái tôi, trước nay vẫn luôn nhất...

Tiếp đó là một tiếng thét sợ hãi.

Tiếng thét là của Khúc Mân Miêu.

Sắc mặt nàng đã trắng bệch, còn trắng hơn cả Khúc Mộ Sương, cắt không còn một giọt máu.

Chỉ nghe nàng run rẩy nói:

- Quỷ... Có quỷ...

Bốn người quay đều nhìn lại, tiếng Khúc Mân Miêu tiếp tục vang lên:

- Thật sự có quỷ... quỷ nước....

Sau đó bọn họ thật sự trông thấy quỷ nước.

Không phải quỷ, mà là người.

Người từ trong nước nổi lên.

Người này úp mặt xuống nước, trên lưng dính đầy rong tảo, rêu bèo.

Ánh trăng chiếu lên lưng người đó giống như chiếu lên một bức tường bám đầy dây leo.

Khúc Mân Miêu không nhịn được lại muốn hét lên.

Kỳ thực lá gan nàng cũng không lớn hơn người chị xấu hổ của mình bao nhiêu.

Cùng lúc đó, hai bóng người chọt lóe lên.

Người ướt đầm trong nước đã được kéo lên, đặt lên bờ.

Quần áo Đỗ Nguyệt Sơn, Khúc Kiếm Trì không hề ướt chút nào.

Người là người chết.

Người này chết rất khó coi, hai mắt trắng dã, toàn thân trương phình, lưỡi thè ra ngoài, dài tới bốn tấc.

Cổ Thâm chọt kêu lên một tiếng.

Khúc Kiếm Trì vụt ngẩng đầu, ánh mắt như mũi kiếm, mũi kiếm đã rời vỏ.

- Đại sư nhận ra người này?

Cổ Thâm đưa tay gạt rong rêu dính trên đầu người đó ra, hóa ra người chết này không có tóc. Cổ Thâm đại sư lộ vẻ đau buồn.

- Lão nạp nhận ra người này. Ông ta là hòa thượng.

Sắc mặt Cổ Thâm bỗng mang vẻ quỷ dị khó mà diễn tả nổi.

- Ông ta chẳng những là hòa thượng, hơn nữa còn là hòa thượng của Nam Thiếu Lâm.

Cổ Thâm thiền sư mang vẻ mặt khó tin, nói tiếp:

- Thiếu Lâm Phúc Kiến tuy không được hùng vĩ sâu xa như Thiếu Lâm Tung Sơn nhưng cũng là bắc đầu của võ lâm Giang Nam. Chưởng môn Nam tông Hòa Thượng đại sư, nghe nói võ công không hề kém chưởng môn Bắc tông, quy củ và kết cấu của Nam tông bình thường đều lấy Bắc Thiếu Lâm là chủ.

Bắc Thiếu Lâm vốn do Đạt Ma sang đông lập nên, nguồn gốc sâu xa, Nam Thiếu Lâm vốn là phân chi của Bắc tông.

Cổ Thâm trầm ngâm một lúc rồi lại nói:

- Nam Thiếu Lâm ngoài Hòa Thượng đại sư còn có hai vị trưởng lão, võ công đều rất cao. Còn về liên lạc và ứng đối với bên ngoài thì lại do hai vị cao tăng Thiếu Lâm xử lý, một vị gọi là Cầu Vĩ, một vị gọi là Tục Điều. (****)

Tăng nhân Thiếu Lâm tuy ở nơi cửa Phật, không màng thế tục, nhưng họ cũng là người. Họ cũng cần tiền, để xây dựng chùa chiền, cũng cần đem bán các loại cây trái trồng trọt được, để nuôi sống mấy trăm tăng nhân trong chùa.

Hai vị đại sư Cầu Vĩ, Tục Điều, tuy tên nghe tức cười, nhưng người võ lâm nghe đến, nhất là người trong hắc đạo nghe nhắc tới, có thể nói là không ai không biến sắc.

Hai vị hòa thượng này cũng tương đương như gười Thiếu Lâm phái ra để duy trì chính nghĩa trong võ lâm.

Có một lần, chùa Lục Dung Quảng Đông vị “Sơn Đông hưởng mã” chiếm cứ, hòa thượng trong châu người chết, người chạy trốn, Thiếu Lâm Phúc Kiến lập tức phái hai người bọn họ, sau đó Sơn Đông hưởng mã liền không vang(hưởng) lên nổi một tiếng nào nữa.

Sơn Đông hưởng mã vốn không phải một người, mà là một tổ chức ba mươi sáu tên, bọn chúng chiếm cứ chùa Lục Dung là muốn lấy đây làm căn cứ, làm một chuyến mua bán (*****) lớn.

Bọn chúng chỉ nghĩ “mượn” một chút rồi sẽ đi, ai mà biết, bọn chúng còn chưa đi, hai vị đại sư Cầu Vĩ, Tục Điều đã đến Lục Dung rồi.

Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, câu nói này so với cách hai người Cầu Vĩ, Tục Điều đại sư ra tay thật như chưa từng nghe qua bao giờ.

Ba mươi sáu người, không có một tên sống sót.

Sau này giang hồ mới đồn đại, hai vị đại sư Cầu Vĩ, Tục Điều vốn là hộ pháp trong chùa Thiếu Lâm trên núi Thiếu Thất.

Người có thể làm hộ pháp tất phải là nhân vật do Giới Luật viện, Đạt Ma đường Thiếu Lâm rèn luyện ra, người có thể bước ra từ hai nơi nghiêm khắc cùng cực đó chắc chắn phải là tinh hoa của một mạch Thiếu Lâm. Chỉ là hai vị “đại sư” này giết người quá nhiều, đến cả phương trượng Thiếu Lâm cũng chỉ có thể dựng môn gian miếu nhỏ cho hai người họ ở lại dưới núi, không cho họ lên núi.

Vậy mà Cổ Thâm thiên sư lại nói:

- Người chết này chính là Tục Điều đại sư của chùa Thiếu Lâm Phúc Kiến.

Tiêu Thu thủy vô thức đứng lên, ba vầng trăng kia giống như con mắt lấp lánh giữa đêm đen, quỷ bí đáng sợ cùng cực.

Cùng lúc đó, hắn lại thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt kinh hoàng, thù hận, sợ hãi, chết chóc

Một người sống không thể có một đôi mắt không phải người như vậy.

Sương mù tràn ngập, một người loạng choạng nghiêng ngã, từ phía cầu vòm đi tới.

Người đó tự bóp cổ họng mình, mấy lần thiếu chút nữa thì ngã xuống dưới sông. Bỗng nhiên mặt nước gợn sóng, hóa ra Khúc Mộ Sương cùng Khúc Mân Miêu đã như chim én rẽ nước lướt tới.

Các nàng biết là người, hơn nữa còn là người của phái Thiếu Lâm liền không sợ nữa.

Có một số người chỉ sợ quỷ chứ không sợ người.

Có vẻ như hai nàng chỉ sợ thứ gì không biết, chứ không phải thứ đã biết.

Đáng biết các nàng không biết, con người mới là thứ khó biết nhất.

Khi hai nàng chạy tới, đỡ lấy người đó, liêng phát hiện ông ta cũng là một hòa thượng.

Họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong mắt Cổ Thâm thiền sư đầy vẻ bi thương, gật đầu nói:

- Ông ta là Cầu Vĩ.

Cầu Vĩ đại sư đã đứt hơi, cổ họng vẫn phát ra tiếng khặc khặc.

Khi chị em nhà họ Khúc đỡ ông ta lên, hai mắt ông đã lộn ngược lên trước, trắng dã như mắt cá chết.

Ông ta dùng hai tay mình, bóp chết chính mình?

Khúc Kiềm Trì lao tới như chớp, vịn mở tay ông ta ra.

Khúc Kiềm Trì chỉ có năm ngón tay, nhưng đôi tay lộ gân xanh mà hai mươi ngón tay của hai chị em họ Khúc vẫn mãi không mở ra, bị ông ta đung vào liền buông ra.

Mười vết ngón tay đỏ hồng, hằn cực sâu trên cổ Cầu Vĩ đại sư.

Ông ta thật sự tự bóp chết mình?

Khúc Kiềm Trì cũng không khỏi cảm thấy một luồng hơi lạnh từ gót chân chạy thẳng lên đầu, ông quát lên hỏi:

- Ai giết ông?

Cầu Vĩ đại sư đã đứt hơi, người vẫn còn chưa chết hẳn, cổ họng ông ta kêu “lặc khặc lặc khặc”, trong đêm trăng nghe như tiếng con gà trống bị cắt đứt cổ nhưng vẫn chưa chết, khiến cho mọi người phát lạnh.

Cầu Vĩ chỉ nói một từ.

Ông ta nói xong từ đó liền gục xuống, đã chết.

Từ cuối cùng trong cuộc đời ông ta là:

- Quỷ!

4. Chương 4: Quỷ Khí Âm Sâm

Một vị cao tăng đắc đạo, vậy mà câu cuối cùng trước khi chết lại là một chữ “Quỷ”.

Chị em họ Khúc lập tức cảm thấy ánh trăng quỷ dị tối hôm nay mang đầy hơi lạnh, đến cả thứ đang chảy dưới cầu kia cũng chẳng biết là nước, hay là máu nữa?

Khúc Kiềm Trì nhú mày, cẩn thận quan sát Cầu Vĩ đại sư. Chị em họ Khúc thật sự không hiểu, tại sao người cha đáng kính của mình lại phải đi xem người chết, người chết thì có gì đáng xem đâu cơ chứ?

Khúc Kiềm Trì ngẩng đầu, trong mắt lại tỏa ra ánh sắc bén như kiếm.

- Cầu Vĩ không tự bóp chết mình.

Câu tiếp theo càng khiến chị em họ Khúc cơ hồ không đứng vững nổi.

- Ông ta bị cắn chết,

Khúc Kiềm Trì đưa ngón tay cái duy nhất của mình chỉ vào yết hầu Cầu Vĩ đại sư, ở đó quả thực là có hai dấu vết mờ nhạt.

Vết răng.

Cổ Thâm thiền sư gật đầu:

- Lúc ông ta chết đã bị hút sạch máu.

Thứ gì mà biết hút máu?

Chẳng lẽ là....

Nghĩ tới đây, Khúc Mộ Sương rên lên một tiếng, suýt nữa thì ngất xỉu, bám chặt vào Khúc Mân Miêu, run lẩy bẩy như một người ăn mày không chân không chiếu giữa đêm đại hàn, nhưng nàng cũng không thật sự xỉu đi.

Bởi vì nàng sợ, lỡ ngất xỉu thì sẽ cùng em gái rơi thẳng xuống sông.... Con sông không biết là đang đầy nước, hay là đầy máu đó.

Nàng nghĩ tới đây, không khỏi lại nhìn xuống dòng nước.

Con người chính là như vậy, càng sợ hãi thứ gì thì lại càng tò mò, càng muốn nhìn nó, nhìn xem nó rút cuộc là cái gì?

Những người thích đi nhà ma, thích nghe kể chuyện ma, chẳng phải cũng giống như vậy sao?

Tiếp đó Khúc Mộ Sương liềng hét âm lên.

Tiếng hét chói tai ấy còn khiến người ta kinh hãi hơn mọi thứ khác.

... Bởi vì dưới sông thật sự không phải nước, mà là máu.

Máu tươi.

Ánh trăng chiếu lên mặt sông, giống như chiếc nanh độc đang chìa lên, âm thầm mà tàn độc.

Nước sông màu nâu nhạt, nếu như ở giữa ban ngày, đương nhiên sẽ là màu đỏ, bây giờ có ánh trăng chiếu vào, sương mù lướt qua lại thoáng hiện ánh xanh.

Một màu sắc khiến cho người ta buồn nôn.

Dưới sông là máu.

Không những có máu mà còn có cả người chết.

Người chết là rất nhiều thi thể từ trên thượng du trôi xuống.

Chị em họ Khúc sắp ngất đi mất rồi.

Hai thiếu nữ như hoa như ngọc, ở nhà được cưng như trứng mỏng, đã bao giờ phải thấy cảnh tượng thế này?

Khúc Kiếm Trì nhíu mày, ai cũng có thể thấy, hai người bọn họ không phù hợp để đến đây vào lúc này.

Còn chưa tác chiến, họ đã mất hết cả can đảm rồi.

Không có can đảm quyết chiến, chẳng phải là chắc chắn thất bại rồi sao?

Khúc Kiếm Trì vốn không cho hai nàng đi, nhưng khi hai viên minh châu này của ông đã quyết ý tới đâu thì chẳng ai ngăn cản nổi.

Vì thế ông cũng chỉ có thể để cho hai nàng đến đây.

Bất kỳ ai cũng biết... Bây giờ để cho hai người bọn họ trở về trước sẽ còn nguy hiểm hơn là mang họ cùng tiến tới nhiều.

Cho nên chẳng ai bảo họ đi trước.

Thứ chảy tới đúng là thi thể.

Nước luôn chảy từ trên cao xuống thấp.

Thượng lưu ở ngay trước mặt.

Trước mặt chính là Kiếm lưu.

Kiểm lư, đi, hay là không đi?

Thính Vũ lâu, bây giờ đang là chỗ của người, hay là của quý?

Cổ Thâm thiền sư đang đếm số người chết.

- Một, hai, ba, bốn...

Ông đếm tới “mười hai” thì liền ngừng lại, hồi lâu sau mới có một thi thể khác trôi tới.

Ông đếm tới “mười ba”.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Những người này là ai?

Cổ Thâm cười khổ:

- Biết rồi sợ rằng sẽ không thể xông lên trước được nữa.

Tiêu Thu Thủy vẫn phải hỏi:

- Tại sao?

Cổ Thâm thiền sư đáp:

- Bởi vì không còn dũng khí nữa.

Không còn dũng khí, cũng chẳng khác nào không còn lòng tin.

Người không có lòng tin, đang sống cũng chẳng khác gì đã chết.

Tiêu Thu Thủy ngẫm nghĩ một thoáng, nói:

- Tôi vẫn muốn biết.

Hắn hơi ngừng lại rồi tiếp:

- Dũng khí không phải là cái dũng của kẻ thất phu vô tri mà là tinh thần biết rõ không thể làm mà vẫn làm, ngàn vạn người lui, mình ta vẫn tiến.

Cổ Thâm gật đầu, lời Tiêu Thu Thủy nói, ông đương nhiên là hiểu.

Hai mươi năm trước ông rời khỏi Thiếu Lâm, cũng chẳng có gì ngoài “dũng khí” “ngàn vạn người lui, mình ta vẫn tiến”.

Cổ Thâm vốn quý những người trẻ tuổi dám nói, dám làm.

Cổ Thâm không nói gì khác nữa, chỉ từ từ đọc từng cái tên một:

- Tiểu Tiểu chân nhân Vô Đang, “Huyết nhận” Thân Do Tử, chương môn “Kim tỷ xuyên sơn” Đồng Thất phái Côn Luân, “Cửu mã thần tướng” Dàn Hà Sinh, “Lôi công” Hùng Hùng, “Điện mấu” Mạo Mậu núi Mạc Càn, chương môn Thiên Đấu mổ mổ, cao thủ đệ nhất Trịnh Đăng Thiên núi Linh Đài, chương môn “Vạn Phật thủ” Bắc Kiến Thiên, phó chương môn “Thiên Phật túc” Đài Cửu Công núi Bảo Hoa, “Khả Thiện chân nhân” Sài Bằng phái Dương Tiện núi Đồng Quan, Thạch Phiến Thiền tông đà chủ bảy mươi hai ngọn Mã Tích sơn, tông chủ Giá Tầm U núi Nhạn Đăng...

Cổ Thâm thiền sư đọc một mạch tới, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, nói:

- Trong mười sáu môn phái lớn, Tung Sơn đã đổ, Hằng Sơn đã phản, Điểm Thương bị diệt, các cao thủ chết ở đây cũng ngang với tiêu diệt hết chủ lực của bảy phái Côn Luân, Mạc Càn, Linh Đài, Bảo Hoa, Dương Tiện, Mã Tích, Nhạn Đăng, chỉ còn lại bốn môn phái Phổ Đà, Hoa Sơn, Thiên Thai, Thái Sơn, cùng với hai mạch Vô Đang, Thiếu Lâm...

Cổ Thâm thiền sư chậm rãi nói từng tiếng một:

- Nếu như hôm nay chúng ta không kịp thời chế trụ Quyền Lực bang, ngày sau võ lâm sẽ thành ra thế nào?

Mọi người im lặng, không lên tiếng.

Khúc Kiếm Trì thở dài:

- Đáng ra mười sáu môn phái đã phải sớm đoàn kết, tiêu diệt Quyền Lực bang.

Cổ Thâm cười lạnh, tiếng cửa của ông không giống một vị cao tăng đắc đạo mà như một kiếm khách khoái ý ân thù.

- Thân ai người ấy lo, quản nhiều mà làm gì? Tôi từng khuyên Thiếu Lâm, phương trượng nói rằng đó là chuyện thế tục, không quản nổi, nếu như các môn các phái đều có suy nghĩ như vậy, đến hôm nay....

Ông chỉ tay xuống sông, hậm hực nói:

- Sẽ đầu kết thúc thế này.

Đỗ Nguyệt Sơn bỗng nói:

- Phổ Đà Cửu Cửu thượng nhân, Hoa Sơn “Thần Tẩu” Nhiều Sáu Bàn, Thiên Thai Đoan Mộn Hữu, Thái Sơn Mộc Quy Chân, tôi đều quen biết, tôi có thể mời họ tới...

Cổ Thâm thiền sư đáp:

- Bọn họ chắc chắn là bị người ta thuyết phục, cho nên mới cùng tới đây....

Đỗ Nguyệt Sơn giật mình, thốt lên:

- Cùng chết...

Khúc Kiếm Trì nói:

- Thế lực có thể giết chết tất cả mười ba cao thủ trấn áp giang hồ như bọn họ ở đây, một mình Quyền Lực bang có làm nổi không?

Cổ Thâm thiền sư trầm ngâm:

- Trước đây có một người, có thể sẽ làm được, đó là Yến Cuồng Đồ.... Hiện tại Lý Trầm Chu, cộng thêm Triệu Sư Dung, Liễu Tùy Phong cùng với Bát đại Thiên vương chắc chắn là cũng có thể làm được...

Đỗ Nguyệt Sơn gật đầu:

- Quyền Lực bang chỉ cần giết chết người đứng đầu các môn phái, phần còn lại thì dụ dỗ, thu nạp...

Cổ Thâm thiền sư nói:

- Như vậy độ phản kích sẽ thu hẹp, phương diện đổ máu cũng giảm bớt, bá nghiệp của Quyền Lực bang càng ít trở ngại....

Tiêu Thu Thủy nói:

- Quyền Lực bang thật độc địa.

Khúc Kiếm Trì chợt lên tiếng:

- Chỉ có điều, là chuyện gì mới có thể dẫn cao thủ của bảy môn phái lớn tập trung tại đây, tiêu diệt một lượt? Sáu phái còn lại Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Sơn, Thiên Thai, Hoa Sơn, Phổ Đà đang ở đâu?

Mọi người đều trầm tư vì câu hỏi đó thì bỗng nghe Mộ Sương khẽ khàng hỏi:

- Những người này... Có phải là đều bị người giết không?....

Khúc Mân Miêu cũng cố lấy can đảm, hỏi:

- Có thể nào... Có khi nào là... Bị quỷ giết không?....?

Câu hỏi này, ai có thể trả lời được?

Lúc này bỗng có ánh lửa.

Ánh lửa giống như hai quả cầu, lơ lửng giữa không trung, qua lại trong sương mù.

Nhìn xuyên qua sương mù sang bờ sông ở phía đằng xa, có một bóng áo trường bào màu trắng, nhưng lại không có người. Phía dưới tấm áo thùng thình giống như là một chiếc túi da bị chọc thủng, đến cả không khí cũng không có, trống rỗng.

Quần áo không có người mặc, tại sao lại tự di chuyển được?

Ở phía xa có một âm thanh giống như một con ác thú vừa ăn no đang nghiến hàm răng nhọn, khiến cho người nghe phải ghê rùng.

Hai lửa xanh âm u đó đung đưa, nhấp nháy, cuối cùng chạm vào trụ cầu, tỏa ra ánh lục quý dị, chiếu sáng ba chữ trên đầu cầu:

Cầu Nại Hà.

Bên cầu có một bảng chỉ đường, chỉ vào trong sương mù, nơi đó vốn là vị trí Kiếm lục, bây giờ có viết ba chữ máu tươi rờn rờn, giống như là được viết bằng máu người.

Thành Phong Đô.

Tiêu Thu Thủy lại mỉm cười:

- Phía đó là nhà ta.

Hắn chậm rãi bước lên cầu:

- Kẻ nào dám giả quỷ dọa ta ngay tại nhà ta...

Tiêu Thu Thủy ung dung cười:

- Vậy chỉ có tự dọa chính mình thôi.

Hắn vững vàng bước lên cầu. Khúc Mân Miêu dẩu miệng, len lén quy sang phía chị mình, nói:

- Lá gan người này có phải làm bằng sắt không vậy?

Ánh mắt Khúc Mộ Sương lại bừng sáng:

- Khi chúng ta quen biết cậu ấy mười năm trước, khí khái của cậu ấy đã như sắt thép rồi.

Bây giờ con người như đúc bằng thép đó đã bước lên cầu.

Đâu đâu cũng vang lên tiếng cười quái dị.

Tiếng cười chói tai lạ lùng lúc bên phải, lúc bên trái, lúc đằng trước, lúc đằng sau, chính là loại tiếng cười trong những câu chuyện ma của người già, bảo với trẻ em rằng khi nghe thấy âm thanh đó thì tuyệt đối không được quay đầu nhìn lại.

Ngọn lửa ma trời cũng lúc đông lúc tây.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy cũng di chuyển theo ánh lửa.

Ánh lửa ở phía trên hắn liền nhìn lên trên, ánh lửa ở phía dưới hắn liền nhìn xuống dưới.

Sắc mặt Đỗ Nguyệt Sơn vốn cũng đã hơi biến đổi, bây giờ đột nhiên lại bật cười, nói:

- Trong Quyền Lực bang có một cao thủ, nghe nói là người xuất phát từ Cương Thi quyền nhà họ Ngôn một dải Giang Tây Thiểm Tây, nhưng hắn lại không họ Ngôn mà họ Âm...

Ánh mắt Khúc Kiếm Trì nhìn chằm chằm vào hai luồng âm hỏa, tiếp lời:

- Kẻ đó chính là Quỷ vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang, Âm Công....

Đỗ Nguyệt Sơn ung dung nói:

- Phương pháp giết người của hắn có rất nhiều loại, trong đó có một cách là dùng đôi răng rắn độc của hắn cắn thủng mạch máu của người khác, sau đó thì như một con muỗi, hút cạn máu trong người họ.

Đỗ Nguyệt Sơn vừa dứt lời, hai luồng âm hỏa đã bắn về phía ông nhanh như chớp!

Đỗ Nguyệt Sơn đột ngột xuất kiếm!

Thân kiếm mơ hồ, giống như một màn mưa lướt qua.

Hai quả cầu lửa bị xẻ thành hai nửa.

Nhưng cầu lửa nạy nổ tung như có ma thuật.

Nổ thành trăm ngàn mảnh vỡ dính lửa.

Hai chưởng, hai tay áo Đỗ Nguyệt Sơn vung lên không ngừng.

Những mảnh lửa đều bị hất văng ra xa, trong đó có một số mảnh rơi xuống thân người chết, toàn thân người chết lập tức bốc cháy, vài mảnh rơi xuống mặt nước, cả con sông không ngừng cũng bốc cháy.

Trong ánh lửa, toàn thân Đỗ Nguyệt Sơn đã toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Thu Thủy lại nhận ra thủ pháp dùng lửa này, hần kêu lên thất thanh:

- Là hỏa vương, không phải Quỷ Vương!

Bỗng nghe một giọng nói âm u vang lên:

- Ai bảo vậy?

Âm thanh đó phát ra từ sau lưng Tiêu Thu Thủy, hơi trong miệng gần như đã thổi tới sau gáy hần.

Tiêu Thu Thủy quay phắt lại, quay người lại chẳng trông thấy ai, sau lưng lại có một luồng âm phong bắn tới.

Một luồng gió lạnh lẽo như phát ra từ địa ngục.

Đúng lúc đó, chợt có một luồng chỉ phong chặn đến.

Chỉ phong giống như mặt trời chiếu rọi, ấm áp, ôn hòa.

Chỉ phong khắc chế âm phong.

Người tới chính là Cổ thâm.

Tay kia Cổ Thâm đặt lên vai Tiêu thu Thủy, nói nhanh:

- Quay về!

... Nếu Quỷ vương Âm Công đã tới, Tiêu Thu Thủy tuyệt không phải đối thủ.

Cổ Thâm thiên sư trở tay kéo lại, Tiêu Thu Thủy lại không bị kéo theo.

Chuyện đó khiến chính Cổ Thâm cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

... Nhưng còn chưa kịp kinh ngạc, Tiêu Thu Thủy đã quay người xuất chưởng.

Trong khắc phát chưởng, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy bóng ma thoáng lóe lên, chưởng của hần liền bổ thẳng về phía bóng ma.

Bóng ma đó đỡ một chưởng của hần liền bay vọt sang bờ đối diện.

Tiếp đó trụ cầu gãy đôi, sụp đổ rầm rầm xuống dòng sông.

Tiêu Thu Thủy và Cổ Thâm thiên sư cũng song song trở về bên bờ.

Lúc này họ liền nghe thấy tiếng ho khan, một tiếng, rồi lại một tiếng, rất nhẹ, có điều người đang ho giống như là vừa ho vừa nôn ra thứ gì đó. Hồi lâu sau, người đó thốt lên the thé, lảo theo hơi chút thở dốc:

- Chưởng lực tốt, nội công cao.

Khúc Kiếm Trì bước nhanh lên trước. Vừa rồi ông ta một mực không ra tay, bây giờ ánh mắt nheo lại của ông giống như mũi kiếm đã hoàn toàn rời vỏ:

- Quỷ vương Âm Công?

Lửa lớn đốt sáng cả một dòng sông.

Trong ánh lửa rừng rùng, quả thực có một “thứ”, tay cầm một chiếc khăn trắng, đang lau miệng.

Nói là “miệng”, không bằng gọi là một thứ đồ tươi hơn hẳn, giống như thứ chảy ra từ một vết thương sắp thối rữa, chiếc khăn trong tay lại trắng ngần như tuyết.

Thứ “người” đó nôn ra giống như thuốc cỏ đã được sắc kỹ, chỉ là mùi vị tanh tưởi kinh khủng.

Cổ Thâm thiên sư hạ giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Nội công cậu tốt, khi giao đấu đừng có tới gần, lấy chưởng lực tấn công.

Tiêu Thu Thủy còn chưa kịp gật đầu, bỗng thấy từ trong ánh lửa, một bóng người cháy rừng rực bước ra.

Một người đầu trọc lông lóc.

Tiêu Thu Thủy nhận ra hắn.

Kẻ này cũng không phải hòa thượng Thiếu Lâm, mà là Hỏa vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang, Tổ Kim Điện.

Tổ Kim Điện cười lạnh:

- Các người biết đám người này này chết như thế nào không?

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều không hỏi. Họ biết Hỏa vương nếu đã hỏi thì nhất định sẽ nói tiếp.

Tổ Kim Điện quả nhiên đã nói tiếp:

- Tinh anh bảy phái Côn Luân, Mạc Càn, Linh Đài, Bảo Hoa, Dương Tiễn, Mã Tích, Nhạn Đãng, sở dĩ tập trung ở đây hôm nay chỉ vì một chuyện.

Quỷ vương Âm Công cười khắc khắc:

- Cũng chẳng phải là để cứu trợ Hoán Hoa kiếm phái, Địch lão phu nhận không ở Kiếm lục, cũng không rơi vào tay bọn ta.

Tổ Kim Điện cũng cười hắc hắc:

- Bọn chúng cũng chẳng tới vì Địch lão phu nhân, có điều trong tay bà ta còn có một tấm lệnh bài, chính là “Thiên hạ Anh hùng lệnh”.

Hỏa vương Tổ Kim Điện lại cười khan mấy tiếng, nói tiếp:

- Cho nên bọn chúng đều chạy tới, cố gắng “cứu” tấm lệnh bài đó về...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lóe sáng. Hắn đã hiểu.

Địch đại phu nhân chính là mẹ của Địch Thanh.

Thiên hạ không ai không biết công lao, sự nghiệp hiển hách của Địch Thanh .

Anh hùng thiên hạ cảm động trước Địch Thanh, mười sáu môn phái lớn cùng ba mươi hai kỳ bang tạp phái khác đều cắt máu ăn thề, dâng lệnh bài “Thiên hạ Anh hùng” lên Địch Thanh, tình nguyện tuân lệnh điều động, sai khiến.

Địch Thanh kỳ công cái thế, từ đầu đến cuối không hề sử dụng Thiên hạ Anh hùng lệnh. Ông lại là người chí hiếu vì thế bèn tặng tấm lệnh bài này cho nghĩa mẫu, phòng ngừa vạn nhất, nghĩa mẫu có thể lấy nó để tự bảo vệ.

Địch đại phu nhân bản tính cương liệt, cũng không hề sử dụng tấm lệnh bài có thể khiến hảo hán trong thiên hạ xưng thần này, bà chỉ ẩn vào trong nhà họ Tiêu. Theo phán đoán của hộ vệ cận thân Trương Lâm Ý, tiềm lực của Hoán Hoa kiếm phái còn trên cả các môn phái thông thường.

Nhưng vì Tân Hồ Khâu ngầm truyền tin tức, Quyền Lực bang biết được Dịch lão phu nhân đang ở Kiếm lư, cho nên mới xuất động chủ lực cực mạnh tấn công Hoán Hoa, mục tiêu chủ yếu chính là đoạt lấy lệnh bài cùng bất sống Dịch đại phu nhân, kiểm chế Dịch Thanh.

Một tấm lệnh bài nhỏ nhỏ, đối với anh hào thiên hạ đã từng cắt máu tuyên thệ trước thần linh, lấy tính mạng bảo vệ mà nói, lại là thứ dù phải giành giật chém giết cũng phải tranh đoạt.

Nhưng bây giờ lệnh bài đang ở đâu?

Dịch đại phu nhân đang ở đâu?

Trận tiền khẩn cấp, Dịch đại tướng quân phần dửng giết dịch, sao có thể để Dịch lão phu nhân sống chết không rõ?

Nghĩ tới đây, trái tim Tiêu Thu Thủy liền như dòng nước đang bốc cháy kia, sôi trào không ngớt.

Quỷ vương Âm Công cười khắc khắc, nói:

- Cho nên là, đám gọi là cao thủ võ lâm này, cứ từng tên từng tên, chịu chết hết...

Cổ Thâm thiên sư cười lạnh:

- Có điều các người cũng không đoạt được Thiên hạ Anh hùng lệnh.

Quỷ vương Âm Công nói:

- Ồ?

Cổ Thâm thiên sư tiếp:

- Nếu Thiên hạ Anh hùng lệnh đã tới tay, số anh hùng hào kiệt này đều do các người sử dụng, không cần giết hết tất cả...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy cũng bừng sáng:

- Các người không đoạt được Thiên hạ Anh hùng lệnh, cũng có nghĩa là Kiếm lư vẫn còn có người sống sót...

... Dịch đại phu nhân còn sống, người nhà họ Tiêu cũng có khả năng vẫn còn sống.

... Nhưng rút cuộc là ai thông báo tin Dịch đại phu nhân đang giữ Thiên hạ Anh hùng lệnh, hơn nữa còn đang ở Hoán Hoa kiếm phái cho các môn các phái đây?

.... Nhất định là có người có thể khiến các môn các phái đều tin tưởng, để lộ tin Dịch đại phu nhân đang ở Kiếm lư, mới có thể làm các lộ cao thủ chạy tới cứu trợ.

... Quyền Lực bang dù không đoạt được Thiên hạ Anh hùng lệnh thì cũng có thể ở đây ôm cây đợi thỏ, tiêu diệt các hào kiệt tới cứu viện.

... Cho nên tấn công Hoán Hoa kiếm phái chỉ là ngụy trang, Quyền Lực bang tấn công suốt mười bảy ngày không hạ nổi Kiếm lư cũng chỉ là ngụy trang, ngay cả để nhóm Tiêu Thu Thủy thoát được ra ngoài, triệu tập anh hùng thiên hạ tới đây cũng chỉ là một hư chiêu trong lớp màn ngụy trang này mà thôi.

Sau đó khi các lộ anh hùng lên đường cứu viện Hoán Hoa kiếm phái, Quyền Lực bang liền tăng cường binh lực phá hủy Hoán Hoa kiếm phái, rồi giăng ra một tấm lưới lớn, bắt gọn tất cả những người chạy tới.

... Tiêu Thu Thủy tới phân cục Quế Lâm vốn là muốn báo tin Hoán Hoa bị vây, Dịch đại phu nhân gặp nguy, nhưng Tiêu Thu Thủy cũng không hoàn thành được việc đó.

Hắn trùng hợp bị Khuất Hàn Sơn đánh rơi xuống vách đá, lại gặp được Lương Đẩu, tới Đan Hà, đi vòng một vòng lớn mới quay về đến Thành Đô.

... Vậy thì ai thông báo với phân cục Quế Lâm?

Đương nhiên là nhóm huynh đệ bằng hữu Đường Phương hiểm tử hoàn sinh bên bờ Ly Giang.

... Vậy còn ai thông báo để các môn các phái tới cứu viện Hoán Hoa?

Lời Quỷ vương Âm Công đã giải đáp nghi vấn trong lòng Tiêu Thu Thủy:

- Nhị ca Tiêu Khai Nhận của người thay bọn ta tập trung đủ người của mười bốn môn phái lớn, đám Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình lại thay bọn ta tìm tới Thiếu Lâm, Võ Đang, cộng thêm lũ các người càng giúp bọn ta đỡ phải tốn công chia ra tấn công hết núi này tới núi khác, hết bang phái này tới bang phái khác...

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại:

- Nhị ca ta đâu?

Quỷ vương cười âm hiểm đáp:

- Người hỏi hử à?

Hắn chỉ tay sang bên, chính là ba chữ “thành Phong Đô”.

Tiêu Thu Thủy lập tức nổi giận, quát lớn:

- Đại ca ta đâu?!

Quỷ vương cười lớn như tiếng cú kêu.

Tiêu Thu Thủy siết chặt nắm tay, dậm bước tới.

Cổ Thâm thiền sư thấp giọng nói:

- Chỉ bằng Quỷ vương và Hỏa vương còn chưa giết nổi mười ba cao thủ của bảy phái, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính, bọn chúng chắc chắn là vẫn còn nhiều mai phục hơn nữa.

Khúc Kiếm Trì cũng nói nhanh:

- Còn cả cao thủ bốn phái không ở đây, chủ lực Thiếu Lâm Tung Sơn và Võ Đang chưa tới, chúng ta còn giữ được non xanh...

Đúng lúc đó, sắc mặt ông bỗng vặn vẹo một cách kỳ lạ.

Sự vặn vẹo đó đến chính bản thân ông cũng không hiểu tại sao.

Khúc Kiếm Trì đứng sau lưng chị em họ Khúc, che chắn phía sau cho hai cô bé còn chưa tiếp xúc nhiều với thế sự này.

Tiêu Thu Thủy, Cổ Thâm Thiền Sư đứng ở gần trụ cầu, Đỗ Nguyệt Sơn đang nôn nóng cũng ở sát ngay sau lưng họ.

Sương mù rất dày, phẳng phất như còn có một loại tử khí mờ nhạt.

Mấy người Tiêu thu Thủy đứng ở chỗ cao hơn, từ trên nhìn xuống, trong sương mù, vẻ mặt Khúc Kiếm Trì trở nên u ám, đáng sợ vô cùng.

Càng đáng sợ hơn là bản thân Khúc Kiếm Trì không hề biết chuyện đó.

Đến khi ông ta nhận ra thì cổ họng đã không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Ông ngã xuống.

Cổ Thâm quát:

- Khói độc! Qua sông!

Tăng bào trên người ông tung bay, hai trưởng xoay tròn, tung mình đề khí, vọt qua Hoán Hoa Khê!

Tiêu Thu Thủy nhanh như chớp đỡ lấy Khúc Mộ Sương, Đỗ Nguyệt Sơn nhanh chóng cấp lấy Khúc Mân Miêu, cũng vượt sông theo.

Cổ Thâm thiền sư chủ ý mở đường, ông biết Hỏa vương và Quỷ vương chắc chắn là sẽ không bỏ qua cơ hội tấn công cực tốt này.

Quỷ vương và Hỏa vương quả nhiên là không bỏ qua.

Trận chiến này cực nhanh, ngắn ngủi, khi Đỗ Nguyệt Sơn và Tiêu Thu Thủy cứu được chị em họ Khúc sang sông thì tính mạng Cổ Thâm thiên sư đã rời bỏ thân xác ông.

Cổ Thâm thiên sư lúc nhỏ học nghệ tại Thiếu Lâm, tự sáng tạo Tiên Nhân chỉ, khi ông rời bỏ Thiếu Lâm, người của Đạt Ma đường, Giới Luật viện, Mộc Nhân hạng, Tam thập lục phòng đều không ngăn cản được, nội công tu vi đã là hàng nhất.

Khi ông phóng qua bờ bên kia đã đặc biệt chú tới Quỷ vương.

Ông đấu một chiêu với Quỷ vương, Hàn băng chiêu lạnh lẽo thấu xương của Quỷ vương chính là khắc tinh của Tiên Nhân chỉ của ông.

Nhưng Tiên Nhân chỉ của ông cũng vừa khéo khắc chế được Hàn băng chiêu.

Cái gọi là “đạo cao một thước, ma cao một trượng” cũng không phải để nói ai cao, ai thấp.

Ông quyết định trước tiên đấu cứng với đôi chiêu dao của Quỷ vương, tiếp đó xông qua hỏa công của Hỏa vương, chờ nhóm Đỗ Nguyệt Sơn và Tiêu Thu Thủy tới, cục diện ít nhất cũng có thể ổn định được.

Còn bờ bên này đã phủ kín kịch độc, không thể lưu lại phút nào nữa.

Khi ông phóng tới, quả nhiên là đấu một chiêu với Quỷ vương.

Chiêu này bất phân thắng bại.

Nhưng ông thân ở giữa không trung, không có chỗ mượn lực, liền chịu thiệt thòi.

Lửa của Hỏa vương cũng tới, nhưng lại không đánh về phía ông.

Đoàn lửa đó quán về phía Đỗ Nguyệt Sơn, Cổ Thâm thiên sư mượn chiêu lực của Quỷ vương, tung mình tới, hai ống tay áo phất lên, hất văng đoàn lửa, đẩy nó về phía bờ bên kia.

Tiếp đó ông lại hít một hơi, thân hình đột nhiên bật lên, giống như con cá quẫy đuôi giữa dòng nước xiết, bơi sang một hướng khác, ngay chính bản thân ông ta cũng rất hài lòng với một chiêu kinh thân công phu này.

Đúng lúc đó, kiếm quang vụt lóe lên.

Ông không ngờ được lúc này lại có kiếm, hơn nữa còn là kiếm nhanh như vậy!

Kiểm độc như vậy!

Mấy người Tiêu Thu Thủy mũi châm vừa chạm đất liền lập tức quay lại nhìn.

Lúc này Cổ Thâm thiên sư đã biến thành hai mảnh.

Bị một kiếm bổ thành hai mảnh, mang theo máu, ruột, nội tạng... bay về phía bờ bên kia.

Sao đó Cổ Thâm thiên sư gục xuống.

Chia làm hai mảnh gục xuống bên bờ.

Hai mảnh thân thể, hai con mắt trợn trừng.

Cổ Thâm chết không nhắm mắt.

Đó là một thanh ma kiếm như thế nào vậy.

Còn kẻ cầm kiếm thật sự khiến Tiêu Thu Thủy trợn rách cả khóe mắt:

Khuất Hàn Sơn!

Lại là Kiếm vương!

Lại gặp Kiếm vương.

Cổ Thâm còn chưa kịp sử ra Tiên Nhân chỉ của ông đã chết bên dòng nước Hoán Hoa.

Nước chảy dưới dòng Hoán Hoa hôm nay, toàn là máu.

Tiêu Thu Thủy không thể nhẫn nhịn được nữa. Hắn chợt hiểu ra những cao thủ vô lâm này đã chết như thế nào rồi. Lũ Bát đại Thiên vương ở đây ám sát, đánh lén, hạ độc, phối hợp kín kẽ, cho dù các tông chủ bang phái này võ công có cao hơn Cổ Thâm thiên sư đi nữa cũng vô dụng, cũng sẽ trúng phải độc thủ, ám toán của đám người này.

Lúc này hán mặt đất bờ đối diện có một cái đầu thò ra.

Cái đầu cười hi hi.

Được vương Mạc Phi Oan.

5. Chương 5: Cánh Tay Đứt Lìa Và Thanh Dao Bình Phàm

“Roạt” một tiếng, Mạc Phi Oan nhảy lên khỏi đất, hỏi:

- “Yên vũ mông mông” của ta thế nào?

Đỗ Nguyệt Sơn trừng mắt, giận giữ quát:

- Người còn trò mèo nào nữa thì dùng ra hết đi!

Mạc Phi Oan cười đáp:

- Vậy phải xem người muốn loại nào. Ta còn có “Xuân hàn liêu tiếu”, Thu sắc liên ba”, “Hạ nhật viêm viêm”, “Tuyệt hoa phiến phiến” (*) các loại, người chọn thứ nào?

Đỗ Nguyệt Sơn dậm xông lên, nhưng ông bỗng nhìn thấy một thứ, vội cố ghìm cảm xúc lại, nói:

- Các người ý đồng người, lại giở trò đánh lén, sao xứng là anh hùng hảo hán?!

Mạc Phi Oan ung dung cười:

- Nhớ năm xưa, cái đám gọi là người trong bạch đạo các người, mười sáu môn phái lớn, cùng Quyền Lực bang bọn ta hợp lực vây công Yên Cuồng Đồ, sao không thấy nói ý đồng hiệp ít?

Lão cười cười, lại tiếp:

- Huống hồ địch ta giao chiến, tranh đấu sống chết, có thể thắng được là tốt rồi, còn tính toán cái gì quy củ giang hồ nữa.

Tổ Kim Điện vươn cái đầu trọc, cười nói:

- Nếu nói người đồng, các người có sáu tên tới, bọn ta bố người, rút cuộc thì ai nhiều ai ít?

Âm Công cười lạnh:

- Cho nên hôm nay các người sẽ phải chết ở đây, cứ nhận mệnh đi.

Đỗ Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi, hoàn cảnh hôm nay đúng là không còn chút sinh cơ.

Mạc Phi Oan cười âm u:

- Nếu các người không tới thì ta sẽ sang bên đó đấy.

Câu này nghe như dọa dẫm mấy người Đỗ Nguyệt Sơn, kỳ thực lại là nói cho đám Quỷ vương, Kiếm vương, Hỏa vương nghe. Lão ta đi sang, ba Vương bảo vệ cho lão, sau đó cùng nhau giải quyết đám người này.

Đám Tổ Kim Điện đương nhiên là hiểu.

Trong bốn địch thủ còn sống sót, loại trừ Đỗ Nguyệt Sơn, số còn lại đều có thể giải quyết dễ dàng.

Do đó mục tiêu chủ yếu của bọn chúng chính là Đỗ Nguyệt Sơn.

Ba người bọn chúng cùng xông lên, có thể nắm chắc, khi bị tách ra, Đỗ Nguyệt Sơn sẽ là một xác chết.

Chỉ dựa vào “ba đứa nhóc con” còn lại thì không thể ngăn cản nổi Mạc Phi Oan.

Mông Giang kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn cùng tề danh với Khuất Hàn Sơn nhưng võ công vẫn kém Khuất Hàn Sơn một bậc. Cộng thêm Hỏa vương và Quỷ Vương, Đỗ Nguyệt Sơn thực sự không thể ngăn cản nổi.

Nhưng bọn chúng đã sai lầm.

Còn có Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đột ngột đánh ra hai luồng chưởng lực.

Một luồng đánh Kiếm vương, một luồng đánh Hỏa vương.

Kiếm vương chém một kiếm về phía chưởng phong nhưng lại bị hất bật ra, bị chất bay về phía bờ đối diện.

Ngọn lửa trên người Hỏa vương hơi lụi xuống, khí tức cũng thoáng khựng lại, “vù” một tiếng, vội bay xéo ra tám thước, kinh hãi vô cùng.

Bọn chúng nằm mơ cũng không ngờ được rằng chưởng lực của “tên nhóc con” này lại cao như vậy.

Tiêu Thu Thủy ép lùi Kiếm vương và Hỏa vương, Quỷ vương nhất thời không thể đánh hạ được Đỗ Nguyệt Sơn.

Cùng lúc đó, Mạc Phi Oan đã phóng tới như một luồng khói.

Đột nhiên, một luồng kiếm phong bắn thẳng tới.

Kiếm thế nhanh đến đáng sợ, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn từ đằng sau đâm tới!

Mạc Phi Oan giật mình cả kinh, bật thẳng lên trời, kiếm phong cũng bắn lên đuổi theo!

Mạc Phi Oan xoay người giữa không trung, không ngờ lại trông thấy Khúc Kiếm Trì!

Kiếm của Khúc Kiếm Trì đã ép tới gần cổ họng lão, chỉ thấy mũi kiếm nhọn hoắt, thân kiếm to rộng. Mạc Phi Oan thân kinh bách chiến, ứng biến cực nhanh, lúc này vậy mà lại vẫn có thể hút khí, co rút người, lùi nhanh về đằng sau!

Chỉ cần lùi được sang bờ đối diện, lão tin đám Hỏa vương nhất định là có thể giải nguy giúp lão.

Nhưng chợt nghe hai tiếng “phụp phụp”, lão bỗng phát hiện trước ngực mình có hai mũi kiếm dính máu thò ra.

Lão dừng lại giữa không trung một thoáng mới nghĩ ra sau lưng mình bị kiếm xuyên thủng. Lúc này, mũi kiếm của Khúc Kiếm Trì cũng đã tới cổ họng lão, đâm mạnh vào, xuyên thẳng ra sau!

Sau đó hai bên đồng loạt thu kiếm, Mạc Phi Oan mang theo vết đến chết cũng không tin, rơi thẳng xuống lòng sông.

Dòng Hoán Hoa Khê lại có thêm một xác chết.

Chỉ có điều, linh hồn của thi thể này chắc chắn sẽ không được đồng đạo Hoán Hoa đã mất hoan nghênh.

Người thu kiếm, Khúc Kiếm Trì nhẹ nhàng phóng sang bờ đối diện.

Người xuất kiếm bên này cũng quay mình trở lại bên bờ, không ngờ lại là Khúc Mộ Sương và Khúc Mân Miêu

Ba người đứng hai bên bờ sông, kiếm khí trên tay tỏa ra lạnh băng.

Một đoạn mũi kiếm trong tay họ lại dính máu.

Máu của Dược vương Mạc Phi Oan.

Kiếm vương, Hỏa vương, Quỷ vương đều dừng tay.

Bọn chúng nhìn thi thể Dược vương dưới nước, như có chút thất vọng, có chút phẫn nộ, lại có chút đau thương.

Bọn chúng vốn là người cùng hội, hiến thân vì một đoàn thể, một lý tưởng, đột nhiên thiếu đi một người, trong lòng bọn chúng nhất định là có rất nhiều cảm thụ.

Có điều, bọn chúng đều không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Tiếp đó Khuất Hàn Sơn ngẩng đầu, nhìn sang Khúc Kiếm Trì đang cầm kiếm ở phía đối diện. Hai ánh mắt gặp nhau liền giống như kiếm phong giao kích, bắn lên một chuỗi hoa lửa.

- Kiếm hay.

Người bên bờ đối diện đáp:

- Kiếm tốt.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Sáu Ngọc thần kiếm?

Người bên bờ đối diện đáp:

- Sáu Ngọc thần kiếm.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Người không phải là Khúc Kiếm Trì?

Người bên bờ đối diện đáp:

- Ta không phải.

Khúc Kiếm Trì vậy mà lại không phải Khúc Kiếm Trì, vậy thì ai mới là Khúc Kiếm Trì?

Người đó cười nói:

- Khúc Kiếm Trì không ở đây.

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn như điện chớp, đảo nhanh một vòng, nói:

- Vậy thì đúng rồi.

Người kia cười hỏi:

- Cái gì đúng?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Trong “Thần Châu tam kiếm” cùng tề danh với Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, Chuông Thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng năm xưa còn có một người...

Khuất Hàn Sơn gần từng tiếng một:

- Người chính là “Tứ Chỉ khoái kiếm”, Tề công tử!

Người đó cười hỏi ngược lại:

- Người nói xem?

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn co rút, đáp:

- Ngoài Tứ Chỉ thần kiếm, còn ai có thể dùng bốn ngón tay, sử ra kiếm nhanh như vậy!

Người kia vỗ tay than:

- Nhân quan Kiếm vương quả nhiên là cao.

Người đó lại thở dài:

- Đáng tiếc ta đã không còn là Tề công tử tung hoành võ lâm như thời trai trẻ nữa rồi.

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn chớp động:

- Năm xưa Tề Nhân Minh một thanh khoái kiếm, quyết chiến với lão chưởng môn Hải Nam kiếm phái Cao Lão Tổng ở Liễu Châu. Trận chiến đó nghe nói là quyết chiến kinh điển của khoái kiếm trong thiên hạ, đáng tiếc tại hạ không được tự thân chứng kiến.

Tề công tử sửa lại:

- Không phải khoái kiếm, mà là kiếm.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Là kiếm. Tề công tử năm đó phong lưu phóng khoáng, nổi danh khắp thiên hạ, đáng tiếc tại hạ xuất đạo quá muộn, không thể xin lĩnh giáo tiên bối, hôm nay...

Tề công tử hỏi:

- Người đã đợi được cơ hội rồi, có phải không?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Đúng là muốn xin lĩnh giáo.

Chợt hỏi:

- Chỉ là... Sầu Ngọc thần kiếm của Khúc Kiếm Trì sao lại nằm trong tay tiên bối? Hóa Ngư kiếm pháp của Khúc Kiếm Trì cũng có thể nói là Giang Nam nhất tuyệt, sao có thể biến mất không tăm tích?

Lúc này Khúc Mân Miểu bỗng cao giọng nói:

- Người muốn thưởng thức Hóa Ngư kiếm pháp, chị em bọn ta đều biết, lần này nhất định phải thay cha ta ra tay!

Khúc Mộ Sương ngược ngù cũng đỏ mặt, nói lớn:

- Bọn ta cũng có thể thay cha xuất thủ dạy dỗ người.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu sao lúc Khúc Kiếm Trì ngã xuống, chị em họ khúc vừa không kêu la, cũng không kinh hãi.

Lời Khuất Hàn Sơn nói tiếp theo càng làm hẩn tỉnh ngộ.

- Nếu Dục vương biết người là Tứ Chỉ khoái kiếm thì cũng đã không dùng khói độc với người rồi. Từ ba mươi năm trước, Tề Nhân Minh Tề công tử đã được tôn là “Độc bất đảo”, có ai mà không nghe tiếng. Đáng tiếc, đáng tiếc hẩn lại coi người là Khúc Kiếm Trì.

Khuất Hàn Sơn lại tiếp:

- Kỳ thực bọn ta đáng ra cũng phải cẩn thận một chút. Hai vị cô nương này ở gần người như vậy mà không bị trúng độc, người sao có thể bị độc chết được? Độc của Mạc Phi Oan rõ ràng là còn chưa phát tác...

Khuất Hàn Sơn khẽ thở dài rồi nói:

- Dục vương dùng độc, vốn phải biết rõ độc tính nhất, lần này không ngờ lại thất thủ, đúng là không còn gì để nói nữa.

Một người đến cả thứ mà mình quen thuộc nhất, thành thạo nhất cũng không thể nắm chắc được, vậy chẳng phải là chết không đáng tiếc sao?

Chính như một vị đại thi nhân, viết ra một bài văn xuôi thiếu quy cách, người khác còn có thể tha thứ, nhưng nếu viết ra một bài thơ kém cỏi thì không thể bỏ qua được nữa.

Cũng như kiếm của kiếm khách, búa của thợ rèn, dao khắc của nghệ nhân.... Một kiếm đâm ra, phương hướng sai lệch, chỉ có đường chết; búa sắt bổ xuống, không đúng lực đạo, khí cụ rèn ra tất sẽ hư hỏng; ngọn dao điêu khắc, đi sai một đường, liền không thể thành nghệ thuật...

Dục vương dùng độc cũng chính là như vậy.

Cũng có thể lão quá kiêu ngạo, vì thế đánh giá sai độ tính trước nay không bao giờ gặp khó khăn gì của mình.

Cho nên lão chỉ có thể chết.

Khuất Hàn Sơn bỗng cười lạnh:

- Ta còn một chuyện không hiểu.

Tề công tử đáp:

- Nói đi.

- Ta chỉ không biết, Ngạo kiếm Cuồng long Khúc Kiếm Trì, hôm nay sao lại biến thành con rùa đen rút đầu!

Lão vừa dứt lời liền trông thấy hai luồng kiếm quang.

Một luồng vàng, một luồng tím

Khuất Hàn Sơn đã từng thấy qua hai luồng kiếm quang này. Mạc Phi Oan đã chết dưới chính hai luồng kiếm quang đó.

Mục đích thực sự của Khuất Hàn Sơn cũng là muốn khích chị em họ Khúc ra tay.

Trước giết Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu, sau mới có thể chuyên tâm đối phó Tề công tử.

Đại địch chân chính là Tề công tử.

Khuất Hàn Sơn ngoại hiệu Kiếm vương, từ lâu lão đã muốn cùng “Nộ tiên điện kiếm, tứ chỉ đoạt hồn” Tề công tử quyết một trận tử chiến. Một kiếm thủ, cũng giống như một kỳ thủ, phải trong đấu cờ, hoặc trong so kiếm không ngừng mới có thể chứng thực được bản thân.

Nhưng đến khi hấn đánh bại tất cả địch thủ, không còn đối thủ nữa thì sao đây?

Sự cô độc, buồn chán đó thật không gì tả xiết.

May mà trên đời này, loại người đó không quá nhiều, tối đa cũng chỉ có vài ba người mà thôi.

Phượng trượng Thiếu Lâm có phải là loại người đó không? Chưởng giáo Võ Đang có phải không?

Bang chủ Quyền Lực bang trước kia, Yến Cuồng Đồ có phải không?

Bang chủ hiện tại, Lý bang chủ Lý Trầm Chu có phải không?

Không cần biết phải hay là không, Khúc Mộ Sương và Khúc Mân Miêu đều tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm vương.

Hai người bọn họ được Thiên lý Cô mai truyền thụ kinh công, có kiếm pháp Khúc Kiếm Trì dạy dỗ, càng có cách xuất kiếm mau lẹ do Tề công tử chỉ dẫn, nhưng so với Khuất Hàn Sơn thì vẫn còn thua kém rất nhiều.

Hai thanh kiếm, một ngắn một dài.

Khúc Mộ Sương dùng đoản kiếm, màu vàng.

Khúc Mân Miêu dùng trường kiếm, màu tím.

Một dài một ngắn, hai người phóng lên, ánh sáng lấp lánh, vô cùng đẹp mắt, giống như phượng hoàng tung cánh.

Tên chiêu này của hai người cũng chính là “Phượng song phi”.

Chiêu này của hai nàng, sử dụng phối hợp, thanh thế tạo ra tuyệt không kém bất kỳ ai trong bảy đại danh kiếm.

Nhưng một luồng kiếm quang bùng lên.

Luồng kiếm quang đó như một đợt sấm sét, nửa đường chia thành hai đoạn, nhanh như điện chớp, chia ra ra tấn công hai người.

Hai kiếm chém vào kiếm của chị em họ Khúc.

Cũng ngang với chặt đứt đôi cánh của phượng hoàng.

Cùng lúc đó, một luồng kiếm quang khác đã vượt sông bay tới.

Tề công tử dùng thuật ngự kiếm phóng tới, nhưng có vẻ không thể kịp!

Càng phiền phức là trước mặt ông có một đoàn lửa.

Tử hỏa.

Thuật ngự kiếm của ông có lợi hại hơn cũng không xuyên qua được Tử hỏa của Hỏa vương.

Ông chỉ có thể xoay người, nhảy ra xa ba trượng.

Cùng lúc đó, chỉ nghe hai tiếng kêu đau đớn, Khúc Mộ Sương và Khúc Mân Miêu đã bị thương, sắc mặt trắng bệch, ôm vai lùi lại.

Nguyên nhân hai nàng không chết chỉ có một. Đỗ Nguyệt Sơn đã chặn ngang, giao đấu với Khuất Hàn Sơn.

Kiếm khí tung hoành.

Khuất Hàn Sơn là ái tướng của Lý Trầm Chu. Lão cùng Cố Quân Sơn, Đỗ Nguyệt Sơn đứng vào hàng Quảng Tây tam sơn, Quảng Tây Uy chấn Dương Sóc cũng tề danh với Quản Đông Khí thôn Đan Hà, nhưng lão đã giết Cố Quân Sơn, đả thương Lương đầu, cũng từng cầm tù Đỗ Nguyệt Sơn.

Đỗ Nguyệt Sơn hận lão thấu xương.

Mông Giang kiếm pháp múa lên một màn mờ ảo, rồi chợt “vù” một tiếng, hóa thành một kiếm.

Đây mới là một kiếm đoạt mạng.

Bình thường, chờ đến khi kẻ địch biết đó là một kiếm thì kiếm của Đỗ Nguyệt Sơn đã đâm thủng cổ họng hắn.

Lần này kiếm của Đỗ Nguyệt Sơn cũng xuyên thủng...

Tay áo Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn bỗng giơ tay trái, đưa ống tay áo chắn lại, khi mũi kiếm Đỗ Nguyệt Sơn đâm trúng tay áo thì trên tay phải lão đột nhiên xuất hiện năm thanh kiếm. Ngay lúc mũi kiếm Đỗ Nguyệt Sơn xuyên thủng tay áo lão thì năm thanh kiếm của lão cũng đồng thời phóng ra. Khi mũi kiếm Đỗ Nguyệt Sơn cắt rách da mặt lão, ba trong số năm thanh kiếm của lão đã đâm vào bụng Đỗ Nguyệt Sơn, còn hai kiếm đâm không trúng nhưng Đỗ Nguyệt Sơn đã giống như con rắn bị rút mất xương sống, ngã quỵ xuống đất.

Khuất Hàn Sơn vung tay áo, hất bay kiếm của Đỗ Nguyệt Sơn ra ngoài.

Đỗ Nguyệt Sơn ngã gục, ngũ quan méo xệch chum lại một chỗ, giống như quả hồng khô héo.

Khuất Hàn Sơn quệt mồ hôi trên trán, máu trên mặt, đứng nhìn lỗ kiếm trên ống tay áo hồi lâu rồi mới khó nhọc lên tiếng.

- Giết người thật không dễ.

Lúc này Hỏa vương khóa chặt Tề công tử, Tề công tử không tới được.

Quý vương cũng đang giữ chân Tiêu Thu Thủy. Chưởng lực nội công Tiêu Thu Thủy hơn xa Âm Công, nhưng luận về thân pháp, võ kỹ thì Tiêu Thu Thủy trước sau không thể đụng tới người Âm Công. Âm Công cũng một mực tìm cách hóa giải công lực Tiêu Thu Thủy, muốn tiêu hao hết nội lực hắn.

Lão chỉ nghĩ rằng Tiêu Thu Thủy huyết khí phương cương, cứng quá thì dễ gãy, chỉ cần du đấu tất có thể tiêu hao hết nhuệ khí, tiếp đó giết chết.

Nhưng giao đầu lão mới biết, công lực Tiêu Thu Thủy không ngờ lại dùng mãi không hết, hơn nữa còn càng chiến càng thịnh!

May mà thân pháp lão như bóng quỷ, ra tay như quỷ my, Tiêu Thu Thủy cũng không ứng phó nổi.

Đám Bát đại Thiên vương mai phục ở đây, giết không ít cao thủ vô lâm, giờ lại bị cầm chân, Quỷ vương trong lòng bất phần, liền phát ra một tiếng kêu quái dị, lạ lùng, cực kỳ chói tai.

Tiếp đó, từ đằng xa liền có tiếng cười càng khiến cho người ta rùng mình sởn gai ốc đáp lại.

Tề công tử biến sắc, Quyền Lực bang hiển nhiên là vẫn còn phục binh ở đây.

Vốn ông muốn giả chết mai phục tại đây rồi tiêu diệt Được vương khó lòng phòng bị, tàn độc tuyệt luân trước, sau đó toàn lực hợp kích Quỷ vương và Hỏa vương. Chỉ không ngờ lại có một Kiếm vương giết ra, tổn thất chí hữu Cổ Thâm thiên sư, bây giờ Đỗ Nguyệt Sơn cũng tử chiến, Quyền Lực bang lại sắp có viện binh tới, thật là không còn đường lui.

Hỏa vương nhe răng cười, đột nhiên vương cái đầu trọc húc tới.

Tề công tử đâm ra một kiếm. Ông không tin đầu trọc của Hỏa vương lại nhanh hơn được kiếm của mình!

Ông lại càng không tin kiếm của mình sẽ không xuyên thủng nổi đầu Hỏa vương.

Ngay lúc mũi kiếm Tề công tử chỉ còn cách trong gang tấc, sắp sửa đâm chết Hỏa vương, Tổ Kim Điện bỗng ngừng đầu, cười nhạt.

Song chỉ hấn vung ra, kẹp lại như điện chớp.

Hấn kẹp được kiếm của Tề công tử.

Tề công tử vận lực rút kiếm, khi ấy, ông chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt vô cùng nóng bỏng, từ thân kiếm truyền tới lòng bàn tay rồi lan ra khắp toàn thân.

Ông muốn rút kiếm nhưng toàn thân giống như bị hút dính.

Thân kiếm đã thoảng đỏ lên, mi tâm Tổ Kim Điện cũng đỏ rực, hai mắt lại như phun ra lửa.

“Gấp như kiến bò chảo nóng”, bây giờ Tề công tử mới hiểu được câu nói này hình dung chuẩn xác đến thế nào.

Ở bên này ông gặp nguy hiểm, ở bên kia Tiêu Thu Thủy cũng vô cùng nguy cấp.

Một thân nội lực của Tiêu Thu Thủy hiện tại, trên giang hồ đương thời đã ít có người so được với hắn, nhưng võ công hắn lại không phải quá tốt.

Hắn chớp lấy tử kiếm của Khúc Mân Miêu, thi triển Mông Giang kiếm pháp, cộng thêm một ít Hoán Hoa kiếm pháp. Trải qua nội lực của hắn vận sử, chỉ thấy khí tím vạn trượng, hoa vũ điểm điểm, Quỷ vương nhất thời không dám lại gần.

Lúc này Tiêu Thu Thủy bỗng phát hiện Đỗ Nguyệt Sơn đã ngã xuống.

Hắn trở nên nóng nảy, kiếm múa lên mơ hồ mang theo tiếng sấm vang chớp rền.

Mông Giang kiếm pháp vốn là kiếm pháp cực kỳ tinh tế, bây giờ Tiêu Thu Thủy vận nội lực, phát xuất kiếm thể không ngờ lại thành một mảng mông lung. Hoán Hoa kiếm pháp vốn trọng linh xảo, nay được nội công hùng hậu thúc đẩy, mỗi kiếm đều có thể tan vàng nát đá!

Tiêu Thu Thủy lấy nội công phát kiếm, vừa khéo có thể bù đắp sự nhu nhược của Hoán Hoa kiếm pháp, sự thiếu hụt của Mông Giang kiếm pháp. Bù đắp nhược điểm, còn lại chính là ưu điểm, cho nên Quỷ vương nhất thời không cách nào hạ được phong nhuệ.

Tiêu Thu Thủy càng đánh càng lâm ly tận chí, kiếm hấn vung lên không trung mơ hồ, lại như mãn thiên hoa vũ, chớp mắt đã đâm ra mười ba kiếm.

Quỷ vương không tiếp nổi, nghe thấy tiếng kiếm khí phá không, chỉ có lùi gấp.

Sau khi Tiêu Thu Thủy đâm ra kiếm thứ ba mươi bảy, bỗng thấy bóng người trước mắt biến mất.
Hắn vội vàng thu kiếm, chỉ thấy Khúc Mộ Sương đã ngã xuống.
Hiện tại Quỷ vương đã lao tới bên cạnh Khúc Mân Miêu.
Khi Tiêu Thu Thủy vung kiếm xông tới, Khúc Mân Miêu đã ngã xuống rồi.
Bây giờ chính là lúc Tề công tử ngũ tạng câu phần, Hỏa vương đang giữ chặt lấy kiếm của ông mà thiêu đốt.
Cũng chính là lúc Kiếm vương cười lớn, vung kiếm chém về phía Tiêu Thu Thủy.
Lão và Tiêu Thu Thủy chạm trán không dưới năm lần, mỗi lần gặp mặt, võ công Tiêu Thu Thủy đều có tiến bộ.
Mỗi lần lão đều muốn giết Tiêu Thu Thủy nhưng cũng đều không được như ý.
Điều đó khiến cho quyết tâm giết chết Tiêu Thu Thủy của lão càng thêm mãnh liệt.
Lần này lão sẽ vung kiếm giết chết Tiêu Thu Thủy.
Cũng giống như lão đã chém Cổ Thâm thiên sư thành hai mảnh vậy.
Đúng lúc đó, từ bên bờ đối diện bỗng có một đốm sáng mờ nhạt bắn tới.
Luồng sáng đó bắn lên từ dưới nước, trong nước vốn có hai mặt trăng, giờ chỉ còn lại một. Đốm sáng mờ nhạt đó tới trước mặt Khuất Hàn Sơn liền đột ngột tăng tốc.
Tăng lên gấp mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần...
Khuất Hàn Sơn không thể tránh, không thể né, nhưng lão lập tức làm một việc.
Lão dùng tay trái chặn lại.
Sau đó cánh tay trái lão liền đứt lìa.
Lão gần như không kịp có bất kỳ cảm giác nào, máu tươi của lão bắn ra, ánh sáng đó hơi chậm lại.
Trong một thoáng chậm lại ngắn ngủi đó, kiếm của lão đã thu về, đâm trả người kia một kiếm.
Luồng sáng gấp lại, “keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, hai vật giao kích, Khuất Hàn Sơn mới biết đó là một thanh đao.
Một thanh đao.
Thanh đao bình phàm.
Đao lại biến mất rồi.
Biến thành người.
Đao nằm bên hông người đó.
Đao đã về lại vỏ, năm thước bảy tấc, thanh đao bình phàm.
Người thì sao?
Giày vải đen, tất vải trắng, áo vải xanh.
Người cũng là một người bình phàm.
Ông mỉm cười nhàn nhạt như ánh trăng.
Đao của ông cũng mờ nhạt như sương trăng.
Nhưng cánh tay trái Khuất Hàn Sơn đã đứt lìa.
Đứt lìa bởi thanh đao bình phàm đó, dưới tay người bình phàm đó.

Kiểm vương không hề nghĩ ngợi thêm một chút, đá ra một cước.

Lúc này cánh tay đứt của lão mới rơi xuống, cước lão đá ra đá trúng vào cánh tay đó.

Cánh tay bắn đi, bắn về phía người bình phàm, máu cũng bắn tung.

Tiếp đó Khuất Hàn Sơn phóng lui.

Lui cực nhanh.

Người bình phàm đó nhẹ nhàng chặn lại máu tươi cùng cánh tay cụt, ung dung nói:

- Lúc trước ngươi từng đánh lên ta, bây giờ ta cũng đánh lên ngươi, vừa vặn hòa nhau.

Rồi lại tiếp:

- Ngươi cứ yên tâm mà đi, ngươi đã cụt tay, ta đảm bảo không có ai truy sát ngươi.

Tiêu Thu Thủy trông thấy người bình phàm kia, khóe mắt mắt không khỏi trào ra hai dòng lệ nóng.

- Ngài đến rồi, tiến bổi.

Tiêu Thu Thủy đến cả giọng nói cũng cay cay. Trong mắt hắn chỉ trông thấy người đó, không thấy gì khác nữa.

Hắn chẳng để ý tới chướng phong của Quỷ vương, hắn chỉ nhìn thấy người trước mắt.

Vì thế hắn bị đánh văng đi cả trượng, người bình phàm đó vội đỡ lấy hắn.

Hắn lại vụt đứng trụ lại vững vàng như núi, giống như một kỳ tích, mặc cho khóe miệng rỉ máu.

Thanh âm người đó thảng nghẹn ngào.

- Không phải tiền bổi.

Người đó cười đáp:

- Cậu quên rồi à?

- Chúng ta là huynh đệ.

Cổ họng Tiêu Thu Thủy cũng như nghẹn lại, hắn phun ra một ngụm máu nóng, nói:

- Là huynh đệ.

- Đại hiệp Lương Đẩu là huynh đệ của tôi.

Người đến là Lương Đẩu.

Đại hiệp Lương Đẩu.

Cùng thanh đao bình phàm của ông.

Thanh đao đã chặt đứt một cánh tay của Kiếm vương.

6. Chương 6: Một Ngón Tay Như Hoa Mềm

Quỷ vương trông thấy Lương Đẩu, tự khắc cũng không dám lại gần.

Nhưng hắn muốn giết người, trong đầu hắn, thích nhất chính là dọa người, tiếp theo là giết người.

Bởi vì khi hắn còn nhỏ, có kẻ giết hết cả nhà hắn. Lúc ấy, hắn mở to mắt nhìn kẻ thù từ từ hành hạ giết chết người thân hắn như thế nào.

Cha hắn bị giết tận suốt ba ngày, toàn thân không còn một tấc da thịt nào là nguyên vẹn, kêu rên liên tục, nhưng lại không chết, Em gái duy nhất của hắn bị làm nhục suốt năm ngày, thị giác, thính giác đều bị hủy, nhưng chỉ có thể gào thét, cũng không chết được.

Kẻ thù tuyên bố sẽ giết hần, đe dọa hần, từng “con người” đó, còn đáng sợ hơn ma quỷ trong những câu truyện hần từng nghe hồi nhỏ.

Khi ấy hần thề rằng, sau khi chết cũng phải biến thành lệ quỷ báo thù.

Nhưng lần đó hần lại không chết.

Hần được người của Yến Cuồng Đồ cứu, trở thành bang chúng Quyền Lực bang.

Võ công hần không cao, mãi tới hơn mười năm trước, Lý Trầm Chu đặc biệt bồi dưỡng, dạy cho hần võ công, hần mới vươn mình biến đổi, biến thành “Quỷ”.

Vua trong đám quỷ.

Sau đó hần giết người, phải biến hết “người” thành “quỷ” hần mới cam tâm.

Hần thích giết người, lại càng thích dọa người.

Thậm chí còn hay dùng hù dọa để giết người.

Hiện tại hần chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, không thể không giết người.

Mỗi lần hần bị người ta sỉ nhục thì lại hồi tưởng lại cảm giác năm xưa lúc hần tận mắt chứng kiến kẻ thù làm nhục người em gái hần từng nhìn trộm khi tắm rửa.

Hần lập tức muốn giết người!

Trên đất có hai người.

Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu.

Giết.

Sắc mặt Lương Đầu đã biến đổi.

Tiêu Thu Thủy vụt quay đầu lại, trông thấy Quỷ vương đang muốn giết người.

Giết hai thiếu nữ đang nằm dưới đất.

Lương Đầu đang dậm phóng tới thì bỗng cảm thấy trời đất chấn động.

Một gốc hòe cách đó một trượng gãy đôi, một cây sam cách đó bảy thước bật trung cả rễ, nước sông bắn lên cao tới mười thước, sau đó trút xuống rào rào như mưa đá!

Tiếp theo ông mới nhận ra hai chưởng Tiêu Thu Thủy đã đánh xuống đất.

Đất bắn lên.

Sau đó Quỷ vương ở cách đó mười trượng gào lên một tiếng, bay vọt lên trời.

Khi hần rơi xuống thì đã mặt mũi sưng vù, hai chân không ngờ lại như nhũn ra, lỗ mũi đổ máu ròng ròng.

Hóa ra hần không tự mình nhảy lên, mà là bị Tiêu Thu Thủy chấn bay lên không.

Hai chưởng Tiêu Thu Thủy đánh xuống đất, mặt đất truyền chưởng lực tới chỗ Quỷ vương đang đứng, đánh ập lên người, dù cho Quỷ vương nhanh chóng mượn lực nhảy lên thì cũng bị nội thương không nhẹ.

Lúc này Lương Đầu mới nhẹ nhàng hạ xuống đất, ung dung như một chiếc lá rụng.

Ông cười, ánh mắt cũng sáng lên:

- Nội công cao.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy càng sáng:

- Bởi vì ngài đã tới.

Lương Đầu cười nói:

- Huỳnh đệ tốt.

Đây quả thực là một đòn Tiêu Thu Thủy đánh ra tốt nhất, có lực nhất, đắc tâm ứng thủ nhất từ khi sinh ra tới nay.

Lúc này Tề công tử toàn thân như bị lửa đốt.

Lửa đó chính là luyện hỏa.

Hỏa vương nhếch miệng cười.

Hắn đã nắm chắc có thể thiêu chết Tề công tử trong lửa địa ngục.

Đúng lúc đó, hắn bỗng thấy hai chỉ như kẹp phải băng giá, phát lạnh.

Tiếp theo toàn thân hắn như chìm vừa giữa biển băng.

Kiểm khí.

Tề công tử biết rõ không thể tránh nổi kiếp nạn luyện hỏa, quyết ý liều một phen ngọc đá cùng tan với Hỏa vương.

Vì thế ông phóng ra kiếm khí.

Kiểm khí hủy thân.

Nụ cười lập tức cứng lại trên mặt Hỏa vương.

Bây giờ râu tóc Tề công tử đều bị theo quần lại.

Luyện hỏa của Hỏa vương đã ép vào trong lục phủ ngũ tạng Tề công tử.

Kiểm của Tề công tử trắng ngần như ngọc, thuần khiết như ngọc, chính là Sáu Ngọc thần kiếm trứ danh.

Hiện tại thanh kiếm này đã chia ra làm hai nửa từ giữa sống kiếm, nửa trái bị thiêu đến đỏ hồng, nửa phải đóng băng.

Hai luồng công lực một nóng một lạnh khiến cho Sáu ngọc thần kiếm giống như bị âm dương chia cách.

Không ai có thể tách rời được chúng ra.

Hai luồng sức mạnh không thể cùng tồn tại với bất kỳ sức mạnh nào khác.

Chúng vừa muốn cắn nuốt đối phương, lại vừa muốn cắn nuốt tất cả mọi sức mạnh ngoại lai nào khác.

Hai luồng sức mạnh này chính là sát khí của nhân gian và luyện hỏa của địa ngục.

Đúng lúc đó, hai luồng sức mạnh đột ngột biến mất.

Giống như thủy triều lên xuống, như gió thổi lá bai, như cá bơi trong nước.

Cá bơi trong nước, gặp dòng nước ngược, bỗng chột quấy mình rồi lại thuận dòng mà đi. Đỉnh viển thâm u, lá vàng trải đất, thoát cái bỗng bay lên, phiêu diêu lãng đãng, rồi thoát cái lại nhẹ nhàng hạ xuống đất, không động nữa, kỳ thực chính là vì gió, mà gió vốn đã vô hình, nhất là cơn gió nhu hòa.

Luồng sức mạnh này, không phải là gió nhẹ, thậm chí không phải là một cơn gió thoảng.

Nó còn tự nhiên hơn cả gió, giống như nụ cười mỉm của Lương Đẩu.

Nhưng sức mạnh lớn hơn ngàn lần, vạn lần.

Đó là một ngón tay.

Ngón tay đó đặt lên thân kiếm, nhẹ nhàng như đặt lên một đóa hoa mềm.

Một sự thay đổi khổng lồ, nhưng lại phát sinh một cách cực kỳ tự nhiên lập tức diễn ra. Băng đều nứt ra, vỡ ra, tan ra thành vô hình. Thân kiếm đỏ hồng lại trắng băng, lại tỏa ra ánh sáng như bạch ngọc.

Ngón tay như hoa mềm đó đặt lên thân kiếm, rồi lại từ từ thu về.

Để lại một câu:

- A Di Đà phật.

Người nói câu đó dùng một giọng rất nhỏ, giống như là sợ làm người khác giật mình, ngữ điệu như cổ hạ xuống, sợ làm người ta sợ hãi.

Nhưng Tề công tử và Tổ Kim Điện thoáng nghe thấy giọng nói ấy liền như sấm động giữa trời quang, bịch bịch, cùng lùi lại ba bước, sắc mặt đại biến, không ngờ còn hăng chân ngã ngồi xuống.

Đó là một hòa thượng.

Áo bào tro, tay áo màu tro, thần tình thoáng chút mệt mỏi, nhưng trong mắt lại có một tình cảm vô cùng chuyên chú.

Tình cảm đó không phải nhỏ hẹp, không phải cá nhân, mà là với cả cõi thế gian, thậm chí cả với chốn phi nhân gian.

Hòa thượng thấp bé, nhưng lại khiến người ta chẳng hề có cảm giác nhỏ bé, phẳng phất như ông là một người khổng lồ thân cao bảy thước.

Kỳ thực, tăng nhân bên cạnh ông ta mới là người không lồ.

Một người rất cao, rất lớn, lông mày trắng, râu trắng, áo cà sa trắng. Ông ta tuy là một hòa thượng nhưng nhìn khí khái lại giống như một vị tướng quân.

Một đại tướng quân nắm trong tay ít nhất là trăm vạn binh mã.

Nhưng không hiểu tại sao, khi vị hòa thượng thần uy lẫm liệt này đứng bên cạnh vị hòa thượng vẻ mặt bình đạm kia, bất kỳ ai cũng sẽ đều chú ý tới vị hòa thượng thấp bé đó trước.

Lương Đẩu uốn lưng thẳng tắp.

Thậm chí trong bóng nước cũng có thể thấy ông đang đứng thẳng đến thế nào.

Nụ cười nhàn nhạt của ông đã biến mất, biến thành vẻ tôn kính vô thượng.

Thần sắc tôn kính phát ra từ tận trong nội tâm ấy của ông thực giống như một ánh mắt của một thiếu niên giang hồ khi đứng trước một vị đại hiệp, một nhân vật truyền kỳ nổi danh khắp thiên hạ.

Lương Đẩu thẳng lưng bước tới, không phóng qua dòng sông để tới mà cứ bước bộ bằng chân, vượt qua cây cầu nhỏ, cẩn thận bước qua chỗ cầu gãy, tiếp đó cẩn thận bước từng bước một, tay trái nắm tay Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi vô thức bước theo ông.

Lương Đẩu đến trước mặt cách vị hòa thượng áo xám ba thước, đứng lại, quỳ gối vái dài, cung kính nói:

- Đại sư đã tới.

Tăng nhân áo xám chấp tay:

- Thí chủ cũng tới rồi.

Lương Đẩu kính cẩn nói:

- Nhưng tôi xuất phát trước đại sư ba ngày, đại sư lại đến cùng lúc với tôi.

Tăng nhân áo xám đáp:

- Đến trước thì thế nào? Mà đến sau thì đã sao? Dù sao đã phải đến thì đều sẽ đến; Không nên đến thì sẽ không đến.

Đoạn khẽ cười cười lại tiếp:

- Thí chủ không phải cũng vừa khéo đến đúng lúc sao?

Lương Đẩu vẫn rất cung kính, rồi chột nói:

- Cậu ta là huynh đệ của tôi.

Tăng nhân áo xám cười nói:

- Tiêu thiếu hiệp phải không? Lão nạp tuy nấp ở trong chùa nhưng cũng biết trong nhân gian xuất hiện một nhân vật anh hùng.

Tiêu Thu Thủy không biết tại sao lại có chút sợ sệt, nghi hoặc:

- Đại sư là...?

Hắn khẽ giật tay áo Lương Đẩu, hạ giọng hỏi.

Lương Đẩu cười nói:

- Đại sư đương kim chủ tọa môn Thiếu Lâm bắc tông.

Tiêu Thu Thủy bất giác rung mình, bóng trăng trong hồ đều không còn tồn tại nữa, chỉ cảm thấy vầng trăng sáng trên trời lại càng thêm trong trẻo, ánh trăng tỏa thành một hình bán nguyệt sau lưng đại sư. Vị tăng nhân ấy quay lưng lại ánh sáng, không ngờ lại như cao lớn vô cùng, Tiêu Thu Thủy thiếu chút nữa thì quỵ xuống, cũng không biết là vì tăng nhân kia, hay là vì ánh trăng.

Phượng vương Thiếu Lâm, Thiên Chính đại sư.

Thiên Chính mỉm cười nói:

- Vị bên cạnh lão nạp chính là Long Hồ đại sư danh chấn thiên hạ.

Ánh mắt Lương Đẩu sáng lên:

- Là chủ trì Giới Luật viện sao?

Tăng nhân thế như long hổ kia chấp tay làm lễ, cũng không đáp lời.

Lương Đẩu quay sang phía Tiêu Thu Thủy, nói:

- Sau khi chia tay ở Đan Hà, ta lập tức lên Thiếu Lâm, bái phỏng phương tượng đại sư, bẩm báo sự tình về Quyền Lực bang những ngày gần đây với đại sư. Đại sư vốn có tâm phổ độ chúng sinh, đáp ứng ta sẽ phải người xuống núi tới Hoán Hoa xem thử... Không ngờ, không ngờ lại là phương tượng tự thân xuất động, hơn nữa còn có Long Hồ đại sư uy chấn võ lâm.

Thiên Chính chấp tay nói:

- Quyền Lực bang lần xằng làm bậy trong võ lâm cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai. Lão nạp thân là người nơi cửa Phật lại không thể hàng yêu trừ ma, đã cảm thấy áy náy trong lòng, bây giờ xuống núi vốn cũng là tâm nguyện từ nhiều năm nay... Lại nói, Quyền Lực bang cũng không phải loại dễ chơi, lần này mời Long Hồ sư đệ tới đây, cũng là muốn mượn bản lĩnh hàng long phục hổ của đệ ấy... Đến lúc tất yếu, lão nạp sẽ thông báo cả cho các đệ tử khác của bản môn....

- Chỉ là...

Thiên Chính bình tĩnh nói:

- Nếu có thể không tạo sát nghiệt thì không nên đổ máu, thiện tai, thiện tai.

Tiêu Thu Thủy không nói gì.

Hắn cũng không nói “cảm tạ”.

Sự “cảm tạ” của hắn giống như dao khắc, khắc sâu vào tận đáy lòng.

Hai vị đại sư Thiên Chính, Long Hồ đều là danh tăng thiên hạ, chỉ giơ tay nhắc chân đã có thể hiệu lệnh võ lâm, thiên hạ phải ngước nhìn, nhưng họ đều đã tới. Họ bỏ lại công việc bận rộn ở chùa Thiếu Lâm, tự thân tới Tứ Xuyên, bọn họ đã tới, là vì điều gì?

... Họ tới có lẽ là để tạo phúc cho cả võ lâm, cũng có lẽ không chỉ vì một mình Hoán Hoa kiếm phái, nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn rất cảm kích họ, thậm chí còn càng cảm kích họ hơn nữa.

Lương Đẩu cười cười lại nói:

- Ta cũng tới Võ Đang bái kiến Thái Thiện chân nhân, đáng tiếc là không gặp được, nghe nói là cũng vừa cùng vài vị danh túc võ lâm xuống núi rồi.

Thiên Chính cười nói:

- Để tìm lão nạp, Lương đại hiệp cũng đã phải phí không biết bao nhiêu tâm cơ. Khi tìm được lão nạp nạp rồi, ông ấy liền ca ngợi cậu một lượt, dùng cảm như thế nào, trọng nghĩa như thế nào, võ lâm không thể lại mất đi những thiếu niên nghĩa hiệp như vậy nữa, phái Thiếu Lâm nhất định phải đứng ra làm điều gì đó, nếu không thì thực có lỗi với cậu, cũng là vì một mạch Thiếu Lâm.

Thiên Chính đại sư mỉm cười nhìn Tiêu Thu Thủy:

- Lương đại hiệp là quân tử nhân gian, cũng là hiệp khách giang hồ, bình sinh đi đâu cũng gặp bằng hữu nhưng cực kỳ ít khi tán thưởng ai như vậy.

Ông khẽ cười, lại tiếp:

- Rất khá.

Tiêu Thu Thủy nhìn Thiên Chính đại sư, hắn vẫn không nhìn rõ hình dạng ông, chỉ cảm thấy quang sáng sau lưng ông vô cùng lớn, ánh trăng như một vòng hào quang chiếu rọi sau đầu ông. Lúc này Quỷ vương, Kiếm vương, Hỏa vương đều đã len lén rút lui, Độc vương đã chết, sương mù đã tan hết, Hoán Hoa Khé lại trong trẻo như cái tên của nó vậy.

Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu đã được cứu tỉnh.

Tề công tử sau cơn kinh hồn cũng đã hơi bình tĩnh lại.

Cổ Thâm thiên sư đã chết, Đỗ Nguyệt Sơn cũng đã chết.

Tiêu Thu Thủy, đại hiệp Lương Đẩu, Tề Công Tử, Thiếu Lâm Thiên Chính, Long Hồ cùng chị em họ Khúc, bảy người tiến thẳng tới Kiếm lư Tiêu gia.

.....

Cổ đạo.

Gió tây.

Ngựa gầy.

... Không chỉ một con, tới bốn con.

Bốn người: Một thanh niên thanh tú, lạnh lùng, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, thân kiếm dài gấp đôi kiếm thường, mũi kiếm giống như đường chia cắt giữa trời và biển, sắc bén đến mức gần như không nhìn ra được. Hắn mặc áo trắng.

Một người trung niên, lông mày rậm, ken dày như đang u sầu. Ông ta thường hay nhíu mày, có điều thần tình rất thanh đạm, giống như đã nhìn thấu mọi tình cảm nhân gian, đã tới mức hững hờ tất cả. Ông ta cũng mang kiếm, nhưng kiếm bị vải dày bao phủ hết lớp này tới lớp khác, bó lại thật chặt, tiếp đó dùng dây da quấn quanh hết vòng này tới vòng khác, buộc lại thật chắc, phẳng phất như thanh kiếm này là lợi khí cực đoan, sợ nó lúc nào cũng có thể tự phóng ra đả thương người.

Còn hai người nữa.

Một người dáng vẻ ủ rũ, một người võ phục, cao quan.

Bốn người này đã đi qua An Cư Bá.

Bốn người bọn họ tới thẳng Thành Đô.

Thành Đô, Hoán Hoa, Tiêu gia, Kiếm lư.

Thanh Đô mơ hồ như có một luồng sức mạnh thần bí, lôi kéo người ta đi tới.

Người phái Hoán Hoa, luồng sức mạnh, tinh thần chống trả Quyền Lực bang đó có còn tồn tại hay không?

Người nhà họ Tiêu, đã chết hết rồi, hay vẫn còn sống?

.....

Kiểm lư ở đâu?

Kiểm lư ở phía trước.

Trời đã hửng sáng.

Kiểm lư là một khối kiến trúc tao nhã, chủ yếu lấy màu xanh đậm làm chủ, đỏ son làm phụ, ẩn mình dưới tán cây, lộ ra một góc mái ngói cong cong.

Mái ngói tỏa sáng dưới ánh bình minh.

Nhưng uy vọng của nhà họ Tiêu Hoán Hoa có còn được như danh tiếng ngày xưa, vẫn còn rền vang chấn động giữa chốn mây gió vô lâm?

Tiêu Thu Thủy vẫn không quên hỏi chị em họ Khúc:

- Lệnh tôn rút cuộc là thế nào rồi?

Khúc Mân Miêu cắn môi nói:

- Người thật sự đã tới Kiểm lư, cũng thật sự chỉ còn lại bốn ngón tay...

Khúc Mộ Sương khóc nức lên:

- ...Chỉ tiếc là người không thể như Tề thế bá, dùng bốn ngón tay cần kiếm

... Chuyện đó Tiêu Thu Thủy cũng hiểu.

... Một kiếm khách già dùng năm ngón tay nắm kiếm suốt bốn mươi năm, đến khi chỉ còn lại bốn ngón tay, bất kỳ là ai, có quyết tâm lớn đến mức nào, trong thời gian ngắn cũng không thể thích ứng ngay được.

... Cho nên Khúc Kiếm Trì không thể xuất hiện, cũng không nguyện ý xuất hiện.

... Một kiếm khách, khi ông ta xuất hiện, đến kiếm cũng không nắm chắc được thì còn có tác dụng gì?

... Chỉ là tại sao Tề công tử lại muốn xuất hiện thay ông ta.

Tề công tử ghé tới gần, thấp giọng cười nói:

- Cậu nhất định là đang nghĩ, Tứ chỉ thần kiếm Tề mỗ nhân ta sao lại phải xuất hiện tay ông ta đúng không?

Tề công tử cười cười, nói tiếp:

- Bởi vì ông ấy là sư đệ của ta, bất kỳ ai phát hiện bản thân mình dựa vào bốn ngón tay cũng vẫn có thể đưa võ công tinh tiến không thụt lùi, sẽ đều không vì chỉ còn bốn ngón tay mà không trùng chấn thanh uy trên giang hồ...

Tề công tử kiên định nói:

- Ta muốn ông ấy phần chấn lên, hơn nữa...

Ông nhìn xuống mấy ngón tay của mình, nói:

- Ta bị người ta chặt mất năm ngón tay, nhưng ta vẫn không hề tuyệt vọng.

Tề công tử mỉm cười, cười rất kiêu ngạo, kiêu ngạo hơn tất cả thấy những người có đủ cả mười ngón tay:

- Cho nên ta càng không thể để ông ấy suy sụp nản chí.

... Vì thế ông muốn ra mặt thay Khúc Kiếm Trì, dùng bốn ngón tay dương danh lập vạn, cũng để Khúc Kiếm Trì có một tấm gương để noi theo.

Người đã từng bị thương phải nên nhanh chóng quên đi thứ mình đã mất, cũng nên càng thêm trân quý những thứ mình vẫn còn.

Ngoài ra còn phải có tự tin.

Tiêu Thu Thủy nhìn Tề công tử cười hì hì, vô âu vô lo, cảm thấy người thiếu mất mấy ngón tay như ông ta quả thực còn giống như nhiều hơn người khác một cái tay, một cái chân vậy, đáng kính, đáng trọng, hơn nữa còn đáng để kiêu ngạo.

Tầng nhân cao lớn đi đằng trước bỗng dừng lại, Thiên Chính đại sư hỏi:

- Tới Kiếm lư rồi?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tới Kiếm lư rồi.

Kiếm lư vẫn như trước.

Thính Vũ lâu, trước kia từng là nơi Thiết thủ Thiết kiếm Thiết y Thiết la võng Chu Hiệp Vũ hội chiến Phi Dao thần ma Sa Thiên Đăng.

Chấn Mi các, trước kia vốn là nơi Tiêu Thu Thủy và Tiêu phu nhân chống trả ba vị công tử đeo kiếm, cũng là nơi Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý tiêu diệt bốn anh em họ Sa.

Kiếm Thiên động, là nơi Tân Hổ Khâu đánh lén Tiêu Tây Lâu không thành, ngược lại còn bị Tiêu Đông Quảng truy kích.

Còn cả Hoàng Hà tiểu hiên, Tiêu Thu Thủy từng dùng kiếm hát tung sa che mặt của thiếu nữ áo đen, mái tóc đen như mây đó, gương mặt tươi trẻ đó...

... Là Đường Phương.

... Đường Phương, Đường Phương, cô có yên ổn không?

Mọi thứ đều chẳng đổi thay gì.

Một cành hoa, một cọng cỏ, một gốc cây, đều như xưa, đáng tiếc, không còn chút sinh khí.

Bởi vì người đã không còn.

Cảnh còn người mất, người đi đâu rồi?

Tiêu Thu Thủy lặng yên, hần đưa tay lau đi lớp bụi trên bàn, trên ghế.

Trên bàn có một bình hoa, thân bình vẽ hình Phúc Lộc Thọ, nét vẽ rất thô, nhưng hần còn nhớ rõ đó là mười năm trước, trong ngày mừng năm mới, một người tá điền sống gần đây, bỏ ra tận một ngày, đi bộ hai mươi dặm tới tặng.

Bởi vì người nông dân đó cảm kích người nhà họ Tiêu đã giúp ông ta giữ lại mảnh ruộng khỏi tay đám ác bá.

Tên ác bá đó tên là Hải Bá Thiên, chẳng có quan hệ gì với Quyền Lực bang, nhưng lại là phân hệ của Chu đại thiên vương, chẳng có mấy người dám chọc vào. Cha lại cho gọi bốn anh em mình, diệt sạch cả thế lực ác ôn đó!

Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhận, Tiêu Tuyết Ngư, cùng với hần.

Hôm ấy, bọn hần bước dọc bờ ruộng phủ ngập ráng hồng đi về, trong lòng thật hưng phấn.

Từ đó về sau, mỗi năm ông lão đó đều đem đồ tới tặng. Tiêu Tây Lâu cũng không từ chối, ông hiểu người nông phu thuần phác ấy, nếu không cho ông ta biểu đạt một chút lòng cảm kích này thì cũng chẳng khác nào coi thường ông ta cả.

Cho nên ông nhận lấy. Thứ đầu tiên mang tặng chính là chiếc bình hoa thô kệch này, tuy không đáng tiền nhưng đã là thứ đắt nhất ông lão đó có thể mua được rồi.

Sau Tiêu Tây Lâu nói:

- Chuyện tốt này là do may mắn là. Bình hoa này tùy ý các con xử lý.

Tiêu Dịch Nhân không cần, hắn không có thời gian sưu tầm đồ vật, sự nghiệp võ lâm phát triển không ngừng đang chờ hắn khai sáng. Tiêu Khai nhận cũng không cần, hắn không có hứng thú. Tiêu Tuyết Ngư cũng không cần, khi ấy Đặng Ngọc Bình Hải Nam kiếm phái vừa gửi tặng nàng một thanh đao cổ thuần bạch ngọc. Tiêu Thu Thủy nhận lấy, hắn muốn giữ làm kỷ niệm.

Hắn đặt món đồ kỷ niệm này ở đây, mỗi năm khi pháo trúc nổ vang hắn lại nhớ tới chuyện đó. Một năm rồi lại một năm, năm tháng thoi đưa, giống như xác pháo trúc nổ vang, vương vãi đầy đất. Hắn áo gấm giục ngựa, cất tiếng ca dài, xông pha chốn giang hồ, nhưng cứ mỗi dịp hoa mai mở, hắn lại mang theo một cành mai, cắm vào chiếc bình hoa cũ kỹ, về nhà ăn lễ tất niên.

Đến nay trong bình đã không còn hoa mai, chỉ có hoa giấy. Giấy là giấy đoạn nhưng, là một loại giấy bản trắng cực tốt do mẹ của Tiêu phu nhân, Phí Cung Nga chế tác. Mỗi dịp tất niên, bà lại cùng Tiêu phu nhân vừa nghe tiếng chúc mừng năm mới hạnh phúc rôm rả bên ngoài, vừa tỉ mỉ làm ra đủ loại hoa giấy.

Tiêu Thu Thủy nhìn những bông hoa giấy lại nhớ tới người mẹ hiền từ... Có lẽ khéo mắt hắn ước ướm không phải vì chiếc bình hoa quen thuộc này, mà là vì quãng đời ấu, vì những năm tháng thiếu niên, những câu chuyện xưa cũ...

Thiên Chính đại sư nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ cảm thông. Mấy người Tề công tử đã tìm khắp một lượt cả Kiếm lục, chẳng tìm thấy gì cả, không nhìn được hỏi:

- Dịch đại phu nhân vốn ở chỗ nào?

Thứ ông quan tâm là Thiên hạ Anh hùng lệnh, bởi vì trên đó có lời thề của ông.

Ông không hề muốn làm một kẻ thất tín.

Người trên gian hồ thông thường luôn cực kỳ xem trọng tín nghĩa, có lúc thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Đó là cái ngu ngốc của người giang hồ, cũng là cái đáng trọng của người giang hồ.

Là ngu ngốc hay là đáng trọng, thì phải xem bản thân bạn nghĩ thế nào.

... Phải tỉnh lại rồi.

Nghe thấy có người hỏi, Tiêu Thu Thủy giật mình bừng tỉnh.

Các danh gia cao thủ này, không ai không tới đây vì chuyện nhà mình, mà Kiếm lục Tiêu gia, hắn là người quen thuộc nhất, nhất định phải do hắn dẫn đường.

Ai mà biết, lúc này hắn bỗng nghe Thiên Chính đại sư nói:

- Ở khu đằng kia.

Ngón tay ông chỉ về đằng xa, đình đài lầu gác, hoa cỏ sơn thạch, ẩn hiện hình dáng Chấn Mi các!

Tiêu Thu Thủy kinh ngạc hỏi:

- Đại sư... Ngài, ngài, ngài làm sao mà biết?

Thiên Chính đại sư bình thản đáp:

- Nơi này vốn là chốn rồng nằm hổ phục, mỗi địa phương đều có chỗ cực kỳ hoa mỹ, cũng ẩn chứa nơi cực kỳ nguy hiểm... Duy có chỗ lầu gác đó là an toàn nhất, khí tượng lại ẩn hiện địa thế triều thiên... Tiêu đại hiệp là tông chủ một phái, tự nhiên là sẽ sắp xếp cho thái phu nhân ở nơi ấy mới không phải lo lắng gì, chẳng biết có đúng hay không?

Tiêu Thu Thủy bội phục đáp:

- Đúng... Đúng thế...

Trong lòng hắn tự cảm thấy hổ thẹn, bản thân sống trong nhà họ Tiêu suốt hơn hai mươi năm, vậy mà lại không biết địa thế Kiếm lục có trận thế tinh diệu như vậy, cũng hiểu ra vì sao ngày trước Tiêu Đông Quảng có thể dễ dàng chặt đường Tân Hồ Khâu như thế.

Thiên Chính đại sư nói:

- Nhà họ Tiêu có khí tượng như vậy, chẳng trách lại sinh ra được nhân tài như thiếu hiệp... Cũng chẳng trách lại dẫn tới sự thù nghịch của Quyền Lực bang, ôi.

Bảo kiếm khiến người ta ham thích, tất người cầm kiếm sẽ dễ dàng đoán mệnh. Minh châu lóa mắt, tất người cất giữ sẽ khó giữ thân.

Cây to chịu gió lớn, lên cao sao tránh nổi khí lạnh, đó cũng là chuyện đương nhiên.

Lương Đầu lên tiếng:

- Quyền Lực bang đã thu phục Thiết Y kiếm phái, mắt thấy Hoán Hoa kiếm phái có thanh thế như vậy, lại cùng liên hợp với Hải Nam kiếm phái, tự nhiên là muốn tiêu trừ trước cho yên tâm rồi.

Thiếu chủ môn Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình vốn ái mộ Tiêu Tuyết Ngư, sớm đã có lòng làm rể nhà họ Tiêu. Em trai Đặng Ngọc Bình, Đặng Ngọc Hàm lại là anh em kết bái với Tiêu Thu Thủy, đáng tiếc đã chết dưới kiếm của Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tồn Quyền Lực bang, Đặng Ngọc Bình tất nhiên là càng căm hận Quyền Lực bang.

Thiên Chính mỉm cười nói:

- Chỉ không biết người của Chu đại thiên vương tại sao cũng muốn tranh vùng nước đục này?

Ông vừa nói dứt lời, từ bốn phía đại sảnh bỗng xuất hiện mười hai bàn tay.

7. Chương 7: Một Cánh Tay, Một Cái Chân

Mười hai bàn tay phá vỡ tường bao, đánh thẳng tới.

Nhưng tường không vỡ nát, chỉ có những lỗ hổng hình bàn tay xuyên qua, hơn nữa còn không có âm thanh nào.

Có thể đánh phá tường đá cũng chẳng phải chuyện gì quá ghê gớm, nhưng đánh xuyên tường chỉ để lại lỗ hổng hình bàn tay, không khuyết một miếng nào, ngoài ra cũng không phát ra âm thanh thì trong thiên hạ, số người có thể làm được không những không nhiều mà quả thực là cực kỳ ít thấy.

Thiên Chính đại sư nói:

- Thiên vương Lục chưởng, quả nhiên là tu vi nội công, chưởng công tuyệt diệu, không thể coi thường.

Sau đó tường liền đổ xuống, sau người bước vào trong.

Sáu người lùn.

Bọn họ mình thấp, đầu to, tay dài, chưởng thô.

Tiêu Thu Thủy thầm thở dài, giống như đã hiểu tại sao sáu người này trước khi tiến vào lại phải hiển lộ một thân công phu trước.

... Những người thấp bé thường khó tránh khỏi thích phô trương thanh thế, cũng giống như những người xấu xí hay thích trang điểm vậy, há chẳng phải là điều rất xấu xí mà cũng cực kỳ tự nhiên của nhân tính sao?

Sáu người này đều thích nhìn bàn tay mình.

... Có lẽ họ không chỉ đang nhìn vũ khí đáng tự hào nhất của bản thân mà còn đang nhìn xem trong đường vân bàn tay có dấu hiệu gì về thắng bại, sống chết của trận chiến này hay không?

- Người chính là Thiếu Lâm Thiên Chính.

Thiên Chính chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà phật.

Người lùn lên tiếng hỏi mặc áo đen, một thân toàn màu đen, giống như một con quạ đen, hắn nói:

- Ta là Miêu Sát.

Đưa mắt sang phía một người lùn mặc áo xám:

- Hắn là Tô Sát.

Hất cằm về phía một người áo xanh:

- Hắn là Ngao Sát.

Lại chỉ một người áo xám, nói:

- Hắn là Vu Sát.

Trở tay chỉ một người áo trắng:

- Hắn là Cung Sát.

Cuối cùng chỉ một người áo đỏ đứng bên cạnh, nói:

- Hắn là Dư Sát.

Thiên Chính đại sư đáp:

- Lão nạp biết, trên giang hồ các vị được gọi là Lục sát.

Miêu sát nói:

- Đúng. Bọn ta có thể vì một mục đích mà giết người.

Tô Sát nói:

- Chu đại thiên vương bảo bọn ta giết người, bọn ta sẽ giết.

Ngao Sát tiếp lời:

- Sáu người bọn ta vốn là cô nhi không cha không mẹ, nếu không được Chu đại thiên vương thu nhận thì chỉ là sáu đứa cô nhi đã sớm mất mạng mà thôi...

Thiên Chính đại sư nói:

- Lão nạp hiểu. Các vị nói với chúng ta, họ của các vị vốn khác nhau, chỉ là muốn chứng minh một điểm. Sáu người các vị có được ngày hôm nay, được ở cùng nhau, đều là nhờ Chu đại thiên vương tài bồi, cho nên không ngại phải chết vì ông ta.

Vu Sát ngắt lời:

- Không ngại giết người vì ông ấy.

Thiên Chính đại sư cười đáp:

- Lão nạp đã hiểu.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Bọn ta đều đã hiểu, vậy các người cũng có thể nói rồi.

Cung Sát lại ngạc nhiên hỏi:

- Nói cái gì?

Thiên Chính mỉm cười, Lương Đẩu đáp:

- Các người nói những chuyện đó với bọn ta, chính là muốn đưa ra một yêu cầu nào đó. Nếu yêu cầu không được đáp ứng thì thà quyết một trận tử chiến, cho nên báo trước cho bọn ta không nên từ chối.

Dư Sát vỗ tay than:

- Hai vị quả là người hiểu biết.

Bổng hạ giọng cười nói:

- Nếu như chư vị đáp ứng, Chu đại thiên vương cũng có món lễ vật nhỏ muốn tặng mọi người.

Hắn vừa dứt lời, Tô Sát và Miêu Sát đã đột ngột bay ngược ra sau.

Thân pháp họ bay ngược không ngờ còn hoàn hảo hơn lúc bay vào.

Họ bay ngược ra sau tường, sau một thoáng lại phóng ra.

Dư Sát cười nói:

- Đây là hai trong ba món lễ vật, đại sư cùng Lương đại hiệp cứ xem qua trước, mời, mời.

Đây là có ý mời mọi người xem trước lễ vật là như thế nào.

Dư Sát phất tay, Tô Sát liền ném chiếc bao lớn đen ngòm đang vác sau lưng xuống, mở dây buộc, kéo miệng bao, lập tức xuất hiện một người, một kẻ đầu trọc!

Tên đầu trọc này là một hòa thượng.

Tô Sát tiếp tục kéo bao xuống, hai vai hòa thượng liền lộ ra.

Hòa thượng đó mặc áo cà sa màu đỏ vàng, hai mắt trợn trừng, nhưng huyết đạo đã bị khống chế, không những không thể động đậy mà còn không thể lên tiếng. Cho dù hung hãn như huyết ảnh giả cũng không dám đối mắt với Thiên chính

Hòa thượng đó không ngờ lại là Huyết Ảnh đại sư!

Huyết Ảnh đại sư, lại là “lễ vật”?!

Chỉ nghe Tô Sát nói:

- Huyết Ảnh học nghệ thành tài rời khỏi Thiếu Lâm, sau lại đại khai sát giới, gian dân cướp đoạt, không gì không làm, quý phái vốn đã có ý truy nã hắn, chỉ ngại hắn đã đầu thân vào Quyền Lực bang, nếu truy đuổi hắn chỉ sợ sẽ khiến Thiếu Lâm bị quẩn vào phong ba trên giang hồ, không dễ đối phó... Chu đại thiên nghe tới chuyện đó, đặc biệt sai sáu người bọn ta bắt tên phản nghịch này giao cho phương trượng Thiếu Lâm phát lạc.

Thiên Chính đại sư chấp tay than:

- Thiện tai, thiện tai.

Miêu Sát xách một chiếc túi, túi rất lớn, miệng túi buộc thắt nút. Mở nút thắt ra, chỉ thấy một hộp sách cổ xưa, trên có viết bằng chữ Phạn, Thiên Chính đại sư trông thấy cũng không khỏi thoáng mở to mắt. Miêu Sát cười nói:

- Kinh này vốn của Đạt Ma sang đông, lưu lại ở Thiếu Lâm, sau ba trăm năm hương hỏa, kinh sách cuối cùng rơi vào tay thế tục nhân sinh, nghe nói các đời Thiếu Lâm đã tìm kiếm suốt hai trăm bốn mươi sáu năm mà không được... Chu đại thiên vương nghe tới chuyện đó, đặc biệt sai tại hạ giao trả phương trượng Thiếu Lâm lưu giữ, vật về nguyên chủ.

Phật môn tuy vô sân vô dục nhưng kinh này chính là bản gốc, là bí kíp chí bảo trong Phật học, là cao tăng như Thiên Chính đại sư thì lại càng động tâm. Ông hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Còn có một vật, không biết...

Dư Sát cười đáp:

- Quyền lộ nội gia chí cương chí mãnh của Thiếu Lâm cùng quyền pháp nội gia chí âm chí nhu của Võ Đang trước nay không thể sử dụng phối hợp, nhưng Chu đại thiên vương nghiên ngẫm hai phái mấy chục năm đã tìm được phương pháp kết hợp, chỉ không biết nên cùng nghiên cứu với Thái Thiện Võ Đang thì tốt, hay là xin thỉnh giáo đại sư ngài thì tốt, bây giờ...

Dư Sát cười cười, không nói thêm nữa.

Lương Đẩu thăm hít một hơi lạnh, nghĩ:

“Thật lợi hại. Cho dù Thiên Chính vô tham vô dục nhưng Thiếu Lâm, Võ Đang vẫn luôn đứng ngang hàng, mỗi phái một phương, nếu như có ai giành được bí quyết kết hợp võ công hai nhà thì chắc chắn là thanh thế sẽ tăng cao, võ công kịch tiến, phái kia sẽ chẳng có cách nào theo gót được nữa... Dụ hoặc tới cỡ này, có ai mà nhẫn nhịn được?”

Chỉ thấy Thiên Chính trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng:

- Chỉ không biết Thiên vương muốn lão nạp làm chuyện gì?

Dư Sát đáp:

- Không gì cả.

Miêu Sát lập tức tiếp lời:

- Chỉ có điều, xin đại sư cùng bằng hữu không quản một chuyện.

Thiên Chính chậm rãi hỏi:

- Không quản chuyện gì?

Vẫn là Dư Sát trả lời:

- Không quản chuyện một cánh tay và một cái chân.

Thiên Chính đại sư tiếp tục hỏi:

- Cánh tay và cái chân của ai?

Dư Sát không đáp, Cung Sát đột nhiên cao giọng nói:

- Cửa Tiêu Thu Thủy!

Lần này cả chính Tiêu Thu Thủy cũng giật mình, giật bắn mình.

Thiên Chính đại sư không hỏi thêm nữa.

Lương Đẩu lại không nhịn được phải hỏi.

- Tại sao các người muốn một cánh tay, một cái chân của cậu ta?

- Bởi vì ở Tỷ Quy, hắc dẫn người giết Trường Giang tam anh.

Lương Đẩu lại hỏi:

- Nhưng trên đỉnh Đan Hà hắc từng cứu Trường Giang ngũ kiếm, hơn nữa Nhu thủy Thần quân Ung Hi Vũ cũng đáp ứng giúp hắc thoát tội.

- Có chuyện này.

Có vẻ trong sáu người, Dư Sát là người biết cách ăn nói, lại thông minh cơ cảnh nhất:

- Cho nên đã không tính toán chuyện Trường Giang tam anh nữa, nhưng hắc lại giết lão tam Kim Bắc Vọng trong Trường Giang tứ côn.

Tiêu Thu Thủy cũng không phải người sợ chết, nhưng hắc phải tự biện hộ:

- Hắc không phải do ta giết!

Ngao Sát lập tức hỏi:

- Vậy thì là ai giết?!

Tiêu Thu Thủy đáp ngay:

- Đệ tử của Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân mà của Quyền Lực bang, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Không giết.

Ngao Sát không nói gì, Dư Sát lại nói:

- Hóa ra là như thế. Ta biết ngươi cũng không phải loại dối trá, nhưng Kim lão tam tuy không phải do ngươi giết nhưng vẫn tại ngươi mà chết.

Điểm ấy là chính xác, hai tên Chung Liễu ám sát Kim Bắc Vọng là vì muốn đoạt lấy hãn, cho nên Tiêu thu Thủy không nói gì.

Dư Sát cười lạnh, lại tiếp:

- Huống hồ, mệnh lệnh của Thiên vương đã được ban ra rồi.

... Nếu Chu đại thiên vương đã lệnh, vậy không còn có thể cứu vãn được nữa.

... Lão muốn một người chết, kẻ đó phải chết, lão muốn một người sống, kẻ đó phải sống.

.... Sự sống chết của một người đều do lão chi phối.

Thiên vương đã ra lệnh, có nói thêm gì nữa cũng vô dụng... Ý Dư Sát chính là như vậy.

- Hơn nữa....

Dư Sát nói:

- Vì Nhu thủy Thần quân thỉnh cầu, Chu đại thiên vương chỉ cần một cánh tay, một cái chân của Tiêu Thu Thủy mà thôi.

Hắn cười cười, lại tiếp:

- Cái bên nào cũng được.

Khi Dư Sát nói như vậy, phảng phất như là vừa bán ra một món đồ cực kỳ đắt đỏ với một cái giá vô cùng rẻ mạt.

Nếu hãn là một thương nhân, vậy hãn đã thông báo, hàng của hãn đã được giảm giá rồi, giảm đến cực kỳ lời rồi.

... Dù ngươi muốn không mua cũng không được.

Chỉ cần Thiên Chính không quản, người khác dù có quản cũng không quản nổi.

Sáu người bọn hãn rất tin tưởng vào võ công của mình, ngoài ra còn tin tưởng hơn nữa vào ba món “lẽ vật” của Chu đại thiên vương.

Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song Thần quân, trong số bộ hạ của Chu đại thiên vương, ngoài Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc cấp trưởng lão cùng hai Thần quân Liệt hỏa, Nhu thủy, thì Lục sát là mạnh nhất.

Bọn hãn vẫn luôn rất tự tin cũng luôn rất tự phụ về võ công của mình.

Một người nếu trời sinh đã xấu xí thì thường sẽ bỏ nhiều thời gian vào học văn chứ không tốn thời gian để khoe khoang về ngoại, dung mạo của mình.

Võ công Lục chưởng sở dĩ cao, là vì bọn hãn chuyên tâm.

... Bởi vì bọn hãn biết, nếu muốn nổi bật hơn người thì phải khổ luyện, khổ luyện không ngừng, khổ luyện từng ngày, khổ luyện từng giờ, từng phút.

Lương Đẩu ho nhẹ một tiếng, ông biết Thiên Chính dù không đáp ứng cũng không dễ mở miệng.

Bây giờ là lúc để ông lên tiếng, hơn nữa cũng nên do ông ra mặt.

Ông là huynh đệ của Tiêu Thu Thủy, cho dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng không thể để bọn chúng làm vậy.

Lúc đầu ông không dám nói, là vì có mặt Thiên Chính đại sư, ông không dám vượt giới hạn, bây giờ thì ông đã dám. Ông không dám, là vì tôn trọng. Ông dám, là vì nghĩa khí.

Lương Đẩu nói:

- Đưa ta đi gặp Ung học sĩ, ta nói chuyện với ông ta.

Dư Sát lắc đầu, cười nhẹ:

- Vô dụng, nói với ai cũng chẳng có dụng gì.

... Bởi vì Chu đại thiên vương đã ra lệnh.

Lương Đẩu hắng giọng:

- Vậy thì, ta không đồng ý.

Dư Sát nhìn sang phía Thiên Chính, cười nụ:

- Cũng không ai cần người đồng ý.

... Thiên Chính đại sư đồng ý là được.

Thiên Chính đại sư là Bắc đẩu vô lâm, chỉ cần Thiên Chính không ra tay, Lục chưởng Lục sát liền không phải kiêng dè gì.

Khúc Mộ Sương bỗng cao giọng nói:

- Bọn ta không đồng ý.

Khúc Mân Miêu hô còn to hơn nữa:

- Đánh chết bọn ta cũng không đồng ý.

Dư sát mặt không biểu lộ gì, chỉ thở dài một tiếng, nói:

- Vậy các ngươi chỉ có thể chết thôi.

Lục sát quyết ý phải ra tay lần nữa.

Bọn hần cảm thấy lấy chưởng xuyên tường để hù dọa vẫn còn là quá nhẹ nhàng.

Trước tiên giết hai người này coi như phá giới, có lẽ Lương Đẩu cũng sẽ biết khó mà lui.

Lương Đẩu, người này trên giang hồ rất có danh tiếng nghĩa hiệp... Nếu có thể không trêu chọc vào thì cứ cố gắng không trêu vào là hơn.

... Đó là nguyên tắc làm việc của thủ hạ dưới trướng Chu đại thiên vương.

Một khi đã chọc vào, đuổi tận giết tuyệt.

... Đó cũng là một nguyên tắc làm việc khác của thủ hạ dưới trướng Chu đại thiên vương.

Nguyên tắc thường có hai mặt: Có lúc trông như không nguyện làm hại người, một mặt khác lại là giết người không thấy máu!

Bây giờ bọn hần muốn dùng mặt giết người, trước tiên giết chết chị em họ Khúc.

Đáng tiếc, bọn hần vừa động, Lương Đẩu đã động rồi.

Ông chặn trước mặt chị em họ Khúc.

Năm người còn lại trong Lục sát đều biến sắc. Vốn là một mình Dư Sát ra tay, nhưng Lương Đẩu chắn trước mặt, bọn hần cũng không thể không đồng loạt ra tay. Đại hiệp Lương Đẩu, danh động khắp thiên hạ, Lục chưởng vẫn còn chưa dám khinh địch.

Lương Đẩu chợt cảm thấy bỗng chướng ngập trời, ông không phân biệt được chướng nào là hư, chướng nào là thực.

Khắp đại sảnh rộng lớn, đến cả bàn, ghế, ấm, chén, cũng đều biến thành bóng chưởng.

Lương Đẩu lùi lại, lùi đến trước bồn hoa, đột nhiên bồn hoa biến thành bàn tay, ấn vào sau lưng ông.

Ông phóng người lên, hạ xuống trước hoành phi, hoành phi lại đột ngột biến thành bóng chưởng, Lương Đẩu vội vàng cúi xuống, lao về phía giá bình khí.

Nhưng mỗi món vũ khí trên giá lại đều biến thành một bàn tay, đánh về phía ông.

Lúc này Lương Đẩu mới biết, võ công của Lục chưởng vượt xa Ngũ kiếm từng gặp trên đỉnh Đan Hà.

Trong đại sảnh này, mọi đồ vật đều biến thành chưởng, không thể di động nổi một bước, không thể rút lui nổi nửa bước.

... Càng hướng hồ, ông còn phải bảo vệ chị em họ Khúc.

Sáu kẻ này vừa ra tay đã hạ sát thủ.

... Nếu đã ta tay, thì tuyệt không lưu tình.

Lương Đẩu thở dài một tiếng. một luồng đao quang mờ nhạt bắn ra.

Ánh sáng chẳng hề chói mắt, một đao rất bình phàm.

.....

Đường cổ, gió tây, ngựa gầy.

Bốn người ở nơi chân trời.

Chân trời không xa, có lẽ chỉ gần trong gang tấc.

Hai người một ủ rũ, một đầu đội cao quan, cùng một thiếu niên, một người trung niên, cưỡi ngựa tiến vào khách điểm.

Khách điểm cách Thành Đô mấy chục dặm.

.....

Ánh đao lóe lên rồi biến mất.

Đao lại trở về trong vỏ đao bình phàm.

Đao có phải là một thanh đao bình phàm hay không? Còn người thì sao?

... Người có phải là một người bình phàm hay không?

Lương Đẩu rất không muốn xuất đao, bởi vì mỗi lần ông xuất đao là đều phải đả thương người.

... Lương Đẩu thực không muốn đả thương người.

Nhưng một khi ông đã xuất đao thì không những đả thương người, mà có thể còn giết người.

Hiện tại, ông không thể không xuất đao, mới giao đấu hiệp đầu tiên, ông đã bị ép phải xuất đao.

... Bởi vì nếu không xuất đao thì sẽ không ứng phó nổi.

Càng đáng sợ hơn là, lần này ông đã xuất đao, nhưng vẫn có cảm giác chưa chắc đã ứng phó nổi.

Chưởng đều biến mất.

Luồng sát khí bức người đó loáng cái đã thu hết về trong ánh mắt và chưởng tâm của sáu người.

Trong mắt sáu người bọn hắn, ngoài giết chóc còn có một thoáng kinh ngạc.

Bởi vì trong lòng bàn tay bọn hắn đều có thêm một vết cắt.

Vết đao.

Máu khè rỉ ra, nhỏ xuống đường vân trong long bàn tay. Bọn hắc kinh ngạc, nhưng cũng quyết chí phải giết Lương Đẩu.

... Địch thủ như vậy, tuyệt không thể để ông ta sống sót, thả hổ về rừng!

Vì thế sát khí trong mắt bọn hắc càng nặng.

Thần sắc Lương Đẩu vẫn như thường, chỉ khè ho nhẹ một tiếng.

Tiêu Thu Thủy lập tức phát hiện ra tấm áo chùng xanh của ông thoáng chút ẩm ướt, ẩm mát một khoảng nho nhỏ, màu xanh sáng biến thành nâu đậm, một màu cực kỳ u trầm. Khi màu đỏ trộn lẫn với màu xanh, khi hai màu sắc tươi sáng đó hòa hợp với nhau sẽ sinh ra một màu nâu tiêu điều như vậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Lương Đẩu đã phải phun máu rồi? Phun ra máu tươi rồi?

Lương Đẩu mỉm cười.

Ông nhận ra mình không phải là đối thủ của sáu người này hợp lại.

Nhưng dù có không phải là địch thủ... thì cũng chỉ có thể đối đầu đến chết mới thôi.

Thân tại giang hồ, có một số chuyện dù cho trăm ngàn trở ngại cũng không chùn bước, dù có chết muôn lần cũng không chối từ.

Người có thể đối mặt với cái chết mà không sợ hãi, thử hỏi trên thế gian có được mấy ai?

... Có được vài người!

Ít nhất Tiêu Thu Thủy và Tề công tử là người như vậy!

Họ chia ra đứng hai bên trái phải Lương Đẩu.

Ánh mắt Lục chương co rút lại, bọn hắc chuẩn bị ra tay lần thứ hai.

Bóng chương ngập trời, đột nhiên, một ngón tay như hoa mềm nhẹ nhàng điểm vào lòng bàn tay bọn hắc.

Mười hai chỉ, mười hai phát điểm, mười hai bàn tay đều mềm oặt xuống.

Thiên Chính đại sư, mặt thoáng mỉm cười, giống như chưa hề cử động.

Nhưng Lục chương lại kinh hãi vô cùng, theo mười hai bàn tay đang tê dại, ánh mắt nhìn Thiên Chính đại sư của bọn hắc còn kinh sợ hơn của Huyết Ảnh.

- Niêm Hoa chỉ.

Có người kêu lên thất thanh.

Tiếp đó cả sáu người đều cũng biến sắc.

Trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, Niêm Hoa chỉ chỉ là một kỹ, nhưng lại là một kỹ rất đặc biệt.

Cực kỳ ít người học Niêm Hoa chỉ, nếu không phải vô cùng ngốc, thì cũng là vô cùng kém cỏi.... Bởi vì người học Niêm Hoa chỉ có thành tựu, trong một vạn người, tối đa chỉ được hai, ba người, hơn nữa đã học Niêm Hoa chỉ thì không thể học thêm môn nào trong bảy mươi mốt kỹ còn lại, nếu không rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Thiên Chính khi ấy đang tuổi thiếu niên, thông minh tuyệt đỉnh, tại Thiếu Lâm rất được trọng vọng bởi coi trọng lại lựa chọn Niêm Hoa chỉ.

Lúc đó Hình Thần đại sư vẫn còn tại thế. Hình Thần hỏi:

- Tại sao con lại chọn Niêm Hoa chỉ?

Thiên Chính đáp:

- Bởi vì nó muốn con học.

Sau Hình Thần khen tư chất hòa thượng thiếu niên này có thể trí thông thiên địa.

.... Một người nếu chuyên tâm học một thứ gì đó, hoặc làm một việc gì đó, đầu tiên phải đặt mình vào chỗ chết, cắt đứt đường lui, mới có thể chuyên tâm một lòng học tập, vậy mới có hy vọng có thành tựu.

... Nếu không bạn vừa muốn làm thơ, lại vừa muốn diễn kịch, vừa thích học võ, lại vừa thích khiêu vũ, vừa có hứng thú với âm nhạc, lại cũng muốn nguệch ngoạc vài nét với hội họa, thì vĩnh viễn khó có hy vọng thành công.

Thiên Chính chuyên tâm một lòng, tinh nghiên Niêm Hoa chỉ, quả nhiên đạt được thành tựu trước nay chưa từng có.

... Tuyệt học Thiếu Lâm, vốn bất kỳ tuyệt kỹ nào cũng đủ tạo thành một đại cao thủ. Kẻ nóng nảy tham nhiều lại thành chẳng được gì. Niêm Hoa chỉ của Thiên Chính đại sư tuy chỉ là một kỹ, nhưng đã đạt tới mức thân thông thiên địa, tồn hồ nhất tâm, hình ngoại thành nội nội, không chút trở ngại, ngay cả các bậc cao nhân đã học được năm, sáu loại trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm như cao tăng của Tàng Kinh lâu, Mộc Hiệp đại sư cũng còn lâu mới là đối thủ.

Dư Sát khôi phục nhanh nhất, hần tuy vẫn buông thõng hai tay nhưng đã có thể cười nói:

- Thiên vương từng nói, nếu có mặt Thiên Chính đại sư, Thái Thiện chân nhân, thì không thể lực địch, câu này không hề sai.

Hần cười tiếp:

- Đại sư hảo chỉ lực.

Thiên Chính cười đáp:

- Đa tạ.

Cũng không nói gì thêm nữa.

Dư Sát lại lên tiếng:

- Có điều, tại hạ vẫn có chuyện muốn thỉnh giáo đại sư.

Thiên Chính đáp:

- Mời nói.

Dư sát nói:

- Đại sư là cao tăng xuất trần, tại sao lại phải xen vào chuyện thế tục này, thực khiến văn bối không thể hiểu nổi.

Thiên Chính cười đáp:

- Nếu có người bảo thí chủ chặt một cánh tay xuống cho hần, thí chủ cũng đồng ý? Nếu thí chủ không đồng ý thì sao bắt cậu ta đồng ý?

Dư Sát nói:

- Nhưng cánh tay đó không phải của đại sư, mà là của hần, chuyện này không liên quan tới đại sư.

Thiên Chính đáp:

- A Di Đà phật, ai nói không liên quan. Thiên hạ thương sinh, vốn đều là thiện niệm của Phật ta, tự nhiên là đáng quý trọng.

Sư sát hỏi:

- Thế nên chặt một cánh tay của hần cũng chẳng khác nào chặt của đại sư?

Thiên Chính cười nói:

- Thà rằng thí chủ cứ chặt một cánh tay của lão nạp còn hơn.

Dư Sát thở dài:

- Vậy đại sư cũng không cần đại lễ của Thiên vương nữa?

Thiên Chính cười:

- Đã khiến lão nạp chịu thiệt thì còn nhận làm chi?

Dư Sát hỏi:

- Huyết Ảnh đại sư là phản đồ, Thiếu Lâm không cần xử lý sao?

Thiên Chính chấp tay nói:

- Loại người này thiên lý không dung, chớ nên lấy cánh tay người khác đem đổi.

Dư Sát lại hỏi:

- Phạn kinh thần hội, vốn thuộc về Thiếu Lâm, đại sư cũng không cần?

Thiên Chính đáp:

- Lá rụng về cội, tro bụi về đất, là của Thiếu Lâm, cuối cùng cũng sẽ về Thiếu Lâm.

Dư Sát cười ngặt:

- Vậy thì bí quyết dung hợp nội ngoại gia quyền, đại sư chấp tay nhường lại Võ Đang rồi...

Thiên Chính cười nói:

- Thiên vương nghiên cứu ra bí quyết dung hợp võ công tâm pháp nội ngoại gia, thực là chuyện đáng mừng, chỉ là người của Phật ta, có thể hằng tịch thiên địa, giác ngộ chân tâm, xá bỏ sinh tử, vô tướng vô minh, mới là pháp môn chính đạo.

Dư Sát cứng họng, Miêu Sát quát lên:

- Lão sư già nhà ngươi, ba món đại lễ cũng không đổi được một cái chân của Tiêu Thu Thủy sao?

Thiên Chính lại cười:

- Vật chết có lý nào lại đổi được vật sống? Dùng một người sống sờ sờ để đổi lấy mấy thứ tội nghiệt đó, thực là không đáng.

Lục chương đều im lặng. Dư Sát bỗng nói:

- Trước khi đi Thiên vương từng dặn dò ta, nếu như Thiên Chính không chịu, nói không muốn đem người có sinh mệnh đổi lấy vật không có sự sống thì có thể cho ông ta xem một thứ...

Thiên Chính, hàng mi trắng khê động, nói:

- Ồ?

Dư Sát cười khan:

- Nếu đại sư đã chấp mê như vậy, tại hạ cũng chỉ có thể bị ép phải làm thế thôi.

Nói đoạn liền vỗ tay.

Ngao Sát và Cung Sát lại bay ngược ra ngoài.

Đến khi tiến vào đã xách theo một người.

Lại là một hòa thượng.

Lần này đến cả Thiên Chính cũng phải thoáng biến sắc.

Vị Long Hồ đại sư cao lớn kia, hàm râu dựng ngược, sắc mặt đỏ bừng.

8. Chương 8: Bốn Người Đi Trên Cổ Đạo.

Hòa thượng bị kéo vào thân gầy như củi khô, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh có thần.

Đáng tiếc ông cũng đã bị điểm huyết, không thể cử động chút nào.

Cung Sát trở tay không chế hòa thượng đó, Ngao Sát rút đao.

Đoản đao, dài một thước năm tấc, hàn quang ào ạt, kề bên cổ hòa thượng, lưỡi đao đã cắt vào thịt, hai bên da thịt trắng bệch, chỗ lưỡi đao có máu tươi rỉ ra.

Hòa thượng kia lại rất bình tĩnh, thản nhiên chào hỏi:

- Phương trưởng.

Thiên Chính chấp tay.

Hai người đưa mắt trao đổi, ánh mắt hoàn toàn thông hiểu, thần sắc đều rất an tường.

Dư Sát cười lạnh:

- Ngài đương nhiên là biết ông ta chính là người đứng đầu Tụng Kinh đường của Thiếu Lâm các vị, Mộc Diệp đại sư đứng không?

Thiên Chính đại sư không trả lời.

Dư Sát lại nhìn ra được, Thiên Chính không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, bởi vì ánh mắt Thiên Chính đã có tình cảm, vốn thần thái có chút lạnh đời, lại chuyển chú đó đã biến thành lo lắng và đau buồn.

Dư Sát biết đã đánh trúng điểm yếu hại của đối phương. Hắn còn muốn phải xoáy sâu hơn nữa, vì thế hắn nói:

- Ông ta là sư đệ của ngài, vừa là một mạng sống, cũng không phải là phản đồ, ngài muốn giữ một tay một chân Tiêu Thu Thủy, hay là muốn cứu ông ta một mạng?

Mộc Diệp đại sư là cao tăng Thiếu Lâm, hơn nữa còn là một trong vài vị tăng nhân quan trọng duy trì mệnh mạch tông phái Thiếu Lâm.

Chùa Thiếu Lâm là chốn thờ Phật, nhưng cũng là một tổ chức. Trên thực tế, thế lực, uy danh Thiếu Lâm lớn như vậy, không tổ chức lại thì chắc chắn không ổn, mà tổ chức của Thiếu Lâm cũng có chút tương đồng với tổ chức của các bang hội bên ngoài, chia thành các tầng lớp ngoại vi, nội vi, con em, đệ tử, phân đà, phân đường, thống lĩnh, hương chủ, kỳ chủ, vân vân. Thành phần quan trọng nhất giúp duy trì một tổ chức đương nhiên là nhân tài. Công việc quan trọng nhất đương nhiên là vận hành và chỉ huy các hoạt động của tổ chức đó. Không nghi ngờ gì, Mộc Diệp cũng giống như Thiên Chính, đều là nhân vật quan trọng có tiếng nói quyết định trong chùa Thiếu Lâm.

Mộc Diệp đại sư cũng am hiểu sâu tới bốn loại tuyệt kỹ thiếu lâm, không biết tại sao, hôm nay ông lại rơi vào tay bộ hạ Chu đại thiên vương được.

Trong mắt Dư Sát lóe lên vẻ giảo hoạt:

- Thế nào? Đại sư muốn tính mạng của lệnh sư đệ, hay là một chân một tay của Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy bước nhanh lên trước, nói:

- Không cần làm khó đại sư, Tiêu mỗ đây có một cánh tay, một cái chân, cứ tới mà chặt!

Dư Sát khẽ gật đầu, Vu Sát phóng tới gần, trở tay, rút ra một thanh đao lấp lánh ánh vàng, chuẩn bị động thủ. Khúc Mộ Sương không khỏi kêu lên kinh hãi, Tiêu Thu Thủy lại chẳng hề chớp mắt lấy một lần. Vu Sát cười hung ác, hỏi:

- Người không sợ chết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Sợ.

Vu Sát hỏi:

- Nếu sợ, sao không chạy trốn?

Tiêu Thu Thủy lãnh đạm nói:

- Ta sợ, nhưng không chạy trốn.

Hắn trả lời dứt khoát:

- Tại sao lại phải trốn?

Vu Sát cười lớn:

- Nhóc con khá lắm, người can đảm, có điều can đảm thì vẫn phải chết!

Nói đoạn vung đao chuẩn bị chém.

Dư Sát đột nhiên hô lên:

- Không thể giết.

Vu Sát ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Hắn vừa nói vừa quay đầu lại.

Hắn phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ.

Miêu Sát, Tô Sát đều đã ngã xuống, Dư Sát lùi sang một bên, sắc mặt trắng bệch, hai người Cung Sát, Ngao Sát đều ngậy ngốc.

Mộc Diệp đại sư đang chậm rãi đứng đây, Thiên Chính đại sư vừa mới giải huyết cho ông xong.

Vu Sát ngẩn ra nhìn Thiên Chính, không dám tin trong thiên hạ lại có người võ công cao đến vậy.

- Quay về nói với Thiên vương.

Thiên Chính bình tĩnh nói:

- Cứ nói chuyện này do Thiên Chính quản, cứ tìm lão nạp là được.

Tiếp đó lại quay sang phía Mộc Diệp, đầy vẻ quan tâm, hỏi:

- Ổn không?

Mộc Diệp chấp tay, mệt mỏi đáp:

- Đa tạ sư huynh ra tay tương cứu.

Thiên Chính cười nói:

- Hà tất phải nói cảm ơn.

Vu Sát vẫn không thể tin nổi, cũng không muốn tin, càng quyết không chịu tin.

Cho nên hắn vẫn ra tay.

Hắn đâm một đao về phía Thiên Chính, đao cắt phá không trung bắn đi.

Càng lợi hại hơn là chưởng của hắn.

Chưởng phát ra sau, nhưng chưởng phong đã át cả tiếng đao rít.

Cùng lúc đó, tầng nhân cao lớn đã động.

Vừa động liền quát lớn một tiếng, giống như một tiếng sấm nổ giữa trời quang, đao kêu “bụp” một tiếng, không ngờ lại bị tiếng quát làm nát vụn.

Sau đó ông liền đánh ra một quyền.

Thân thể cao lớn của Long Hồ đại sư chắn trước mặt Thiên Chính.

Hai chưởng của Vu Sát cũng biến thành đánh về phía Long Hồ đại sư.

Nhưng Long Hồ xuất quyền, nắm tay lớn, cánh tay dài, khi vu sát còn thiếu nửa thước nữa mới đánh trúng người ông, quyền của ông đã đánh trúng Vu Sát.

Tiếp đó Vu Sát liền bay ra ngoài.

Hoàn toàn “bay” ra ngoài.

Bởi vì khi hất bay ra, thân nhẹ như giấy, toàn thân không còn một đốt xương nào kết nối với nhau nữa.

Lục sát chỉ còn lại ngũ chưởng.

Ánh mắt ngũ sát đã co rút lại, sợ hãi hoàn toàn thay thế kinh ngạc.

Chỉ nghe Thiên Chính thở dài, lắc đầu nói:

- Lục sư đệ ra tay vẫn hơi quá tàn nhẫn.

Long Hồ vốn khí thế như rồng, bỗng nhiên lại ngoan ngoãn như cừu non, thu tay đứng lại, đáp:

- Dạ.

Thiên Chính nói:

- Kiểu ra tay không lưu lại người sống này không phải là cách làm của người xuất gia.

Long Hồ hoảng hốt đáp:

- Dạ.

Thiên Chính quay sang phía ngũ sát còn lại, nói:

- Các vị có thể quay về rồi.

Không ai dám nói một chữ “không”.

“Thiếu Lâm thần quyền” của Long Hồ đại sư, tan bìa vỡ đá, ai nghe thấy cũng phải vỡ mật, mà càng đáng sợ hơn là Niêm Hoa chỉ của Thiên Chính đại sư.

Bọn hấn căn bản không thấy rõ ông ra tay như thế nào.

Bọn hấn thật sự không hiểu tại sao mình lại bắt sống được Mộc Diệp đại sư xếp hàng thứ tư trong tầng lớp tối cao của Thiếu Lâm!

Dư Sát thở dài:

- Nếu đại sư đã muốn nhúng tay vào thì chúng ta chỉ có thể đi thôi.

Tứ sát còn lại cũng ôm quyền nói:

- Xin cáo từ.

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Không cáo từ được.

Bốn người kia vẫn đang đi trên đường cổ.

Bọn họ đã tiến vào Thành Đô.

Người nói bốn tiếng “không cáo từ được” không phải một người, mà là bốn người. Bốn người cùng đồng thanh nói.

Nhưng lại không phải bốn người tiến vào phòng.

Tổng cộng bảy người.

Thiên Chính cười nói:

- Xin chào chín vị.

Chín vị? Tiêu Thu Thủy đang cảm thấy bối rối, thì liền có hai người bây giờ mới từ ngoài cửa bước vào.

Đặt chân xuống không một tiếng động, nhưng mỗi bước đều giống như đóng một cây đinh, bén nhọn, mạnh mẽ.

Người đó lại không phải Mã Cảnh Chung, Mã Cảnh Chung ngoại hiệu “Cây đinh”, mỗi bước như một mũi đinh sắt, người này thì không phải đinh sắt.

Mà là đinh đóng quan tài!

Bên hông người đó mang một thanh kiếm, thân kiếm đen, kiếm không có vỏ.

Người bên cạnh hắn cũng bước chân không một tiếng động.

Người này một thân áo trắng, bảo tướng trang nghiêm, nhìn thoáng qua có chút tương tự Quan Âm trong tranh vẽ, tay cầm phát trần, mặt mang ý cười.

Tăng nhân cao lớn uy mãnh Long Hồ trông thấy hai người này liền bước ngang sang bên, chấp tay cúi đầu, đề Thiên Chính đại sư mặt đối mặt với hai người họ.

Tiêu Thu Thủy nhìn quan liền biết hai người này ít nhất cũng có thân phận chưởng môn một phái.

Chợt nghe Tề công tử hạ giọng nói với hắn và chị em họ Khúc:

- Bốn người chân ngắn áo gấm đó là Bành môn Tứ hổ tướng của “Vương Hồ Bành Phục”, nhưng lại không tên nào họ Bành, lần lượt là “Khoái đao trăm” Bì Đường, “Vô đầu trăm” Cổ Đồng Đồng, “Đoạn đũa trăm” Luân Tẩu, “Thất toàn trăm” Hứa Quách Liễu.

“Ngũ hổ Bành môn” vốn là tuyệt học nhà họ Bành, nhưng sau khi Bành Bạc chết, ba đứa con của ông ta, một tên thích đánh bạc, một tên thích ca múa, một tên thích rượu thuốc, đều thành phế nhân. Em ruột Bành Bạc, Bành Thiên Kính lại là kẻ tầm thường, thế nên địa vị vốn có của nhà họ Bành liền bị bốn đệ tử Bành môn Bì, Cổ, Luân, Hứa này đoạt mất.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Người mất mắt trái, cụt tay trái, thiếu chân phải, không có tai, mặt mang vết sẹo lớn kia chính là bang chủ Thiên Tàn bang Tư Không Huyết. Ông lão mặc áo đen kia không phải người của Cái Bang mà là Tổng biểu bả tử của bang Ô Y, Đan Kỳ Thương. Còn hán tử trung niên vạm vỡ mặc áo vàng kia thì là đệ nhất cao thủ của Đường Lang môn, “Thiên thủ Đường lang” Lang Nhất Lãng.

Thiên Tàn bang hùng tàn ác độc, ai nghe tới cũng phải kinh sợ, tàn thương của Tư Không Huyết cực kỳ tàn nhẫn, lại càng nổi tiếng thiên hạ. Bang Ô Y là người trong hắc đạo, nhân mã không nhiều nhưng là nhóm tinh nhuệ nhất, cũng tàn độc nhất. Thủ lĩnh của bọn chúng chính là Đan Kỳ Thương, ngoại hiệu “Nhất kiếm phi kỳ”, từng khiến chưởng môn Thiên Sơn kiếm phái Cung Bát Trảm bỏ mạng dưới vó ngựa, cũng từng đánh bại người được công nhân là đệ nhất kiếm khách Chung Nam kiếm phái Bạch vô Nhiên, kiếm thuật cực cao, nghe nói không hề kém Hải Nam Đặng Ngọc Bình. Thiên thủ Đường lang Lang Nhất Lãng lại càng nổi tiếng. Mấy năm gần đây Đường Lang môn danh tiếng lên cao chính là cơ nghiệp một tay Lang Nhất Lãng dựng nên.

Những người này bỗng nhiên đều tới, tới Hoán Hoa này, chẳng lẽ là tới để cứu Hoán Hoa? Hay là vì ý gì khác?

Còn hai người nữa thì sao? Nhìn vào tư thái của họ, hiển nhiên là còn cao hơn bảy người Lang Nhất Lãng, Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương, Bì Đường, Cổ Đồng Đồng, Luân Tẩu, Hứa Quách Liễu cộng lại.

Hơn nữa còn cao hơn nhiều.

Chỉ nghe Hứa Quách Liễu nói:

- Người của Chu đại thiên vương không thể thả đi được.

Luân Tẩu tiếp lời:

- Đúng! Thả hổ về rừng!

Cổ Đồng Đồng cũng nói:

- Nhỏ cỏ phải trừ cả rễ!

Bì Đường nổi liền sau đó:

- Khỏi lưu lại họa về sau!

Bốn người này chẳng những võ công phối hợp như áo trời không đường may mà đến cả nói chuyện cũng kết nối vô cùng chặt chẽ.

Bọn hấn vừa dứt lời liền lập tức rút đao.

Đao vừa xuất, người đã tới trước mặt ngũ chưởng.

Vừa tới trước mặt ngũ chưởng liền lập tức xuất đao.

Bốn thanh đao khác nhau, tốc độ hoàn toàn giống nhau.

Chợt nghe “Keng” một tiếng, một thanh kiếm bằng thép ròng chận bốn thanh đao lại.

Người xuất kiếm là Đan Kỳ Thương. Ông ta nói:

- Cho dù các người muốn ra tay thì cũng phải hỏi ý Ứng đại ca và Mạc cô nương trước đã.

Ông ta nói xong, ánh mắt liền hướng về nam tử áo vải sắt cùng cô gái áo trắng kia.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra một nam một nữ kia là ai.

Trong võ lâm cũng không có nhiều cao thủ họ Ứng, nữ tử họ Mạc lại càng ít, loại cao thủ đến cả Đan Kỳ Thương cũng phải kiêng dè thì vừa khéo chỉ có hai người.

Nam chính là thiếu chưởng môn Thiết Y kiếm phái Ứng Khi Thiên.

Nữ là đồ đệ đứng đầu phái Hằng Sơn, Mạc Diễm Hà.

Mạc Diễm Hà, ngoại hiệu “Bạch y Quan Âm”, nhưng bất kỳ ai trông thấy cô ta sau trận chiến ở Huyết Phù môn cũng đều đổi lại gọi cô ta là “Huyết y Quan Âm”.

Cô ta giết người, giết đến lúc toàn thân đầy máu.

Trong phái Hằng Sơn, từ sau khi Liễu Ấm thần ni bệnh mất, Ngẫu Đoạn sư thái bế quan không ra mắt, có thể nói mọi chuyện lớn nhỏ của phái Hằng Sơn đều do một tay Mạc Diễm Hà định đoạt, nghe nói, kiếm pháp của cô ta tuyệt đối không kém sư phụ mình.

Ứng Khi Thiên lại càng đáng sợ.

Hắn có thể lên làm chưởng môn Thiết Y kiếm phái, chính là do tự tay đâm chết cha mình.

Khi đó cha hắn đang cân nhắc chuyện ngả sang phe Chu đại thiên vương.

Ứng Khi Thiên đứng ngang hàng với Tiêu Tây Lâu, Đặng Ngọc Bình, là đại biểu của ba đại kiếm phái, kiếm pháp tinh diệu, tuyệt không dưới Tiêu Tây Lâu, hơn nữa kiếm pháp còn tàn độc, hơn cả Đặng Ngọc Bình.

Lúc này Mạc Diễm Hà đã lên tiếng, cô ta rất đẹp, mặt phấn môi hồng, mắt như mắt phượng, nhưng giọng nói lại rất thô tháo:

- Chúng tôi à? Chúng tôi không vội, muốn hỏi thì phải hỏi Thiên Chính đại sư.

Đan Kỳ Thương nhìn sang Thiên Chính, Thiên Chính chấp tay nói:

- Bọn họ cũng không làm bị thương ai, hà tất phải tạo sát nghiệt, mong các vị nể chút mặt mũi của lão nạp, thả họ đi thôi.

Mạc Diễm Hà cười như nước chảy hoa rơi, nói:

- Nếu đại sư đã nói thả đi thì chỉ đành thả đi thôi.

Ứng Khi Thiên đột nhiên lên tiếng, lên tiếng là lập tức nói:

- Không được.

Thiên Chính đại sư dù không phải là phương trượng Thiếu Lâm thì cũng là cao tăng nổi tiếng.

Trên giang hồ, sức ảnh hưởng của ông khá lớn, trong võ lâm lại càng có sức hiệu triệu rất mạnh.

Lời ông nói, dù không phải thánh chỉ thì cũng rất ít người dám cãi lại, ngay cả người không phải hòa thượng cũng không dám làm trái.

Thế mà bây giờ Ứng Khi Thiên lại nói “không được”.

Mọi người đều nhìn sang phía Ứng Khi Thiên, ngay cả Thiên Chính cũng nhìn lại, có điều ông chỉ có chút tò mò nhìn hẩn, chẳng hề có vẻ gì là tức giận cả.

Ứng Khi Thiên lại không hề để ý.

Từ lúc hẩn dám giết cha, hẩn đã chẳng còn để ý tới chuyện gì nữa.

Mạc Diễm Hà nhìn một lúc, cố ý hỏi:

- Tại sao lại không được?

Ứng Khi Thiên đáp:

- Chu đại thiên vương chính là hình bóng của một Yển Cuồng Đồ khác, chúng ta cần chặt bỏ vây cánh của lão trước, không để lão có cơ hội thành hình.

Thiên Chính thở dài:

- Có thể không giết người thì thật không nên giết. Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Ứng Khi Thiên cười lạnh:

- Phật pháp cũng vô biên, chẳng lẽ đại sư nghĩ thả bọn chúng về, bọn chúng sẽ thay đổi?

Thiên Chính không nói gì.

Ứng Khi Thiên nói:

- Nếu đại sư đã không nắm chắc thì tội gì phải lưu lại mối họa trên giang hồ, cứ để chúng tôi giết đi là xong.

Mạc Diễm Hà cười duyên:

- Chắc không đến mức đại sư cũng vì người của Chu đại thiên vương mà nguyện ý xả thân cứu giúp chứ?

Đan Kỳ Thương cũng bồi thêm một câu:

- Tuy Phật nói: Ta không vào địa ngục thì ai vào? Nhưng nếu đại sư thường xuyên thường xuyên vào địa ngục, tùy tiện vào địa ngục, thích xuống địa ngục, một con người, cũng chẳng được mấy lần sống đâu!

Thiên Chính thở dài, cuối cùng vẫn không nói gì.

Ngũ chương nghe mà trong lòng bực giận, thầm nghĩ:

“Chỉ cần Thiên Chính không ra tay, bọn ta há lại phải sợ các người!”

Lập tức dưng khí nổi lên, Dư Sát nhảy vọt ra, vung hai chương, quát:

- Huynh đệ bọn ta, hôm nay gặp bất lợi, bị khốn ở đây, nhưng cũng không phải hạng mặc cho người ta bày bố, muốn chém muốn giết thì cứ xông hết lại đây!

Năm người mười chương đan xen, bốn luồng đao quang lấp lánh, chia ra bốn hướng đông, tây, nam, bắc, giống như bốn luồng sấm chớp, giao nhau chém tới.

Mười chiêu ban đầu, bóng chương và đao quang quấn chặt lấy nhau, hoàn toàn không phân tách ra được.

Sau mười chiêu, bóng chưởng đại thịnh.

Bốn cao thủ của Ngũ hổ Bành môn hiển nhiên là đã bắt đầu không chống đỡ nổi.

Cùng lúc đó, lại có một luồng kiếm quang gia nhập.

Kiếm quang nhanh gấp, giống như rắn độc phun nọc, kết hợp với bốn luồng đao quang, lại dần dần ép lùi chưởng thể.

Nhưng vừa qua năm mươi chiêu, đao phong, kiếm pháp, đều biến thành chưởng phong.

Chưởng phong đại thịnh.

Lúc này chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, một người dùng đôi tay trần xông vào giữa vòng đao quang, kiếm ảnh, chưởng phong.

Người đó vung đôi tay dài, đánh, quật, bắt, đỡ, nhất thời không ngờ chỉ nghe tiếng đôi tay hần vũ lộng vùn vút giống như tiếng gió rít từ roi dài gậy sắt.

Sau hơn trăm chiêu, tình thế lại biến đổi.

Người gia nhập vòng chiến đương nhiên là Lang Nhất Lãng của Đường Lang môn. Trong vòng trăm chiêu, hần cùng thanh kiếm sắc của Đan Kỳ Thương quả thực đã áp chế đôi tay của Miêu sát, đôi chân của Cung Sát. (thiếu)

Dư Sát còn thỉnh thoảng quay sang công kích Đan Kỳ Thương và hần.

Ngay lúc hần cảm thấy có chút cật lực thì bỗng nhiên lại có thêm một người.

Người đó toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không bị thương, không bộ phận nào còn nguyên vẹn, bước đi thì nghiêng nghiêng ngã ngã, khi đầu đá cũng loạng chà loạng choạng, nhưng hần vừa gia nhập vòng chiến, thế yếu của ngũ chưởng ngũ sát liền không thể cứu vãn được nữa.

Chỉ nghe một tiếng hét lớn, bóng người vụt phân.

Đan Kỳ Thương, Lang Nhất Lãng cùng Bành môn Tứ hổ, ngay cả Tư Không Huyết vừa gia nhập chiến cục, không ai là không thở hồng hộc.

Dư Sát, Cung Sát, Miêu Sát, Ngao Sát, Tô Sát thì run bần bật, đồng loạt phun máu.

Không bị thương thì thôi, đã bị thương là năm người cùng bị thương. Có thể thấy cuộc chiến hung hiểm đến mức nào.

Dư sát cười khổ nói:

- Hôm nay bọn ta bị các người bao vây, muốn giết thì giết, không cần nói nhiều.

Tư Không Huyết cười “khắc khắc” nói:

- Giết các người đúng là không cần phải nói nhiều.

Vừa dứt lời đã ra tay. Hần chỉ có một cánh tay, nhưng đến khi ra tay thì ngay cả cánh tay cụt cũng trở thành vũ khí.

Bỗng thấy một bóng người lóe lên, khí kinh hồn hậu khiến cho Tư Không Huyết nghệt thở, chút nữa thì ngã xuống, hóa ra là Thiên Chính đã phóng tới, hạ xuống trước mặt Dư Sát, chấp tay nói:

- A Di Đà phật, thủ hạ lưu tình.

Tư Không Huyết cười hung ác:

- Ngoại hiệu của ta lại là “Đao bất lưu nhân”.

Tay vung lên, trong tay có thêm một thanh đao sống mềm. Đao vung lên, không ngờ lại chém thẳng xuống đầu Thiên Chính.

Chỉ nghe hai tiếng quát giận giữ. “Đình”, phi kiếm đâm tới, đao gãy làm đôi. Tay áo phất lên, Tư Không Huyết bị đánh bay ra cả trượng.

Người xuất kiếm là Ứng Khi Thiên, hấn cũng giống như kiếm của mình, lạnh lùng, tàn độc.

Người phất tay áo là Mạc Diễm Hà, cô ta vẫn mang nụ cười hời hợt, quát lớn:

- Không được vô lễ với đại sư.

Đoạn quay lại nhìn Thiên Chính đại sư, cười nói:

- Để đại sư chê cười rồi.

Thiên Chính bình tĩnh đáp:

- Đâu có!

Mạc Diễm Hà cười lạnh nói:

- Năm người các ngươi cũng thấy rõ ràng là ai cứu các ngươi rồi chứ?

Ngũ chương ngạc nhiên, nhưng cũng biết người này lợi hại, không thể không đáp. Tô Sát trầm giọng:

- Đương nhiên là biết.

Người hấn nói đương nhiên là Thiên chính đại sư.

Mạc Diễm Hà lập tức nói thay hấn:

- Là Thiên Chính đại sư cứu mạng các ngươi. Các ngươi cũng nên biết cảm ân báo đáp chứ nhỉ?

Dư Sát cực kỳ thông minh, đã hiểu ra được bảy phần, nói:

- Cô nương có thể nói rõ ràng hơn một chút.

Mạc Diễm Hà cười lạnh:

- Tốt. Vậy ta càng nói thẳng ra. Phạn kinh, Huyết Ảnh, về lý phải giao trả Thiếu Lâm, vật quy nguyên chủ, đại sư cứu các ngươi, cũng coi như cứu không oan.

Thiên Chính vội nói:

- Cứu người là chuyện phải làm, hơn nữa thủ hạ lưu tình là do phía cô nương, không phải lão nạp, sao có thể ra ơn chờ báo đáp!

Mạc Diễm Hà xụ mặt đáp:

- Ta không biết. Cho dù đại sư chịu thả các ngươi đi, nếu các ngươi không chịu trả vật về Thiếu Lâm, bản cô nương ta cũng vạn vạn lần không đồng ý.

Thiên Chính đại sư vốn cũng muốn ngăn cản việc uy hiếp này, nhưng lại biết Mạc Diễm Hà nói vậy là vì Thiếu Lâm, lo nghĩ thay cho ông, nếu như ông ngăn trở thì lại thành bỏ mặc lợi ích Thiếu Lâm, chỉ có thể khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Năm người nhìn Thiên Chính rồi lại nhìn đám Huyết y Quan Âm, suy nghĩ hồi lâu, đưa mắt trao đổi, trong lòng hiểu rõ hôm nay nếu không thỏa hiệp, chỉ sợ khó mà sống rời khỏi Hoán Hoa được. Non xanh còn đó, lo gì không kiếm được củi đun, chuyện này không những không chặt được một cánh tay, một cái chân của Tiêu Thu Thủy mà còn đánh mất Phạn kinh cùng Huyết Ảnh, cũng chỉ có thể nín nhịn, quay về bẩm báo với Thiên vương, hy vọng có thể giảm nhẹ hình phạt.

Vì thế năm người đều đã có quyết định.

Miêu Sát hai tay bưng hộp gấm, dâng lên Thiên Chính đại sư, Tô Sát đẩy Huyết Ảnh một cái, đẩy tới trước mặt Thiên Chính đại sư.

Cả hai người đều không nói gì.

Dư Sát lại mở miệng, từ đầu đến cuối đều do hấn nói chuyện, hấn nói:

- Được rồi. Người và Phạn kinh đều đã giao trả Thiếu Lâm, bọn ta... đã đi được chưa?

Hắn lập tức hỏi, cũng muốn lập tức rời đi, chỉ sợ đi chậm một bước, đám người Mạc Diễm Hà sẽ lật lọng nuốt lời, thay đổi quyết định.

Người của Chu đại thiên vương... Tận lực tránh không xuất thủ, hễ xuất thủ là phải trừ cở tận gốc. Điều đó đương nhiên không bao gồm người khác đối xử với bọn chúng cũng sẽ như vậy.

Ai mà không muốn giữ lại một cái mạng?

Thiên Chính một tay nhận lấy hộp gấm, một tay khống chế Huyết Ảnh, Ngũ chương ngũ sát cũng đang muốn rời đi, mấy người Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, Lương Đẩu, chị em họ Khúc đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Liền nghe Mạc Diễm Hà cười nói:

- Người có thể đi rồi.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy đang ngạc nhiên tại sao lại là “người” mà không phải “các người” thì kịch biến đã xảy ra!

9. Chương 9: Thiên Chính Và Long Hồ.

Huyết Ảnh đại sư đột ngột xuất thủ.

Tay trái biến đỏ, tay phải biến vàng.

Huyết Ảnh chương!

Hỏa Diễm đao!

Thiếu Lâm song tuyệt!

Thiên Chính tay trái cầm hộp gấm, tay phải túm áo Huyết Ảnh, ông không có cách nào chống đỡ được.

Nhưng tay ông một nhấc, một đẩy, đã ném văng Huyết Ảnh ma tăng ra xa.

Cùng lúc đó, bốn thanh đao, một thanh kiếm, hai nắm tay, một thanh đao sống mềm đồng thời tấn công tới!

Thiên Chính hít sâu một hơi, toàn thân bỗng như một phiến lá rụng, lướt về phía sau.

Nhưng Ứng Khi Thiên cũng đột ngột phóng tới.

Kinh công của Thiên Chính đại sư giống như một chiếc lá rụng, theo gió mà bay lên.

Hắn thì lại giống như gió.

Hắn đuổi theo Thiên Chính, xuất kiếm!

Thiên Chính vốn có thể dùng hộp gấm ngăn cản, nhưng ông không thể.

Tay kia của ông kịp thời thu về, ngón tay ấn lên mũi kiếm Ứng Khi Thiên.

Ứng Khi Thiên liền bay ra ngoài, kiếm sắc trong tay hắn chợt vỡ nát thành từng mảnh.

Mạc Diễm Hà cũng đã ra tay.

Cô ta vốn không đuổi kịp Thiên Chính, nhưng Ứng Khi Thiên đã cản ông lại một chút.

Phát trần của cô ta như mấy trăm mũi kim châm, đâm thẳng đến.

Thiên Chính quát lên một tiếng, mấy trăm mũi châm đâm trúng ông, Mạc Diễm Hà lại bị tiếng quát lớn quét ngang trời đất đó chặn ngã, phát trần rủ oạt, rơi xuống đất.

Tiếng quát vụt tắt.

Mọi người đều cảm thấy ong tai.

Trên mặt Thiên Chính bỗng lộ vẻ như cười mà không phải cười.

Trước ngực ông lộ ra một đoạn mũi kiếm, kiếm dính máu!

Trong mắt ông lại xuất hiện thần thái vừa chán chường lại vừa chuyên chú lúc trước, ông thở dài nói:

- Hóa ra là người.

Người sau lưng muốn rút kiếm, rút không được, sắc mặt khê biến.

Người đó lại chính là Mộc Diệp đại sư!

Nụ cười Thiên Chính đầy mệt mỏi:

- Người là ai?

Ông hỏi một câu hỏi kỳ lạ như vậy, vào một lúc kỳ lạ như hiện tại.

Mộc Diệp đáp:

- Ta là “cánh”.

Thiên Chính lại mỉm cười, nụ cười mang vẻ tiêu sai khó mà diễn tả được, hoàn toàn không giống người xuất gia, mà giống như một danh sĩ phóng khoáng phong lưu. Ông cảm thấy mấy người Lương Đẩu đang gào thét, xông tới gần lại, hỏi:

- Là một trong “Song sí” của công tử Liễu Ngũ?

Sắc mặt Mộc Diệp có chút đau khổ, liếm liếm đôi môi khô khốc, đáp:

- Song sí đều tới rồi.

Nụ cười Thiên Chính rất ưa nhìn, lúc ông còn trẻ nhất định là rất anh tuấn tiêu sái, chẳng biết vì sao lại xuất gia.

- Người là “Nhất kiếm sát nhân” Bắc Tuyết? Vậy thì hẳn chính là “Lãnh phong xuy” rồi?

“Hắn” là để chỉ Ứng Khi Thiên.

Ứng Khi Thiên vụt biến sắc, quát:

- Mau buông kiếm!

Hắn đang bảo Mộc Diệp bỏ kiếm, đáng tiếc là Mộc Diệp không những không rút được kiếm ra mà cả tay cũng dính liền vào kiếm. Nhưng rõ ràng kiếm của hắn từ đằng sau xuyên thủng lồng ngực Thiên Chính đại sư, Bắc Tuyết đỏ mặt hỏi rờn rờn to bằng hạt đậu, gào lên khàn giọng:

- Người còn không chết?!

Ánh mắt Thiên Chính đầy vẻ mỉa mai và mệt mỏi không thể nói hết, không thể diễn tả nổi, giống như đã chán ghét cõi trần thế này đến cùng cực, ông cứu Mộc Diệp, Mộc Diệp lại là Bắc Tuyết, Bắc Tuyết giết ông.

Ông nói:

- Được, ta sắp rồi.

Ông quay sang phía tầng nhân cao lớn kia:

- Long Hồ, đem hộp gấm này về Thiếu Lâm, Huyết Ảnh do đệ xử trí.

Long Hồ đại sư đau đớn đáp:

- Dạ.

Tiếng ông như gậy sắt bổ xuống đất, người lại không chút cử động.

Lúc này Thiên Chính đại sư không hề quay người, chậm rãi đánh ra một chỉ.

Cười như niêm hoa, chỉ như gió thoảng.

Gió thoảng qua nhẹ nhàng đến bậc nào, Mộc Diệp lại không thể tránh nổi.

Chỉ ẩn lên mi tâm hắc, rồi lại từ từ thu về.

Tiếp đó gió thoảng dần dần tắt lịm.

Mộc Diệp đã mất đi tính mạng.

Không cần biết hắc là Mộc Diệp, hay là Bắc Tuyết, bây giờ tay hắc đã có thể thực sự buông bỏ thanh kiếm đó rồi, thanh kiếm đã giết chết Thiên Chính, thanh kiếm giết người, thanh kiếm dính máu.

Bởi vì tính mạng hắc đã rời khỏi thân thể.

Thiên Chính chậm rãi ngồi xếp bằng, mười đầu ngón tay từ từ đan lại đặt trước đan điền, tiếp đó khép lại đôi mắt đầy tình cảm không giống như của người nơi cửa Phật nên có, trên gương mặt an tường mang vẻ mĩa mai khôn tả.

Tăng nhân cao lớn uy mãnh bỗng quỳ xuống, nghẹn ngào khóc lớn.

Thiên Chính đã chết.

Phượng trưởng Thiếu Lâm đã viên tịch.

Sắc mặt đám Mạc Diễm Hà, Ứng Khi Thiên vốn đều có chút khó coi, nhất là lúc Thiên Chính mỉm cười, Bắc Tuyết lại không rút nổi kiếm ra khỏi người ông.

Nhưng bây giờ bọn chúng cuối cùng cũng có thể cười rồi.

Kế hoạch này phối hợp như áo trời không đường may, xếp đặt và lợi dụng tất cả các loại nhân vật cùng hoàn cảnh, gần như đã đại bại, nhưng cuối cùng thì nó cũng đã thành công.

Tuy rằng đã phải trả giá đắt.

Nhưng chỉ cần Thiên Chính chết đi, các giá đó cũng có đáng kể gì?

Công tử Liễu Ngũ quả thực là tính toán không chút sơ sót.

Nhưng bọn chúng không biết, một nhóm người vội vội vàng vàng đã vượt qua Thành Đô, tiến vào Hoán Hoa, tới gần Kiếm lục rồi.

Bên ngoài mái ngói lấp lánh.

Mặt trời vừa lên cao.

Thiên Chính lại đã chết rồi.

Thiên Chính đại sư ngồi xếp bằng, vạt áo xám tro của ông đã bị máu tươi nhuộm đỏ trước ngực.

... Trước khi xuất gia ông là người như thế nào? Có lẽ là một thiếu niên tuấn tú, phong lưu phóng khoáng.

.... Tuổi trẻ vào chùa, ông là người như thế nào? Có lẽ là tình tăng, cũng có lẽ là khổ hạnh....

... Nhưng tất cả đều đã qua rồi, là một điều bí ẩn. Ông đã chết, chẳng còn ai có thể trả lời được nữa.

Nhưng vẫn còn một số chuyện cần phải trả lời, có thể trả lời, thậm chí sẽ phải trả lời ngay lập tức. Ví dụ như vị trí chứng môn phương tượng...

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Lương Đẩu tận mắt nhìn thấy thân hình Thiên Chính đại sư bị máu tươi nhuộm đỏ, ánh mắt họ cũng đã đỏ rồi.

Bị dòng máu phần nộ nhuộm đỏ!

Họ thật sự không dám tin, Thiên Chính đã chết.

... Ông đã chết rồi, máu vẫn còn chảy, máu vẫn đang nóng.

Họ chứng kiến Thiên Chính bị giết, thậm chí còn không kịp ra tay.

... Ngũ hổ Bành môn Tứ hổ tướng không đáng sợ, Đan Kỳ Thương phái Ô Y cũng không đáng sợ, Thiên thủ Đường lang Lang Nhất Lãng càng không đáng sợ, thậm chí cả bang chủ Thiên Tàn bang Tư Không Huyết cũng chẳng đáng sợ.

... Nhưng hộ vệ thân cận của Liễu Tùy Phong có Song sí, Nhất sát, Tam phượng hoàng, ngày trước trên đỉnh Đan Hà, người duy nhất có thể giao đấu ngang bằng với Thiệu Lưu Lệ chính là Hồng phượng hoàng Tổng Minh Châu trong Tam phượng hoàng.

... Hiện tại, thiếu chương môn Thiết Y kiếm phái Ứng Khi Thiên đang đứng trong đại sảnh, hiển nhiên là Lãnh phong xuy trong Song sí. Kẻ này khinh công quán tuyệt giang hồ, hơn nữa còn giết người không chớp mắt, hành tung quỷ bí, khinh công xếp vào một trong năm người đứng đầu thiên hạ, chỉ không ngờ được rằng kiếm pháp của hắn cũng cực kỳ tuyệt diệu.

... Còn một ả “Bạch y Quan Âm” Mạc Diễm Hà, hiển nhiên là một trong Tam phượng hoàng, Bạch phượng hoàng. Chẳng trách khi ả ta bước đi, ngẩng đầu lên, nhếch đôi môi đỏ, thực giống một con phượng hoàng. Phượng hoàng ngạo mạn, phượng hoàng lạnh lùng, phượng hoàng bắt người ta phải vì ả mà chết, vì ả mà sống.

.... “Mộc Diệp” một kiếm đắc thủ, ám sát Thiên Chính, không nghi ngờ gì, chính là kẻ đáng sợ nhất trong sáu đại cao thủ dưới trướng Liễu Tùy Phong: “Nhất kiếm sát nhân” Bạc Tuyết, xuất thủ giang hồ đệ nhất tuyệt. Hắn ra tay giết người, cả đời chưa bao giờ thất bại, ngay cả giết phương trượng Thiệu Lâm cũng một kiếm thành công. Chỉ là hắn cũng không sống qua được trận này.

Mọi người đều đang phẫn nộ, cùng với kích động, nhưng Tiêu Thu Thủy ngoài phẫn nộ và kích động ra còn cảm thấy căm hận.

Hắn căm hận chính bản thân mình.

Hắn rõ ràng là có thể dự phòng, có thể ngăn cản được chuyện đó.

Chỉ cần hắn nghĩ ra trước.

Chỉ cần hắn nói ra trước.

Thiên Chính có lẽ sẽ không phải chết.

... Khi hắn tới Quế Lâm cầu viện, đi ngang qua Dương Sóc, Mã Cảnh Chung đã từng nói với hắn:

“.... Đâu chỉ như vậy. Đến cả phái Tung Sơn cũng gặp tai ương, Thiệu Lâm Phúc Kiến nếu không được đệ tử Thiệu Lâm các phương tới cứu viện kịp thời cũng chẳng dám nghĩ nữa. Ngoài ra, Ngũ hổ Bành môn, Thiên Tàn bang, phái Ô Y, Đường Lang môn đều đã quy thuận Quyền Lực bang, hôm trước đến cả Thiết Y bang, phái Hằng Sơn cũng tôn Quyền Lực bang làm chủ bang, còn những nơi chống cự như tiêu cục Trung Nguyên, phái Hoàng Sơn, Huyết Phù môn, Tiềm Long bang đều bị tiêu diệt toàn bộ!”

“...Mấy ngày hôm nay, các môn phái trong võ lâm trúng phải kế ly gián của bọn chúng, những nơi đã bị một lưới quét sạch có phái Điểm Thương, phái Không Động, Tư Khẩu thế gia, Thái Cực môn...”

.... Khi Mã Cảnh Chung kể những chuyện này vẫn còn chưa cùng Âu Dương San Nhi hợp sức đánh thuốc mê nhóm Tiêu Thu Thủy, anh ta đương nhiên là không đành lòng, cũng không muốn ra tay, cho nên mở lời có ý ngầm đe dọa, ngăn cản.

... Lúc ấy Mã Cảnh Chung đang bị Khang Xuất Ngư khống chế, lời anh ta nói ra đương nhiên là tin tức bên trong của Quyền Lực bang với võ lâm. Người võ lâm sao mà biết cặn kẽ được như vậy.

... Người tới hôm nay lại chính là người của các bang phái Ngũ hổ Bành môn, Đường Lang, Ô Y, Thiên Tàn, còn hai phái Thiết Y, Hằng Sơn đã nằm dưới sự quản lý của Bạch phượng hoàng và Lãnh phong xuy thì tự nhiên cũng phục tùng Quyền Lực bang rồi.

Đáng tiếc Tiêu Thu Thủy lại không nhớ ra... Cho dù nhớ ra cũng đã không kịp thông báo nữa, bọn chúng ra tay rồi.

Thiên Chính đã trúng phải ám toán rồi.

Tầng nhân cao lớn kia ngẩng đầu lên, trong mắt đầm lệ.

Tầng bào trắng của ông rung động như sóng biển, dập dờn, sôi trào, nhấp nhô không nghỉ.

Xương cốt toàn thân ông không ngờ còn kêu lên “lộp bộp”.

Mạc Diễm Hà cười mỉm:

- Long Hồ, người không phục phải không?

Long Hồ đại sư không trả lời, tiếng xương cốt rung động càng thêm vang dội.

Bỗng nghe có người quát nhẹ:

- Lục sư đệ, ta tới rồi, đệ còn không phục sao?

Long Hồ đại sư quay phắt lại, chỉ thấy một tầng nhân y phục đen, áo trùm đen, quay lưng lại với ánh sáng bên ngoài, tiến vào đại sảnh.

Xương cốt Long Hồ đại sư đột nhiên không kêu nữa, giống như một nồi nước sôi đổ xuống đầm nước lạnh leo như băng.

- Tam sư huynh, phương trưởng.... Đại sư huynh đã...

Vị tầng nhân đó không ngờ lại chính là người đứng đầu hai đường La Hán, Sát Hối của Thiếu Lâm, Mộc Thiền đại sư.

Trong Thiếu Lâm, ngoài Thiên Chính đại sư, thủ tọa tối cao là Mộc Hiệp, đứng đầu Đạt Ma đường, Tăng Kinh lâu, tiếp theo là đến vị Mộc Thiền đại sư này.

Long Hồ đại sư đứng hàng thứ sáu tại Thiếu Lâm, là hộ pháp cao nhất tại Thiếu Lâm.

Chỉ nghe Mộc Thiền u ám nói:

- ... Ai... Ta biết rồi...

Long Hồ đại sư vụt quát lớn:

- Huynh biết rồi?! Tam sư huynh, đại sư huynh bỏ mạng, Thiếu Lâm nguy trong sớm tối, huynh còn...

Mộc Thiền thản nhiên đáp:

- Vậy thì còn cách nào? Nếu Thiên Chính đã chết, vậy ta chính là phương trưởng, đệ nói chuyện với chưong môn phương trưởng, sao có thể vô lễ như thế?

Long Hồ đại sư giống như bị đâm trúng một gậy, nhảy dựng lên, gào đến khan giọng:

- Người... Người đang làm loạn? Phản nghịch...

Mộc Thiền cười nói:

- Phản đồ Thiếu Lâm, năm nào cũng có.

Lão võ vãi vai Huyết Ảnh, nụ cười của Huyết Ảnh đại sư cũng quý bí khó tả, tiếp lời:

- Nếu không có sự che chở của tam sư huynh, ta phản bội Thiếu Lâm, sao có thể sống được đến hôm nay?

Mộc Thiền vậy mà vẫn còn cười được, nói:

- Kẻ nào có quyền, kẻ đó sẽ không phải là phản đồ...!

Long Hồ hét lên:

- Người không sợ nhị sư huynh.

Mộc Thiền cười đáp:

- Mộc Hiệp chịu chết cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nhân thủ Đạt Ma đường, ta rất cần; kinh sách trong Tăng Kinh lâu, ta đã sớm muốn mượn xem.

Long Hồ phần nộ quát:

- Người đáng chết...

Phóng mình lên cao, ở giữa không trung xương cốt toàn thân lại kêu lên “lốp bốp”.

Mộc Thiên mắng:

- Phản đồ đáng chết.

... Thế là Long Hồ đại sư trở thành “phản đồ”.

Bốn thanh đao Bành môn, kiếm của Đan Kỳ Thương, đao sống mềm của Tư Không Huyết, hai quyền của Lang Nhất Lãng lập tức đan xen đánh tới.

Long Hồ đại sư thân ở giữa không trung loáng cái đã biến thành đích ngắm.

Kiếm, đao, quyền đều đánh lên người ông ta, không có món nào đánh trượt.

Nhưng cũng chẳng món nào có hiệu quả.

Hơn nữa ông còn phóng tới như một cơn lốc xoáy, tiếng phát nổ toàn thân càng vang động.

Lang Nhất Lãng sắc mặt vụt biến, hô lớn:

- Lôi đình Bích lịch...

Đúng lúc đó, thật giống như sét đánh, ầm một tiếng, Lang Nhất Lãng bị đánh bay đi hơn trượng, đập vào tường ngã xuống.

Tiếp đó tường cũng đổ xuống, không phải đổ ầm xuống mà từ từ nứt ra, vỡ ra, sụp xuống.

Một đòn của Long Hồ đại sư không ngờ lại mạnh mẽ đến thế.

Sắc mặt mấy người Lương Đầu không khỏi thoáng vẻ vui mừng.

Bành môn Tứ hổ xông lên hung hãn nhất, nhưng cũng rút lui nhanh nhất.

Dũng cảm khác với hung hăng... Dũng cảm là biết rõ phải chết cũng không e ngại, hung hăng là phải có lựa chọn.

.... Ví như khi biết bản thân không thể đánh nổi đối phương, hung hăng thường thường sẽ biến thành sợ sệt.

Bành môn Tứ hổ chính là như vậy, nhưng bọn chúng vừa muốn rút lui, một trong bốn người, Luân Tẩu, đã bị đánh gãy cổ.

Tiếp đó Long Hồ đại sư tiện tay ném đầu đó đi, giống như ném một quả cây đã hư thối. Cái đầu “chát” một tiếng, đập trúng Bì Đường, xương ngực Bì Đường cơ hồ bắn ra khỏi lồng ngực.

Long Hồ đại sư đã đánh đến đỏ mắt, ông giống như Di Đà hàng long phục hổ, thậm chí là giống La Sát ác ma, hễ ra tay là sẽ giết người.

Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương cùng Bành môn song hổ còn lại sao có thể chống đỡ được Thiếu Lâm quyền cùng Bích lịch Lôi đình thần công chí cương chí mãnh của Long Hồ đại sư?!

Lúc này Bạch phương hoàng đã ra tay.

Phát trần trong tay ả giống như trăm nghìn thanh kiếm, tiểu kiếm.

Thân hình ả ta nở nang, khêu gợi sức tưởng tượng của người khác, nhưng khi chớp động thì còn nhanh hơn rắn nước.

Võ công của ả tuyệt không kém Tống Minh Châu.

Ả vừa ra tay đã chặn lấy Long Hồ đại sư.

Nhưng vẫn không thể chống đỡ được.

Cho dù ả tiếp được Thiếu Lâm thần quyền của Long Hồ đại sư thì vẫn không chống đỡ được Bích lịch Lôi đình của ông!

Bích lịch Lôi đình thật sự quá mạnh!

Môn nội công này, trong một trăm bảy mươi năm nay, cả một mạch Thiếu Lâm, chỉ có ba người có thể đạt tới bậc này, là công lực chí mãnh chí cương, ngoài Vạn Tượng đại sư, Bách Trượng thiền sư của hơn trăm năm trước, chỉ có một mình Long Hồ đại sư là học được.

Lôi đình Bích lịch, vụt tỏa vụt hiện, Mạc Diễm Hà giống như ráng hồng nơi chân trời, chiếm cứ một phương nhưng càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không chống đỡ nổi.

Ráng hồng chẳng mấy chốc sẽ tan biến.

Cùng lúc đó, một tia chớp lạnh độc đâm tới.

Lãnh phong xuy Ứng Khi Thiên đã ra tay.

Thân hình hần vụt phóng lên, giống như chớp lóe giữa tầng không, khi trông chỉ thấy vụt sáng, muốn bắt lại đã mất tăm.

Lợi hại nhất là thân pháp đột ngột của hần, kết hợp với điện kiếm âm độc, vừa đúng là khắc tinh của Long Hồ đại sư.

Bích lịch Lôi đình, trước đó sẽ thấy ánh chớp.

Chỉ có sau khi chớp sáng lóe lên, sấm sét đình tai mới vang lên.

Cho nên kiếm quang như ánh chớp hoàn toàn chiến tiên thủ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đã không thể xem tiếp được nữa.

Hần đã ra tay, trước tiên ngăn cản Bành môn Cổ Đồng Đồng.

Khúc Mân Miêu, Khúc Mộ Sương cùng nhau chặn đứng Hứa Quách Liễu.

Tứ chỉ thần kiến Tề công tử khổ đấu Đan Kỳ Thương.

Lương Đẩu biến thành đao quang, chặn đánh Tư Không Huyết.

Họ quyết không thể để đám người này vây đánh Long Hồ đại sư.

Ở nơi này, Long Hồ đại sư đã đại diện cho Thiếu Lâm.

... Thiếu Lâm chính nghĩa, hiên ngang, hiệp khí.

Họ gửi gắm tất cả hy vọng vào ông.

Long Hồ, không thể chết được.

Ánh chớp dù nhanh, hoa mắt choáng người, nhưng tiếng sấm rền vang lại vang vọng không ngớt.

Số lần ánh chớp lóe lên càng lúc càng ít, trong cảnh chư thân phần nộ, sấm sét đan xen này, ráng chiều càng thêm ảm đạm vô quang.

Long Hồ đại sư rõ ràng là đang chiếm thượng phong.

Mạc Diễm Hà từng trước sau đánh trúng ông ba lần, Ứng Khi Thiên cũng đâm trúng ông một lần, Long Hồ đại sư đổ máu chiến đấu, nhưng vẫn không ngã xuống.

Đám Ứng Khi Thiên biết rằng vị tăng nhân này chẳng những biết sử dụng thuần thực Thiếu Lâm thần quyền lăng lệ, Lôi đình Bích lịch thần công không thể kiềm chế, mà còn thân mang Kim cương bất hoại thần công.

Môn thiền công Phật môn còn khó luyện hơn xa Đồng tử công, Thập tam thái bảo hoành luyện, Thiết bổ sam, Kim chung tráo cộng lại này, giúp cho Long Hồ đại sư điên cuồng xả thân công kích, không phải lo lắng về sau.

Một kiếm, ba phát trần đỏ chỉ có thể làm bị thương da thịt, không thể hủy nổi gân cốt.

Sức chiến đấu của Long Hồ đại sư càng lúc càng tràn đầy.

Võ công Ứng Khi Thiên còn cao hơn Mạc Diễm Hà một chút, nhưng hắn chỉ có thể đâm trúng Long Hồ một kiếm, còn Bạch phương hoàng lại có thể đánh lên Long Hồ đại sư ba lần, thật ra là vì trận chiến đấu này quá hung hiểm.

... Long Hồ đại sư đối mặt với Ứng Khi Thiên ác chiến, cho nên Ứng Khi Thiên lại thành không thể đắc thủ.

Bây giờ Long Hồ đại sư đã chiếm thượng phong.

Bây giờ bốn người kia đã trông thấy mái ngói cong cong của Kiếm lư.

Bây giờ chính là lúc mặt trời lên giữa bầu trời.

Đúng lúc đó, một cây thương sắt màu đen dài một trượng, hai thước, tám tấc, bốn phân, ba ly, nhanh như chớp, đâm vào cuối cột sống Long Hồ đại sư.

Long Hồ đại sư cảm thấy mũi thương lạnh như băng đó đâm nát thần kinh của ông, hai thân ông chạm đất, phun ra một ngụm máu, kiệt lực nói:

- Hàn thiết thương?!

Kẻ cảm thương là Mộc Thiên.

- Đúng, nếu không thì sao đâm ngã được người.

Long Hồ đại sư lại học ra một ngụm máu, thở dốc nói:

- Người... Người thật sự là... Người của Quyền Lực bang...?

Mộc Thiên đại sư vẫn thản nhiên như cũ, đáp:

- Đương nhiên là phải, nếu không sao lại giết người?

Xương cốt toàn thân Long Hồ đại sư lại kêu lên “lốp bốp”, gầm lớn:

- Người... người thực ra là ai?!

Mộc Thiên lạnh lùng đáp:

- Ta là một trong Song sí của công tử Liễu Ngũ Quyền Lực bang, “Thiên lý độc hành, Vạn lý cản thiên, Nhất thương khổ hạnh tăng”!

Long Hồ đại sư trợn muốn rách cả khóe mắt:

- Người là Tả Thiên Đức?!

Mộc Thiên cười nói:

- Kỳ thực vô đức.

Long Hồ đại sư gào lên một tiếng, phóng lên cao, toàn lực xuất thủ.

Mộc Thiên lại đột nhiên rút thương của lão ra.

Khi thương của lão rút ra khỏi cột sống Long Hồ đại sư, Long Hồ đại sư liền ngã xuống, giống như một quả bóng da bị xì hơi, toàn thân đều mềm nhũn.

Mộc Thiên thu thương đứng thẳng, cúi nhìn ông ta, phảng phất cũng có chút thương xót, nói:

- Một người không biết thức thời, không thể hòa nhập với hoàn cảnh, kỳ thực cũng chỉ có thể chết thôi.

Câu này của lão thực ra không phải nói cho Long Hồ nghe.

Lúc này Long Hồ đại sư đã nằm dưới đất, miệng không phun ra máu nữa, mà là bọt trắng.

Một thân Kim cương bất hoại thần công của ông đã bị thương sát rên bằng hàn thiết đâm vào huyết Long vĩ phá hủy, đã chết.

Những lời này của lão đương nhiên là nói cho mấy người Lương Đẩu nghe.

Bởi vì mấy người Lương Đẩu đã dừng lại rồi.

Lương Đẩu, Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, chị em họ Khúc, mỗi người bọn họ đều nghe thấy.

Thiên Chính bị giết, Long Hồ đại sư cũng đã chết.

Không có câu nói này, trong lòng mấy người Lương Đẩu cũng đều hiểu.

Tả Thiên Đức, Ứng Khi Thiên, Mạc Diễm Hà, bất kỳ kẻ nào trong số này cũng có thể khiến bọn họ mất mạng.

Họ đã không còn cơ hội thắng, một chút cơ hội cũng không còn.

Ý Tả Thiên Đức nói, Lương Đẩu đương nhiên là hiểu.

Có điều hiểu là một chuyện, đồng ý lại là chuyện khác.

Một chuyện hoàn toàn khác biệt hẳn.

Lương Đẩu bỗng nói;

- Khinh công tốt!

Tả Thiên Đức cười cười tán thưởng:

- Tại sao lại không phải là thương pháp tốt?

Lương Đẩu đáp:

- Thương tốt, thương pháp cũng tốt, có điều thứ tốt không chỉ là thương và thương pháp!

Tả Thiên Đức nói

-Ồ!

Lương Đẩu bình thản đáp:

- Mà là thân pháp. Khi Bắc Tuyết ám sát Thiên Chính, Thiên Chính bị tập kích đột ngột, hơn nữa nữa còn bốn mặt thụ địch, không giống lúc Long Hồ bị tập kích.

Tả Thiên Đức cười hỏi:

- Tại sao lại không giống?

Dù sao thì Thiên Chính, Long Hồ cũng đã chết, lão không sợ mấy người Lương Đẩu có thể chạy thoát. Trên thực tế, trên khắp thế gian đã không còn được mấy người có thể cứu nhóm Lương Đẩu thoát khỏi tay bọn lão. Không thể.

Lương Đẩu đáp:

- Long Hồ đại sư tuy lấy một địch hai nhưng trong lòng đã sớm đề phòng người, không giống như lúc Bắc Tuyết xuất thủ, Thiên Chính đại sư hoàn toàn không phòng bị. Nhưng người ra tay rất nhanh, động thân càng nhanh, rõ ràng ở cách xa Long Hồ, góc độ cũng sai lệch, lại đột ngột thu hẹp cự ly, cộng thêm trường thương, thế nên một thương trí mạng.

Tả Thiên Đức vỗ tay, tiếp đó nói:

- Phân tích rất hay!

Lương Đẩu cười nhẹ đáp:

- Quá khen.

Tả Thiên Đức nheo mắt lại, nói:

- Lương đại hiệp là người thông minh.

Lương Đẩu mỉm cười:

- Không dám.

Tả Thiên Đức đảo mắt nhìn mọi người một lượt:

- Bạn bè của Lương đại hiệp chắc cũng đều là người thông minh.

Khẽ cười cười rồi lại nheo mắt hỏi:

- Người thông minh hiện tại đều biết nên làm cái gì rồi nhỉ?

Lương Đẩu, Tiêu Thu Thủy, Tề công tử, Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu cùng đồng thanh đáp:

- Không biết.

Tả Thiên Đức ngẩn người, ánh mắt co rút lại, nói:

- Các người có biết, kết cục của “không biết” sẽ thế nào không?

Tiêu Thu Thủy bước lên, cao giọng nói:

- Không biết.

Tả Thiên Đức trong lòng đại nộ, tên nhóc con này không ngờ lại dám nói móc họng mình:

- Kẻ không biết gì là người chết, người giờ đang tự tìm chết.

Tiêu Thu Thủy hiên ngang đáp:

- Đại trượng phu cái chuyện phải làm, có chuyện không thể làm, chết thì đã làm sao?

Tả Thiên Đức cười lạnh:

- Không sao, không sao.

Đang định xuất thủ thì bỗng quát lên:

- Bên ngoài là ai?!

Bốn người sải bước vào trong.

Một người hỏi:

- Mộc Thiên, sao lại kích động như vậy, người xuất gia lại động sân niệm sao?

Tả Thiên Đức vừa thấy người tới, lập tức nặn ra một nụ cười, nói:

- Sư huynh chết thảm, sư đệ thân vong, hôm nay ra đây chỉ phá sân, còn muốn đại khai sát giới!

Tiêu Thu Thủy trông thấy người tới, mừng rỡ đến muốn nhảy dựng lên.

Hắn kêu lớn:

- Soái thúc! Ngọc Bình huynh!

Người trung niên lông mày rậm, ưu sầu, nhưng lại mang nụ cười thanh đạm đó không phải ai khác, chính là Mạnh Tương Phùng!

Hắn bắt tương phùng, Biệt ly lương kiếm, Mạnh Tương Phùng!

Thanh niên thần sắc lãnh ngạo, chính là người xếp ngang hàng với Mạnh Tương Phùng trong bảy đại danh kiếm đương thời, cùng tề danh với Thiết Y kiếm phái, Hoán Hoa kiếm phái, Hải Nam Đẳng Ngọc Bình!

Còn hai người kia, một người võ y cao quan, một người vẻ mặt đáng khinh, họ là ai?

10. Chương 10: Thái Thiện Và Thủ Khuyết.

Tả Thiên Đức để hết tinh thần vào đạo nhân thanh cao, cô ngạo đội ngân quan kia. Không cần biết ông ta là ai, sắc mặt Tả Thiên Đức chẳng hề biến đổi khi thấy Đặng Ngọc Bình và Mạnh Tương Phùng, tất cả chỉ vì một mình ông ta.

Vị đạo nhân đó trông thấy tình hình trong sảnh, có vẻ vô cùng chấn động.

Lương Đẩu đang định lên tiếng bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, các huyết đạo Thiên trụ, Thần đạo, Chí thất đều đã bị khống chế.

Ông cố sức nhìn sang, chỉ thấy Ứng Khi Thiên không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình.

Lương Đẩu muốn kêu lên nhưng không kêu nổi, liền nhìn sang phía Tề công tử, trong lòng cũng thầm kêu khổ.

Bên cạnh Tề công tử cũng có một ả Bạch phượng hoàng, huyết đạo của ông ta hiển nhiên là cũng đã bị khống chế.

Lúc này vị đạo nhân đó “a” lên một tiếng, trông thấy Thiên Chính tắt thở, Long Hồ bỏ mạng, cực kỳ kinh ngạc, không chú ý tới chuyện trong đại sảnh.

Người duy nhất có thể kêu lên là Tiêu Thu Thủy, hắn đang muốn cảnh báo thì Tả Thiên Đức đột nhiên lùi lại một bước, tiến về phía sau.

Nhìn lão như chỉ lùi lại một bước nhưng lại đột ngột xuất hiện bên cạnh Tiêu Thu Thủy, nhanh như chớp khóa chặt hai huyết Khuyết bồn, Thiên xu của hắn, đồng thời cũng điểm trúng huyệt Phục thổ của Khúc Mộ Sương, huyết Thiên tượng của Khúc Mân Miêu. Ba người bị khóa huyết đạo nhưng trông lại chẳng khác gì lúc trước, không hề ngã xuống.

Lúc này bốn người tiến vào đều bị tình hình trong đại sảnh thu hút, vẫn chưa kịp chú ý tới tình cảnh đó.

Người về mặt bỉ ổi từ từ bước tới chỗ thi thể Thiên Chính, đến nơi liền cung kính nghiêm chỉnh vái dài ba vái, nắm tay Thiên Chính đại sư, yên lặng mặc niệm, đau buồn rơi lệ.

Đạo nhân vũ y cao quan cũng cực kỳ đau thương, run giọng hỏi:

- ... Đã.... Đã xảy ra chuyện gì...

Tả Thiên Đức chấp tay nói:

- A Di Đà phật! Thủ Khuyết tượng nhân, ngài tới thật đúng lúc...

Thủ Khuyết thượng nhân?!

Người trấn giữ núi Võ Đang, Thủ Khuyết thượng nhân!

Luận võ công danh vọng, Thủ Khuyết thượng nhân phái Võ Đang còn ở trên Mộc Hiệp đại sư Thiếu Lâm, không kém gì trưởng lão Bảo Tàn đại sư.

So với ông ta, uy tín danh tiếng của Mộc Thiền đại sư trong võ lâm còn kém một bậc.

Bây giờ Thủ Khuyết thượng nhân phái Võ Đang không ngờ lại tới đây!

Thủ Khuyết thượng nhân chòm râu dài rung động, mắt lệ ướt đầm, đau đớn nói:

- Là kẻ nào giết họ...

Tiêu Thu Thủy muốn đáp nhưng lại không thể phát ra tiếng. Hắn cảm thấy giọng nói Thủ Khuyết thượng nhân cực kỳ trẻ trung.

Cảm giác nóng nung như thiêu đốt gan ruột này hắn đã từng trải qua, lúc ở trong thành Cao Yếu, khi Lương Đẩu xuất hiện, Tiêu Thu Thủy muốn lên tiếng, muốn bóc trần Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương, nhưng lại khổ không thể mở miệng.

Điều khác biệt là, lần này có thêm cả Lương Đấu, Tề công tử, chị em họ Khúc cũng có cùng cảm thụ với hắn.

- Thiên Chính đại sư bị ám sát...

Tả Thiên Đức khẽ thở dài, nói. Tay trái lão ngón cái dựng lên, ngón út cũng dựng lên, ba ngón còn lại quặp xuống, giống như hình một cái đầu mèo.

Trong Quyền Lực bang, “đầu mèo” chính là kế hoạch.

Hơn nữa còn là kế hoạch giết người.

Lần hành động này của Quyền Lực bang vốn được gọi là “đầu mèo địa phương”.

“Địa phương” là để chỉ Thiên Chính đại sư, “đầu mèo” là kế hoạch ám sát ông cùng những người thân cận.

... Ám sát Thiên Chính, thu phục Long Hồ, đến lúc tất yếu cũng tiêu diệt luôn, đưa Mộc Thiên lên làm chủ môn Thiếu Lâm.

Bọn chúng huy động Nhất sát, Song sát, thêm một Phượng hoàng mới giết được Thiên Chính, ám toán được Long Hồ, nhưng cũng phải hy sinh Bạch Tuyết.

Mà nay Thủ Khuyết thượng nhân cũng đã tới nơi, sao không thuận tay xử luôn cả ông ta?... Đây chính là một món công lớn.

Phái Võ Đang, trong các quyết sách và hành động bình thường, chủ môn Thái Thiệu chân nhân chỉ ở sau màn, Thủ Khuyết mới là nhân vật trấn sơn quan trọng, chủ trì đại cục, sai phái hành động.

Nếu Thủ Khuyết đã tới đây, không bằng giết luôn cả đi.

... Kẻ địch chết thêm một tên cũng chẳng phải ngại nhiều!

Tả Thiên Đức giờ “đầu mèo” ra, Ứng Khi Thiên và Mạc Diễm Hà đều nhìn thấy.

Bọn chúng cũng giờ ngón cái và ngón trỏ lên, tạo thành “đầu mèo”.

Bọn chúng hoàn toàn đồng ý kế hoạch này... Bọn chúng vốn đã muốn giết Thủ Khuyết thượng nhân, đồng thời cũng biết rằng, võ công vị Thủ Khuyết Võ Đang này tuy hơi kém hơn Thiên Chính nhưng tuyệt đối còn ở trên Long Hồ.

Thủ Khuyết thượng nhân hiển nhiên là còn đang bị thương, sắc mặt tiều tụy, người vẻ đáng khinh kia nhìn ông lắc đầu, bảo ông không nên đau buồn.

... Bọn họ đều không chú ý tới thế tay đặc biệt đó.

... Bọn chúng đã khống chế toàn cục!

Bọn chúng quyết định trước tiên để Ứng Khi Thiên dùng thân pháp cấp tốc, đột kích Thủ Khuyết.

Cho dù Thủ Khuyết tránh được, hoặc là tiếp được thì thì trường thương của Tả Thiên Đức cũng sẽ xuyên thủng huyết Ngọc chẩm Thủ Khuyết.

Bọn chúng biết công lực nội gia Võ Đang cực mạnh, nhưng huyết Ngọc chẩm bị phá, chân khí tất tiêu tán, dù không chết cũng biến thành một kẻ ngu đần!

Kim cương bất hoại thần công Phật môn của Long Hồ đại sư cũng đã bị phá như vậy. Lần này thứ bọn chúng cần phá là Vô Cực thần công, trong phái Võ Đang, môn nội công tâm pháp này được xếp ngang hàng với Tiên thiên Vô thượng cương khí.

Chỉ cần Ứng Khi Thiên, Tả Thiên Đức giết được Thủ Khuyết thượng nhân, Bạch phượng hoàng Mạc Diễm Hà sẽ ngăn cản mấy người Đặng Ngọc Bình, Mạnh Tương Phùng, ông lão vẻ mặt bì ổi, một đòn đực thủ, vĩnh tuyệt hậu họa!

“Đầu mèo” của Tả Thiên Đức đã hạ ngón út xuống.

Bọn chúng đã quyết định ra tay.

Chỉ cần thu lại ngón cái, “đầu mèo” biến mất, kế hoạch sẽ được triển khai.

Tả Thiên Đức đã thu lại ngón cái.

Kế hoạch lập tức bắt đầu.

Ứng Khi Thiên xuất thủ!

Vốn hấn đang ở cạnh Lương Đầu, thoảng cái đã tới sau lưng Thủ Khuyết thượng nhân.

Đó chỉ là chuyện trong nháy mắt... Bạn biết một cái nháy mắt nhanh đến mức nào thì sẽ có thể tưởng tượng được rút cuộc là hấn phóng qua khoảng cách gần mười bảy thước nhanh đến mức nào.

Nhưng kiếm của hấn còn nhanh hơn... Chỉ cần bạn chớp mắt một cái, bạn sẽ liền không thấy hấn xuất kiếm, cũng không thấy hấn thu kiếm, kiếm của hấn vẫn còn nằm bên hông, giống như chưa từng động qua.

Nhưng hấn biết Tả Thiên Đức còn nhanh hơn hấn.

Không những khinh công nhanh hơn hấn mà cả thương cũng nhanh hơn hấn.

Đáng tiếc hấn vừa đâm ra một kiếm, Thủ Khuyết thượng nhân đã biến mất.

Hơn nữa hấn còn không nghe thấy tiếng thương Tả Thiên Đức tiếp ứng.

Ban đầu hấn còn tưởng mình hoa mắt, nhưng hấn rất rõ ràng, mình ít nhất là vẫn không hề tự bịt tai.

Hấn vụt quay người lại, lỗ chân lông toàn thân trong thoảng chớp đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tả Thiên Đức đã chết, thương thép đen dài một trượng, hai thước, tám tấc, bốn phân, ba ly của lão đã gãy làm mười chín đoạn, mũi thương sắc nhọn xuyên ngược vào cổ họng lão, đôi chân thiên lý độc hành mềm oặt như không xương, hóa ra chân cũng đã gãy nát như cán thương vậy.

Trước mặt lão, ông lão vẻ mặt đáng khinh đó, bây giờ lại mắt tỏa hào quang, thần sắc lạnh lùng, giống như tượng thần trong đại điện.

Tâm Ứng Khi Thiên chìm xuống, hoàn toàn chìm hấn xuống, giống như rơi vào đầm sâu lạnh lẽo thấu xương, hoàn toàn chìm ngập xuống.

Bởi vì hấn biết, trên đời chỉ có một loại công lực, có thể trong nháy mắt, không chút khó khăn, cũng không phát ra âm thanh nào, chấn nát hàn thiết thương, công lực đó chính là Tiên thiên Vô thượng cương khí.

Mà người luyện Tiên thiên Vô thượng cương khí đến mức cao minh nhất, ngoài hai vị trưởng lão Vô Đang hiện tại không rõ sống chết ra thì chỉ còn lại một người.

Người đó đương nhiên là đương kim chủ tọa giáo Võ Đang, Thái Thiệu chân nhân.

Mạc Diễm Hà đã ngã xuống đất.

Khi hấn ám sát Thủ Khuyết thượng nhân, Thủ Khuyết lại phóng tới chỗ Bạch phượng hoàng.

Khi Mạc Diễm Hà muốn ám sát Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc bình, thủ Khuyết đã dùng một tay, bắt lấy năm điểm huyệt đạo sau lưng ả.

Mạc Diễm Hà không kịp kêu lên một tiếng, kiếm của Đặng Ngọc Bình đã xuất thủ.

Đặng Ngọc Bình trước nay không có thói quen lưu lại người sống.

Kế hoạch “đầu mèo” này liền kết thúc như vậy.

Ban đầu là Mạc Diễm Hà đánh lén Đặng Ngọc Bình, Mạnh Tương Phùng và ông lão bì ổi, Ứng Khi Thiên cùng Tả Thiên Đức ám sát Thủ Khuyết thượng nhân.

Bây giờ lại thành Thủ Khuyết không chế Mạc Diễm Hà, Đặng Ngọc Bình giết ả. Mạnh Tương Phùng nhanh chóng giải huyệt cho Lương Đầu, Tề công tử, Tiêu Thu Thủy, chị em họ khúc, còn ông lão bì ổi thì giết Tả Thiên Đức.

Phối hợp kín kẽ, không chút sơ hở.

Đến khi Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương, Cổ Đồng Đồng và Hứa Quách Liễu muốn ra tay thì tất cả đều đã muộn.

Ngay cả Ứng Khi Thiên định thần lại thì cũng đã không còn kịp nữa.

... Kế hoạch “đầu mèo”, hoàn toàn thất bại!

Chỉ nghe ông lão vốn vẻ mặt đáng khinh, hiện tại thần quang bừng bừng, nói:

- Kế hoạch “đuôi chó” hoàn toàn thành công!

.... Kế hoạch “đuôi chó”?

- Kế hoạch “đuôi chó”.

Trong mắt ông lão lấp lánh vẻ tinh minh... Không phải giả hoạt, so với giả hoạt còn thông tuệ hơn nhiều.

- Đúng. Chính là kế hoạch “đuôi chó”.

Nói đoạn, còn vẫy vẫy tay.

Thế tay ông ta rất kỳ lạ, không phải năm ngón chuyển động, chỉ có bốn ngón... Bốn ngón tay đưa lên trước, ngón giữa cong gấp. Ứng Khi Thiên cảm thấy thế tay này trông rất quen, giống như là một con chó đang vẫy đuôi.

Trước khi bọn chúng động thủ, hình như ông lão này đã vẫy tay trước mặt Thủ Khuyết thượng nhân như vậy, giống như đang an ủi ông không nên quá thương tâm. Hắn tỉnh ngộ, mình đã nhận ra quá chậm. Lúc đó hắn còn đang hài lòng với kế hoạch “đầu mèo” bên mình vừa bày ra, chẳng ngờ người khác đã sắp sẵn kế hoạch “đuôi chó” chờ giết.

Sơ suất mãi mãi là sai lầm đáng sợ nhất... Sự đáng sợ của nó ở chỗ, không chỉ những kẻ tay mơ, mà cả loại tinh ranh như cáo cũng có thể mắc phải.

Mà sơ suất thường thường sẽ cùng xảy ra với khinh địch.

Kết quả của khinh địch... thường thường sẽ là chết!

Mà kẻ khinh địch trong khi khinh địch thường thường còn nghĩ rằng mình đã đánh giá cao đối phương.

Ứng Khi Thiên cảm thấy rất cô lập. Hắn biết võ công của cao thủ cỡ Thủ Khuyết thượng nhân. Hắn chẳng trông mong gì vào đám Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết và Bành gia song hổ.

Nhưng hắn vẫn còn trấn tĩnh được. Hắn vẫn luôn rất kiêu ngạo vì điểm ấy, hắn là tâm phúc, cũng là tay sai đắc lực bên cạnh công tử Liễu Ngũ, thế nên hắn nói:

- Ngài chính là chương môn Võ Đang?!

Hắn hỏi rất khách khí, rất trầm tĩnh, hắn hỏi ông lão vốn trông cực kỳ đáng khinh, bây giờ lại biến thành vô cùng tim minh, sáng suốt đó.

- Đúng vậy,

Ông lão gật đầu, đáp:

- Ta là Thái Thiện.

- Làm sao ngài biết bọn ta là...

Ứng Khi Thiên hỏi. Trước nay chỉ có hắn ám toán người khác, hôm nay là bị người ta ám toán.

Thái Thiện chân nhân vuốt cằm, nói:

- Thiên Chính hiển nhiên là bị ám sát mà chết, vết thương của ông ấy là từ đằng sau xuyên thủng tim, trí mạng. Hung thủ giết người hiển nhiên là Mộc Diệp thiên sư, trên tay hắn cầm kiếm, trên kiếm có máu, huyết mi tâm hắn có một ấn vàng, chính là trúnng Niêm Hoa chỉ mà chết. Niêm Hoa chỉ, chỉ có một mình Thiên Chính am hiểu.

Thái Thiện chân nhân quan sát điểm nào cũng rất tinh tế, khi nói cũng đều trúng yếu hại:

- Vết thương của Long Hồ đại sư vẫn có máu chảy ra, hiển nhiên là vừa chết không lâu, hơn nữa còn gặp chuyện sau khi Thiên Chính chết. Vết thương của ông ta ở sau lưng, cũng là bị người khác đánh lén, bị thương đâm trúng, mà trong tay Mộc Thiên lại vừa khéo có cầm thương. Ta hiểu con người Long Hồ, ông ta không thể nào phản bội thiên Chính, vậy tại sao sau khi Thiên Chính giết hung thủ rồi lại phải bỏ mạng, là do Mộc Thiên giết? Mộc Thiên dù không phải hung thủ chính thì ít nhất cũng là kẻ đồng lõa.

Thái Thiện chân nhân chậm rãi nói.

- Đúng.

Ứng Khi Thiên không thể không thừa nhận:

- Mộc Thiên cũng biết Thiên Chính hoài nghi hắn câu kết người ngoài, vì thế trước khi Thiên Chính trúng kiếm Mộc Thiên không hề xuất hiện, chính là sợ Thiên Chính sinh nghi ngờ, không thể thành công được.

- Nhưng là...

Ứng Khi Thiên hỏi:

- ... Làm sao ngài khẳng định được chuyện này, vừa ra tay đã giết người?

Võ Đang là danh môn chính phái, ngoài ra còn là người trong Đạo giáo, đáng lý phải làm việc thận trọng, hơn nữa là từ bi vi hoải, trước khi khẳng định trăm phần trăm phải giết không tha thì không thể xuống tay giết người.

Thái Thiện chân nhân cười đáp:

- Chuyện này ban đầu chỉ là hoài nghi, sau đó lại xác định, bởi vì có người nói cho ta biết.

Ứng Khi Thiên khó tin hỏi:

- Ai?

Thái Thiện chân nhân đáp:

- Thiên Chính.

Thái Thiện chân nhân chậm rãi bước tới, lặng lẽ cầm tay Thiên Chính, rồi lại nhẹ nhàng kéo tay phải đặt bên trên ra, để lộ ra tay trái, trên tay trái không ngờ lại có mấy chữ:

“Cẩn thận Mộc Thiên.”

Mấy chữ này rõ ràng là dùng máu tươi viết thành.

Có vẻ trước khi Thiên Chính tắt thở vẫn còn canh cánh không quên dã tâm lang sói của Mộc Thiên, nhưng lại lo ngại thanh danh Thiếu Lâm, hoặc là không có chứng cứ, vì thế mới viết chữ lên tay trái, để khi Long Hồ đại sư đưa đi an táng có thể nhìn thấy, chuẩn bị đề phòng, mong một ngày nào đó có thể ngăn được mối họa.

Ai biết Long Hồ đại sư không thể thấy được, mãi mãi không thể thấy được nữa, người trông thấy lại là Thái Thiện chân nhân. Ông hiểu Thiên Chính đại sư, cũng như Thiên Chính hiểu về ông vậy. Có một loại người, tuy không gặp mặt nhau được mấy lần, nhưng nhân sinh lại có thể thông hiểu lẫn nhau, cũng có thể vì họ vốn cùng là một loại người.

- Càng hướng hồ.

Thái Thiện chân nhân cười cười, lại tiếp:

- Kẻ dám giết Thiên Chính, tất cũng sẽ muốn giết ta.

... Ngoài ra nguyên nhân giết Thiên Chính cùng Thái Thiện, thường cũng sẽ giống nhau.

... Quyền!

Loại phương ngoại cao nhân như Thái Thiện, Thiên Chính, ngoài cái gánh nặng danh, quyền đó ra, còn có gì để mà tranh đoạt nữa?

Thái Thiện chân nhân nhếch mép cười hờ hững:

- Người khác nghĩ ta sẽ quang minh chính đại tìm người quyết chiến, hơn nữa còn tuyệt đối không dùng cách đánh lén. Kỳ thực không phải vậy. Cũng còn phải xem tình hình. Kẻ khác muốn ám toán toán ta, ta cũng có thể ám toán hắn. Phong phạm tiền bối, quang minh lỗi lạc, cái đó gọi là kẻ người tới đánh mà không trả đòn, mặc cho người ta chém giết, điểm ấy ta chẳng sợ kẻ khác cười chê. Ta không phải Thiên Chính, Thiên Chính thành thực với trời, ta chỉ thành thực với người. Người đối tốt với ta, ta càng tốt với hắn. Người gian trá với ta, ta sẽ càng gian trá hơn hắn. Người không chân thành với ta, ta cũng chẳng chân thành với hắn. Trên giang hồ vốn đã có câu: “lấy răng trả răng, lấy máu trả máu”. Thiên Chính là muốn xả thân nhập địa ngục, ta thì chủ trương người tốt lên trời, kẻ xấu xuống đất.

Ông khẽ cười cười, nói tiếp:

- Ta cũng không quá xấu xa, sao lại phải xuống địa ngục trước? Lẽ trời không công bằng ư?

Ứng Khi Thiên không còn gì để nói. Gặp phải loại người như Thái Thiện chân nhân, là ai cũng chẳng có cách nào. Loại người như ông ta không sợ đối trá, bởi vì ông ta cũng có thể đối trá; Loại người như ông ta cũng không sợ thành thực, bởi vì ông ta cũng thành thực.

- Hơn nữa...

Ánh mắt gian hoạt hơn cả hồ ly của Thái Thiện chân nhân lại thoáng nét cười:

- Các người ám sát Thiên Chính, Long Hồ, bọn ta đánh lén hai người các người, đó không phải rất công bằng sao?

Thái Thiện ngược nhìn lên trần, nói:

- Thiên đạo tuần hoàn mà thôi.

Ông nói dứt lời liền phóng mình lên, phát trần vung tới, mấy trăm sợi tơ vùng kêu “vút”, tơ phát trần mềm mại không như lại như gai nhọn, căng thẳng như sắt, đâm xuyên ván gỗ. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm ngắt ngủi, cùng với tiếng rung động kịch liệt rồi không còn âm thanh gì nữa.

Máu, dần dần nhuộm đỏ phát trần.

Thái Thiện khẽ cười, thu phát trần lại, nói:

- Cái này là tặng thêm.

Rắc rắc ấy tiếng, ván trần vỡ ra, một người rơi xuống, ngực bụng bị đâm thủng chi chút, đã tắt thở. Mấy người Tiêu Thu Thủy định thần nhìn lại, người rơi xuống chính là đệ tử Bành Cửu, Ngô Minh.

Lần này, đám Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu đều biến sắc, giờ mới biết đã tuyệt vọng rồi.

Thủ Khuyết thượng nhân bấy giờ mới hỏi, hỏi rất thành thực:

- Các người muốn tự sát, hay là muốn bọn ta giết?

Sắc mặt ông như ngọc ấm, có một loại khí thế của công tử vương hầu, thế mà rõ ràng lại là một đạo nhân tóc bạc. Nhưng lời ông nói ra nhã nhặn như vậy lại khiến người ta không thể không tin, không thể không phục.

Ứng Khi Thiên thở dài. Hắn thất bại cực kỳ không cam tâm. Công tử Liễu Ngũ tính toán không bao giờ sơ sót, vậy mà lần này lại không tính ra, sau khi Thiên Chính, Long Hồ Thiếu Lâm tới đây, Thái Thiện cũng Thủ Khuyết Võ Đang không ngờ cũng bị Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình mời đến Kiểm lư Hoán Hoa!

Ứng Khi Thiên không phục chính là vì lần này chỉ là kế hoạch của công tử Liễu Ngũ, nếu Lý bang chủ cũng phái người ra tay... Đáng tiếc, bản thân Lý bang chủ đã rất ít khi tự mình ra tay, thậm chí cũng rất ít khi

phái người ra tay, quá nửa đều do Liễu Tùy Phong tiếp quản tất cả. Mà từ khi Liễu Tùy Phong tiếp nhiệm tới nay, Quyền Lực bang lại càng phát triển không ngờ, cực ít khi gặp thất bại.

Ngoại trừ lần này... Cùng với tổn thất và hy sinh khi đánh hạ Hoán Hoa kiếm phái.

Nếu như có Lý bang chủ, có lẽ... Ứng Khi Thiên thở dài một tiếng. Hắn biết, chuyện quyết sách trong Quyền Lực bang, hắn không có quyền can thiệp, cho dù là nhân vật đã cực kỳ tôn quý, quan trọng như hắn... Ứng Khi Thiên từ từ nâng kiếm, cười lạnh nói:

- Các vị chắc đã nhìn ra được, ta không phải loại người sẽ tự sát.

Thái Thiện chân nhân cũng cười lạnh:

- Người chắc cũng đã nhìn ra được, ta cũng không phải loại người có thể tùy tiện thả người.

Ứng Khi Thiên đáp:

- Người muốn lấy mạng ta thì cứ tới đây mà lấy.

Hắn vung kiếm ngang ngực, quyết tâm liều chiến.

Thái Thiện chân nhân bật cười, nói:

- Có điều ta cũng có ngoại lệ.

Ứng Khi Thiên từ từ hạ kiếm xuống... Con sâu cái kiến cũng còn ham sống, huống chi hắn là người, lăn lộn bao lâu như vậy, cũng chỉ là vì muốn sống tốt hơn một chút thôi, càng có danh hơn một chút thôi, càng có quyền hơn một chút thôi.

Vì thế hắn hỏi:

- Là trong tình huống nào?

Thái Thiện chân nhân lại không trả lời hắn, cứ tự nói tự nghe:

- Gần đây trong võ lâm biến hóa quá nhiều, thông thương đều là thế hệ già bị người mới thay thế, hoặc là tự đứng chết bất đắc kỳ tử không rõ nguyên nhân, càng có chuyện cả nhà bị hại...

Ánh mắt ông quét qua đám Mạc Diễm Hà, cười lạnh:

- Giống ả ta, giống người, giống Ngũ hổ Bành môn, vân vân.... Gần nhất còn có Nam Cung thế gia, gia tộc Thượng Quan, Tê Hà quan, họ Ngôn Thần Châu, phái Tuyết Sơn, tất cả đều có biến loạn... Chuyện đó chắc hẳn đều do Quyền Lực bang xáo động?

Ứng Khi Thiên ánh mắt chớp động, khẽ gật đầu, hắn đã nhận ra, Thái Thiện chân nhân muốn hỏi vấn đề gì rồi.

Quả nhiên Thái Thiện nói:

- Chỉ cần người nói cho ta biết, nội ứng trong từng bang từng phái là ai, người sẽ có thể mang theo kiếm của người, người của người, sống sót rời khỏi chỗ này.

Thái Thiện chân nhân mỉm cười nhìn Ứng Khi Thiên, hỏi:

- Thế nào?

Chỉ cần nói ra tên người khác, bản thân mình sẽ có thể sống sót... Không nghi ngờ gì, điều kiện này khiến cho Ứng Khi Thiên cực kỳ động tâm, nhưng hắn thở dài đáp:

- Nếu như ta biết, ta cũng rất sẵn lòng nói cho người biết.

Ánh mắt Thái Thiện chân nhân co rút lại, Ứng Khi Thiên không khỏi lùi lại hai bước, hắn chưa bao giờ gặp sát khí lăng lệ như vậy.

- Người không biết?

Ứng Khi Thiên siết chặt chuôi kiếm:

- Nếu ta biết, ta đã sớm nói hết cho ngươi rồi.

Hắn cười khổ, nói. (thiếu, thiếu rất nhiều)

Đánh ra một chưởng.

Thủ Khuyết bay ngược ra xa, lúc này chợt có bóng trắng lóe lên, Bạch phượng hoàng không ngờ lại chưa chết, phát trần của ả quất thẳng tới trước mặt Thái Thiện!

Tiên thiên Vô thượng cương khí của Thái Thiện chân nhân đã bị phá, tự nhiên là không thể ngạnh đỡ, nhưng ông thần công cái thể, hai tay chập lại, bắt được phát trần của Mạc Diễm Hà.

Lúc này Ứng Khi Thiên xuất kiếm.

Kiếm này hắn đâm ra trong sợ hãi... Bởi vì hắn biết, nếu bây giờ còn không lập công, hắn sẽ sống không bằng chết... Vì thế hắn ra tay toàn lực.

Trong khoảnh khắc phát trần của Mạc Diễm Hà phủ xuống Thái Thiện chân nhân, kiếm của hắn đã đâm trúng vào huyết Thiên tông của Thái Thiện.

Thái Thiện chân nhân gầm lên điên cuồng, bỗng kẹp chặt thân kiếm, thổ khí quá lớn, “rắc” một tiếng, thân kiếm gãy đôi. Ông bắt lấy kiếm gãy, hai chỉ quặt lại, bẻ gãy một đoạn, búng vụn ra xa, cắm ngập vào trán Ứng Khi Thiên.

Tiếp đó ông run run rẩy rẩy, hai tay bịt lấy hai vết thương, máu tươi nhộm đỏ cả người, cả mặt, tay cũng hoàn toàn đỏ rực. Đôi mắt ông như trợn lồi ra, nhìn trường trường vào Thủ Khuyết thượng nhân ở đằng xa, ở rất xa, thật là xa, gào lên:

- Hóa ra, là ngươi....

Đại biến vụt sinh. Lương Đẩu, Tề công tử, Tiêu Thu Thủy, chị em họ Khúc, thậm chí là Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình, cùng với Bành môn song hổ, Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết đều ngây ngốc, ngay cả năm người Dư Sát cũng không thể thích ứng nổi với tình thế biến đổi đột ngột này.

Thái Thiện chân nhân loạng choạng mấy bước, hộc lên thê thảm:

- Ngươi... Ngươi thật là độc...

Đến chết ông cũng không tin Thủ Khuyết thượng nhân sẽ giết mình, nếu không ông cũng không đến mức sơ suất như vậy, hoàn toàn không phòng bị.

Thủ Khuyết thượng nhân mỉm cười. Hắn chậm rãi lau đi lớp thuốc dịch dung trên mặt, từ từ lộ ra một gương mặt anh tuấn, thần phi phong biệt. Hắn cười nói:

- Đây là thuật dịch dung của họ Thượng quan, lừa được ngươi thật không dễ dàng.

Gã thành niên đó giống như khê thổ phào, vô cùng nhẹ nhõm.

Mộ Dung, Thượng Quan, Phí vốn là nơi tập trung nhân tài kiệt xuất của bàng môn tà đạo trong võ lâm, nhất là thuật dịch dung. Khuôn mặt này nếu do Thượng Quan Vọng trong Thượng Quan thế gia tự tay chế tác thì dù là người tinh minh như Thái Thiện chân nhân cũng không cách nào nhận ra được. Thượng Quan thế gia đã sớm quy phục Quyền Lực bang, được bọn chúng trợ giúp, Quyền Lực bang như hổ thêm cánh.

Thái Thiện cố sức nhìn lại, chỉ cảm thấy trong ánh sáng mơ hồ, phảng phất có một công tử phiêu nhiên không ở nơi thế tục, nhưng vẫn không thể thấu được rõ ràng, ông gắng gượng hỏi:

- Thủ Khuyết... Thủ Khuyết thượng nhân đâu...

Vị công tử kia giống như làm thương hại đến ông, nói bằng một giọng nhẹ như lông vũ, mềm như hoa tuyết:

- Hắn... Ta chỉ có thể giết thôi... Hắn không chịu bán đứng ngươi, chỉ có thể chọn cách mất mạng mà thôi.

Thái Thiện cảm thấy sự sống cũng sắp rời bỏ ông đi rồi. Phảng phất như vị thần sinh mệnh đang đánh xe ngựa, chờ đợi ông ở trên tầng mây, chỉ cần sinh mệnh ông bay lên là sẽ có thể khởi hành. Hành trình đó

sẽ đi tới đâu? Thái Thiện không biết. Ông chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, mi mắt càng lúc càng dúi lại. Ông cố sức mở to con ngươi thất thần, kiệt lực hỏi:

- Người... Rút cuộc thì người là ai...

Vị công tử kia thoáng im lặng, nhìn ông với ánh mắt thương xót, cuối cùng, thật cẩn thận, hắn nói:

- Ta họ Liễu, trong Quyền Lực bang, đứng hàng thứ năm.

11. Chương 11: Liễu Ngũ.

Liễu Tùy Phong!

Cái tên đó giống như tiếng sấm giữa trời quang, nổ vang bên tai mỗi người!

Liễu đại tổng quản.

Thân tín duy nhất của Lý Trầm Chu.

Công tử Liễu Ngũ nói xong câu đó liền khẽ thở dài một tiếng, phát tay áo phiêu nhiên rời đi, chẳng hề ngoái đầu lại.

Cũng có thể vì hắn biết Thái Thiện chắc chắn sẽ chết, chỉ để lại một ả Bạch phượng hoàng tại đại sảnh cũng đủ ứng phó với mấy người Lương Đẩu rồi.

Đại cục chỗ này đã định, hắn không cần phải hao tâm tổn sức nữa.

Ứng Khi Thiên tuy gần như đã bán đứng hắn, nhưng cũng đã chết trong tay Thái Thiện, không cần hắn phải ra tay nữa.

Không ai có thể bán đứng hắn.

... Khi không cần hắn phải ra tay, công tử Liễu Ngũ chưa bao tự mình ra tay.

Ra tay là phải chịu mạo hiểm, Liễu Tùy Phong không sợ mạo hiểm.... Chỉ là mạo hiểm phải có chút ý nghĩa, hơn nữa còn phải là tất yếu, như vậy mới không dễ phải chết quá dễ dàng.

... Mà lại càng dễ dàng nổi danh hơn.

Người sống trên đời vốn đã háo danh. Báo chết để da, người chết để tiếng.

... Liễu Ngũ thích nổi danh.

Cho nên hắn cũng thích mỹ nhân, thích quyền và thích tiền.

Nhưng đến lúc tất yếu, hắn có thể giết mỹ nhân, ném ngàn vàng, đoạt quyền lớn, danh tiếng mà hắn muốn, không cần phải lưu truyền trăm năm, nhưng khi hắn còn trên đời thì không được có bất kỳ ai dưới cái tên của hắn, dưới ánh hào quang của cá nhân hắn mà lại ngáng đầu, ưỡn ngực lên được.

... Ngoại trừ Lý Trầm Chu.

... Lý Trầm Chu là một bậc kiêu hùng.

Còn hắn, có lẽ chỉ là một nhân kiệt... Liễu Ngũ phát tay, quay người rời đi, giống như vì nghĩ đến những điều này mà có chút thất thần.

Thái Thiện nghe thấy tên hắn liền chết.

Chết được nhắm mắt... Giống như như là chịu phục vì chết trên tay một người như vậy.

Một cao thủ chân chính đương nhiên là hy vọng mình có mình sẽ chết dưới tay một cao thủ càng chân chính hơn... Đó gọi là chết có ý nghĩa, nếu không thì chết không nhắm mắt.

Mạc Diễm Hà nhìn theo Liễu Ngũ chẳng hề chào hỏi đã phiêu nhiên rời đi, ánh mắt tỏa sáng, đầy vẻ sung bái, khâm phục.

Ả gia nhập Quyền Lực bang không quá năm năm, có điều vì là thân tín của hắn nên được quyền quản lý một số tài liệu tin tức trong bang. Đó là một bộ phận cực kỳ quan trọng trong bang, không hiểu sao lại do ả xử lý.

Ả mơ hồ điều tra được, khi Quyền Lực bang dựng bang lập đạo, vốn có bảy người. Bọn họ không có tên, chỉ có họ và số đếm: Lý Đại, Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Liễu Ngũ, Tiễn Lục, Thương Thất, tổng cộng bảy người. Bọn họ không cần tên, có lẽ đó chính là quyết tâm của họ, quyết phải làm đại sự trước khi thành danh.

... Cũng có lẽ, người làm đại sự chân chính, ngược lại đều vô danh.

Nhưng đến khi Quyền Lực bang danh chấn thiên hạ thì năm người Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Tiễn Lục, Thương Thất, đều đã tiêu tan thành tro bụi.

Đây là cái giá phải trả để thành danh. Quyền Lực bang hiện tại uy phong tám mặt, nhưng chẳng ai biết, năm xưa họ đã phải đổ bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu máu!

Bây giờ chỉ còn lại có Lý Đại, Lý Trầm Chu, Liễu Ngũ, Liễu Tùy Phong, đã là nhân vật rất nổi danh rồi.

Bạch phượng hoàng không biết quá trình gây dựng cơ nghiệp như thế nào, nhưng ả có thể cảm nhận được, năm người đã biến mất lúc trước, tất phải là nhân vật trác tuyệt đã trải tận gian nan, mà người có thể còn tồn tại đến bây giờ lại càng là hào kiệt đương thế, là anh hùng hảo hán!

Ả cảm thấy làm một bộ hạ thân tín dưới trướng một người như vậy là một chuyện hòa toàn toàn tâm phục, khẩu, hơn nữa còn rất vinh quang.

Ả hy vọng có thể mãi mãi như vậy, Đáng tiếc công tử Liễu Ngũ lại muốn ả trấn thủ Hằng Sơn. Ả thật sự không muốn chết già ở ngôi chùa Huyền Không cô độc, cùng với các bà già chưởng môn sư thái già cỗi đó một chút nào.

... Sao không dứt khoát giết luôn bà ta đi, chuyển hết thế lực Hằng Sơn vào Quyền Lực bang?

... Cũng giống như hiện tại ả muốn giết chết tất cả đám người chứng kiến này vậy.

Một thanh niên đứng xéo trước mặt ả, sau lưng hắn là tấm bích đồ “Long Hổ khiêu thiên” của Kiếm lữ nhà họ Tiêu, đột nhiên nói:

- Hóa ra Liễu Tùy Phong là kẻ coi rẻ bộ hạ và thân tín của mình như vậy.

Giọng hắn đầy vẻ khinh thường và miệt thị, Mạc Diễm Hà chấn động, chỉ cảm thấy dưới ánh mặt trời mờ ảo buổi sáng, ánh mắt sâu thẳm cùng hàng lông mày nhướng cao của thanh niên đó, không ngờ lại... Bạch phượng hoàng kêu “a” một tiếng thất thanh rồi mới hơi định thần lại, nhận ra không phải, nhưng tại sao hai người đáng vẻ khác biệt như vậy, thần thái lại tương tự đến thế.

Có điều đám Tư Không Huyết thì hoàn toàn không để ý xem thanh niên này giống ai. Một mặt cũng vì bọn chúng cực kỳ ít có cơ hội được thấy Lý Trầm Chu, khi bá kiến lại càng run rẩy sợ sệt, không dám nhìn thẳng mặt thì sao mà biết thần dung bang chủ? Đan Kỳ Thương quát:

- To gan! Dám hô danh hiệu công tử Liễu Ngũ...

Thanh niên đó đương nhiên là Tiêu Thu Thủy, hắn đáp:

- Ta không phải nô tài, ta đương nhiên dám.

Tuy vậy trong lòng hắn cũng có cảm giác cực kỳ đặc biệt với Liễu Ngũ, tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy, ổn như Thái Sơn, phong độ như ước chảy mây trôi... Tiêu Thu Thủy cảm thấy Liễu Ngũ là Liễu Ngũ, mình là mình, có điều càng có một cảm giác khiến người ta phải rùng mình sởn gai ốc...

... Giống như là bây giờ đang ở trong một hang núi, hắn và Liễu Ngũ, một kẻ là người, một kẻ là dã thú, nhất định sẽ phải tiêu diệt lẫn nhau, cũng nhất định sẽ có một ngày phải quyết đấu.

... Vấn đề là, nếu như là dã thú, rút cuộc thì ai mới là dã thú?

... Nếu là người, ai mới là người?

Nhưng hắn vẫn thấy không vừa mắt, vẫn phải nói: Bởi vì hắn không thể chịu đựng được cách coi rẻ tính mạng bộ hạ như vậy của Liễu Tuyền Phong.

... Đó chẳng phải cũng rất giống anh trai hắn, Tiêu Dịch Nhân sao?

... Đó là điểm mà hắn không đồng ý nhất với anh trai mình.

Song sí, Nhất Sát, Tam phương hoàng, Tiêu Thu Thủy cũng biết, đó là đội ngũ tinh nhuệ nhất của Liễu Tuyền Phong, cũng giống như thủ hạ quan trọng nhất của Lý Trầm Chu chính là Liễu Tuyền Phong, Triệu Sư Dung cùng ái tướng Bát đại Thiên vương vậy.

... Nhưng đến hôm nay, Được vương chết bên dòng Hóa Hoa Khê, Song sí Thiên lý độc hành Tả Thiên Đức chết dưới tay Thái Thiện, Lãnh phong xuy Ứng Khi Thiên cũng bị ông ta giết, Nhất kiếm sát nhân Bắc Tuyết cũng bỏ mạng dưới tay Thiên Chính, vậy mà hắn có thể mặc kệ, không rơi một giọt nước mắt, thậm chí không thèm cúi đầu lại nhìn, cứ thế là đi, chẳng hề đưa mắt nhìn thêm lấy một lần.

Phảng phất như người chết đã thành vô dụng đối với hắn, một chút tác dụng cũng không có.

... Đúng thế. Quyền Lực bang hôm nay chỉ xuất động một tổng quản Liễu Ngũ đã tiêu diệt được thủ lĩnh của hai môn phái thế lực mạnh nhất võ lâm. Sức phản kháng của Thiếu Lâm và Võ Đang chắc chắn sẽ vì trận này mà đại thương nguyên khí, không cách nào chống đỡ. Nhưng chuyện khiến Tiêu Thu Thủy không cách nào chịu đựng được là cái giá mà Liễu Tuyền Phong đã trả.

Cái giá đó là tính mạng thuộc hạ dưới tay hắn.

... Mà hắn lại chẳng hề quý trọng chút nào.

Phảng phất như thắng lợi đó là của ông trời ban cho. Phảng phất như thắng lợi đó là chuyện tất nhiên. Phảng phất như thắng lợi đó là chuyện nhất định sẽ xảy ra.

... Đáng tiếc hắn không biết, Liễu Ngũ thật sự coi đó là trời ban, là tất nhiên, là chuyện hoàn toàn hợp lý, nếu chiến cuộc đã rơi vào tay Liễu Ngũ thì thắng lợi chính là định mệnh.

... Hơn nữa Liễu Ngũ cũng chưa bao giờ, tuyệt đối không bao giờ tốn thời gian để mà thương tâm, than thở vì người sắp chết hoặc đã chết.

... Hắn cho rằng than thở là dư thừa, thương tâm lại càng vô dụng.

Chỉ là Liễu Ngũ cũng không biết những việc đó.

... Hắn không nghe thấy tiếng mắng mỏ cùng thần tình của Tiêu Thu Thủy lúc ấy, bởi vì hắn đã đi rồi. Hắn cho rằng những người còn đang sống trên đại sảnh đã không còn xứng đáng để hắn ra tay nữa rồi. Mặc Diễm Hà tự khắc sẽ xử lý thay hắn.

... Nếu như hắn nghe thấy lời mắng đó giống hệt như sự mỉa mai và trào phúng của bang chủ khi bất mãn với hắn thì không cần biết thế nào, hắn cũng nhất định phải xuống tay giết Tiêu Thu Thủy rồi mới yên tâm bỏ đi.

Đáng tiếc hắn không biết.

Nhưng sau khi hắn rời khỏi Hoán Hoa, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bức bối thật lâu không tan. Giống như có thứ gì đó mình yêu quý đã bỏ lại phía sau, quên không lấy lại, nhưng dù hắn nghĩ thế nào cũng không nhớ ra nổi đó là thứ gì.

Nhưng hắn không hề quay đầu.

Phong hòa nhật lệ, sắc trời thật đẹp.

Tâm trạng hắn đang rất tốt.

Một người trẻ tuổi như hắn, không ngờ lại dễ dàng giết được chủ môn của hai môn phái lớn nhất thiên hạ, vì chuyện đó, hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Kỳ thực, đám người đang ở trong đại sảnh, dù có không giết được sạch sẽ thì hắn cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả. Ngược lại, hắn còn thích lưu lại người sống, để bọn họ thấy đó mà thần phục, hiểu rằng có chống đối cũng vô dụng.

Huống hồ từ chuyện do bọn họ sợ hãi truyền ra, hình tượng của hắn tất sẽ càng được thần thánh lên, càng khoa trương lên, hắn liền có thể càng nhanh chóng dương danh thiên hạ.

Hắn vốn cũng đã rất nổi danh rồi.

Cho nên tâm tình hắn rất tốt.

Càng huống chi, mặt trời đang ở chính trên cao, ánh nắng thật đẹp.

Hắn cảm thấy ánh mặt trời giống như bàn tay thiếu nữ ôn nhu mà đa tình, đang ve vuốt thân thể trắng kiện, ngồi trong màn trướng, quyết thắng ngoài ngàn dặm của hắn.

Hắn tin, năm xưa Hàn Tín chém giết đại địch chốn sa trường, nhất định cũng có cảm giác đó.

Vì thế hắn càng nhanh chóng quên đi nỗi bức bối khi rời khỏi Hoán Hoa.

Nơi ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ nhất là Thính Vũ lâu ở Kiếm lục nhà họ Tiêu Hoán Hoa, mảng mái ngói cong cong tỏa sáng lấp lánh.

Giống như vô số con người đang ôm hy vọng, đại chí, đang cùng vùng những cánh tay sáng bóng.

Tiêu Thu Thủy tiếp tục nói, hơn nữa còn vừa cười lạnh vừa nói, đến cả Lương Đẩu cũng cảm thấy người hắn như đã lạnh đi rất nhiều, vốn nhiệt tình như lửa, có thể làm tan chảy tất cả băng giá, đột nhiên lại biến thành lạnh lẽo như băng, có thể dập tắt rất nhiều ngọn lửa nóng rực.

- Thi cốt thủ hạ hắn còn chưa lạnh, hắn đã đi rồi.

Mạc Diễm Hà nghe vậy, không biết tại sao trong lòng lại phát lạnh, luồng hơi lạnh còn từ gót chân chạy thẳng lên. Á vẫn luôn không hề chú ý tới người trẻ tuổi đó, bây giờ ở mới nhận thấy, gã thanh niên này cũng trẻ trung chẳng khác gì à.

Lương Đẩu đột nhiên hiểu ra.

Ông hiểu tại sao Tiêu Thu thủy bỗng nhiên lại trở nên cay độc như vậy.

Bởi vì ông phát hiện đôi mắt như phượng của Bạch phượng hoàng, vọng nhìn khung cửa nơi Liễu Tùy Phong bỏ đi, sáng bừng như ánh mặt trời ngoài khung cửa, trên mặt lại có vẻ đau đớn, u sầu.

Giết Mạc Diễm Hà, nhanh chóng rút lui là con đường duy nhất họ có thể chọn.

Vì thế ông lập tức ra tay.

Tề công tử cũng là lão giang hồ, ông cũng lập tức xuất thủ.

Đám Ngũ chưởng ngũ sát, Dư Sát Miêu Sát, Tô Sát, Cung Sát, ngao sát cũng lập tức ra tay, lúc này, bọn họ chỉ có một kẻ thù, cũng là một kẻ thù chung, đó chính là:

Quyền Lực bang!

Ngũ sát lao về phía Bành môn song hổ cùng với Tư Không Huyết, Đan Kỳ Thương, và Lang Nhất Nhất đã bị Long Hồ đại sư đánh trọng thương.

Mục tiêu của Tề công tử và Lương Đẩu thì là Mạc Diễm Hà.

Trong lòng Mạc Diễm Hà tuy có chút rối loạn nhưng võ công của ả thật sự quá cao.

Ả đột nhiên phóng lên cao, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy mái tóc dài sau lưng ả ta “roạt” một tiếng, lộ ra ngoài. Ả hất tóc lên trước, nghiêng riếng, phát trần trong tay hóa thành trăm nghìn mũi kim châm đâm ra.

“Xoảng”, một đốm sáng lạnh lóe lên, Mạc Diễm Hà ở giữa không trung uốn người, rút kiếm!

Ả ta vốn dùng vải trắng che tóc, giống như tấm trù của Quan Âm đại sĩ, nhưng lúc xuất kiếm giữa không trung lại có một vẻ diễm lệ và quyết tâm cùng cực, giống như một thiếu nữ xinh đẹp, biết rằng mình xuất kiếm trên không là một tư thế vô cùng mỹ lệ vậy.

“Đinh” một tiếng, đao quang tắt ngấm.

Đao bắn đi, đâm ngập vào vách tường.

Thanh đao bị đánh bay là đao của Lương Đầu.

Lương Đầu tay không thối lui.

Tề công tử vừa gạt được phát trần của Mạc Diễm Hà ra, kiếm đã phóng tới.

Lại “đinh” một tiếng, kiếm bắn đi.

Cắm ngập vào tường.

Hai chiêu hai kiếm, Lương Đầu và Tề công tử đều chỉ còn tay không.

Cùng lúc đó, chợt phe “phụt” một tiếng, kiếm đang cắm trên tường lại bị rút ra.

Bị Tiêu Thu Thủy rút ra!

Hắn ra một chiêu Trường hồng quán nhật, cả người lẫn kiếm xông tới!

Mạc Diễm Hà cười lạnh, trở kiếp áp lại, thuận theo kiếm đâm lên sẽ có thể lưu lại một lỗ hổng trên ngực Tiêu Thu Thủy.

Nhưng kiếm thế của ả chỉ có thể sử đến lúc áp lên thân kiếm của Tiêu Thu Thủy là hết.

Một luồng sức mạnh cực lớn đã từ thân kiếm đối phương truyền tới ào ạt.

Mạc Diễm Hà chưa bao giờ gặp phải kinh lực mạnh mẽ như vậy. Nó tiêu giải kinh lực bản thân ả phát ra, lại đánh thẳng vào lục phủ ngũ tạng, Mạc Diễm Hà thậm chí hô hấp gấp gáp, vận lực đẩy lại.

Ả không tin Tiêu Thu Thủy còn trẻ như vậy đã có công lực cao đến thế.

Công lực này thực không dưới Đại ban nhược thần công của Thiên Chính đại sư.

Đáng tiếc ả đã lầm.

Công lực của Tiêu Thu Thủy không những không dưới Thiên Chính mà nếu luận về nội lực hùng hậu, đến cả Thiên Chính cũng không bằng.

Có lẽ chỉ có Thiết Kỳ, Ngân Bình phái Võ Đang cùng kỳ tăng Bảo Tàn mất tích đã lâu của Thiếu Lâm là có thể so sánh được với hắn.

Nếu ả vừa cảm thấy không ổn liền lập tức thu hồi công lực, hoặc mượn thế kinh đạo, lấy kỳ chiêu xảo chiến, không quá hai chiêu sẽ có thể lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Nhưng ả tâm cao khí ngạo, không làm như vậy, ngược lại còn vận công phản kháng.

Cứ như vậy, công lực Tiêu Thu thủy tuy tinh thuần, lại hùng hậu vô bì nhưng không thể vận dùng nội kinh một cách thuần thực tự nhiên như Thiên Chính, đại bộ phận đều tiêu hao vào những chỗ không hợp lý, bây giờ Mạc Diễm Hà muốn chấn văng hắn đi, nội lực liên tục động đối kháng, một khi đã tràn ra liền vô cùng sáng khoái, toàn lực tấn công.

Mạc Diễm Hà vốn chủ yếu dựa vào kiếm pháp, chiêu thức, biến hóa, khinh công, công lực là thế yếu, sao có thể so được với Tiêu Thu Thủy? Lấy cái yếu của mình đánh cái mạnh của người, Mạc Diễm Hà không khỏi sắc mặt đại biến, hoa dung thất sắc.

Nhưng bây giờ công lực hai bên áp chế lẫn nhau, đè nén lẫn nhau, nếu một bên đột nhiên thu hồi, tất sẽ bị nội kinh của đối phương như bài sơn đảo hải, cộng với nội kinh của chính bản thân đánh ngược về mà chết, do đó Mạc Diễm Hà chỉ có thể cắn răng, khổ sở chống cự.

Nội kinh từ mũi kiếm Tiêu Thu Thủy truyền tới cuộn cuộn không dứt, Mạc Diễm Hà môi hồng khê run, thân thể phát run, đến cả mũi kiếm cũng đang run.

Tề công tử lập tức nhìn ra khuất tất, hét lớn:

- Giờ là thời cơ, giết!

Lương Đẩu không tiến lên.

Ông cũng đã nhìn ra, nhưng ông không thể hạ thủ.

Nếu như là một đấu một, ông sẽ không hề do dự mà giết Mạc Diễm Hà, nhưng Tiêu Thu Thủy đã kiềm chế ở trước, Lương Đẩu không thể thừa lúc người ta gặp nguy.

Tề công tử liếc nhìn Lương Đẩu, tung người nhảy lên, rút đao.

Rút đao từ trên tường, đao của Lương Đẩu.

Ông dùng bốn ngón tay nắm đao, bỏ ra một đao!

Ông cũng không phải Lương Đẩu, nếu không giết Bạch phượng hoàng, Bạch phượng hoàng sẽ giết hết từng người bọn họ, bây giờ không phải lúc để ôm lòng dạ đàn bà.

Tề công tử dùng đao tuy không được thuần thục như sử kiếm nhưng một đao chém xuống, đao thế cũng đủ dọa người.

Đao chưa tới, đao phong đã cuộn bay khăn trùm cùng tóc mây Mạc Diễm Hà.

Ánh đao đã chiếu sáng khuôn mặt kinh hãi của Mạc Diễm Hà.

Đúng lúc đó, “choang” một tiếng, một kiếm chặn nhất đao lại.

Hoa lửa bắn tung.

Tề công tử biến sắc:

- Cậu....

Hồ khẩu tê đại, đao cơ hồ vượt khỏi tay.

Người cản đao là Tiêu Thu thủy.

Cùng lúc đó, Mạc Diễm Hà nghiêng người, đâm ra ba luồng kiếm hoa, hung hãn trừng mắt nhìn Tiêu Thu Thủy một cái, trong mắt cũng không biết là giận hay là oán, phóng ra bên ngoài.

Đối với Tiêu Thu Thủy mà nói, trận chiến này vô cùng quan trọng.

Bởi vì hần trông thấy Liễu Ngũ, trong khoảnh khắc, trong quyết tâm cùng đại chí xông pha giang hồ trải tận nguy hiểm nhưng thiếu đi mục đích của hần, đột nhiên xuất hiện một mục tiêu. Hần có thể theo bước, có thể vượt lên, có thể lấy đó làm tiền lệ, nhưng không coi đó là tấm gương, hoặc đối tượng để học tập. Hần có cảm giác sẽ có một ngày phải đánh bại kẻ đó, chứ không có cảm giác khâm phục, muốn bái làm thầy.

Mặt khác, hần đã thả Mạc Diễm Hà.

Bởi vì Mạc Diễm Hà không bại dưới tay Tiêu Thu Thủy, mà bại dưới tay “khinh địch”.

Mạc Diễm Hà giãy dụa, chống đỡ dưới luồng công lực đó, vẽ kinh hãi, mà kiên cường dưới ánh đao, có gì đó giống Đường Phương. Chỉ cần có một chút ít giống Đường Phương, Tiêu Thu Thủy liền không nỡ giết, không muốn giết.

Bên ngoài mặt trời đang tỏa sáng, nhưng còn Đường Phương... Đường Phương, cô đang ở đâu?

... Tôi nhớ cô, Đường Phương.

Trái tim tiêu Thu Thủy lại mơ hồ nhói đau.

... Thiếu nữ bị hần một kiếm hất tung mạng che mặt...

Tầm sa trắng bên tóc Mạc Diễm Hà tung lên... Cũng có lẽ chính vì vậy mà hắn mới bỏ mặt tất cả, thả Bạch phượng hoàng đi.

Cho dù quay lại lần nữa, Tiêu Thu Thủy cũng sẽ làm như vậy, hắn không hề hối hận.

Càng hưởng chi, trước nay hắn không giết phụ nữ.

Mỗi kiếm khác đều có nguyên tắc của bản thân, không cần phải hỏi họ tại sao.

Có những kiếm khách không nhận người ngoài, chỉ giết người. Có những kiếm khách chỉ giao bằng hữu, không kết oán thù. Có những kiếm khách chỉ làm bị thương, không giết người. Có những kiếm khách chỉ giết người, không làm bị thương. Đó đều là nguyên tắc của họ.

Mạc Diễm Hà tuy không chết nhưng đã bị thương.

Vết thương tuy không nặng nhưng đã không thể tái chiến nữa.

Huống hồ ả cũng không muốn tái chiến, ả lập tức bỏ chạy.

Ả đã phóng ra khỏi Kiếm lục.

Thân đã bị thương, tâm đã rối loạn.

Về mặt kinh ngạc, ánh mắt sững sờ.

Tề công tử thật sự không hiểu, người thanh niên này đang làm cái gì.

Ông không rảnh để hỏi, cũng không có thời gian đợi, Tiêu Thu Thủy đã cúi đầu, hai tay dâng kiếm lên cho ông.

Ông nhanh chóng nhận lấy kiếm, ném đao cho Lương Đầu, cuộc chiến của Ngũ sát và đám Đan Kỳ thương bên kia vẫn đang chờ ông lo liệu.

Càng hưởng hồ trong lòng ông cũng biết rõ, nếu không có Tiêu Thu Thủy ngăn chặn nguy cơ thì trong vòng mười chiêu, ông và Lương Đầu sẽ trúng phải độc thủ của Bạch phượng hoàng.

Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết, Lang Nhất Lãng cùng Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu đang một đấu một với năm người Dư Sát, Miêu Sát, Tô Sát, Cung Sát, Ngao Sát, đánh đến khó phân thắng bại.

Bàn môn nhị hổ Đoạn đầu đao Cổ Đồng Đồng, Thất toàn trảm Hứa Quách Liễu lực chiến Dư Sát, Miêu Sát, hiển nhiên là lực bất tòng tâm. Lang Nhất Lãng bị Long Hồ đại sư chấn thương phệ phủ, cổ đấu Tô Sát, công lực còn chưa khôi phục. Đan Kỳ Thương độc chiến Cung Sát lại chiếm tận thượng phong, Tư Không Huyết cũng đánh cho Ngao Sát vô cùng chật vật.

Nhưng Khúc Mân Miêu, Khúc Mộ Sương gia nhập chiến đoàn, một người trợ Cung Sát chiến Đan Kỳ Thương, một người giúp Ngao Sát đấu Tư Không Huyết, cục thế liền đảo ngược lại.

Năm người Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết, có thể nói là mất hết tiên cơ.

Tề công tử vận kiếm phóng tới, Quyền Lực bang vốn đã thất thế, sao có thể chống nổi chiêu kiếm của Tề công tử.

Đúng lúc đó, một luồng kiếm quang bắn tới, vừa khéo chặn đứng Tề công tử.

“Keng”, hai kiếm giao nhau, hai người đều nhảy ra xa hơn trượng.

Vật áo trước ngực Tề công tử bị cắt rách, Sấu Ngọc thần kiếm trong tay ông tỏa ra hàn mang như ngọc như tuyết, ông lạnh lùng nhìn người tới.

Người tới là Khuất Hàn Sơn. Lão ung dung cười, bộ râu ba chòm không gió tự bay, kiếm trong tay chột gãy đôi.

Lão vút kiếm, trong tay lại chột xuất hiện một thanh kiếm khác như có ma thuật.

Tề công tử cười lạnh:

- Chẳng trách người ta nói, Khuất Hàn Sơn song thủ bách kiếm thiên chiêu vạn ảnh, quả nhiên là danh bất hư truyền. Đáng tiếc...

Ông cười cười, nói tiếp:

- Kiếm vương chỉ còn lại một cánh tay.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười đáp:

- Thật sự là cao thủ dùng kiếm, một cánh tay là đủ rồi, huống hồ...

Lão nhìn chăm chú vào kiếm trong tay Tề công tử, dịu dàng như đang nhìn một người phụ nữ xinh đẹp.

- Kiếm tốt, một thanh là đủ rồi.

Tề công tử cũng nhìn kiếm của mình, thần tình kiên định giống như một vị lãnh tụ vĩ đạo đang nhìn trợ thủ đắc lực nhất của mình.

- Đây đúng là kiếm tốt. Nếu nó không giết được người, lỗi là tại người dùng kiếm, không phải tại kiếm.

Khuất Hàn Sơn cũng thở hắt ra một hơi, gật đầu nói:

- Nếu như ta chết, chết dưới Sấu Ngọc thần kiếm, cũng có thể coi là xứng đáng.

Đột nhiên sát khí trong mặt bộc phát, kiên định nói:

- Nếu như kẻ chết là người, ta sẽ chôn kiếm theo cùng người, quyết không dùng lại nữa.

Tề công tử ôm quyền đáp:

- Cảm tạ.

Khuất Hàn Sơn vung kiếm:

- Mời xuất chiêu.

Hai người đều là đại sư kiếm pháp, một là danh nhân bạch đạo, một là cao thủ hắc đạo, hành vi đều thiên biến vạn hóa, khó nắm bắt được.

Nhưng lời họ nói lúc này đều cực kỳ chân thành.

Họ không chân thành với người, mà chân thành với kiếm.

Chỉ có chân thành với kiếm, kiếm mới chân thành với người.

Cho nên họ mới là anh hào trong kiếm.

Khi Lương Đẩu phóng ra, Quỷ vương Âm Công đã ngăn cản ông.

Võ công Quỷ vương thoát ẩn thoát hiện, biến ảo vô cùng giống như u linh quỷ mị, chính là “Hoạt sát thập bát đả”, ai nghe cũng hải kinh hồn táng đảm.

Lương Đẩu chỉ dùng hai chiêu ra chiêu chống đỡ, một mực không xuất đao.

Một khi xuất đao, không biết sống chết.

Đao của ông mà xuất, kẻ địch không chết, bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

Người đã ra tay, liền phải dốc toàn lực, như vậy mới có thể đánh bại cường địch, lưu lại ba phần đường lui cũng ngang với chỉ xuất bảy phần sức, nếu đối phương là cao thủ, ba phần này thường thường cũng đủ lấy mạng bản thân rồi.

Một khi ra tay toàn lực, không thể đánh trúng, vậy thì đến cả một phần sức mạnh để tự bảo vệ cũng không có.

Cho nên Lương Đẩu vẫn chần chừ không ra tay.

Chuyện không thể nắm chắc, trừ phi là lúc bắt buộc, nếu không thì vẫn cứ không thường xuyên làm là hơn. Lương Đẩu thành thực, đao của ông bình phạm, nhưng ông làm người lại càng trầm tĩnh.

Tiêu Thu Thủy bất ngờ dùng nội lực thâm hậu đánh bại Mạc Diễm Hà, đang muốn tiến đến hỗ trợ trì hoãn đặng phải Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Hắn từng nghe trong trận bên hồ Điền và Thương Sơn, anh trai Tiêu Dịch nhân cùng Thập niên hội sở dĩ thất bại thâm, Tổ Kim Điện có thể nói là hung thủ số một, tru sát đám Tổ Kim Điện, Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư đã sớm là tâm nguyện trong lòng hắn.

Hắn vừa ra tay đã hạ trọng thủ, nhưng Tổ Kim Điện có vết xe đổ đi trước, ngay nội lực Mạc Diễm Hà cũng không gã thanh niên này, hắn sao dám tự chuốc lấy quả đắng? Vội vàng tránh chưởng lực, liên tiếp dùng hỏa công.

Vô công Tiêu Thu Thủy, đến cả Khang Xuất Ngư còn không thắng nổi thì sao là đối thủ của Tổ Kim Điện? Nhưng nội lực thâm hậu, tiềm lực phát huy bất tận, thấy chiếu sáng chiếu, tùy cơ ứng biến, dùng nội lực hùng hậu đánh cho ngọn lửa đánh tới nghiêng nghiêng ngã ngã, mấy lần suýt tắt.

Tổ Kim Điện cũng kiêng kỵ nội lực, nhất thời không hạ được Tiêu Thu Thủy.

Lúc này, tám chiến đoàn trong đại sảnh đánh đến rối tinh rối mù.

12. Chương 12: Đàn Cầm, Nhị Hồ, Sáo.

Chiến đấu hồi lâu, Tổ Kim Điện âm hiểm tàn độc, lại thêm lửa cháy rừng rực, thật sự khiến Tiêu Thu Thủy phải ứng phó cật lực.

Tổ Kim Điện hét lớn một tiếng, “vù” “vù” vù, ba đoàn lửa không ngờ lại liên kết với nhau, giống như một cây gậy lửa, lao âm âm tới chỗ Tiêu Thu Thủy.

Tình thế cấp bách, Tiêu Thu Thủy đánh ra hai chưởng liên tiếp, “phật” “phật” hai tiếng, hai đoàn lửa tắt ngấm. Khí công của Tiêu Thu Thủy cực kỳ mạnh mẽ, Âm hỏa của Hỏa vương dù trên mặt nước cũng cháy mãi không dứt, nhưng bị chưởng phương của Tiêu Thu Thủy đánh trúng, Âm hỏa lập tức bị dập tắt.

Đáng tiếc, Tiêu Thu Thủy xuất chưởng không đủ kín kẽ, dập được hai ngọn, nhưng vẫn còn một đoàn lửa, không kịp tránh né, bị đánh trúng giữa ngực.

Tiêu Thu Thủy biết rõ nếu để ngọn lửa này thiêu đốt thì không chết cũng khó sông, nhưng tình thế khẩn cấp chẳng thể tính toán được gì nhiều, hai chưởng chập lại, bắt lấy đoàn lửa, ý muốn chống chọi một chút, tránh khỏi lập tức mất mạng.

Không ngờ đoàn lửa bị hắn bắt trúng liền lập tức tắt ngấm. Hóa ra nội công hắn quá cao, tuyệt không dưới Thiết Kỳ Ngân Bình phái Vô Đang, trưởng lão Bảo Tàn Thiếu Lâm cùng bang chủ Cái Bang Cừu Vô Ý, so với phương trượng Thiếu Lâm Thiên Chính, chưởng giáo Vô Đang Thái Thiên cũng có thể nói là ngang tài ngang sức, khó phân cao thấp. Lúc này hắn tâm thần kinh hãi, nội lực vụt chuyển, hai chưởng như băng giá cực hàn, Âm hỏa liền tắt.

Tổ Kim Điện thấy đã sắp sửa thành công lại bị Tiêu Thu Thủy phá mất, đương nhiên là nổi giận dùng đòn, nhưng lại càng cảnh giác với nội công Tiêu Thu Thủy, tuyệt không dám đấu cứng, hề thấy có khe hở là nhanh chóng tấn công, chỉ cần Tiêu Thu Thủy không tập trung một chút thôi là sẽ mất mạng dưới hỏa công của hắn. Tổ Kim Điện hiện tại đang “đi dật đãi lao”.

Đúng lúc đó, bỗng nghe mấy tiếng đàn cầm, lại có nhị hồ u oán, sáo trúc du dương, tấu lên một đoạn, chính là khúc “Túy đả kim chi” trong quốc nhạc.

Khúc “Túy đả kim chi” này thanh vận vô hạn, Tiêu Thu Thủy nghe thấy liền thoáng rùng mình, lập tức không còn luống cuống như trước nữa, chuyển sang tiêu sái ứng phó. Hắn nội lực thâm hậu, tiềm lực vô hạn, chỉ cần thoải mái, công lực liền biến thành chưởng lực, nội tức hóa thành quyền phong, đề khí thành thuật khinh công đề túng, vận khí thành chỉ kinh, ra tay mau lẹ, biến hóa vô cùng, Tổ Kim Điện nhất thời cũng phải chật vật đối phó.

Tiêu Thu Thủy đánh đến say sưa, phối hợp với nhạc khúc “Túy đả kim chi”, tiết tấu, ý cảnh, khí thái càng thêm tự nhiên. Hỏa công của Tổ Kim Điện bị hấn như say rượu ngã nghiêng, chỉ đông đánh tây, đánh cho thất linh bát lạc.

Chỉ nghe tiếng nhạc vút chuyển, đàn cầm vang dội, như vó ngựa dồn dập, tiếng sao vút cao, lên xuống không ngừng, nhị hồ từ u oán biến thành sôi trào, chính là khúc “Xuân giao thí mã”.

Tiêu Thu Thủy tinh thần sảng khoái vô cùng, sử quyền tả xung hữu đột, vận chưởng như hồ điệp xuyên hoa, Tổ Kim Điện mồ hôi túa ra đầm đìa, không thể ứng phó nổi, vội tung người, phóng ra bên ngoài.

Tiêu Thu Thủy tâm như giục ngựa tung vó, đang muốn truy kích, chợt nghe “choang” một tiếng, đàn ngưng âm diệt, nhị hồ, sáo cũng tiếng tắt thần lưu, hấn ngẩng người, chỉ thấy ba bóng người thong dong bay vào đại sảnh. Tiêu Thu Thủy nói:

- Là các vị.

Thiếu niên áo trắng ôm đàn, Ôn Diễm Dương cười đáp:

- Chính là chúng ta.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Chúng ta đã gặp mặt ba lần.

Thiếu nữ áo vàng cầm sáo, Giang Tú Âm nói:

- Chỉ sợ sau này sẽ còn gặp lại.

Tiêu Thu Thủy ngơ ngác hỏi:

- Các vị là bạn hay địch?

Đặng Điều Lương áo đen, cầm nhị hồ, thở dài nói:

- Sao phải phân địch, bạn?

Nói đoạn, chậm rãi rút từ trong nhị hồ ra một thanh trường kiếm dài hẹp, đen tuyền.

- Người rút kiếm ra.

Trong tay Tiêu Thu Thủy không có kiếm.

Hấn vẫn hỏi thêm một câu:

- “Cửu thiên Thần long” Ôn Thượng Phương năm xưa là gì của người?

Người hấn hỏi là thiếu niên áo trắng.

Năm đó Cửu thiên Thần long Ôn Thượng Phương danh hiệu cũng là Diễm Dương, võ công cái thế, s tung hoành giang hồ, nhưng lại vì vợ ở bên cạnh dần dỗi mà tâm thần đại loạn, bị kẻ địch đánh ngã. Khi ấy Ôn Thượng Phương trẻ tuổi tuấn tú, dung mạo có chút tương tự với thiếu niên áo trắng này, binh khí dùng cũng là “đàn”.

Ôn Diễm Dương lại thản nhiên cười:

- Ta là hấn sao?

Tiêu Thu Thủy ngăn ra.

Giang Tú Âm đột nhiên nói:

- Rút kiếm của người ra!

Thieu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Chém cái gì!

Ôn Diễm Dương quát lớn:

- Chém đàn!

“Xoẹt” một tiếng, rút ra một thanh kiếm lấp lánh như nước, đâm vọt tới, kiếm thân thẳng bằng sắt gió, đâm ra như điện!

Tiêu Thu Thủy lại không có kiếm.

Ngay trong khoảnh khắc đó, hấn đồn ngộ “không” cũng chính là “có”.

Hấn vận khí huyết, lấy tay làm kiếm, “vù” một tiếng, đánh ra một luồng kiếm phong, chém ngược lại.

“Đinh”, không ngờ lại có tiếng binh khí va chạm, nhưng cũng rất êm tai.

Tiêu Thu Thủy vừa xuất kiếm, Đặng Điều Liêu và Giang Tú Âm cũng lập tức ra tay. Ba luồng kiếm quang kêu lên vun vút, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, kiếm kiếm tương liên, lại kiếm kiếm giao kích, vang thành một chuỗi tiếng nhạc, đinh đang không ngắt.

Tiêu Thu Thủy lấy tay làm kiếm, vung chặn đỡ gạt.

Kiểm pháp của ba người sáo, nhị hồ, đàn cầm lại biến đổi, tay phải sử kiếm, tay trái nhạc khí, kiếm giao kích với kiếm, nhạc khí đan xen với nhạc khí, phát ra nhạc vận vang dội. Tiêu Thu Thủy chiến đấu hồi lâu, dần dần bị kiếm phong, nhạc vận bao vây.

Tiêu Thu Thủy đã dần dần không địch nổi.

Lại sau một lúc, sáo, đàn cầm, nhị hồ lại biến đổi, nhạc khí sử ra như kiếm, kiếm thân rung động trong không trung, phát ra tiếng nhạc, lúc thì thân kiếm và nhạc khí giao kích, phát ra âm vận, không ngờ lại thành một khúc “Y hi” (vẫn như).

Vẫn như, vẫn như...

Vẫn như là năm đó.

Vẫn như là hôm qua.

Vẫn như là bóng hình đã mất, là ánh mắt chỉ gần trong gang tấc...

Vẫn như là ly biệt nơi chân trời, là quyến luyến tiếc nuối...

Vẫn như là...

Vẫn như.

Chợt nghe “vút vút vút” ba tiếng, ba mũi kiếm đã kề vào cổ họng, bồi tâm, trước ngực hấn.

“Cách cách cách”, ba món nhạc khí đã đặt lên hai tay và hạ bàn hấn.

Tiêu Thu Thủy không cử động nữa.

Hấn đã bại.

Hấn đã quyết đấu với Tam tài kiếm khách đàn cầm, sáo, nhị hồ ba lần, lần lượt tại Quê Hồ, Đan Hà cùng lần này ở Hoán Hoa Kiếm lư, nhưng cả ba lần chiến đấu, không lần nào không bại.

Hấn không có gì để nói.

Nhưng nhạc vận của “Y hi” vẫn vương vấn trong tâm hồn.

Chỉ nghe Ôn Diễm Dương từ từ nâng đàn lên, thở dài:

- Người vẫn chưa thể quên...

Trở thay thu kiếm, kiếm thoát biến vào dưới đáy đàn.

Tiêu Thu Thủy mê mang hỏi:

- Rút cuộc thì các vị là ai?

Ba người còn chưa trả lời, Tiêu Thu Thủy đã chợt nghe thấy tiếng trống đánh.

Tiếng trống vừa dứt, một giọng nữ âm thanh thúy, êm tai hát lên.

- Chàng ở một thôn, thiếp một thôn.

Tiêu Thu Thủy giắt mình chân động, toàn thân phát run, kêu lên thất thanh:

- Đường Phương...

Chỉ nghe giọng nữ đó vút cao, như vượt qua đỉnh núi, tiếp tục hát:

- Núi cao nước xiết đường xa tấp;

Tiêu Thu Thủy nhảy lên, trong lòng mừng rỡ như nghìn chú hươu nhảy nhót, kêu lên:

- Đường Phương!

Cùng lúc đó, Tam tài kiếm khách xuất kiếm.

Kiếm nhanh, âm vận càng nhanh.

Kiếm là “thiên địa nhân” hợp kích.

Nhạc là “Thập diện mai phục”.

Nhưng Tiêu Thu Thủy không hề nghe thấy.

Bên tai hắn chỉ nghe thấy tiếng hát của Đường Phương.

Tiếng ca đó là ngàn vòn tiếng kêu gọi không lời trong lòng hắn.

Nhất định là cô ấy! Nhất định là Đường Phương.

Chỉ nghe tiếng hát đó cất lên trong trẻo:

- Rồi đến một ngày sông núi đổi, chỉ nguyện hai thôn biến một thôn.

Tiêu Thu Thủy không để ý gì nữa.

Hắn khí quán đan điền, thổ khí quát lớn, hai cánh tay, đều là kiếm, mười ngón tay, đều là kiếm khí, được mã Hoàng Hà, kiếm khí Trường Giang!

Hắn kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, mắt diếc tai ngơ trước tiếng nhạc của sáo, nhị hồ, đàn cầm, chỉ nghe thấy tiếng hát của Đường Phương, muốn đánh ngã ba người trước mặt, nhanh chóng tới gặp Đường Phương.

“Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh” liên tiếp, Tiêu Thu Thủy vung tay múa chân, cũng không biết đã đấu với đối phương bao nhiêu kiếm, đã đấu với đối phương bao nhiêu chiêu.

Đây là lần thứ tư hắn giao đấu với Tam tài kiếm khách.

Lần này trong tâm trí hắn, âm nhạc mà Tam tài kiếm khách mang theo đã không còn thành âm điệu nữa, “Thập diện mai phục” cũng không bao vây nổi hắn.

Tiếng ca vụt tắt, đổi lại là tiếng trống.

Tiếng trống dồn dập, ác chiến chưa ngừng.

Người đánh trống là ai.

... Lại có người đang lướt tay trên dây đàn.

Chính là bài “Tướng quân lệnh”.

Tướng quân lên ngựa. Đường binh lưu khách.

Người nơi biên tái lo ngóng lửa.

Ngựa dạo núi sâu chẳng bóng cầu.

Tiêu Thu Thủy như trở về lúc mới lập Thần Châu kết nghĩa, giục ngựa trước gió, sáng khoải ca vang. Tâm của hấn cũng khôi phục lại sự . Kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng tràn ngập ý cảnh như thời mặc ý tung hoành, quyết sát Trường Giang ngày trước.

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp,

Bất phá Lô Lan chung bất hoàn.

.... Đường Phương, Đường Phương.

... Đường Phương!

“Tướng quân lệnh” vụt ngừng... Người còn, tướng quân ở đâu?

Ngựa ở đâu? Khói lửa ở đâu?... Còn cả Đường Phương ở đâu?

Tiêu Thu Thủy thoáng định thần lại, chỉ thấy ba kiếm của Giang Tú Âm, Đổng Diêu Lương, Ôn Diễm Dương đều đã gãy, rơi dưới đất.

Tiêu Thu Thủy gần như không dám tin, chỉ bằng một mình hấn mà có thể hai tay phá ba kiếm.

... Rút cuộc thì ba người này là ai? Tại sao võ công cứ lần sau cao hơn lần trước? Vừa không muốn làm mình bị thương? Lại hết lần này tới lần khác tìm mình so kiếm?

Hồi lâu sau.

Đổng Diêu Lương mỉm cười khó nhọc:

- Kiếm pháp tốt.

Giang Tú Âm cười, để lộ hàm răng trắng ngọc:

- Chúng ta có thể quay về báo cáo rồi.

Tiêu Thu Thủy mờ mịt hỏi:

- Báo cáo cái gì? Báo cáo với ai?

Ôn Diễm Dương không trả lời mà nói:

- Cậu thắng, bởi vì cậu vong tình.

Tiêu Thu Thủy lại ngẩn ra, Ôn Diễm Dương nói tiếp:

- Có điều, cậu vì tình mà vong tình, chứ không phải vì tình mà đoạn tình, cho nên khó thành kiếm hùng, cũng không thành kiếm khách. Bởi vì kiếm khách vô tình, kiếm cuối cùng sẽ vì tình mà gãy.

Tiêu Thu Thủy như bị dội một gáo nước lạnh, giật mình tỉnh ra. Đổng Diêu Lương bỗng nói:

- Hấn không phải là kiếm khách.

Ôn Diễm Dương hỏi:

- Vậy thì cậu ta là gì?

Giang Tú Âm dẩu miệng cười:

- Cậu ta là hiệp khách. Hiệp khách đa tình.

Tiêu Thu Thủy vẫn vô cùng nghi hoặc, hỏi:

- Xin hỏi ba vị là ai?

Đây là lần thứ tư hấn hỏi câu này.

Giang Tú Âm cười hì hì đáp:

- Bọn ta ư? Bọn ta là cẩu hùng.

Đoạn chỉ ra sau lưng Tiêu Thu Thủy, khẽ cười nói:

- Bọn họ mới là hảo hán anh hùng!

Tiêu Thu Thủy quay lại nhìn, trái tim như bay vút lên tận chín tầng mây.

Chính là Đường Phương.

Nhất thời, Tiêu Thu Thủy chẳng kịp nhìn rõ dáng vẻ Đường Phương lúc này như thế nào, hần bước vội tới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, trắng ngần của Đường Phương, run rẩy nói:

- Đường Phương...

Đường Phương mỉm cười, tay cứ để cho hắn nắm, đặt đàn cầm xuống.

Tiêu Thu Thủy lập tức cảm thấy tất cả chẳng còn gì đáng để tâm nữa, chỉ có những điều trước mắt mới đáng trân trọng. Bỗng nghe tiếng giao đấu vang vọng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sảnh lại có thêm mấy người, đám Quỷ vương, Kiềm vương, Hỏa vương, Đan Kỳ Thương, Tư Không Huyết, Lang Nhất Lãng, Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu đều nhanh chóng bỏ chạy.

Tiêu Thu Thủy thấy bên ta đại thắng mới cảm thấy yên tâm, quay sang Đường Phương chân thành nói:

- Tôi gặp được cô, trong lòng thật vui mừng. Nhưng an nguy của huynh đệ lại không thể không lo lắng trước.

Đường Phương nửa vui nửa hờn, rút tay về, lùi lại nói:

- Vừa mới gặp mặt, cũng chẳng.... hỏi chuyện người ta, câu đầu tiên đã lo đến huynh với đệ rồi.

Tiêu Thu Thủy lại tưởng Đường Phương thật sự tức giận, cuống quýt không biết phải làm thế nào, nhất thời không biết nên nói gì, vội kêu lên:

- Tôi, tôi....

Bỗng nghe có người cười lớn, chửi:

- Ha! Cái tên này trông thấy chúng ta mà chẳng biết cư xử gì cả, một câu chào hỏi cũng chẳng có, cứ nắm tay Phương tỷ mà lấp ba lấp bấp.

Một người khác ôn à ôn ền chế nhạo:

- Người ta cửu biệt thắng tân hôn, đang bận nói chuyện yêu đương, cậu thấy nho không ăn được thì kêu là xanh, chẳng được cái gì tốt cả, còn không mau giúp một tay xử lý đám nhát gan khôn kiếp này!

Người đầu tiên giống như chột dạ, chửi lại:

- Cái gì mà nho không ăn được thì xanh, rõ ràng là vừa chua vừa chát mới đúng! Tôi nói nhé, rượu không uống được thì hôi, vậy mới là chuẩn!

Người thứ hai vạch lại:

- Tôi thấy hay là cứ thôi. Tửu lượng người khắc thế nào, tiểu Khâu tôi không biết, tửu lượng của Vua rầm Triều Châu nhà cậu, tôi đây rõ như lòng bàn tay. Một chén xuống bụng, hai mắt phát sáng, hai chén uống vào, cha cũng biến thành mẹ, ba chén rượu à... Bốn vó chống lên trời, mà đấy còn là chén nhỏ lúc cúng bái nhé, nếu mà dùng bát thì, ha...!

Người đầu tiên nổi giận quát:

- Con mẹ nó, tên nhóc thôi tha nhà mi, tửu lượng ta thấp, mi ghen tỵ à? Có bản lĩnh thì còn thấp hơn ta đi!

Người thứ hai hắc hắc cười lạnh:

- Anh hùng hảo hán chúng ta sao có thể tửu lượng so thấp không so cao?! Cậu muốn thấp, tôi lại sợ cậu chắc?

Người đầu tiên giận quá hóa cười:

- So tửu lượng thấp à? Đến đây đến đây, chúng ta uống ba chén, xem tên nào ngã xuống trước!

Tiêu Thu Thủy gần như không cần quay lại đã biết người tới là ai. Loại người cứ dây dưa lằng nhằng, lại nói hươu nói vượn, càng mồm mép ngụy biện như thế, trong thiên hạ ngoài Vua rắm Triều Châu Thiết Tinh Nguyệt, Mồm sắt Phúc Kiến Khâu Nam Cố ra thì còn ai vào đây nữa?

Tiêu Thu Thủy đang muốn kêu gọi, bỗng nghe một người nói:

- Lão đại.

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, chỉ thấy Tả Khâu Siêu Nhiên chấp tay đứng một bên, sắc mặt đầy vẻ thấp thỏm, bất an, hối hận.

Tiêu Thu Thủy lập tức hiểu ý, cười nói:

- Tả Khâu, chuyện gì cũng có nguyên nhân, không cần tự trách.

Đoạn bước tới nắm tay hắn, Tả Khâu Siêu Nhiên hai mắt ngấn lệ, nhưng nụ cười cũng dần thoải mái hơn.

Lúc này bỗng nghe Khâu Nam Cố châm chọc:

- Ba chén à? Ai da da, quá kém đó! Muốn so tửu lượng thấp, tôi còn thấp hơn cậu, một chén là ngã rồi!

Thiết Tinh Nguyệt xưa nay vốn đã nóng vội, quát lên:

- Đó là giả vờ! Được! Cậu giả say, tôi cũng biết giả, vừa ngửi thấy mùi rượu tôi đã gục rồi!

Khâu Nam Cố cười khẩy, đầu lắc lia lại, nói:

- Không được, không được, tôi vừa trông thấy chén rượu đã toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng, lưỡi thè ra ngoài...

Thiết Tinh Nguyệt nghe đến lú lười:

- ...Chết luôn?!

Khâu Nam Cố:

- Không chết, chỉ say thôi, đồ đàn!

Thiết Tinh Nguyệt nhảy dựng lên, tức giận chửi:

- Phì! Lừa đảo! Say rượu làm gì có cái bộ dạng như thế, rõ ràng là trúng độc.

Khâu Nam Cố cười như một con khỉ đang kêu khèn khẹt, đáp:

- Đúng rồi! Bé ngoan! Ta chính là tên lừa đảo đây!

Thiết Tinh Nguyệt nghe ra đối phương hóa ra là đang chửi mình, hai tay siết chặt, khớp xương kêu lên răng rắc:

- Mi muốn bị độc chết phải không?! Lâu không ăn đòn nên thêm phải không? Ta... Ta đánh phát rắm độc chết người!

Nhắc đến đánh rắm, đó là bản lĩnh sở trường của Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố sao có thể bị được, vội vàng nhảy ra, đề phòng nói:

- Đừng đánh! Đừng đánh! Làm vậy là đi ngược lại đạo đức hiệp nghĩa, công ước võ lâm! Mi đánh rắm, ta sẽ nhổ nước bọt....

Thiết Tinh Nguyệt nghe vậy cũng giật mình nhảy tránh, nước bọt của Khâu Nam Cố cũng là võ lâm nhất tuyệt. Cùng lúc đó, chợt nghe có người yếu điệu nói:

- Hai người các người một tên so tửu lượng thấp, một tên so đánh rắm nhổ nước bọt, đúng là loại kém cỏi! Là anh hùng hảo hán thì so ăn cơm với bà đây.

Giọng nữ đó quát lên:

- Có dám không?

Chỉ thấy Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố mặt mày ủ rũ, đồng thanh nói:

- Dạ không...

Ai dám so ăn cơm với Đường Phì?

Cũng như là không ai dám so béo với Đường Phì vậy.

Tiêu Thu Thủy lại không biết cô gái to béo như gấu, giọng lúc nói chuyện lại ngọt ngào như đường mật này là ai.

Hắn thật sự không hiểu, tại sao loại người khó thuần như Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại ngoan dễ bảo trước mặt cô gái béo này như vậy.

... Đó là vì Tiêu Thu Thủy không giống Khâu Nam Cố, Thiết Tinh Nguyệt, từng đi chung đường, ở cùng chỗ trong thời gian dài với Đường Phì.

... Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố gọi những ngày đó là “quãng đời khổ nạn”, đến cả nghĩ tới cũng không dám nghĩ, hồi tưởng lại cũng không dám hồi tưởng.

Lúc này đại cục đã định, tất cả người của Quyền Lực bang đều rút lui, Đường Phì, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên cùng hai người áo trắng, Đường Bằng và Lâm công tử, đều đã tới.

... Người của Quyền Lực bang đương nhiên là biết câu “hảo hán không chịu thiệt trước mắt”.

... Vì thế bọn chúng lập tức rút lui.

... Có lẽ công tử Liễu Ngũ cũng không ngờ được, sau khi hắn đi, thế cục lại thay đổi nhanh chóng đến vậy, nhóm Tiêu Thu Thủy lại thoát được sinh tử đại hạn.

Tiêu Thu Thủy trông thấy Lâm công tử, vô cùng vui mừng.

- Lâm công tử.

Lâm công tử cười đến đầu mũi nhăn lên, lộ ra hai chiếc răng thỏ:

- Lão đại.

Lúc này Tiêu Thu Thủy bỗng phát hiện, Hải Nam Đặng Ngọc Bình, sư thúc Mạnh Tương Phùng đều đã biến mất.

...Mất tích trước khi Bạch phượng hoàng bị thương, sau khi Liễu Tuyền Phong bỏ đi.

Chỉ thấy Đường Phì nheo mắt nhìn hắn, vẻ mặt giống như con mèo tham ăn trông thấy một khúc cá ngon lành:

- Hắn là lão đại của hai người.

Thiết Tinh Nguyệt nhe răng cười đáp:

- Hàng thật giá đúng.

Khâu Nam Cố cũng nhăn nhó tiếp lời:

- Già trẻ không lừa.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Đây là...

Đường Phương cười nói:

- Biểu muội của tôi, cô ấy là Đường Phì.

Tiêu Thu Thủy hơi chấp tay, Đường Phì lại chẳng để ý. Cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy cũng trông thấy Âu Dương San Nhi đang đứng một bên.

Tiêu Thu Thủy nhớ tới cái chết của Mã Cảnh Chung, âm thầm thở dài. Nếu không phải bọn hắn thôi thúc Mã Cảnh Chung ra mặt, có lẽ anh ta đã không phải chết, trong lòng vô cùng hối hận, run giọng nói:

- Chị....

Lại thấy Âu Dương San Nhi cầm một chiếc trống nhỏ, đưa sang cho hắn. Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, khúc “Tướng quân lệnh” vừa này là do Đường Phương và Âu Dương San Nhi cùng tấu. Âu Dương San Nhi ngoại hiệu Mê thần dẫn, cũng có chút hiểu biết với nhạc cụ, binh khí nàng ta dùng cũng là một cây tiêu nhọn.

Chỉ nghe Âu Dương San nhi nói:

- Chiếc trống này vốn là của Mã ca ca, bây giờ tặng cho cậu. Mã ca ca thường nói: “Người xứng dùng chiếc trống này chỉ có Thu Thủy huynh đệ”. Cậu nhận lấy nó, cung coi như hoàn thành một tâm nguyện của Mã ca ca.

Tiêu Thu Thủy nghe mà trong lòng chua xót, nhận lấy chiếc trống, khẽ vỗ vài tiếng, quả như có tiếng binh khí giao kích, như có âm vang vọng chiến trường, hắn thoáng rung mình, phảng phất như thấy gương mặt kiên định, tráng liệt của Mã Cảnh Chung ở ngay trước mặt.

Tiêu Thu Thủy còn đang muốn nói tiếp, Tề công tử đã lên tiếng:

- Nơi này không thể ở lâu, mau đi thôi.

Tiêu Thu Thủy vốn quay về Kiếm lữ cứu viện cha mẹ, bằng hữu, nhưng bây giờ đã chẳng còn ai, trong lòng không khỏi đau đớn.

Lương Đẩu nói:

- Hiện tại Quyền Lực bang đã hủy mất hai đại tông phái võ lâm Thiếu Lâm, Võ Đang. Trong mười bốn môn phái lớn, mười phái Điểm Thương, Hằng Sơn, Tung Sơn, Côn Luân, Mạc Càn, Vân Đài, Bảo Hoa, Đồng Quan, Mã Tích, Nhạn Đãng đã bị đánh tan nát, chỉ bằng bốn nhánh Phổ Đà, Hoa Sơn, Thiên Thai, Thái Sơn chắc chắn không phải đối thủ của Quyền Lực bang, cách duy nhất bây giờ là chúng ta phải thông báo với bang phái lớn nhất tổng bạch đạo...

Tề công tử gật đầu:

- Đúng, bang chủ Cái Bang Cừu Vô Ý là người dám nói dám làm, cộng thêm Hòa Thượng đại sư Nam Thiếu Lâm, Bảo Tàn hòa thượng Bắc Thiếu Lâm, Thiết Kỵ, Ngân Bình trưởng lão Võ Đang, hẳn là có thể quyết một trận tử chiến với đám Lý Trầm Chu.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Còn cả Tứ đại thế gia võ lâm. Trong “Mộ Dung, Đường, Nam Cung, Mặc”, Nam Cung đã quy thuận Quyền Lực bang, nếu Mộ dung, Đường, Mặc chịu trọng nghĩa xuất thủ, sự tình sẽ sáng sủa hơn nhiều.

Đường Bằng nói:

- Đường môn chúng tôi và Quyền Lực bang vốn thù sâu như bể, thế không đội trời chung.

... Quyền Lực bang trước sau từng ám sát ba người Đường Đại, Đường Nhu, Đường Mãnh của họ Đường, hai bên tranh giành địa bàn ngày càng khốc liệt, Bích Lịch đường Giang Nam lại đầu nhập Quyền Lực bang, Đường môn đất Thục ngày càng bị cô lập, vì thế hai phái quyết một trận tử chiến chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Ngày trước tôi ở trong Xuyên thấy Quyền Lực bang giết người nhà họ Mộ Dung, xem ra hai nhà nhất định cũng sẽ trở mặt.

Tề công tử gật gù đầu:

- Vậy thì tốt rồi. Có điều gia tộc Thượng Quan trong Tam đại tà đạo bằng môn vọng tộc, “Thượng Quan, Mộ Dung, Phí” cũng đã gia nhập Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Theo như những gì tôi biết, người nhà họ Phi chắc chắn sẽ không để cho tộc Thượng Quan hoành hành.

... Họ Phi chính là họ bên bà ngoại Tiêu Thu Thủy, Phí Cung Nga bình sinh ghét ác như thù, quyết sẽ không nhập bọn với Quyền Lực bang.

Lương Đầu nói:

- Vậy bây giờ chúng ta phải liên kết với Cái Bang cùng Lương Quảng thập hổ...

Nhắc đến đây, bỗng nhớ tới Lao Cửu chết thảm, Ngô Tài tàn phế, liền sửa lại:

- ...Liên lạc với tám vị huynh đệ Lương Quảng.

Tiêu Thu Thủy lo lắng hỏi:

- Chỉ không biết Mạnh sư thúc và Ngọc Bình huynh đi đâu rồi?

Khúc Mộ Sương cũng giật mình nhớ ra, nghi hoặc nói:

- Vừa rồi bọn họ vẫn còn ở đây mà!

Lâm công tử cũng đột ngột nhớ lại, vỗ đùi nói:

- Không xong!

Đường Phì vội hỏi:

- Có chuyện gì?

Lâm công tử bực bội trừng mắt nhìn nàng một cái, đáp:

- Đại Đỗ vốn cùng chúng ta tới đây, nhưng bây giờ... Cũng không thấy đâu nữa.

Tiêu Thu Thủy vui mừng nói:

- Điều Điều cũng đã tới...

Rồi lập tức lo lắng:

- Tại sao lại không thấy đâu...

13. Chương 13: Hòa Thượng Đại Sư.

Sau khi ung dung rời khỏi Hoán Hoa, Liễu Tùy Phong bỗng cảm thấy có một chuyện, một chuyện nào đó mà hắn còn chưa làm.

Chuyện đó hơi thoáng lướt qua trong đầu, hiển nhiên là việc không thể quên.

Vậy mà hắn vẫn quên mất.

Liễu Tùy Phong biết, trong võ lâm, trong giang hồ, một chút sơ suất thôi cũng đủ để mất mạng rồi.

Tỷ như hắn từng có một thuộc hạ đáng tin cậy, là cao thủ Thanh Thành kiếm phái Chữ Động Thiên. Lúc ấy hắn có ý thu nạp người này, hợp với Tả Thiên Đức, Ứng Khi Thiên thành “Phi Thiên tam sĩ”.

Hắn luôn rất tin tưởng người đó, Chữ Động Thiên cũng luôn rất đáng để hắn tin tưởng.

Có một lần Chữ Động Thiên muốn về nhà, thăm cha mẹ già, thăm vợ thăm con. Liễu Ngũ rất hiểu cảm giác của kẻ lãng tử đi xa trở về cho nên phá lệ cho hắn nhiều thêm hắn ba ngày để quay về.

Đến hôm hắn quay trở lại, ngay trong tối đó đã hạ độc vào thức ăn, rải độc trong không khí, sắp đặt cạm bẫy tửm độc dưới ván sàn, lại liên kết với bảy cao thủ trong bang, đánh lén sau lưng, cuối cùng còn đột ngột phóng lửa, sử dụng thuốc nổ, mục đích là muốn dồn Liễu Tùy Phong vào chỗ chết.

Hắn sợ dĩ có thể không chết là vì hắn đã sớm đề phòng trước.

Hôm đó sau khi ăn tối xong, hắn ra ngoài xem một vở kịch, kịch là vở “Chiến giáp quy”, có cảnh vai nữ hát: “Sao còn không quay về...” Hắn bỗng cảm thấy trong lòng máy động, nhìn vở hạt dưa đỏ, hướng dương đen vương vãi đầy đất, nghĩ thầm: “Chữ Động Thiên đã về muộn mất một ngày rồi.”

... Hắn có thể coi lời mình nói ra không phải là lời, đương nhiên cũng có thể coi người của mình không phải là người.

... Điểm ấy rất quan trọng.

... Bởi vì hắn có một thoáng tỉnh ngộ đó, cho nên mới có đề phòng.

Lần ấy Chữ Động Thiên đương nhiên là không giết được hắn, mà còn bị hắn giết lại.

Hắn giết luôn cả nhà Chữ Động Thiên từ già đến trẻ, không cho đối phương có một chút cơ hội nào để báo thù.

Từ đó về sau hắn lại càng cẩn thận hơn.

Nếu Quyền Lực bang có thể khiến cho người khác tới bán mạng, thì trong thiên hạ chắc chắn cũng sẽ có người muốn lấy mạng của Quyền Lực bang.

... Hoặc là mạng của hắn.

Muốn lấy mạng Quyền Lực bang, trước tiên phải làm hắn mất mạng.

... Hắn, Liễu Ngũ, là nhân vật cỡ nào!

Hắn lặng lẽ ngồi trên lầu Vọng Giang sông Cẩm Giang, trầm tư.

Hắn đang nghĩ xem, rút cuộc là mình đã quên mất chuyện gì.

Không cần biết là vội vã đến thế nào, hắn cũng phải nhớ ra trước rồi mới tính.

Hắn nhìn bầu cá đang ung dung bơi lội trong dòng nước trong.

Hắn nhìn thấy bóng mình phản chiếu lại dưới làn nước xanh.

Mấy tua liễu rủ xuống, lá liễu vừa khéo chạm xuống mặt nước.

Liễu Ngũ vụt đứng dậy, tà áo bị gió thổi tung.

Hắn nhớ ra rồi, trong đại sảnh Kiếm lư nhà họ Tiêu, hình như có một thiếu niên, dung mạo rất giống bang chủ.

... Tên nhóc con đó là ai?

Đầu óc Liễu Tuy Phong nhanh chóng điểm qua danh sách những thiếu niên mới nổi lên trong võ lâm những ngày gần đây.

... Lâm công tử Đông Hải, đao kiếm bất phán, háo sắc, thích mặc đồ trắng.

... Lâu Tiểu Hiệp, đệ tử mới nổi của Thiên Sơn kiếm phái, háo đấu, thích tất cả những việc đấu tranh, giết chóc, lừa gạt, dối trá.

... Đường Tổng, Đường Tuyết, Đường Bằng đất Thục, cao thủ ám khí họ Đường. Đường Bằng Thích giao du, chính là Hán Tứ Hải từng xâm nhập vào Quyền Lực bang. Đường Tuyết ra tay tuyệt tình nhất, gần như ám khí tuyệt môn nào của Đường môn hắn cũng biết sử dụng. Đường Tổng tư liệu không rõ.

... Hải Nam Đặng Ngọc Bình, Hoán Hoa Tiêu Dịch Nhân.

Liễu Tuy Phong khẽ lắc đầu, gió nhẹ thổi qua dải dây buộc trên tóc hắn.

Đương nhiên không phải Tiêu Dịch Nhân, thủ hạ bại tướng, cần gì phải nhắc tới? Càng không phải Đặng Ngọc Bình. Hắn đã đi suốt cả quãng đường tới đây với Đặng Ngọc Bình, người này võ công tàn độc, nhưng không đáng để e ngại. Liễu Ngũ suy nghĩ.

Bộ não hắn giống như một kho chứa tư liệu, cái gì cần cũng có. Liễu Ngũ vẫn luôn rất tự hào vì sức ghi nhớ của mình.

.... Càng không phải người nhà họ Đường, cũng không phải Lâu Tiểu Hiệp lúc nào cũng háo sát, còn về Lâm công tử cũng khả năng không chế, không cần lo sợ.

Liêu Tỳ Phong tính tới từng người, từng người một, khi nghĩ đến một người thì trong đầu vụt sáng lên:

Nơi đó là nhà họ Tiêu Hoán Hoa!

... Tấn công Hoán Hoa kiếm phái ngay từ đầu đã chỉ là đòn đánh lạc hướng. Nhân lúc đó bắt giữ Địch thái phu nhân, uy hiếp tướng quân Địch Thanh, đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, tiếp đó tiêu diệt đội ngũ tới cứu viện của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, dẫn dụ chương môn hai phái bước ra giang hồ, đánh lén giết chết, rồi lại phục giết tinh anh võ lâm, cao thủ của mười môn phái lớn mới là mục đích chân chính.

Nếu chỉ vốn vẹn một phái Hoán Hoa thì hà tất phải tấn công lâu như vậy làm gì?

... Nhưng đòn đánh lạc hướng ấy lại dẫn ra một người trẻ tuổi, vốn không hề có chút tiếng tăm nhưng trong tranh đấu ác liệt đã thành thanh danh đại thịnh, khiến cho Quyền Lực bang luôn phải đau đầu, hơn nữa còn bỗng dưng phải mất đi không ít hảo thủ.

... Tiêu Thu Thủy!

“Là hắn?”

Liêu Tỳ Phong trầm nghĩ.

Gió thu lại làm lay động tua liễu, sóng nước dập dờn.

Một thiếu niên hoàn toàn vô danh, dưới áp lực to lớn khủng khiếp, đột nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng, có tự tin, có sức mạnh, lại biết phục chúng. Liễu Tỳ Phong thở dài một tiếng, trầm nghĩ chẳng trách mình giết chết Thái Thiện, lại thấy Thiên Chính cũng đã mất mạng liền đặc ý ung dung rời đi, lúc sau liền cảm thấy trong lòng vẫn luôn bất an, chẳng trách!

... Kẻ này không trừ, ngày sau tất sẽ có thể đối kháng với mình.

Khi đó hắn đóng giả Thủ Khuyết, tọa trấn đại sảnh, đại địch chỉ có một người, chính là Thái Thiện.

Nhưng hắn lại cảm thấy hai luồng sát khí, hai luồng áp lực, hai loại thanh thế.

... Hóa ra Tiêu Thu Thủy đang ở đó.

Hắn quyết định quay lại.

Hắn cảm thấy nếu như hôm nay không tháo bỏ cái nút nút thắt ấy, gã trẻ tuổi đó chắc chắn sẽ rất nhanh chóng đối đầu với hắn.

Hắn biết võ công đấm Mạc Diễm Hà dù cao cũng chưa chắc đã giết được Tiêu Thu Thủy.

... Đạo lý đó cực kỳ dễ hiểu, giống như việc hắn có thể giết Thái Thiện, Thái Thiện lại không giết được hắn. Nhưng trong thiên hạ lại chỉ có mấy người như hắn và Lý bang chủ là hiểu được.

Hắn đang định quay trở lại thì chợt thấy dương liễu phát phơ, một người chạy tới.

Bóng dáng người đó mông lung, giống như quan âm áo trắng, nhưng hai má đã nổi rắng hồng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Mạc Diễm Hà đã không thể khống chế nổi thanh niên trông chẳng có gì đặc biệt kia.

Hắn trầm thở dài một tiếng.

Mạc Diễm Hà tới trước mặt hắn, suýt nữa thì ngã xuống, hắn đỡ lấy, dịu giọng nói:

- Cô bị thương rồi.

Mạc Diễm Hà được thương thành sợ, run rẩy đáp:

- Tôi biết.

Liễu Tùy Phong ung dung cười nói:

- Còn có năm vị bằng hữu cùng tới đây với cô.

Mạc Diễm Hà cả kinh, vội vàng nén tiếng thở dốc.

Liễu Ngũ ưỡng ngực nói:

- Năm vị đã tới rồi, sao còn không hiện thân.

Năm vị?

Còn ba vị nữa là ai?

... Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình nấp trên tán cây cùng không khỏi ngẩn ra.

Họ đuổi theo ra vốn là muốn truy tìm sào huyệt của Liễu Tùy Phong rồi nghĩ cách gọi người vây giết, giống như cao thủ hai đạo hắc bạch vây giết Yến Cuồng Đồ năm xưa.

Sau thấy Bạch phượng Hoàng bị thương bị chảy cũng muốn theo sau rồi giết.

Nhưng họ lại thấy Liễu Tùy Phong ngồi bên bờ liễu, thản nhiên xuất thần.

Họ còn chưa ra tay, đối phương đã phát hiện ra họ rồi, chỉ có điều... Chỉ có điều Liễu Ngũ nói “năm vị”, bọn họ chỉ có hai người tới đây cơ mà!

Trong lúc Đặng Ngọc Bình và Mạnh Tương Phùng đang ngơ ngác thì đã có người trả lời giúp họ câu hỏi này.

Chỉ thấy năm người bước ra khỏi rừng cây.

Trong năm người này có ba người là tăng nhân, áo vàng, pháp quan, hiển nhiên là tăng lực có địa vị rất cao trong Phật môn.

Còn hai người, Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình vừa thấy suýt chút nữa thì kêu lên.

Hai người này là một nam một nữ.

Nam đang tuổi trung niên tráng kiện, vô cùng nho nhã tiêu sái, nữ thì thanh tú, quyến rũ.

Hai người đó không phải ai khác chính là Tiêu Tuyết Ngư, chị gái Tiêu Thu Thủy, và “Đông đao” trong “Đông đao Tây kiếm”, cùng tề danh với Mạnh Tương Phùng là “Đao Kiếm nhị tuyệt”, Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ly!

Ba vị tăng nhân kia đều đã lớn tuổi, vị đứng giữa đồng nhan hạc phát, vẻ mặt vô cùng hiền từ. Hai người đứng hai bên ông ta, hai mắt vẫn luôn nhắm kín, cũng có thể là vì quá nhiều nếp nhăn, cho dù đã mở thì cũng không nhìn ra được.

Đặng Ngọc Bình không biết họ là ai.

Hắn xuất đạo vẫn còn sớm, tuy giết người nhiều hơn cả một trăm vị lão giang hồ cộng lại, nhưng hắn luyện kiếm mười năm, vốn lại sống tại Nam Hải, cũng chưa lịch duyệt được nhiều.

Những người hắc giết, đương nhiên đều là kẻ đại gian đại ác.

Khi hắc giết người, tâm không hề động, tay không hề run.

Có một lần hắn tay phải cầm kiếm giết người, tay trái cầm đũa gấp một miếng đậu hũ. Người chết bên phải hắn, đậu hũ cũng được đưa nguyên vẹn vào trong miệng.

Đó là một khối đậu hũ tươi mềm.

Một kiếm khách như hắn, vừa sắc vừa chuẩn lại vừa mau vừa độc, tay không đủ vững thì chắc chắn không xong.

Nhưng giờ tay hắn đột nhiên lại run.

Khung chỉ tay run mà cả mi mắt cũng hơi giật giật.

Tình hình như thế cực kỳ đặc biệt, Đặng Ngọc Bình biết, thông thường chỉ có hai trường hợp khiến hấn mang bộ dạng như vậy:

Đối thủ thật sự quá lợi hại... Liễu Tùy Phong là cao thủ được công nhận là khó ứng phó nhất, cao thâm mạc trắc nhất trong võ lâm mấy năm gần đây.

Một trường hợp khác là: Sát khí quá nặng. Đặng Ngọc Bình giết người không chớp mắt, mùi máu tanh với hấn chẳng tính là cái gì, nhưng cảm giác bây giờ chắc chắn còn mạnh hơn, đáng sợ hơn sát khí rất nhiều.

Đó là cái gì.

Đặng Ngọc Bình nhìn hai vị tăng nhân già đang nhắm mắt kia, mí mắt bỗng máy động càng nhanh hơn.

... Chính là hai người này!

... Nhưng bọn họ thân mình sạch sẽ, sắc mặt hiền hòa, không vương một tia sát khí hay huyết khí nào, rút cuộc là thứ gì khiến cho hấn bất an?

Đặng Ngọc Bình không biết ba người này là ai, Mạnh Tương Phùng thì lại biết.

Mạnh Tương Phùng xông pha giang hồ, chủ trì Hoán Hoa tại Quế Lâm, đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, ông biết ba người này.

Khổng Biệt Ly đã tới, là trợ lực mạnh, ông đương nhiên là vui mừng quá đỗi, nếu không thì ông cũng chẳng biết dựa vào cái gì để đối đầu với Liễu Tùy Phong ung dung nhàn nhã nhưng vừa ra tay đã ám sát Thái Thiện chân nhân kia.

Nhưng Khổng Biệt Ly tới vẫn còn kém xa sự xuất hiện của ba vị tăng nhân kia.

Trụ trì Bắc Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư bỏ mình vì nghĩa, giám hộ tăng nhân Long Hồ đại sư cũng đã chết, Mộc Diệp, Mộc Thiền lần lượt phản bội, Thiếu Lâm Tung Sơn chỉ còn lại hai người Bảo Tàn đại sư, Mộc Hiệp đại sư, phòng thủ đã khó rồi, càng không còn hơi sức đối phó với Quyền Lực bang nữa.

Võ Đang Thái Thiện chân nhân bị ám sát, Thủ Khuyết thượng nhân thậm chí còn ra đi trước, cao thủ chân chính, đủ sức tranh đấu với Quyền Lực bang chỉ còn lại tông sư tục gia Trác Phi Phàm, cùng với hai vị đạo nhân Thiệt Kỳ, Ngân Bình vốn hành tung phiêu hốt bất định, càng không cách nào đối kháng với Quyền Lực bang.

Trong mười sáu môn phái lớn, mười hai phái đại thương nguyên khí, chỉ còn lại bốn phái cùng với Đường môn, Các Bang các loại, mất hết lợi thế. Thiếu Lâm Phúc Kiến một đạo sư bị hủy dưới tay Quyền Lực bang, may được các phái kịp thời cứu viện mới tránh khỏi gặp nạn, nhưng quan trọng là Nam Thiếu Lâm vẫn còn ba nhân vật đỉnh cao khiến Quyền Lực bang vô cùng đau đầu.

... Trụ trì Nam Thiếu Lâm Hòa Thượng đại sư, cũng chính là sư đệ dòng chính của chủ môn Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư. Hòa Thượng đại sư vốn tinh thông Dịch căn kinh và Phục Ma tượng pháp, là đệ nhất cao thủ Phật môn ngoài Thiên Chính.

... Hai vị trưởng lão hộ pháp Thiếu Lâm Phúc Kiến: Thiên Mục thần tăng, Địa Nhân đại sư. Hai người này là hai đại cao thủ tinh thông “Vô Tướng kiếp chỉ” và “Tham Hợp chỉ” còn lại hiện thời của Thiếu Lâm.

Quyền Lực bang công sát Thiếu Lâm Phúc Kiến dụng binh thần kỳ, hơn nữa đến cả Triệu Sư Dung cũng tự mình xuất động nhưng không thể một trận định thế cục, chính là vì có sự tồn tại của ba vị cao tăng này.

Bây giờ ba tăng nhân đi từ trong rừng ra chính là Thiên Mục, Địa Nhân và Hòa Thượng đại sư.

Trời cao mây trắng, trúc thúy liễu xanh.

Gió rất êm.

Liễu Tùy Phong ngón cái đỡ cằm, ngón trỏ đặt ngang môi, ba ngón còn lại hơi cong, dưới ánh dương, ngón tay hấn trắng như tuyết, thon dài, thanh tú.

Liễu Ngũ đang cười, nhưng nụ cười có chút khổ sở.

Cho nên hắn dùng ngón tay chặn lại nụ cười.

Bình thường muốn che giấu chuyện gì đó, hắn đều làm như vậy.

Hắn biết Khổng Biệt Ly là một nhân vật rất khó đối phó trong võ lâm, nhưng hai vị hòa thượng không mở mắt kia lại càng khó đối phó hơn.

Càng đáng sợ hơn nữa là Hòa Thượng đại sư đầy vẻ hiền từ.

Hơn nữa hắn còn nghe được cách đó hai trăm bước, ở chỗ giao tiếp giữa rừng trúc và rừng liễu, nơi ắt tuy không có tiếng động nào phát ra, nhưng hắn biết ở đó còn có hai người đang ẩn nấp.

Cũng là hai người cực kỳ lợi hại.

Hai người đó không hề phát ra một chút âm thanh nào, nhưng Liễu Tùy Phong lại nghe được tại một tán cây gần chỗ giao tiếp, khi gió thổi đến không hề có tiếng lá động, cũng không có tiếng xào xạc.

Vậy chỉ có một cách suy luận: Có người cực kỳ lợi hại nấp ở đó, không hề cử động, đè nén lá cây.

Liễu Ngũ không những phải cười khổ mà thậm chí còn sắp không thể cười nổi nữa.

Cho nên hắn càng phải giữ môi và cằm.

Tiêu Tuyết Ngư nhìn người trước mắt, thật sự có chút sững sờ.

Nàng cùng Khổng Biệt Ly bốn ba vạn dặm, mời được ba vị cao thủ phái Thiệu Lâm xuống núi, hội hợp với đồng đạo võ lâm tại Kiếm lư nhà họ Tiêu, không ngờ lại chặn đường nhân vật hàng đầu của Quyền Lực bang tại đây.

“Tự lý nhật nguyệt” Liễu Tùy Phong.

Nếu không phải chính miệng Khổng Biệt Ly, Khổng thúc thúc nói, “Kẻ đó là Liễu Tùy Phong”, thì nàng thật sự không dám tin, người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái, ung dung tự tại, đến bây giờ không ngờ vẫn còn đang mỉm cười đó lại chính là kẻ mà trên giang hồ, trong võ lâm, hai đạo hắc bạch nghe danh đều phải kinh sợ:

Công tử Liễu Ngũ!

Nàng thực bội phục hắn, bây giờ mà vẫn còn có thể cười được.

Nàng thật sự hoài nghi, trong trời đất này, còn ai có thể chống đỡ được một đòn hợp kích của ba vị hòa thượng kia cộng thêm một chiêu của Quan Đông đệ nhất đao khách Khổng Biệt Ly?

Mạc Diễm Hà trong lòng thấp thỏm: Ắ đã bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Ắ biết thực lực của ba hòa thượng Thiệu Lâm này, mà nay nếu ắ cố sức chiến đấu, có lẽ vẫn có thể ngăn cản được Khổng Biệt Ly và Tiêu Tuyết Ngư, nhưng còn Liễu Ngũ... Công tử Liễu Ngũ có phải là đối thủ của Thiệu Lâm tam tăng không?

Ắ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Liễu Tùy Phong đang cười.

Dương liễu đang rung động.

Mây đang trôi.

Nước đang chảy.

Liễu Ngũ hận không thể hóa thành dòng nước, chảy tới một nơi thật xa.

Nhưng trong đời người có một số trận chiến, dù bị ép bất đắc dĩ cũng không thể trốn tránh.

... Hễ trốn, dù có thoát ra khỏi khó khăn thì cũng sẽ không còn lòng tin, thiếu đi dũng khí, hủy mất danh dự.

Chuyện như thế, Liễu Tùy Phong hẳn tuyệt đối không làm.

Liễu Ngũ vuốt vuốt mũi, hất nhẹ vạt tóc, cười nói:

- Ba vị đại sư, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Hai vị tăng nhân vụt mở mắt, hai mắt tỏa ra ánh sáng cực kỳ sắc bén, khiến cho người phải rùng mình phát lạnh, ánh mắt như điện bắn về phía Liễu Ngũ, nhưng lại không đáp lời.

Hòa Thượng đại sư cười dài, khẽ niệm “A Di Đà Phật”, nói:

- Liễu thí chủ, lần gặp mặt trên núi Vũ Di, phong thái của công tử, lão nạp chưa từng dám quên, đáng tiếc công tử lại khiến sinh linh đồ thần, thật là đáng buồn.

Liễu Ngũ cười đáp:

- Còn nhớ lần trước đại sư khuyên vãn bối “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật”, không biết lần này còn có giáo huấn gì khác không?

Thiên Mục tăng nhân hai mắt mở rộng, tức giận nói:

- Bất phóng đồ đao, hiện địa thành quỷ!

Liễu Ngũ vuốt cằm, tiêu sái hỏi:

- Người xuất gia cũng nổi giận sao?

Địa Nhân đại sư quát:

- Phật gia cũng có Sư tử hồng nhất nộ động thiên!

Liễu Ngũ vụt nhướng mày, sắc mặt phát lạnh, nói:

- Người gào đi! Đừng để kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe, gào đến tắc họng rồi đến cả chỗ chôn thầy cũng không có.

Hòa Thượng đại sư khẽ lắc đầu:

- Ba năm trước, quý bang hỏa thiêu tệ tự, đám lão nạp đã không chốn dung thân, không nơi đi về rồi.

Liễu Ngũ ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Đại sư.

Hòa Thượng đại sư đáp:

- Mời nói.

Liễu Ngũ nói:

- Chùa hủy rồi, có thể xây lại, miếu đốt rồi, có thể dựng lại. Quyền Lực bang có thể vì đại sư mà xây một trăm ngôi miếu, dựng một ngàn ngôi chùa.

Hòa Thượng đại sư đáp:

- Kỳ thực chùa miếu là vật ngoại thân. Các thí chủ thiêu đốt Thiếu Lâm ta, chẳng qua chỉ hủy đi cánh rừng hữu hình, không diệt được ngôi chùa vô tướng. Thí chủ dù theo ta dựng nên trăm ngàn chùa miếu cũng chỉ là Thiếu Lâm hư ảo, Thiếu Lâm vốn ở trong tâm, chẳng ai đốt cháy nổi.

Liễu Ngũ cười nói:

- Lời đại sư nói, vãn bối mạo muội suy đoán một hai. Thứ đại sư muốn là Thiếu Lâm của Thiếu Lâm, chứ không phải Thiếu Lâm của Quyền Lực bang.

Hòa Thượng đại sư ung dung đáp:

- Kỳ thực Thiếu Lâm có hay không cũng chẳng sao cả. Chỉ cần chùa miếu trong thiên hạ không vì Quyền Lực bang mà hủy, các bang các phái an cư lạc nghiệp, không vì Quyền Lực bang vong, với lão nạp đã là đủ lắm rồi.

Liễu Ngũ nói:

- Đại sư nói có lý. Nhưng trong võ lâm gần trăm năm nay, công lý ở đâu? Tây Hạ xâm nhập, gian dân cướp bóc, không việc ác nào không làm, Nam Man nổi loạn, giết người phóng hỏa, không từ một việc xấu nào, có ai bước ra chủ trì chính nghĩa, vì quốc gia bách tính giành lại ý khí Hoa Hạ? Lại trông sang phía triều đình, tham quan ô lại, tiểu nhân đắc chí, dân chúng lầm than, đám giặc cướp hoành hành, hung hăng ác bá. Quan ép dân làm phản, thân chất đầy đồng, nho sinh chí sĩ chẳng dám cầu đồ đạt, người có tài cũng không kêu thấu nổi lên trời, sơ sẩy còn bị chém nhà diệt tộc... Võ lâm hôm nay, lo cho thân còn chưa xong, câu kết quan hoạn, chỉ biết nghĩ đến mình, kiếm đâu ra một điểm khí phách mà thay đổi thế cục? Kiếm đâu ra bản sắc xả thân quên mình vì nước vì dân?

Hòa Thượng đại sư cúi đầu nói:

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, Liễu thí chủ lời lời thiện niệm, thực là hiếm có, đúng là phúc của thiên hạ.

Liễu Ngũ đáp:

- Thiện kiến của loại như vân bối thật chỉ là trò cười trước mặt đại sư, nhưng chuyện trong thiên hạ, trừ phi là lánh mình nơi cửa Phật, hoặc là ẩn danh thế ngoại, nếu không với những kẻ phàm phu tục tử như bọn tại hạ, không phải cứ niệm suông mấy tiếng “Bồ Tát cứu vớt” là có thể giải quyết xong được.

Hòa Thượng đại sư mỉm cười đáp:

- Ý thí chủ muốn nói, lão nạp đã hiểu.

Liễu Ngũ cười khiêm tốn:

- Đại sư là cao nhân, vân bối nói như vậy chỉ là đánh trống qua cửa nhà sấm mà thôi, còn phải xin đại sư chỉ bảo. Thiếu Lâm, Võ Đang trước nay vẫn luôn là lãnh tụ trong mắt người võ lâm, chỉ cần hai đại tông phái còn một ngày đứng ngoài vòng cuộc, các môn phái khác cũng không nghe lệnh, võ lâm sẽ vẫn chỉ là một nắm cát rời, chia năm sẻ bảy, tranh đấu lợi dụng lẫn nhau khi đó chúng ta đều chỉ là đám bất lực, không bằng những học sỹ kinh sách bạc đầu, hổ thẹn với các tướng sỹ bách chiến sa trường.

Hòa Thượng đại sư than:

- Thí chủ tuổi trẻ cơ trí, thật khiến lão hủ tự thán không bằng, lại tráng chí như cầu vồng, lòng mang chí lớn nước nhà tồn vong, đáng khâm phục. Có điều, vấn đề bây giờ không phải là võ lâm có nên do Lý bang chủ, Liễu công tử thống nhất hay không, mà là võ lâm có nên thống nhất hay không...

Liễu Ngũ cười đáp:

- Mời đại sư chỉ dạy.

Hòa Thượng đại sư chậm rãi nói:

- Phải chăng võ lâm thống nhất lại rồi, mọi chuyện sẽ được giải quyết? Tuyệt không phải vậy. Khiết Đan xâm nhập, cũng chẳng có ý gì khác ngoài thống nhất Trung Nguyên, nhưng trong quá trình thống nhất ấy, sinh linh đồ thán, vạn dân rên xiết, thực đáng sợ đến mức nào! Sau khi nhà Tống giành được thiên hạ, cũng là thống nhất toàn quốc nhưng vẫn sưu cao thuế nặng, coi mạng người như cỏ rác, kết quả là xuất hiện cục diện nội loạn ngoại xâm như hôm nay. Quý bang cao thủ như mây, khí phách hơn người, văn võ câu toàn, thanh thế khiếp người.... Nhưng trong quá trình bắt các môn các phái thiên hạ phải thừa nhận cách làm của các vị đã hy sinh vô số đồng liêu trong bang, các đồng đạo ngoài bang bị các vị sát hại lại càng không thể đếm hết... Sau khi thống nhất rồi thì sao đây? Thật không dám giấu, Lý Trầm Chu của quý bang là tuấn kiệt thanh niên quật khởi nhanh nhất, hiển lộ phong mang nhất, khi đã nổi lên rồi lại cầm rễ ổn định nhất, tự biết thu liễm nhất trong võ lâm đương thời. Thế nhưng môn hạ của quý bang, do cần dùng người gấp nên tốt xấu lẫn lộn, đám người như Đỗ Tuyết, Mạc Phi Oan trước kia từng trợ giúp triều đình làm ác, tàn hại trung lương, lại như bọn Thích Thường Thích, Dư Khốc Dư, Xà vương thường làm Hán gian cho Tây Hạ, bán rẻ đồng bào, tiểu nhân gian trá, cũng đều thu nhận hết. Một khi quý bang giành được thiên hạ, khó tránh có cảnh tiểu nhân đắc chí, lúc ấy không phải sẽ đi ngược lại chí nguyện ban đầu sao?... Chuyện trong giang hồ, từ trăm năm trước đã như vậy, đời sau ai dám chắc sẽ là ngoại lệ, đều có vết xe đổ đằng trước cả. Phe thí chủ nhất quyết muốn thống trị, muốn một tay che trời nhưng đã từng nghĩ qua cái giá phải trả, hi sinh phải bỏ ra, có đáng hay không? Phá hủy tất cả, vậy lấy ai để xây dựng, các môn các phái

thống nhất rồi, võ công các môn các phái lấy ai ra phát triển? Các nhà các hệ hợp nhất rồi, thử hỏi người người ý kiến giống nhau, thiên hạ sao còn sáng tạo gì nữa, sao còn chỗ nào để mà chất lọc tinh hoa?... Vẫn mong thí chủ cân nhắc thật kỹ.

Liễu Ngũ trăm mặc một thoáng, bỗng nhiên mỉm cười, tiêu sái khôn tả, ung dung nói:

- Có điều chúng ta may mắn có Lý bang chủ. Lý bang chủ tay trắng thành danh, cũng chưa từng nghe thấy có chuyện gì sai lầm, vạn nhất có điểm nào chưa hoàn hảo, ngài đều tự tu tỉnh suy nghĩ, lĩnh ngộ, sửa chữa thiếu sót. Võ lâm hiện tại, điều quan trọng nhất là đoàn kết, đoàn kết mới là sức mạnh. Có sức mạnh mới có thể bình ngoại hoạn, an nội loạn, đó là mục tiêu mà Quyền Lực bang chúng ta muốn hướng tới, không tiếc hy sinh.

Hòa Thượng đại sư chấp tay nói:

- Không phải làm vậy là không đúng, mà là làm vậy cuối cùng sẽ thành đảo lộn đầu đuôi. Võ lâm vốn đã đủ loạn rồi, Quyền Lực bang xuất hiện, càng nhà các phái lại càng nghe tiếng đã run sợ, quy phục hoặc đối kháng, loạn hết cả lên, ngược lại khiến cho sức mạnh chính nghĩa còn sót lại cũng đều bị tiêu tan hết. Các vị đánh gục tất cả, phá hủy tất cả, giành được địa vị vô thượng thì cũng có ích lợi gì? Thiên hạ giành lấy bằng bạo lực, đến thì nhanh mà đi cũng nhanh. Sao các vị không dùng phương thức lấy đức phục người cùng liên minh kết hợp, làm cho các phái trong thiên hạ không phải đến mức ngoan cố chống cự đến cùng, không cần thiết phải tạo nhiều sát nghiệp....

Liễu Ngũ cười lạnh đáp:

- Chỉ nói không thì sao được. Chúng ta từng đàm phán với vô số bang phái, không có thực tiễn, chỉ bàn lý tưởng thì ai mà chịu phục? Bọn họ đều chẳng thèm để ý, không nghe không thấy. Năm năm nay dùng thực lực đánh hạ ba mươi phái hệ, liền có hơn năm mươi tổ chức tới quy phục, đó không phải là phương pháp trực tiếp nhất cũng là hữu hiệu nhất sao?

Hòa Thượng đại sư thở dài:

- A Di Đà Phật, đáng tiếc phương pháp tuy có tác dụng, mục tiêu đã ở trước mắt, nhưng thí chủ lại không tính đến, những người vô tội bị Quyền Lực bang giết chết để thu phục hơn năm mươi bang phái đó có thể cống hiến bao nhiêu sức lực cho quốc gia, kháng cự bao nhiêu ngoại địch xâm nhập? Nếu như người người đều chém giết lẫn nhau như vậy thì lấy đâu ra liên kết? Ngược lại còn không chiến tự bại, thiên hạ sắp đại loạn đến nơi rồi...

Một giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán Liễu Ngũ nhỏ xuống đuôi lông mày, hần thuận tay quệt đi, lông mày vì ẩm mà trở nên đen bóng. Liễu Ngũ cười nói:

- Đại sư tâm lòng nhân hậu, Phật pháp cao thâm, văn bối hôm nay cung kính nghe dạy bảo, thực được lợi không ít. Văn bối nhất định sẽ chuyển lại lời vàng ý ngọc của đại sư tới bang chủ, để người cân nhắc, định đoạt.

Khổng Biệt Ly cả giận quát:

- Người đừng hòng bỏ trốn!

Liễu Tùy Phong khề nhưống mày:

- Khổng đại hiệp muốn giữ ta lại ư?

Khổng Biệt Ly đáp:

- Thả hổ dễ, bắt hổ khó.

Hòa Thượng đại sư lại thở dài, gật gật đầu.

Liễu Ngũ ung dung cười:

- Có vẻ đại sư cũng muốn giữ ta lại rồi

Hòa Thượng đại sư nói:

- Giữ thí chủ lại biết đâu sẽ có thể giảm bớt một chút sát nghiệt, hoặc biết đâu có thể dễ dàng nói chuyện hơn trước mặt Lý bang chủ.

Liễu Ngũ cười hỏi:

- Đại sư không tin ta trở về sẽ cố gắng khuyên bang chủ sao?

Hòa Thượng đại sư ngăn người, không khỏi thoáng do dự.

Bỗng từ phía một gốc liễu bên cạnh rừng trúc có người quát lớn:

- Đừng nghe hắn nói linh tinh.

Một người khác đáp xuống nhẹ nhàng như mây, bình tĩnh nói:

- Hắn vừa sai người giết Thiên Chính, Long Hồ Thiếu Lâm, lại tự tay ám sát Thái Thiện, Thủ Khuyết, tội không thể tha.

Khổng Biệt Ly trông thấy người này liền vui mừng kêu lên:

- Là huynh!

P/s: một chương toàn chém gió

pháp hiệu của vị hòa thượng này là “Hòa Thượng”, có ai thấy lạ thì cứ hỏi Ôn tiên sinh.

14. Chương 14: Mái Ngói Lấp Lánh Sáng.

Người đó lông mày rậm hơi xếch, mặt thoáng âu lo, đương nhiên là Mạnh Tương Phùng.

Hôm nay hai người Đông dao Tây kiếm, Hận bắt tương phùng, Biệt ly lương kiếm Mạnh Tương Phùng và Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ky đã có thể tụ hội.

Tại trường thành Sơn Tây, tại Lĩnh Nam, Đông Xuyên, hai người họ từng chung sức chống trả quân Nam Man, Thổ Phồn, Khiết Đan xâm lược, vào sống ra chết, cùng trải hơn hai trăm trận lớn nhỏ, bây giờ tụ hội ở đây, trong lòng thực sự vui mừng khôn xiết.

Nhưng lời của Mạnh Tương Phùng lại khiến năm người Hòa Thượng đại sư phải kinh tâm động phách.

Thiếu Lâm Tung Sơn là gốc rễ của một mạch Thiếu Lâm, một thân tu vi nội ngoại gia của Thiên Chính đại sư, Hòa Thượng đại sư còn lâu mới có thể so bì được, hơn nữa cũng là kinh dịch số một của Quyền Lực bang trong võ lâm chính đạo. Hôm nay Thiên Chính đại sư không ngờ lại đã bị giết, đến cả Thái Thiện chân nhân nổi danh khó chọc của phái Võ Đang cũng bỏ mình vì nghĩa, loáng cái hai cây cột chống trời đã đổ, khiến cho Hòa Thượng đại sư trước nay vốn ung dung bình đạm cũng phải trợn mắt há mồm, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Liễu Tuy Phong trông thấy Mạnh Tương Phùng và Đặng Ngọc Bình xuất hiện liền biết không thể hòa hoãn được nữa rồi, lập tức hạ quyết tâm.

Chỉ nghe Khổng Biệt Ly run run nói:

- Thiên Chính đại sư, ông ấy...

Mạnh Tương Phùng gật đầu khẳng định.

Thiên Mục thần tăng mắt trợn đến muốn rách:

- Thái Thiện chân nhân cũng...

Đặng Ngọc Bình chỉ đáp một câu:

- Cũng chết rồi.

Địa Nhân đại sư gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, mười ngón tay như thép nguội, người như tên rời cung, trên không trung vang lên một tràng tiếng nổ, mang theo tiếng thét dài phóng tới.

Trong khoảnh khắc Địa Nhân đại sư tấn công, Liễu Ngũ đã động rồi.

Hắn vừa động, Khổng Biệt Ly liền xuất thủ.

Ông chém ra một đao

Không dùng đao, dùng vỏ đao.

Đao là vỏ, vỏ đao mới là đao.

Đao nhanh, nhưng người còn nhanh hơn.

Người là Liễu Tùy Phong.

Gió thổi liễu rung, khẽ chạm lên mặt nước. Liễu Tùy Phong còn nhanh hơn khoảng khắc gió thổi liễu, liễu thoảng lay động, nhanh hơn giây phút mặt nước gợn lên từng vòng sóng.

Hắn đã tránh được vỏ đao.

Hắn đã không chế mạch môn Tiêu Tuyết Ngư.

Lần này đến cả Hòa Thượng đại sư cũng phải biến sắc. Ông nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình lại để một gã thanh niên, không chế người bên phe mình ở ngay trước mặt, mà bản thân lại không kịp ra tay.

Hòa Thượng đại sư ngăn Thiên Mục thần tăng đang muốn xuất thủ toàn lực lại, hỏi:

- Muốn thu phục lòng người thiên hạ, sao có thể làm chuyện hèn hạ như vậy

Liễu Tùy Phong cười đáp:

- Muốn làm việc lớn, vốn đã phải không từ thủ đoạn.

Hòa Thượng đại sư cả giật quát:

- Việc nhỏ đã không từ thủ đoạn, lấy gì thành việc lớn?

Liễu Tùy Phong nói:

- Chuyện đó không liên quan tới đại sư, có thể thành công là được rồi. Ta không giết cô ta, chỉ cần đại sư không ra tay. Nếu đại sư ra tay, sẽ là đại sư giết cô ta, kẻ không từ thủ đoạn là đại sư, không phải ta giết cô ta, kẻ không từ thủ đoạn cũng chẳng phải ta.

Địa nhân đại sư gầm lên một tiếng, toàn thân bỗng căng phồng, hai mắt như điện, cơ thịt rung động, trong cơ thể như ẩn chứa cuồng phong bạo vũ, ra tay cực mạnh.

Liễu Tùy Phong ung dung cười, chẳng hề chớp mắt lấy một cái, cũng không thèm tránh né.

Địa Nhân đại sư đánh tới nửa đường, Hòa Thượng đại sư bỗng vụt lắc mình, chắn trước mặt Địa Nhân. Địa nhân đại sư lập tức không đánh tiếp được nữa, cố ép dừng lại, chuyển công lực xuống dưới đất, hai chân ngập sâu xuống tới tận đầu gối.

Hòa Thượng đại sư quát:

- Không thể đánh.

Liễu Ngũ cười:

- Đúng, có Tiêu nữ ở đây, không thể đánh.

Mạnh Tương Phùng lạnh lùng nói:

- Liễu Ngũ, người dùng con tin uy hiếp như thế, sau này còn có thể lăn lộn trên giang hồ nữa hay sao?

Liễu Ngũ đáp:

- Các người đồng người, ta đơn độc một mình, truyền ra giang hồ, người ta sẽ chỉ chửi các người, không chửi ta.

Khổng Biệt Ly âm u nói:

- Thả Tiêu cô nương ra, mọi chuyện từ từ nói.

Liễu Ngũ cười lạnh:

- Người còn chưa có tư cách để ta uy hiếp.

Hòa Thượng đại sư bước lên nói:

- Liễu thí chủ muốn thế nào?

Liễu Ngũ mỉm cười.

.....

Tiêu Thu Thủy mỉm cười.

Không cần biết thế nào, bọn hắc cuối cùng cũng đã đoàn tụ.

Hắc, Đường Phương, cùng các anh em trong Thần Châu kết nghĩa cuối cùng cũng đã đoàn tụ.

Hắc cảm thấy rất vui, không khỏi nói:

- Nếu cả Lương Quảng thập hổ cũng tới nữa thì hay biết mấy!

Nếu cả Lương Quảng thập hổ cũng tới thì tốt biết mấy.

- Đúng thế.

Khâu Nam Cổ nhớ lại:

- Cái tên Lý Hắc đó, vừa lùn vừa đen, mũi thì tẹt dí, vậy mà hai mắt lại long la long lanh, hắc bạch phân minh. Hắc hắc, không biết là đáng yêu hay là đáng hận nữa.

- Đúng à.

Thiệt Tinh Nguyệt cũng hoài niệm:

- Còn cả Hồ Phúc, đầu tròn tai to, mặt béo ních đầy thịt, giống như cái bánh bao nhân thịt lớn, cầm chiếm đến cả nửa cái mặt, mắt bé như lỗ kim, lại còn sâu hoắm... Quái vật! Quái vật!

Hắc lèm bèm bình phẩm tới lui, chẳng hề nghĩ tới cái bản mặt mình, hai mắt dài như đậu ván, mồm to như chậu máu, thật sự còn khó coi hơn Kim đao Hồ Phúc nhiều.

Đúng lúc đó, bỗng thấy từ ngoài sảnh, cửa ra, cửa sổ, tường bao, bốn phương tám hướng, chỗ nào cũng có lửa bốc lên.

Biển lửa rừng rực.

Tả Khâu Siêu Nhiên kêu lên thất thanh:

- Không xong, bọn chúng dùng hỏa công!

Tề công tử nói:

- Bọn chúng có Hỏa vương!

Lâm công tử xông ra ba lần đều bị lửa lớn ép lùi lại, hắc đã từng giao đấu với Hỏa vương, trong lòng không phục, tức giận nói:

- Hỏa vương thì đã làm sao?!

Tề công tử trừng mắt nhìn hắc, dài giọng đáp:

- Cũng chẳng sao cả, chỉ là cậu không xông ra nổi thôi.

Lâm công tử lại thử xông ra vài lần, tối đa chỉ qua khỏi cửa Thính Vũ lâu, nhưng thế lửa bên ngoài lâu càng mạnh, bốn phía đều là biển lửa, Lương Đẩu nói:

- Hỏa vương chờ đợi lâu như vậy, tất đã bố trí ổn thỏa mới phóng lửa, lần này xông ra sợ là không dễ.

Trên người Lâm công tử đã có mấy chỗ bị đốt bỏng, bộ áo trắng cũng bị thiêu đen vài vết, hần vốn thích sạch sẽ, trong lòng ảo não, giận giữ nói:

- Mau, mau dập lửa đi.

Tề công tử thật sự không nghe lọt tai nổi, trề môi:

- Vậy thì cậu mau đào một cái giếng đi.

Lương Đẩu biết hai người bất hòa, vội vàng xen vào:

- Mau nghĩ cách đi, đừng cãi cọ nữa.

Lúc này thế lửa càng lúc càng mạnh, đám Dư Sát nói:

- Bốn phía quanh đây đã bị lửa vây kín, chỉ chốc lát nữa sẽ thiêu đốt vào trong.

Đường Phì gào lên:

- Tôi nóng muốn chết rồi!

Lương Đẩu trầm ngâm:

- Chúng ta dù có xông ra được thì tất người của Quyền Lực bang cũng sẽ đợi sẵn ở bên ngoài, nếu liều mạng xông ra cũng sẽ trúng mai phục của chúng, mọi người trước tiên không được hỗn loạn, cũng không được tùy tiện lao bừa.

Mọi người thấy ông tuy vì thử tìm đường ra vài lần mà bị thương mấy chỗ nhưng thần khí vẫn dồi dào, mặt thoảng mỉm cười, chỉ huy ổn định, trong lòng cũng rất bội phục. Những người ở đây không ai không phải anh hùng hảo hán đã xông pha khắp giang hồ, khi đã bình tĩnh lại liền vứt hết tất cả những vật dễ cháy vào sâu trong đám lửa, đến lúc tạo ra được một khoảng đất trống, thế lửa nhất thời không lan được vào bên trong, lưỡi lửa hơi bốc tới gần cũng đều bị chướng phong lãng lệ dập tắt hoặc là ép lùi về.

Nhưng khói vẫn bốc lên mù mịt.

Thế lửa càng lúc càng lớn.

Ánh lửa ngập trời.

.....

Ánh lửa ngập trời.

Kiểm lư Tiêu gia bốc cháy rồi.

Đôi mắt Liễu Tuy Phong lóe lên ánh sáng như ngọn lửa.

- Người muốn thế nào?

Hòa Thượng đại sư vẫn đang hỏi.

Giữa hai chân mày ông đã mơ hồ ẩn hiện những giọt mồ hôi cực nhỏ.

Mạc Diễm Hà đang nghĩ, ở Kiểm lư Tiêu gia ngập tràn ánh lửa kia rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Tuyết Ngư chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, bóng người vụt qua, đã bị gã công tử này bắt giữ, trong lòng vừa hoảng vừa loạn, không biết hần muốn làm gì với mình.

Thiên Mục thần tăng và Địa Nhân đại sư cũng đang nghĩ, tên khốn kiếp này rút cuộc là muốn uy hiếp chuyện gì? Mình nên đồng ý hay là không đồng ý? Làm thế nào cứu được Tiêu Tuyết Ngư?

Mạnh Tương Phùng và Khổng Biệt Ly cũng đang nghĩ, Thiên Chính chết rồi, Thái Thiện mất rồi, tình anh mười hai môn phái lớn tiêu tan hết, hôm nay dù phải liều mạng cũng không thể thả hồ về rừng. Nhưng làm thế nào mới có thể ngăn cản được gã thanh niên tiểu sái tuần tú, ung dung trấn định này?

Liễu Tuy Phong đang nghĩ cái gì?

Bỗng nghe “rắc” một tiếng, hòa thượng Đại Đỗ vừa mới đập lên một cành cây, khinh công của hắn vốn không quá tốt. Hắn mới tới nơi, nhưng lại không biết mọi người tại trường, ngoài Tiêu Tuyết Ngư võ công hơi kém ra, tất cả đều biết:

Lại có một người nữa tới.

... Chỉ không biết kẻ tới là ai?

Kẻ tới là ai vậy?

Đặng Ngọc Bình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa ánh lửa ngập trời, mái ngói cong cong của Thính Vũ lâu nhà họ Tiêu vẫn đang tỏa sáng lấp lánh.

Sáng lấp lánh.

.....

Tiêu Thu Thủy bỗng tung mình nhảy lên, hướng về phía mái ngói.

Thiệt Tinh Nguyệt không hiểu tại sao, gào lên chói tai:

- Này, đừng đi, đã xem trên mái ngói rồi, không có đường ra, hơn nữa phía dưới cũng là hố lửa.

Khâu Nam Cổ cũng kêu lên:

- Vô dụng thôi, mái nhà xung quanh đều cháy rồi, không nhảy qua được!

Đường Phì cười lạnh:

- Có lẽ hắn nghĩ đi lên nóc nhà có thể hưởng gió mát một chút... Oa, khói mù bốc lên trên, đủ cho hắn hưởng hết đấy.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Tiêu Thu Thủy chẳng có bản lĩnh gì, lạ là sao mọi người lại khâm phục hắn như vậy.

Đường Phương đáp lại:

- Anh ấy đi lên, tất có dụng ý.

Đường Phì vốn kính trọng Đường Phương thế nên cũng không dám nói gì nữa.

Thân hình Tiêu Thu Thủy nhanh như tên bắn, mềm như nước chảy, nhảy lên đỉnh mái ngói. Lúc này khói mù che kín cả mặt trời, bỗng thấy Tiêu Thu Thủy lướt qua một góc trên mái ngói, trong tay liền có thêm một tấm lệnh bài sáng lấp lánh. Hắn cầm lệnh bài hạ xuống đất, y phục đã bị thiêu cháy vài chỗ.

Mọi người quây lại gần, chỉ thấy lệnh bài sáng bóng, không biết là bạc hay đồng, trên khắc mấy chữ lớn, “Thiên hạ Anh hùng lệnh”, phía sau có bốn chữ “Bất đắc hữu vi”, cũng không thấy có gì kỳ lạ cả.

Thiệt Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Một tấm lệnh bài nhỏ bé như vậy sao có thể hiệu lệnh anh hùng trong thiên hạ?

Lương Đẩu đáp:

- Lệnh bài này vốn là tín vật anh hùng thiên hạ giao cho Dịch đại tướng quân, qua nhiều sóng gió, nay đã rơi vào tay Thu Thủy huynh đệ, cần phải giữ gìn cho thật tốt.

Tề công tử thì hỏi:

- Cậu đã biết trước Thiên hạ Anh hùng lệnh được giấu trên mái ngói?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải.

Tề công tử rất ngạc nhiên:

- Vậy cậu làm sao vừa ra tay đã tìm thấy được nó. Quyền Lực bang vì nó mà không tiếc hưng sư động chúng, cuối cùng lại không tìm ra được, để rơi vào tay chúng ta, thật đúng là số phận!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Vừa rồi khói bụi ngập trời, tôi liền chú ý tới trên mái ngói có một chỗ tỏa sáng lấp lánh, trước khi rời khỏi nhà, mái ngói chỗ đó cũng không như vậy, vì thế mới sinh nghi ngờ. Vừa rồi ánh mắt trời chiếu vào thấy cực kỳ sáng lạn, bây giờ ánh lửa phía dưới hắt lên liền lấp lánh không ngừng, do vậy bèn nhảy lên xem thử, quả nhiên...

Nói tới đây bỗng im lặng, rầu rĩ.

Mấy người Lương Đầu thâm nghĩ: Tiêu Thu Thủy rầu rĩ nhất định là vì cha mẹ người thân chưa rõ sống chết, kết quả. Bọn họ không ngờ đến cả một tấm Thiên hạ Anh hùng lệnh cũng không mang ra khỏi Kiếm lư, có thể thấy tình huống lúc đó nguy cấp đến mức nào, Tiêu Thu Thủy nghĩ đến đó liền đau đớn không thôi.

Mọi người nhất thời cũng không biết phải an ủi thế nào, nhưng thế lửa đã càng lúc càng lớn, bao phủ khắp bốn phía đại sảnh, sắp sửa lan tràn vào trong.

.....

Liễu Ngũ ngược nhìn ánh lửa ngập trời, nói:

- Ta chỉ có một yêu cầu.

Hòa Thượng đại sư nghĩ: Quá nửa là yêu cầu thả cho hắn một đường sống, nhưng chung quy cũng phải thả Tiêu nữ ra rồi hẵng nói, lập tức đã có quyết định:

- Người muốn đi, có thể, nhưng mà...

Liễu Tùy Phong mỉm cười lắc đầu. Hòa Thượng đại sư trong lòng thấp thỏm, nghĩ thầm: “Thả người đi, vậy mà người lại không muốn đi, còn muốn làm gì nữa...”

Chỉ nghe Thiên Mục thần tăng quát lên:

- Người muốn làm cái gì?!

Ánh mắt Liễu Tùy Phong cũng ôn nhu, lan truyền như sóng nước.

- Người trên giang hồ mang chí giang hồ. Người giang hồ khi còn trẻ trung, vẫn luôn tưởng tượng được so đấu với những nhân vật lớn đương thời, cho dù có thua cũng được, kim đao phải được va chạm nảy lửa với bảo kiếm mới có thể biết có phải là một thanh đao tốt hay không...

Nói đoạn hắn bỗng dừng lại, hai mắt nhìn thẳng vào Hòa Thượng đại sư:

- Trên bạch đạo, trong các tông sư vô lâm, lấy Bắc Thiếu Lâm Thiên Chính, Nam Thiếu Lâm đại sư, Võ Đang Thái Thiện, Cái Bang Cừu Vô Ý làm thủ lĩnh. Văn sinh chỉ mong đại sư chỉ giáo, thỏa một mối tâm nguyện.

Mọi người đều ngẩn ra, nơi này, lúc này, Liễu Tùy Phong không ngờ lại không muốn chạy trốn mà yêu cầu phóng tay đấu một trận với Hòa Thượng đại sư trụ trì Nam Thiếu Lâm.

Liễu Tùy Phong cười cười, nói tiếp:

- Chỉ có điều, văn sinh dù có cuồng vọng cũng biết không phải là đối thủ của tinh nhuệ Thiếu Lâm liên thủ. Tại hạ chỉ yêu cầu đấu một trận công bằng với đại sư, đơn đả độc đấu, nếu may mắn chiến thắng thì người bên cạnh không được phép can thiệp chuyện tại hạ rồi đi, tại hạ sẽ thả Tiêu cô nương ra, như vậy có được không?

Mọi người đều động dung, Hòa Thượng đại sư nổi danh khắp giang hồ, đánh bại vô số đối thủ, có thể nói là chưa gặp được địch thủ, Liễu Ngũ nói như vậy, hiển nhiên là có tâm cầu thắng, thực là gan to trùm trời. Phải biết bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu vốn một thân tuyệt học thông thiên triệt địa, kỳ môn

tuyệt chiêu, trong võ lâm không ai địch nổi, Liễu Ngũ chẳng qua chỉ là một thuộc hạ quan trọng nhất của Lý Trầm Chu thôi mà đã có gan dạ như thế, mọi người nghe mà không khỏi cảm thấy kiêng dè.

Hòa Thượng đại sư mỉm cười đáp:

- Kỳ thực Liễu công tử hà tất phải uy hiếp? Chỉ cần công tử thắng được một đôi tay trần này của lão nạp, lão nạp liền không còn mặt mũi nào giữ người, Liễu công tử muốn đi lúc nào cũng được.

Liễu Ngũ cười. Răng hắc trắng bóng, ánh mắt dịu dàng như nước xuân, đột nhiên nhanh như chớp điểm vào ba chỗ huyệt đạo trên người Tiêu Tuyết Ngư, một nâng một đẩy, đẩy nàng tới chỗ Mạc Diễm Hà. Mạc Diễm Hà trở tay đỡ lấy, trong lòng cảm kích, thầm nghĩ:

“Liễu công tử muốn phá vây, tất không thành vấn đề, đẩy con gái họ Tiêu cho ta là hy vọng ta mượn đó tự bảo vệ, thật là khổ tâm.”

Liễu Tùy Phong phát tay áo, cúi mình hướng Hòa Thượng đại sư, nói:

- Cảm tạ đại sư không tiếc chỉ bảo.

Đoạn xòe tay ra trước, lại bước lùi vài bước, đầu hơi cúi xuống, hoàn toàn lấy lễ hậu bối mời tiên bối chỉ dạy. Hòa Thượng đại sư thoáng mỉm cười, cúi mắt niệm: “A Di Đà Phật”, nói:

- Thí chủ không cần đa lễ, mời ra chiêu.

Liễu Ngũ cung kính đáp:

- Mời đại sư ban chiêu.

Hòa Thượng đại sư nghĩ cứ tiếp tục khách sáo thế này cũng vô ích, nhà họ Tiêu đang ngập tràn ánh lửa, tất đã gặp chuyện, mình trước tiên phải xử lý xong tên nhóc này rồi tới đó thì hơn, lập tức cao giọng nói ba tiếng:

- Mời; Mời; Mời.

Rồi đột ngột hét lớn:

- Mời.....

Ba tiếng “mời” ban đầu, tiếng đầu tiên làm Liễu Ngũ giật mình, tiếng thứ hai khiến Liễu Ngũ ngây ngốc, tiếng thứ ba làm Liễu Ngũ chấn động, đến tiếng “mời” thứ tư, toàn bộ nguyên khí đang ẩn nấp cùng bộc phát toàn bộ, như bài sơn đảo hải, cuồng phong mãnh liệt, cuộn cuộn ập tới. Hòa Thượng đại sư vừa ra tay đã dùng khí công trong “Dịch Cân kinh”, sử ra Sư Tử hồng của Phật môn, muốn đánh ngã Liễu Tùy Phong ngay lập tức.

Tiếng “mời” thứ tư vừa ra, một gốc liễu liền không gió mà đổ, nước sông Cẩm Giang bắn lên cao tận bảy thước, tấm áo xanh của Liễu Ngũ thoáng lay động, giống như bị tiếng quát lớn chấn bay, đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, Hòa Thượng đại sư chỉ cảm thấy mũ trên đầu khẽ động, có thứ gì đó vụt thổi tới.

Hòa Thượng đại sư hơi nghiêng đầu, vung chưởng đánh lên trên.

Trong khoảnh khắc, Hòa Thượng đại sư cảm thấy trên đầu thoáng nhẹ, đưa tay sờ lên mới biết pháp quan đang đội đã bị Liễu Ngũ đoạt mất.

Liễu Ngũ một đòn không trúng, năm ngón tay như móc câu, chụp được pháp quan, bỗng cảm thấy một luồng gió mạnh ập tới, vội xoay người nhảy ra nhưng tay áo đã bị cắt mất một mảng.

Tay áo là vật mềm nhẹ, ở giữa không trung không có chỗ nào sử lực, Hòa Thượng đại sư vậy mà lại có thể dùng tay trần cắt mất một mảng tay áo, công lực đã tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, làm Liễu Ngũ thâm cảm thấy chấn động.

Hòa Thượng đại sư lại càng bỏ hết ý khinh địch trong lòng, nghiêm mặt nói:

- Võ công của công tử thật cao.

Liễu Ngũ cung kính đáp:

- Còn chưa với tới bóng lưng đại sư.

Hai người giao thủ một chiêu, chỉ sai khác một chút thôi đã đủ đồng quy vu tận, đều không dám sơ suất nữa. Hai người ngừng thần nhìn nhau, một người ung dung cười nhẹ, một người mỉm cười tiêu sái, nhưng lại đều do dự không phát chiêu.

Liễu Tỳ Phong đột nhiên quay người, đưa lưng lao về phía Hòa Thượng đại sư!

Hòa Thượng đại sư lại ngẩn ra, các môn các phái đều không có cách đánh nào thế này! Càng hướng hồ cách đánh đột ngột kỳ dị này dùng đối phó với người bình thường thì còn được, một khi gặp phải cao thủ nhất lưu trong võ lâm thì sao có thể sơ suất như vậy?

Nhưng cùng lúc ấy, Liễu tỳ Phong lại chợt xoay ngược, hướng chính diện về phía Hòa Thượng đại sư.

Tiếp theo lại xoay ngược, một chốc lại xoay xuôi, một xuôi, một ngược, rồi lại một ngược một xuôi, xuôi xuôi ngược ngược, ngược ngược xuôi xuôi, không biết đã thay đổi bao nhiêu lần, trong khoảnh cách ngắn ngủi chưa tới mười thước hắn xoay tròn cực gấp mà lại vẫn áp sát cực nhanh!

Hòa Thượng đại sư tu vi nội ngoại gia cực kỳ cao thâm, nhưng cũng chưa từng gặp phải cách đánh như thế này, trong khảnh khắc, ông đã dùng bảy loại tuyệt học trong Dịch cân kinh, đánh ra đồng loạt, nhưng tất cả công lực: chưởng lực, quyền lực, chỉ lực, thoái lực, cước lực, kinh lực đánh lên người Liễu Ngũ đang xoay tròn đều bị hắt ngược lại.

Liễu Ngũ áp sát!

Ngay lúc này, bóng người màu xanh nhạt biến thành ánh đao.

Đao từ đâu tới.

... Thanh đao đó xuất hiện đột ngột, giống như lúc Liễu Ngũ ám sát Thái Thiện vậy.

... Chỉ là Hòa Thượng đại sư có phòng bị, Thái Thiện thì không.

... Thái Thiện trúng đao mà chết, Hòa Thượng đại sư thì sao đây?

Hòa thượng Đại Đổ không khỏi “A” lên một tiếng, hơi thoáng không để ý, ngã khỏi cành cây, đập mông xuống đất.

Cùng lúc đó, đao của Liễu Ngũ đã đâm vào người Hòa Thượng đại sư.

Trong chớp mắt đã đâm ba mươi sáu đao.

Hai mươi bảy đao đâm trượt.

Chín đao đâm trúng.

Thế nhưng Liễu Tỳ Phong bay lên, thần tình đã có chút bất an.

Ánh mắt hắn ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào Hòa Thượng đại sư, tay vẫn đang cầm đao.

Đao của hắn đâm vào người Hòa Thượng đại sư giống như dùng tay ấn lên rêu xanh ẩm ướt, chỉ khẽ chạm vào liền bị trơn tuột sang bên.

Đao của hắn cắt phá chín chỗ trên y phục Hòa Thượng đại sư, nhưng lại không làm bị thương nổi một tác da thịt ông.

Hòa Thượng đại sư mỉm cười, nhưng trong ánh mắt hiền từ đã không còn chút ý cười nào.

Một điểm ý cười cũng không có.

Ông đã có thể khẳng định, người thanh niên này là kẻ địch bình sinh hiếm gặp. Nếu không phải ông thuần thực Dịch Kinh cân ba mươi tám năm, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi, chỉ cần võ công Dịch Cân kích hơi không được thu phát tự nhiên một chút thôi, chỉ cần bản thân hơi thất thần trong một khoảnh khắc thôi...

Hôm nay ông sẽ phải bỏ mạng dưới tay gã thanh niên này.

Mà bọn họ mới giao đầu có hai chiêu.

Hòa Thượng đại sư không quay đầu lại, nhưng ông đưa tay, nói:

- Đưa gậy!

Địa Nhân đại sư lập tức dâng lên một cây thiền trượng. Hòa Thượng đại sư cầm thiền trượng, múa lên mấy chục vòng, trong phút chốc, cuồng phong ào ạt, lá trúc bay như mưa rào, tua liễu như roi quất, thân hình thon gầy của Liễu Tỳ Phong đã bị trượng phong bao trùm!

Càng đáng sợ hơn là cảm giác trong lòng Liễu Tỳ Phong,

Không còn là thanh thiên bạch nhật, không còn là trời xanh mây trắng, cây trượng đó là một tấm lưới khổng lồ bao trùm trời đất. Càng đáng sợ hơn, lá trúc là vô số mũi ám khí sắc bén, tua liễu là vô số cây roi tàn độc!

Hắn đã bị bao vây, giống như quân Sở năm xưa giữa chốn thập diện mai phục, không xông ra nổi vòng vây.

Người xem xung quanh đều nín thở, không ai dám thả lỏng chút nào. Hai người Thiên Mục, Địa Nhân lại càng biết rằng, “Phục Ma trượng pháp” đặc ý của phương trượng chưa từng được sử dụng suốt hơn hai mươi năm, hôm nay không ngờ lại xuất động vì một hậu bối giang hồ.

Liễu Tỳ Phong thân hình rung động, Hòa Thượng đại sư muốn dùng sức mạnh của toàn tự nhiên để tiêu diệt hắn, hắn liền hóa thành tự nhiên.

Tua liễu biến thành roi cứng, nhưng bản thân Liễu Tỳ Phong cũng biến thành cành liễu phát phơ, trượng đánh mạnh, người hắn cũng tung bay.

Đúng lúc này, Phục Ma pháp trượng của Hòa Thượng đại sư lại biến đổi.

Phục Ma trượng pháp chí cương chí mãnh bỗng nhiên biến thành chí âm chí nhu.

Trượng và trượng phong cũng không giết người, nhưng tất cả mọi vật trong phạm vi nó bao trùm lại tuyệt đối không thể sống sót.

Hòa Thượng đại sư tích đức chí thiện, tu vi đạo hạnh tự nhiên là đã đến mức đẳng phong tạo cực, nhưng một người thuần tâm hành thiện, một khi làm ác cũng sẽ đặc biệt cực ác vô song. Trượng pháp Hòa Thượng đại sư sử dụng ra lúc này đã từ chí từ chí thiện của nhà Phật biến thành thương sinh vô mệnh, chí tuyệt chí sát!

Đây là quyết chữ “Sát” trong Phục Ma trượng pháp.

Liễu Ngũ vốn không còn đường sống.

Nhưng hắn bỗng nhiên bám dính vào thân trượng.

Cả người dán sát vào trượng, bám lên thân trượng.

Trượng mang theo cái chết ra xung quanh.

Cho nên bản thân trượng là sự sống.

Liễu Ngũ bám lên thân trượng, toàn thân nhẹ như liễu.

Nhưng hắn vẫn còn sống.

Lưỡi đao của hắn đã đâm ra.

Hòa Thượng đại sư bỏ trượng!

Trượng bay ra xa mười sáu trượng, đâm ngập xuống đất, thiền trượng dài chín thước chín tấc, cắm sâu xuống đất tám thước bảy tấc!

Trong khoảnh khắc thiền trượng rời khỏi lòng bàn tay Hòa Thượng đại sư, Liễu Tỳ Phong đã phóng tới!

Phóng tới ngược hướng với hướng trượng ném đi!

Cũng ngang với lao thẳng vào Hòa Thượng đại sư!
Hòa Thượng đại sư nhanh như cá bơi, đột nhiên lùi lại.
Vừa lui đã xa tới bảy trượng!
Võ công Dịch Cân kinh vốn đã không thể suy đoán bằng lẽ thường.
Nhưng Liễu Tuyền Phong phóng tới một cái liên không truy đuổi nữa, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.
Hắn lấy tay ôm ngực, người dựa vào gốc liễu.
Nhưng trong mắt lấp lánh ánh sáng... Giống như một đứa trẻ con rất chú tâm chơi một trò chơi, cuối cùng may mắn giành được chiến thắng vậy.
Hòa Thượng đại sư lùi ra bảy trượng, thế đi đã tận, nhưng người không dừng lại.
Ông ngã ngửa ra sau.
Mọi người kêu lên thất thanh, ông lại bật dậy thẳng tắp.
Lúc này khuôn mặt hiền từ của Hòa Thượng đại sư bỗng nứt ra.
Khóe mắt nứt ra, lỗ mũi nứt ra, miệng nứt ra, lỗ tai nứt ra... thoáng cái, toàn thân đều nứt ra.
Chỉ nghe ông khàn giọng nói:
- Người... người là.... người... người thế nào... với Đường môn!
Nói đến tiếng cuối cùng, hai mắt ông đã lòi ra, tiếp đó ngã nhào xuống đất, toàn thân sưng phồng, miệng kêu “khặc khặc”, không thể nói nên lời nữa.
Trước khi toàn thân ông vỡ ra, người đã đứt hơi rồi.
Thiên Mục, Địa Nhân phóng tới, chỉ thấy một mũi phi tiêu cắm vào giữa tim Hòa Thượng đại sư.
Một mũi tiêu rất bình thường.
Không có hoa văn, chẳng có chữ khắc.
Máu của Hòa Thượng đại sư chảy ra từ vết thương.
Máu không phải màu đỏ.
Nhưng cũng chẳng phải màu đen.
Mà là không màu, mờ nhạt như bóng liễu.
Số “máu” đó có một phần chảy lên trên cổ, ngấm xuống lòng đất.
Có một phần chảy xuống nước sông.
Cỏ xanh mơn mớn.
Nước sông tĩnh lặng.
Ba tháng sau, một khoảng lâu Vọng Giang bên bờ Cẩm Giang bỗng nhiên không mọc nổi một cọng cỏ.
Nước mưa rửa trôi đi dấu tích nơi này, chảy tới đâu, đến cả một con châu chấu cũng không có.
Sông Cẩm Giang, nửa tháng sau vẫn có người khách ăn một con cá dưới sông xong liền gào lên một tiếng, ngã xuống tắt thở.
Người nấu cá, người rửa bát đĩa, người bắt cá, không ai là không bị độc chết.
Đó là chất độc gì mà lại có thể lợi hại như vậy?!
Đó là ám khí gì mà có thể giết được Hòa Thượng đại sư?!

15. Chương 15: Biệt Ly Lương Kiếm, Tương Kiến Bảo Đao.

Liễu Ngũ thở dốc. Hắn đánh ra một đòn, giết chết Hòa Thượng đại sư, nhưng hắn cần phải điều tức.

Hai người chỉ giao đấu vốn vẹn ba chiêu.

Nhưng đó là trận chiến hung hiểm nhất của Liễu Tỳ Phong từ khi xuất đạo tới nay.

Thiên tượng của Hòa Thượng đại sư cắm dưới đất vẫn còn đang kêu ong ong không ngớt.

.....

Thế lửa càng lúc càng mạnh, trong chốc lát nữa thôi, mấy người Tiêu Thu Thủy sẽ phải vùi thây trong biển lửa.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhớ tới một số chuyện đáng ra không nên nhớ đến vào lúc này.

... Phải chăng khi người ta sắp chết, sẽ luôn nhớ lại một số chuyện đáng ra không nên nhớ tới, cuối cùng thì vẫn cứ nhớ đến chẳng?

Thứ Tiêu Thu Thủy nhớ tới, không ngờ lại là... bình hoa.

Chính là chiếc bình hoa mà ông lão nông dân từng được giúp đỡ đó đem tặng.

Tiêu Thu Thủy ra đi vội vàng, phải giết ra khỏi trùng vây để cầu viện. Khi ra đi, vì không muốn xa Kiếm lữ, hắn nhìn khắp mọi nơi một lượt rồi mới cam lòng rời nhà lên đường.

Mà hắn vẫn còn nhớ rất rõ... Khi ấy bình hoa trong đại sảnh này không hề cắm hoa.

Từ sau khi xảy ra xung đột ở trấn Tỷ Quy với Thiết Oản thần ma của Quyền Lực bang, cái chết của Đường Nhu khiến Tiêu Thu Thủy không còn tâm trạng nào để mua hoa đem về.

Đó không phải lúc sang xuân cắm hoa mai, Tiêu Tuyết Ngư cũng không ở nhà, cho nên trong bình cũng chẳng có hoa.

Bây giờ số hoa trong bình là hoa giấy chính tay Tiêu phu nhân làm, cũng như quần áo của Tiêu Thu Thủy là do Tiêu phu nhân tự tay may vá, đều được làm bằng vải, giấy đặc biệt.

Thế nhưng Tiêu phu nhân không thường làm hoa giấy. Hai, ba năm nay, Hoán Hoa kiếm phái ngày một lớn mạnh, Tiêu phu nhân giúp chồng làm việc, còn đâu thời gian để làm những chuyện của thiếu nữ lúc rảnh rang này?

Vậy mà hoa giấy này lại do Tiêu phu nhân tự tay làm. Khi Tiêu Thu Thủy ra đi, Quyền Lực bang đã bao vây trùng trùng, Tiêu phu nhân cũng bị thương, sao còn tâm tư nào để mà làm hoa nữa?

Điều đó chứng minh rằng chỉ có một khả năng... Trong hoa giấy có bí mật.

Tiêu Thu Thủy vụt tỉnh ngộ, bước nhanh tới, nhắc bình hoa lên.

Mọi người đều biết, chàng thanh niên quả thực có chỗ hơn người, cùng quay sang xem hắn muốn làm gì?

Đường Phì lại nhìn không vừa mắt, châm chọc:

- Hừ, lửa to rồi còn muốn ngắm hoa, chẳng lẽ ngắm hoa có thể chữa lửa à?

Thiết Tinh Nguyệt nổi giận quát:

- Cô nói ít thôi!

Đường Phì cười lạnh:

- Anh ăn ít cơm của tôi thôi!

Thiết Tinh Nguyệt lập tức tắc họng. Hắn không có tiền, quả thực là thường xuyên ăn không đồ ăn của Đường Phì.

Ở bên này, Tiêu Thu Thủy cũng không để ý, kéo hoa ra, đưa lại gần quan sát...

Trong lòng hoa quả nhiên có chữ: “Xoay bình hoa sang trái”, chính là chữ viết tay của Tiêu phu nhân.

Tiêu Thu Thủy lập tức xoay tròn bình hoa, phát hiện bình hoa được gắn chặt vào bàn đá.

Sau khi xoay tròn ba vòng, bàn đá đột nhiên kêu “cạch cạch”, dịch sang bên, lộ ra một miệng hang.

Miệng hang cực hẹp, nhưng sâu không biết tới tận đâu.

Lúc này lưỡi lửa đã quần tới gần, mọi người không nghĩ ngợi được nhiều nữa, nhìn sang phía Lương Đẩu, Lương Đẩu hỏi:

- Là bút tích của Tiêu phu nhân?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng thế.

Lửa đã ập tới nơi, mọi người đứngtụ lại một chỗ, không còn đất tiến lui nữa.

Lương Đẩu nói:

- Chúng ta xuống dưới rồi hẵng nói!

Đoạn lập tức nhảy xuống, chỉ nghe “bịch” một tiếng, đã chạm chân xuống đất. Lương Đẩu ngẩng đầu lên hô:

- Xuống đi.

Âm thanh truyền lên ong ong, mọi người mới biết hang trông như dài hẹp nhưng bên trong quanh co ngoắt ngoáy rất nhiều, cũng không trả lời nữa, chỉ lần lượt nhảy xuống.

Sau khi mọi người đứng vững chân liền phát hiện, mặc dù lòng hang rộng rãi hơn bên ngoài nhìn vào nhưng vẫn khá chật chội, trái phải có mô đá lồi ra, cần phải khom lưng, cúi người mới đi được. Lương Đẩu hỏi:

- Cậu đã từng tới đây chưa?

Tiêu Thu Thủy ngơ ngác đáp:

- Đây là lần đầu tiên tôi biết có đường hang này.

Hắn lúc nhỏ ham chơi, nhưng cha lại cực kỳ nghiêm khắc, vì được nhắc nhở nhiều lần nên luôn không dám chơi đùa trong đại sảnh, hôm nay thực là lần đầu tiên đến nơi đây, vẫn còn chưa rõ là mình đã làm đúng hay sai.

Lương Đẩu sợ trong bóng tối có mai phục, nhưng ở lại đây lâu, không khí bên ngoài bị thiêu đốt hết, trong hang cũng sẽ ngột thở, vì thế nói:

- Ta đi trước xem thử.

Đoạn lập tức bò vào phía đường hẹp bên trái. Tề công tử không yên tâm, nói:

- Ta cũng đi.

Lại sợ mọi người đi theo nên nói:

- Ta gọi mọi người mới được lên.

Thuận tay rút ra hỏa tập, chiếu sáng đằng trước, bắt đầu tiến lên.

Lần này thì Đường Phi thấm rồi. Vốn người nàng rất béo, vừa nãy chen xuống dưới miệng hang đã rất cực kỳ khó khăn, miệng hang cũng bị phá ra một chút nhưng miệng hang là dùng đất bùn đắp lên để che tai mắt, đến dưới này thì đều là nham thạch cứng rắn, căn bản không thể vận công đẩy ra được, quả thực là tiến thoái lưỡng nan.

Một lát sau, chỉ thấy ánh lửa dần sáng, Lương Đẩu, Tề công tử đã quay về. Hai người toàn thân đầy bùn đất, hiển nhiên là bò trườn rất vất vả. Lâm công tử ưa sạch sẽ, đã sớm nhúu chặt lông mày, hỏi:

- Thế nào rồi?

Tề công tử lắc đầu thở dài, Lương Đẩu mỉm cười đáp:

- Chỉ có tìm sang đường khác thôi.

Ông phần chấn tinh thần, chuẩn bị lên tiếp, Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Lương đại hiệp, xin để tại hạ lên trước.

Lương Đẩu vốn muốn từ chối nhưng nghĩ lại thì thấy cũng ổn. Tiêu Thu Thủy dù sao cũng là người của Hoán Hoa kiếm phái, một khi gặp được cũng tránh khỏi ngộ thương, hơn nữa hắn còn khá trẻ, thân thể cơ duỗi tự nhiên, vì thế liền cười nói:

- Được thì được, nhưng sau không cần gọi đại hiệp nữa, gọi một tiếng lão ca là được rồi.

Mọi người thấy ông thân trong hiểm cảnh mà vẫn ung dung bình thản như vậy không khỏi thầm bội phục. Lương Đẩu vốn là đại hiệp một phương, nhưng sau trận chiến ở chùa Biệt Truyện Đan Hà, hai người gần bó thân thiết, đã kết làm huynh đệ, cho nên Lương Đẩu không cho Tiêu Thu Thủy gọi ông là “đại hiệp” nữa.

Tiêu Thu Thủy lập tức cúi người bò lên trước, Đường Phương thì đang an ủi Đường Phì, không cần phải sợ hãi, Lâm công tử vốn tính ưa sạch sẽ nhưng thấy Tiêu Thu Thủy mạo hiểm khó khăn liền giạt lấy hỏa tập trong tay Tề công tử, tiến lên dò đường.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ cũng muốn tranh lên cùng, Lương Đẩu biết hai người này chẳng giúp đỡ được gì nhiều nên lập tức chặn lại.

Tiêu Thu Thủy, Lâm công tử bò vào trong hang, giờ hỏa tập lên đằng trước soi lối, chỉ thấy phía trước âm u dập dờn, đều là vách đá, có vẻ đường hang rất dài, chỉ sợ có bò lê cả một lúc lâu cũng chưa chắc đã tìm được lối ra. Cả hai người đều thầm cảm thấy bất an.

Hai người bò được một quãng, tiếng cãi cọ của đám Thiết Tinh Nguyệt đằng sau đã dần cách xa. Lại qua một lúc liền có tiếng từ đằng trước truyền về, Tiêu Thu Thủy thấp thỏm lo lắng, cứ nghĩ đã quay về chỗ cũ, sau mới biết đó là do tiếng vọng trong hang đá gây ra.

Thêm một lúc nữa, vách đá dần mở rộng, trần hang cũng cao dần lên, đủ loại thạch nhũ thiên kỳ bách quái, các hình các dạng rủ xuống. Hai người Tiêu Thu Thủy biết có lối ra, đều vô cùng vui mừng, đang muốn quay lại gọi người thì chợt nghe “cách” một tiếng, đá phải một vật, đưa hỏa tập chiếu lại gần thì bỗng vụt rừng mình, hỏa tập đã cháy hết, tắt ngấm, bốn phía lập tức tối đen.

Lâm công tử mò mẫm khắp người rồi cũng tìm được một hỏa tập khác, chỉ là sờ thấy trên áo từng mảng từng mảng bùn đất ẩm ướt, dính nhớp, hắn trước nay sợ bẩn, không khỏi có chút bức bối, nhưng bỗng nghe Tiêu Thu Thủy không ngờ lại khóc nức lên.

Hắn trước nay vẫn khâm phục Tiêu Thu Thủy, võ công tuy cao nhưng vẫn cực kỳ kính trọng vị đại ca dám nói dám làm này, vậy mà hôm nay lại nghe thấy Tiêu Thu Thủy nghẹn ngào khóc, vô cùng kinh ngạc, lo lắng hỏi:

- Lão đại... chuyện... chuyện gì vậy?

Qua một lúc, Tiêu Thu Thủy gượng nuốt nước mắt, bình tĩnh lại, chỉ nghe hắn cố nén đau đớn nói:

- Đó là trang sức của gia mẫu...

Nói đoạn, “xoẹt” một tiếng, đốt hỏa tập lên. Lâm công tử thấy Tiêu Thu Thủy mặt đầy nước mắt, ghé lại gần nhìn thì chỉ thấy một chiếc trâm vàng trang sức của phụ nữ, hắn là Tiêu Thu Thủy thấy vật nhớ người, hơn nữa còn suy đoán ra cha mẹ chung quy cũng thoát khỏi trùng vây, trong lòng vui buồn lẫn lộn, nhất thời không nhận được mà bật khóc.

Tiêu Thu Thủy lau nước mắt, vì tay dính đầy bùn đất nên lập tức mặt mũi lấm láp đen xì, phần chấn tinh thần nói:

- Chúng ta lên trước tìm tiếp.

Lâm công tử gạt đầu, rồi lại thoáng do dự, nói:

- Mấy người đằng sau sẽ lo lắng, không bằng gọi họ tới đây trước.

Tiêu Thu Thủy giải cầm đáp:

- Cũng được.

Trong lòng biết Lâm công tử cũng lo lắng cho mình, bèn cười:

- Tôi khóc thì khóc, trong lúc mấu chốt thế này sẽ không có vấn đề gì, cũng không gây chuyện gì đâu.

Lâm công tử bấy giờ có yên tâm hơn một chút.

Tiêu Thu Thủy nóng lòng tìm người thân, tiếp tục lên trước thăm dò, Lâm công tử thì quay lại gọi mọi người lên. Không lâu sau, mọi người đã tụ tập đông đủ, chỉ có Đường Phì tắc ở trong động, tiến lùi không nổi, phải để Thiết Tinh Nguyệt đẩy ở đằng sau, Khâu Nam Cố kéo từ đằng trước mới miễn cưỡng tiến lên được một chút.

Ra khỏi đường hang hẹp, Đường Phì cơ hồ đã bị ép bẹp người, đứng thở hồng hộc.

Mọi người tụ hợp với Tiêu Thu Thủy, hang động khá lớn, quang đãng rộng rãi, quanh vách đá có đủ loại thạch nhũ muôn hình vạn trạng, đủ cho ba bốn trăm người tập trung lại. Lại qua vài chỗ, dưới chân đỉnh nước, hóa ra lòng đất dốc nghiêng xuống, trong hang có đầy nước.

Hơn nữa số nước đó còn đang di chuyển, hiển nhiên là có lối thoát.

Nhóm Tiêu Thu Thủy từ từ tiến lên, nước dần ngập đến tận eo, toàn thân lạnh lẽo, không nén nổi phải rung mình.

Nước chảy tới chỗ nào đây.

Mọi người ngâm trong nước lạnh như băng, hoàn toàn khác với cảnh bên bờ lửa đỏ lúc nãy, chẳng ai có hơi sức nói nhiều.

Đến lúc này, trần hang lại từ từ thấp xuống, vách đá lại dần dần hẹp lại, càng lúc càng chật, nỗi sợ của Đường Phì lại kéo đến, nằng ta gào lên:

- Cái nơi chết tiệt này, cái hang quái quỷ này, tôi không đi nữa... Tôi không đi nữa! Có chết cũng không đi nữa!

Còn chưa nói dứt lời, Đường Phì bỗng la lên oai oái, một móng nhảy dựng dậy, làm mọi người giật nảy mình. Hóa ra sau móng Đường Phì có một con rắn nước, rắn vẫn còn đang cắn chặt vào móng Đường Phì không chịu nhả. Thiết Tinh Nguyệt vung tay bắt lấy, bóp chết con rắn, may mà độc tính không lớn, công lực Đường Phì lại cao, không phải lo lắng gì.

Đường Phì thở hồng hộc, mắng chửi liên miên, Khúc Mộ Thương, Khúc Mân Miêu khuyên bảo cũng không nghe, Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn không vừa mắt bèn âm u bồi thêm một câu:

- Chỗ này sợ là không chỉ có rắn....

Đường Phì trợn trừng mắt to như chuông đồng, hỏi:

- Còn có gì nữa?

Tả Khâu Siêu Nhiên dài mặt ra, mắt trợn lên trên, lưỡi thò ra trước, kêu lên quái dị:

- Còn có quỷ à!

Đường Phì kêu lên:

- Mẹ của tôi ơi!

Vội vội vàng vàng bám theo mọi người. Hóa ra nàng ta không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ nhất là quỷ. Chị em họ Khúc tự nhiên là cũng rất sợ, lủi rủ vào nhau mà đi, chỉ sợ ai đi đằng sau chót sẽ bị yêu ma quỷ quái lôi tuột đi mất.

Lần này đi nhanh, đường hang càng hẹp, mọi người cúi đầu mà đi, bỗng nghe thấy trên đầu “xoẹt” một tiếng, có một vật đâm xuống, làm bọt nước bắn lên tung tóe. Mọi người tản ra bốn phía, hộ thân giới bị, nhưng chỉ thấy vật đó không hề động đậy, định thần nhìn lại thì hóa ra là một cây thiên trượng đâm ngập vào đất, đuôi trượng chạm mặt nước. Thiết Tinh Nguyệt cả giận nói:

- Láo thật, dám đánh lên ông đây...

Lương Đẩu lắc đầu nói:

- Không phải đánh lên.

Tề công tử đưa tay vỗ vỗ lên trần hang, nói:

- Đất đá chỗ này khá dày, đối phương không nghe được tiếng chúng ta ở dưới đây, nếu là đánh lên thì cũng sẽ không thể sai lệch như vậy, hoàn toàn không chuẩn xác.

Lương Đẩu tiếp lời:

- Nhưng người có thể đâm thiên trượng xuống sâu như vậy, công lực phải cực cao, tôi và ông không thể bì được.

Sắc mặt Tề công tử thoáng lo âu, nhưng do hỏa tập u ám nên không nhìn ra được:

- Đúng vậy.

Khâu Nam Cổ hỏi:

- Vậy người ở phía trên tại sao lại vô cớ đâm thiên trượng xuống đây?

Tề công tử cười khổ đáp:

- Ta không biết được.

Lương Đẩu cười nói:

- Nếu muốn biết sao không đào đất lên trên xem thử?

Mọi người nghe có thể trông thấy lại mặt trời, vô cùng mừng rỡ, nắm tay sáu chân, đào móc đánh phá, muốn phá đất mà lên.

.....

Thiên trượng của Hòa Thượng đại sư không còn rung động nữa, biến thành cây thép lạnh băng, nằm đó cứng đờ.

Cũng giống như sinh mệnh của Hòa Thượng đại sư.

Liễu Tuyền Phong đã không còn thở dốc nữa.

Ánh mắt nhạt như nước xuân của hắn bỗng biến thành nóng rực, giống như vẻ cuồng nhiệt của chư hầu ngạo nghễ thiên hạ, giương cao chiến qua giữa lúc công hãm thành trì.

Hắn trước nay vốn đã cao ngạo, thần sắc luôn lạnh nhạt.

Hôm nay lại hoàn toàn biến thành vẻ kiêu căng, ngạo mạn.

Hắn biết, trận chiến này đã đủ để hắn danh động giang hồ.

Trận chiến chấn động võ lâm nhất của Lý Trầm Chu là đồng thời quyết đấu với giáo chủ Ma giáo “Quỷ thủ Thập bát phiên” Giang Thiêu Dương và minh chủ võ lâm bạch đạo “Đàm tiểu nhất kiếm” Cao Hành Thương. Trận chiến đó đã xác lập địa vị và thanh danh vững chắc không gì phá nổi của Lý Trầm Chu, từ đây về sau không ai dám tranh phong!

Đến hôm nay hắn lại giết được đệ nhất cao thủ Nam Thiếu Lâm, Hòa Thượng đại sư.

Giờ phút này, Liễu Ngũ không nghĩ tới danh, lợi, địa vị, quyền thế...

Mà hắn nghĩ về đôi mắt của Lý Trầm Chu.

... Đôi mắt thoáng vẻ mệt mỏi, pha chút u buồn, mờ ảo như bóng mây núi xa xăm, nhưng cũng lại chấn động tâm thần như sấm sét ngang trời...

... Một đôi mắt đầy tình cảm, bất đắc dĩ, mà vẫn tràn ngập đại chí!

.....

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến khi định cục thì đã không thể cứu vãn được nữa.

Thiên Mục thần tăng và Địa Nhân đại sư đang có cảm giác như vậy.

Hai người cùng chạy tới: Hòa Thượng đại sư chết rồi. Bọn họ thân là trưởng lão giám hộ của Thiếu Lâm Phúc Kiến, vậy mà lại trơ mắt nhìn ông chết đi. Trong lòng họ đều có cùng một suy nghĩ:

Huyết hải thâm cù!

Mạc Diễm Hà đã lên tiếng, ả do Liễu Tuyền Phong một tay bồi dưỡng nên, tự nhiên là biết lúc nào cần đến ả lên tiếng:

- Hòa Thượng đại sư chết rồi, công tử Liễu Ngũ đã chiến thắng. Các người không nghe thấy những gì ông ta đã chính miệng đáp ứng sao?

Mạc Diễm Hà cười cười rồi tiếp:

- Nếu các người muốn dùng chiến thuật luân phiên thì cũng được thôi.

Hai người Thiên Mục, Địa Nhân nhất thời không biết nên làm thế nào. Họ là người xuất gia, mà chương môn quả thực cũng đã đáp ứng đầu một trận với Liễu Ngũ, những người khác không được can thiệp, phải báo thù sao đây? Hay là không báo? Giữ lời hứa? Hay là không giữ?

Liễu Ngũ lại cười nói:

- Không cần nữa. Thâm cù đại hận của chư vị hãy cứ giải quyết luôn một lượt đi.

... Hắn vốn dùng lời giữ chân Hòa Thượng đại sư, nếu chẳng may sau khi chiến đấu bị trọng thương thì chỉ cần rút lui.

... Bây giờ thế cục đã hoàn toàn khác.

... Hắn không bị thương, chỉ là sau khi sử dụng đòn sát thủ vừa rồi, nội lực bị tiêu hao khá nhiều thôi.

... Sự tự tin của hắn đã lên tới đỉnh cao, tự tin còn có thể giết được bất kỳ ai trong hai vị lão tăng, người còn lại có thể sai Mạc Diễm Hà cầm chân.

... Kiếm lư đã cháy, đám Hỏa vương, Kiếm vương, Quỷ vương sắp sửa tới nơi.

... Còn về Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng, hòa thượng Đại Đỗ và Tiêu Tuyết Ngư thì hắn căn bản không hề để ý.

... Hắn quyết định phải làm cho thế lực của Thiếu Lâm phải hoàn toàn tan rã bên bờ Cẩm Giang này.

Thiên Mục thần tăng cảm hận nói:

- Nếu đã như vậy thì nộp mạng đi!

Hai mắt trợn trừng, Liễu Ngũ như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, Vô Tướng kiếp chỉ của Thiên Mục thần tăng, mười ngón tay vụt bắn ra, liên tiếp không ngừng, mỗi chỉ đều mang theo sát cơ lâm liệt.

Liễu Ngũ di chuyển tranh né, trong khoảnh khắc đã biến ảo ra sáu loại thân pháp.

Sáu loại thân pháp đều không thoát ra khỏi chỉ phong của Thiên Mục thần tăng.

Đúng lúc này, Liễu Tuyền Phong bỗng hoàn toàn không tránh né nữa.

Chỉ phong đánh vào yếu huyệt Liễu Ngũ, nhưng toàn thân Liễu Ngũ giống như vải mềm, lại giống như tua liễu, kinh phong mạnh mẽ thổi qua cũng chỉ bay lên lăng đăng, hoàn toàn không tạo thành được tác dụng nào.

Thần tình và thân ảnh Liễu Ngũ cũng giống như thư sinh đấng trường, áo bài đai nhẹ, sách mỏng túi mềm, ung dung sải bước, là cảnh giới chí cao trong võ học, lấy hoãn chống gáp, lấy chậm đánh mau, đi sau về trước, lấy tĩnh chế động.

Chỉ phong của Thiên Mục thần tăng lập tức bị kiềm chế, nhưng hai luồng chỉ phong khác lại khiến Liễu Ngũ không thể ung dung được nữa.

Tham Hợp chỉ của Địa Nhân đại sư.

Địa Nhân lấy ngón trỏ thay cho trời, ngón giữa thay cho người, ngón vô danh thay cho mặt đất, đánh ra ra Tham Hợp chỉ. Vô Tướng kiếp chỉ chuyên phá cương lực nội ngoại gia gặp phải Liễu Như thân thấp hoàn toàn không có chỗ nào chống lực của Liễu Tùy Phong, có lẽ sẽ thành vô dụng, nhưng Tham Hợp chỉ, trông chỉ như tơ nhẹ phát tới lại khiến Liễu Ngũ không dám chịu trúng đòn.

Hắn muốn dung công lực nội ngoại gia chính tông đón đỡ, nhưng lại sợ Vô Tướng kiếp chỉ cắt đứt chân khí, khóa chết mệnh mạch, nhất thời không ứng phó nổi hai mặt cùng lúc, đỡ trái hỏng phải, dần rơi xuống hạ phong.

Mạc Diễm Hà vốn muốn ngăn chặn Địa Nhân đại sư, nhưng ả đã bị thương.

Ả căn bản không thể chặn nổi vị cao tăng Thiếu Lâm này.

Mà hai người Đông đao Tây kiếm, Biệt ly Tương kiến lại ngăn chặn ả.

Mái tóc dài của Mạc Diễm Hà xoải tung, khuôn mặt ả tươi như hoa.

Ánh kiếm của ả cũng như hoa.

Ả đánh ra một kiếm bảy chiêu, một chiêu bảy thức, một thức bảy biến, mỗi kiếm đâm ra sẽ có ba trăm bốn mươi ba khả năng, mà mỗi lần ả ra tay đều có ít nhất là bảy kiếm.

Trên giang hồ, Bạch Phượng hoàng Mạc Diễm Hà được gọi là Bạch y Quan âm, cũng có người gọi ả là “Thiên thủ Bách tỷ Độc Quan âm”, chính là kiếm pháp của ả.

Mạnh Tương Phùng vung kiếm ngăn chặn kiếm của ả.

Kiếm của Mạnh Tương Phùng gọi là Biệt Ly lương kiếm.

Mạc Diễm Hà đánh ra một kiếm, ông cũng đánh ra một kiếm. Mạc Diễm Hà đánh ra rất nhiều kiếm, ông cũng đánh ra rất nhiều kiếm.

Tóm lại, mỗi kiếm của ông đều là tương phùng, mỗi kiếm đều va chạm với kiếm của Bạch Phượng hoàng, ngăn chặn kiếm thế của ả.

Còn Khổng Biệt Ly thì nhân lúc này mà liều mạng tấn công.

Đao của ông là phân ly, một đao chém xuống, trúng tay, tay đứt, trúng chân, chân đứt, trúng kiếm, cả kiếm cũng gãy làm đôi.

Đao của Khổng Biệt Ly được gọi là Tương Kiến bảo đao.

Biệt Ly lương kiếm là để tương kiến, Tương Kiến bảo đao là vì ly biệt, cho nên bảo đao lương kiếm một khi phối hợp liền như áo trời không vết chỉ may, liên miên kín kẽ, không có chỗ nào để phá giải.

Nếu ở lúc bình thường, võ công Mạc Diễm Hà không hơn được Hồng Phượng hoàng, nhưng cũng tuyệt không thua kém Tống Minh Châu, tự nhiên có thể dễ dàng thủ thắng, nhưng lúc này đã bị nội thương, lực bất tòng tâm, thân pháp di chuyển bị trở ngại rất lớn, Biệt Ly lương kiếm, kiếm kiếm biến ảo, tùy ảnh phụ thân, Tương Kiến bảo đao, đao đao đoạn trảm, Bạch Phượng hoàng cảm thấy rất cật lực.

.....

Hòa thượng Đại Đỗ thấy Kiếm lưu ánh lửa ngập trời, trong lòng lo lắng cho an nguy của mấy người Tiêu Thu Thủy, Tiêu Tuyết Ngư đang ở đây cũng thấp thỏm quan tâm đến tình thế trong nhà, thấy đại cục hơi định liền lập tức chạy về phía Thính Vũ lâu.

Hòa thượng Đại Đổ chạy được vài bước, Tiêu Tuyết Ngư vội vàng gọi lại:

- Này, hòa thượng, đi theo đường nhỏ.

Hòa thượng Đại Đổ vốn đã bạn tốt của Tiêu Thu Thủy, giao tình sâu đậm nhất, thời gian quen biết dài nhất, từng mấy lần tới Kiếm lư, Tiêu Tuyết Ngư tự nhiên là nhận được, vì thế mới gọi lại theo đường nhỏ chạy về Kiếm lư.

Họ lại không biết mấy người Tiêu Thu Thủy đang ở ngay dưới chân họ.

.....

Liễu Tùy Phong du đấu giữa hai đại cao thủ Thiếu Lâm, hai người Thiên Mục, Địa Nhân nhất thời vẫn không hạ nổi hắn.

Hắn có tổng cộng ba chiêu sát thủ.

Liễu Tùy Phong cực kỳ ít khi sử dụng ba đòn sát thủ đó.

Ngay cả Lý Trầm Chu cũng không biết đòn sát thủ của Liễu Tùy Phong là gì, hắn từng nói đùa với Liễu Ngũ:

- Nếu có thể biết được ba đòn tuyệt chiêu của cậu, ta nguyện lấy một nửa giang sơn ra đổi.

Liễu Ngũ tự nhiên là không dám đổi. Hắn đáp:

- Đệ không cần giang sơn, chỉ muốn theo đại ca đánh hạ giang sơn.

Hắn luôn gọi Lý Trầm Chu là “đại ca”.

Chiêu giết chết Hòa Thượng đại sư vừa này chính là một trong số ba chiêu sát thủ đó.

Hòa Thượng đại sư đã nhận ra có điều khác biệt, nhưng không kịp nói ra manh mối.

Hắn vẫn còn hai đòn sát thủ nữa, nhưng vẫn chưa thể ra tay... Vô Tướng kiếp chủ của Thiên Mục thần tăng, Tham Hợp chủ của Địa Nhân đại sư vẫn đang liên tục áp bức tinh khí thần của hắn, thậm chí còn xâm nhập vào từng cơ quan trong cơ thể hắn.

Hắn nhất định phải chờ đến lúc có cơ hội.

... Nếu không có cơ hội thì hắn sẽ phải sáng tạo ra cơ hội.

... Quyết không thể để hai vị lão tăng này sống sót trở về.

... Liên tiếp giết ba cao tăng Thiếu Lâm, lại thêm lúc trước tự tay đâm Thái Thiện, quả thực là việc sảng khoái trong đời người.

Hắn đột nhiên lao về phía Thiên Mục thần tăng.

Thiên Mục thần tăng thấy thế tới như đại bàng chớp mắt, cả kinh, ra tay toàn lực.

Cùng lúc ấy, Địa Nhân đại sư cũng trông thấy Liễu Ngũ phóng tới chỗ mình như ưng kích trường không.

Tham Hợp chủ của Địa Nhân đại sư cũng tận lực đánh ra.

Nhưng Liễu Tùy Phong không đánh bên trái, cũng chẳng tấn công bên phải, hắn vẫn đang đứng nguyên tại chỗ. Hắn dùng “Đa ảnh Vô ảo đại pháp” của Thiên Trúc tấn công hai tăng, bản thân thì sức thể chuẩn bị đánh ra một đòn tất sát.

... Đòn này thành hay bại?

Hắn đã không thể biết được nữa.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, hai chân hắn đã bị người ta giữ chặt.

Hai chân hắn như mũi đinh, cắm chặt xuống mặt đất, nhưng từ dưới lòng đất đột nhiên có hai bàn tay thò lên, bắt lấy chân hắn.

Liễu Ngũ lập tức nhảy lên, rút lên, phóng lên, lại vận lực đẩy ra, đá ra, hất ra, nhưng công lực trên đôi tay đó không ngờ lại thâm sâu khôn lường, vững chắc như vòng thép, hùng hậu như đại địa, muốn mở ra cũng chỉ có thể thở dài hận không ỏ khóa.

Hai chân Liễu Ngũ bị bắt chặt cứng.

Cùng lúc đó, ánh đao lóe lên.

Ánh đao bình phàm.

Áo vải xanh, tất vải trắng, giày vải xanh.

Đao nhanh, người bình phàm.

Liễu Ngũ cũng đã từng nghe tới cái tên “Đại hiệp Lương Đẩu”.

Trên tay hắn thoáng hiện ánh xanh mờ, lưỡi đao nhạt như lông mày lập tức nghênh đỡ.

Ánh đao đao bình phàm lập tức ảm đạm.

Kiểm mang như bạch ngọc bùng lên.

Liễu Ngũ ra tay như chớp, ngón trở và ngón giữa kẹp chặt kiếm quang.

Nhưng đúng lúc này, ba luồng sáng đã đồng thời đánh tới.

Một luồng nhanh, chuẩn, độc: Mũi kiếm của Đặng Ngọc Bình.

Một luồng nhanh, gấp, kỳ: Kiếm của Lâm công tử.

Một vật giống như hoa, nở bung trước mặt hắn....

Đường hoa của Đường Phì.

Trong một sát na, Liễu Ngũ không ngờ lại ngăn chặn được cả ba món vũ khí tuyệt môn không thể chống đỡ nổi trên võ lâm.

Nhưng hắn đã không thể đỡ được Vô Tướng kiếp chỉ và Tham Hợp chỉ nữa.

Chỉ chớp mắt, hắn đã trúng tổng cộng chín mươi một chỉ.

Hắn ngã xuống, liền trông thấy người đang nắm chặt chân mình.

Hắn biết mình nhất định sẽ trông thấy người này, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, hơn nữa còn trong hoàn cảnh như bây giờ.

Hắn cũng không dự tính được áp lực người này gây cho hắn lại lớn đến thế, lại nhanh đến thế, toàn bộ khó khăn hắn đang phải chịu lúc này đều do một tay người đó tạo nên.

Người đó đương nhiên là Tiêu Thu Thủy.

16. Chương 16: Cầm Giang Cuồn Cuồn Vui Thây Đường Bằng.

Liễu Ngũ thoáng cười khổ, hỏi:

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy vừa chui lên khỏi mặt đất liền trông thấy thân hình thiên biến vạn hóa của Liễu Ngũ.

Lúc đó Liễu Ngũ đang tập trung tinh thần đối phó với hai đại cao thủ Thiên Mục, Địa Nhân, dù hắn ngày thường tinh tế cũng không thể dự tính được dưới đất lại có người đột ngột xông ra. Tiêu Thu Thủy liền dùng tay bắt chặt lấy cổ chân Liễu Ngũ, cộng thêm mấy người Đường Phì, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Lương Đẩu, Tề công tử phối hợp tấn công, chỉ công của hai người Thiên Mục, Địa Nhân mới có hiệu quả.

Liễu Ngũ vừa mở miệng, người kinh hãi nhất không ai khác chính là Thiên Mục và Địa Nhân

Dưới gầm trời này, kẻ trúng phải một hai chiêu Vô Tướng kiếp chỉ cùng Tham Hợp chỉ của họ, không chết đã là may lắm rồi, vậy mà nay họ nhân lúc Liễu Ngũ thất thần, liên kích chín mươi mốt chỉ, Liễu Tỳ Phong bây giờ vẫn còn cười được, cũng vẫn nói được ra lời.

Tiêu Thu Thủy đứng nhìn Liễu Tỳ Phong, hồi lâu sau mới nói:

- Ta đánh lén người.

Liễu Ngũ đáp:

- Đó là sự thực.

Tiêu Thu Thủy tiếp:

- Nếu không phải ám toán, ta không giữ nổi người.

Liễu Ngũ nói:

- Vốn đã như thế.

Trên trán hần mồ hôi ròng ròng, nhưng khi cười nói vẫn không hề biến sắc.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Bọn ta ỷ đông người, nếu không cũng không đánh ngã được người.

Liễu Ngũ cười đáp:

- Ta đã ngã rồi sao?

Hắn cười cười rồi tiếp:

- Có thể bây giờ đã ngã rồi, chỉ là lát nữa sẽ lại bò lên thôi.

Thiên Mục thần tăng hai mắt trợn trừng, quát:

- Hôm nay lão tăng phải siêu độ người để bái tế chưông môn.

Nói đoạn chột vung ngón giữa ra, gập đốt đầu tiên lại, từ từ ấn xuống, nhắm chuẩn vào huyệt Mi tâm của Liễu Ngũ. Chỉ đi được nửa đường, toàn bàn tay đổ rục, chỉ có ngón tay giữa trắng toát như băng.

Liễu Ngũ cười nói:

- Đây là “A Nan Đà chỉ”.

Thần sắc không đổi. Mọi người nghe thế lại giật mình cả kinh. A Nan Đà chỉ, chỉ cần khẽ chạm trúng, dù là Kim cương giáp sắt cũng khó lòng chống đỡ, chắc chắn phải chết. Hai vị chân nhân Thiết Kỳ, Ngân Bình, nội lực bề nghệ thiên hạ cũng từng phải chịu thiệt dưới A Nan Đà chỉ. Có điều, A Nan Đà chỉ cực kỳ khó luyện, hai người Thiên Mục, Địa Nhân nội lực hùng hậu, dồi dào, khổ luyện năm mươi năm cũng chỉ mới luyện thành được chỉ pháp, không cách nào xuất chiêu nhanh chóng, một khi nhanh liền lập tức mất hiệu lực, vì thế khi cần cấp tốc đối địch thì gần như không có cơ hội sử dụng nào.

Mà nay Thiên Mục thần tăng muốn dùng A Nan Đà chỉ, hiển nhiên là có ý muốn lấy mạng Liễu Ngũ ngay lập tức.

Tiêu Thu Thủy khổ sở nói:

- Người...

Liễu Ngũ đáp:

- Người không cần khó chịu, ta giết Thái Thiện cũng bằng đánh lén, coi như là báo ứng, cũng chẳng có gì đáng tiếc cả.

Y khẽ mỉm cười, lại nói:

- Huống hồ... Ta dù gì cũng còn chưa chết!

Thiên Mục nổi giận quát:

- Vậy thì người chết đi!

Ngón tay đã nhắm chuẩn vào đầu Liễu Ngũ, ấn xuống.

Đúng lúc đó, sắc mặt Liễu Tuy Phong bỗng cắt không còn một hột máu, hoàn toàn trắng bệch.

Hắn há miệng, phun ra một tia máu, bắn thẳng vào mặt Thiên Mục.

Thiên Mục tối tăm mặt mũi, Liễu Ngũ phóng lên, ánh đao xanh nhạt lóe sáng, một đao cắt đứt yết hầu ông.

Tiếp đó sức hắn đã kiệt, hơi đã cạn, ngã xuống, Địa Nhân đại sư gầm lên tấn công.

Cùng lúc ấy, một luồng kiếm quang bắn tới sau lưng Địa Nhân đại sư.

Địa Nhân đại sư chỉ có quay đầu lại đỡ, vung tay kẹp lấy trường kiếm.

Người đó bỏ kiếm, lại đổi sang một thanh kiếm khác, kiếm đâm thẳng vào giữa mặt Địa Nhân đại sư!

Địa Nhân đại sư trong lòng phát lạnh, lại bắt được kiếm.

Đồng thời, từ phía bên sườn, một luồng lửa lớn âm âm đốt tới!

Địa Nhân đại sư lùi gấp, ống tay áo phất lên, ngọn lửa bị quạt ngược trở về.

Ba người hơi ngừng lại, Địa Nhân đã nhìn ra hai người trước mặt, một người râu dài ba chòm, thần sắc tiêu sái, một người đầu tròn tai to, mắt hổ râu xồm.

Chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn và Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Tề công tử vừa thấy tình hình không ổn liền lập tức xuất kiếm tấn công Liễu Ngũ!

Tứ chỉ thần kiếm của ông nổi danh mau lẹ, nhưng ngay lúc đó, chợt có bóng trắng lóe lên, kiếm của Tề công tử đã đâm ngập vào ngực bóng trắng kia.

Bóng trắng đó chính là Bạch phượng hoàng.

Cô ta trông thấy Liễu Ngũ gặp nguy liền liều mạng xông tới, chỉ là một đao một kiếm của Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng quấn chặt không buông. Mạc Diễm Hà mượn lực đánh lực, đột nhiên bỏ kiếm, chiêu thể của hai người Khổng, Mạnh cùng trượt sang bên. Mạc Diễm Hà phóng tới, nhưng Tề công tử đã hạ sát thủ, Mạc Diễm Hà không kịp ngăn cản, khế cắn răng, lấy thân mình cản lại một kiếm này.

Tề công tử ngăn người, Mạc Diễm Hà vung chỉ chọc tới, móc mù hai mắt Tề công tử, cong chân đá lên, trúng vào háng Tề công tử.

Tề công tử gào thảm, ngã xuống lăn lộn.

Lâm công tử biến sắc, kêu lên:

- Tề...

Hắn chỉ kêu lên một tiếng, đã xuất ra bảy kiếm.

Bảy kiếm của hắn đều bị người ta chặn lại, người ngăn cản hắn cũng dùng kiếm.

Bang chủ bang Ô Y, Đan Kỳ Thương.

Lương Đẩu vốn không muốn nhân lúc này để giết Liễu Ngũ, nhưng đã không thể để ý nhiều nữa, đao của ông đã chém ra.

Nhưng một luồng đao quang vung lên thành nửa vòng tròn, “choang” một tiếng, ngăn cản nhất đao của ông lại.

Đao mềm của bang chủ Thiên Tàn bang, Tư Không Huyết.

Năm người Dư Sát giao đấu với Lang Nhất Lãng, Cổ Đồng Đồng, Hứa Quách Liễu.

Đường Phì, Đường Bằng, Đường Phương đồng thời phóng ám khí.

Tấm áo trắng của Mạc Diễm Hà nhuộm đỏ máu, cô ta thay Liễu Ngũ chống đỡ tất cả mọi đòn tấn công, đỡ không được thì lấy thân mình ngăn cản.

Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Khâu Nam Cổ đang muốn lên, bỗng thấy một người quá lớn, vung quyền đánh tới, chính là Đại vương long, Thịnh Giang Bắc.

Đặng Ngọc Bình thấy tình cảnh hỗn loạn, hơi cúi người, du tẩu giữa đám người như một ánh chớp, muốn một kiếm lấy mạng Liễu Ngũ, Khổng Biệt Ly và Mạnh Tương Phùng cũng có cùng suy nghĩ.

Nhưng ba người họ lại phát hiện, giữa ban ngày ban mặt, có một thứ âm u tối mù, không những đỡ được công kích của ba người mà còn phản công lại ba luồng âm phong hôi tanh.

Ba người nhảy lùi lại tránh. Chỉ trong thoáng chốc, đã có mấy chuyện đồng thời xảy ra:

Liễu Ngũ đột ngột biến mất.

Tiêu Thu Thủy, Khúc Mộ Sương, Khúc Mân Miêu lao tới chỗ Tề công tử, đỡ dậy, Tề công tử đã chết rồi.

Mạc Diễm Hà toàn thân đầy máu, ngã xuống tắt thở.

... Lúc này cao thủ toàn trường không ai không dốc toàn lực cho chiến đấu.

...Điều khiến người ta bất ngờ chấn động nhất là, Quyền Lực bang vì cứu Liễu Ngũ mà kẻ sau tiếp kẻ trước, liều sống quên chết!

Ở Kiếm lục, Liễu Ngũ giết chết Thái Thiện xong liền ung dung rời đi, chẳng hề quan tâm tới sự sống chết của thuộc hạ.

... Có thể hẳn nghĩ rằng, đại cục đã định, thắng lợi đã nằm trong tầm tay, không cần phải phí tâm tư nữa, cũng không cần phải đau thương cho kẻ đã chết làm gì. Nhưng đến bây giờ, những người này lại dằng dặc lâu, đổ máu nóng, liều mạng vì hắn, tại sao lại như vậy?

Tiêu Thu Thủy không hiểu nổi.

Liễu Ngũ đã đi đâu?

... Mạc Diễm Hà thì đã vì hắn mà chết! Lúc này tinh thể vô cùng hỗn loạn, nhưng rõ ràng là Quyền Lực bang hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Thiên Mục thần tăng cổ họng đã bị cắt đứt, vậy mà vẫn chưa chết, bật người dậy, đánh ra một chỉ!

Hai người Hỏa vương và Kiếm vương đang tập trung toàn bộ tinh thần, khổ chiến Địa Nhân. Một chỉ của Thiên Mục đánh tới, Hỏa vương vung cánh tay giống như một cây gậy lửa lên cản lại, “rắc” một tiếng, xương tay đã bị một chỉ của Thiên Mục thần tăng đánh nát.

Nhưng lửa trên người Hỏa vương cũng phun lên mặt Thiên Mục thần tăng.

Khi Thiên Mục ngã xuống đất, khuôn mặt đã bị lửa thiêu tan.

Tham Hợp chỉ của Địa Nhân đại sư phóng ra dồn dập, lại đánh gãy một thanh kiếm của Khuất Hàn Sơn.

Thiên Mục ngã xuống tắt thở, Địa Nhân lửa giận công tâm, liên tiếp đánh ra mấy chỉ, Kiếm vương, Hỏa vương cùng bị ép lùi. Địa Nhân đại sư đỡ Thiên Mục dậy, Thiên Mục đã bỏ mạng rồi, Khuất Hàn Sơn và Tổ Kim Điện cũng nhân cơ hội đó mà bỏ trốn.

Đao kiếm trăm của Lâm công tử kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, đau sau nhanh hơn đau trước, Đan Kỳ Thương sao là đối thủ của hắn. Đao mềm của Tư Không Huyết vừa tàn vừa độc, cộng thêm kỹ chiêu hắn dựa vào thân thể tàn phế mà luyện thành, nhưng lại bị Lương Đẩu lần lượt hóa giải. Thịnh Giang Bắc đánh được một lúc đã thở hồng hộc, Thiết Tinh Nguyệt lấy cứng đấu cứng với lão, Tả Khâu Siêu Nhiên lại không ngừng dùng cầm nã kiếm chế, hai người Âu Dương San Nhi, Khâu Nam Cổ thừa cơ giáp công.

Thảm khốc nhất là ba người Lang Nhất Lãng, Hứa Quách Liễu và Cổ Đồng Đồng, đối thủ của bọn chúng tổng cộng có năm người, là bộ hạ của Chu đại thiên vương, Dư Sát, Miêu Sát, Tô Sát, Cung Sát và Ngao Sát.

Lang Nhất Lãng ngoại hiệu Thiên thủ Đường lang, nhưng hắn đã bị Long Hồ đại sư Thiếu Lâm đánh bị thương từ trước, Đường lang quyền pháp của hắn trọng nhất là eo khỏe, kinh mạnh, nay vì bị thương mà suy giảm rất nhiều.

Lang Nhất Lãng một lòng chỉ nghĩ tới chuyện giết ra khỏi vòng vây, nhưng theo tình thế đã không thể nữa. Hắn xông vào cứu người, vốn là nghĩ tới ở trong bang Liễu Ngũ từng cầu xin hộ hắn, có ơn không giết, hai là muốn cứu Liễu Ngũ để lập công, tưởng rằng có Hỏa vương, Kiếm vương, Quỷ vương, tam đại thiên vương hiện diện, cục thế tất sẽ ổn định. Ai mà biết, người áo vải xanh cầm đao, kiếm thủ trẻ tuổi áo trắng, hai người trung niên đao kiếm hợp kích, ba người nữ tử béo ú đó lại đều là cao thủ, Lang Nhất Lãng hối hận không kịp, sớm biết vậy đã chẳng đâm đầu vào, sử ra toàn bộ tinh hoa của Bát bộ Đường lang quyền, muốn phá vây mà ra.

Đối đầu với hắn là hai người Dư Sát và Ngao Sát.

Dư Sát là lão đại trong Lục chương, tinh minh khôn khéo nhất, có ai mà không biết? Ngao Sát trẻ tuổi nhất nhưng vô cùng hung hãn, hai người họ bốn chương đan xen, quyết không buông tha.

Lang Nhất Lãng nôn nóng, đổi sang dùng Bát bộ Đường lang quyền muốn cận thân chiến đấu.

Vốn Bát bộ Đường lang quyền có thể khống chế sát chiêu phiêu hốt của Dư Sát, sát thủ lăng lệ của Ngao Sát, đáng tiếc Lang Nhất Lãng sử ra được một nửa, chỗ bị thương liền đau đớn kịch liệt, mắt nổ đom đóm, miễn cưỡng dùng bộ pháp của Bát bộ Đường lang quyền tránh né, lại đánh thêm một lúc, thấy Hứa Quách Liễu dạ vị Tô Sát và Miêu Sát giết chết lập tức hoảng loạn, hô to:

- Dừng đánh, dừng đánh...

Kêu được mấy tiếng, Dư Sát và Ngao Sát hoàn toàn không để ý, Lang Nhất Lãng gào lên:

- Ta đầu hàng, ta rời khỏi Quyền Lực bang...

Lúc này thấy Hỏa vương Tổ Kim Điện bị thương, chương pháp càng rối loạn.

Dư Sát lạnh mặt, từ từ dừng tay, nói:

- Được, dừng tay.

Ngao Sát cũng vụt ngừng lại. Lang Nhất Lãng thở hồng hộc, nói:

- Ta... Ta vốn không thuộc Quyền Lực bang, chỉ là tình... tình thế bắt buộc, không thể không...

Còn chưa dứt lời, Dư Sát đã đột ngột ra tay!

Lang Nhất Lãng muốn ngăn cản, nhưng Ngao Sát đã bắt chặt hai tay hắn, hai gối đè xuống hai chân hắn.

Lang Nhất Lãng gào thảm, máu tươi theo tiếng gào mà bắn ra.

Lúc này Cổ Đồng Đồng cũng vừa bị Cung Sát cùng Tô Sát và Miêu Sát mới gia nhập chiến đoàn giết chết.

Lang Nhất Lãng ôm ngực muốn nói, nhưng lại trúng thêm hai chương.

Đến lúc sắp chết hắn mới nhớ ra: Hắn đầu hàng với đám Dư Sát hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, bởi vì Lục sát vốn là bộ hạ của Chu đại thiên vương, chẳng phải là cao thủ của môn nào phái nào trong bạch đạo cả.

Mục tiêu của Chu đại thiên vương là tiêu diệt Quyền Lực bang chứ không phải cổ vũ hoặc tiếp nhận người của Quyền Lực bang buông bỏ đồ đao hay là cải tà quy chính!

Cho nên rơi vào tay đám Dư Sát chỉ có thể bị giết chết.

Chỉ nghe năm người Dư Sát, Tô Sát, Cung Sát, Miêu Sát, Ngao Sát lần lượt quát lên một tiếng “sát”.

- Sát, sát, sát, sát, sát!

Lục chương Lục sát dưới tay Chu đại thiên vương vốn sau mỗi lần giết người đều hét lên một tiếng: “Sát!”, tổng cộng sáu tiếng “sát sát sát sát sát sát”, tiếp đó đồng thanh hét “sát”, bảy chữ sát này khắc lên thể sát, chính là lệnh bài khiến võ lâm đương thời chấn động, nghe tiếng mà run sợ:

Thất Sát lệnh.

Đến nay sáu người này không còn phát lệnh nữa, mệnh lệnh đã ở trong tay Chu đại thiên vương.

Chu đại thiên vương mới là một ma vương giết người chân chính.

Đại vương long Thịnh Giang Bắc lúc này đã thở hồng hộc như trâu.

Đăng Ngọc Bình, Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng đang khổ đấu Quỷ vương Âm Công.

Âm Công dùng Hoạt Sát thập bát thủ phiêu hốt quỷ dị, đánh đông né tây, nhưng chung quy không thể xông ra khỏi vòng hợp kích của ba người.

Với võ công của Quỷ vương, giao đấu cùng ba người Đăng, Mạnh, Khổng có thể nói là ngang tài ngang sức, nhưng Âm Công thấy người tới cứu viện của Quyển Lực bang lần lượt kẻ chết, kẻ bị thương, kẻ chạy trốn, kẻ đầu hàng, trong lòng hắn cũng hoảng hốt, xuất chiêu cũng dần rối loạn.

Càng đáng sợ hơn là ba chị em họ Đường đã tới lượt trận.

Hắn đánh đánh, đột nhiên lắc mình, lá trúc lay động, Quỷ vương đã biến mất.

Mọi người vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt Đường Phương cực kỳ sắc bén, mắt thấy Quỷ vương chuyển thân, cảnh trúc phát phơ liền lập tức xuất thủ, ném ra Vũ vụ!

Chỉ nghe tiếng quỷ rít the thé, Âm Công lao ra khỏi khóm trúc, bắn ra một đám phấn mù mịn. Mọi người bịt mắt nín thở tránh qua, Quỷ vương lại một lần nữa biến mất.

Hóa ra Quỷ vương Âm Công có một loại công lực vô cùng kỳ quái, giống như loại thần lần, tác kè trong động vật, có thể biến đổi tùy theo màu sắc của hoàn cảnh, sự vật xung quanh. Chỉ cần bám vào một vật nào đó, màu sắc thân thể sẽ biến thành cực kỳ tương tự, khiến cho người khác không cách nào phân biệt, để cho hắn chạy trốn hoặc ra độc thủ.

Lần này Quỷ vương lại biến mất.

Đường Phi quát:

- Không được để hắn chạy!

Tiêu Thu Thủy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gốc liễu không gió mà khẽ lay động, hô lên:

- Chú ý!

Đoạn lao nhanh tới, ôm lấy thân cây!

Quỷ vương Âm Công đang nấp tại gốc cây đó, hắn từng giao đấu với Tiêu Thu Thủy, biết công lực của y, lập tức giật mình kinh hãi, vội muốn tránh né nhưng đã không kịp nữa. Hắn cúi đầu xuống, mấy trăm sợi tóc rối tung trên đầu đột ngột bắn ra!

Đám tóc rối đó hóa ra không phải tóc mà là ám khí, gọi là “Quỷ mao”!

Người nhà họ Đường mất tinh, vừa nhìn đã biết đó là ám khí tẩm độc, hơn nữa độc tính còn cực mạnh.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đang mở rộng tay, không kịp tránh né. Công lực hắn cao, võ kỹ lại không tốt, muốn tránh đã muộn, trong lúc nguy cấp, Đường Phương bắt chấp tất cả, kêu lên:

- Cẩn thận.

Người đã phóng đi.

Trong các đệ tử trẻ tuổi của Đường môn, võ công, ám khí của Đường Phương không tính là cao, nhưng khinh công lại là cao nhất. Nàng đi sau tới trước, đẩy mạnh Tiêu Thu Thủy, mượn lực lao của Tiêu Thu Thủy, xoay mình chắn lên trước mặt hắn!

Lần này quả thực là nguy hiểm cực độ, nhưng vẫn có một bộ phận Quỷ mao bắn tới. Đường Phương ở phía trước Tiêu Thu Thủy, mắt thấy sắp sửa trúng đòn, Tiêu Thu Thủy tạm hoãn được một thoáng cũng kịp thời xuất chưởng, chưởng lực hùng hậu của hắn chung quy cũng đánh rơi được tất cả Quỷ mao.

Hai người từ khi gặp lại tới nay vẫn mãi không có cơ hội trò chuyện ôn lại việc cũ, bây giờ giữa thời khắc sinh tử lại kề vai sát cánh, thực là ngàn lời vạn lời cũng đều chẳng bằng lặng lẽ.

Quý vương một đòn không trúng, biết hành tung đã bị lộ, nhưng hấn là nhân vật cỡ nào, lập tức bỏ chạy. Mọi người lo lắng cho Đường Phương và Tiêu Thu Thủy, thấy hai người không sao, Đường Phi liền phóng ra mười mũi thiết tạt lẹ, nhưng trên gốc liễu đã không còn bóng dáng Quý vương nữa. Thân liễu trúng ám khí, chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn khô héo.

Khúc Mộ Sương hét lên chói chang, chỉ tay sang bên, chỉ thấy dưới sông cuộn lên từng làn sóng gợn, dập dờn dập dờn, lan truyền ra xa.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đều như vừa tỉnh giấc mộng, tái thế làm người, nhất thời cảm thấy chỉ có hai người ở bên nhau mới là tuyệt vời nhất. Mặc cho gió trúc rào rạt, mặc cho nước sông cuộn trào, hai người chỉ thấy tình ý nồng đậm, không để ý tới Đường Bằng ở bên cạnh trong lòng đang vô cùng đau đớn. Ở Đường môn, hấn vẫn luôn yêu thầm Đường Phương, lúc này liếc thấy trong mắt hai người Tiêu, Đường chỉ có tình ý sâu xa, hấn vốn bình thường thông minh, cơ cảnh, bây giờ trái tim rỉ máu, chỉ cảm thấy trời cao đất rộng lại không thể khóc than, nhất thời như đánh mất cả lý trí, phóng mình lao đi.

Khinh công của hấn tại Đường môn cũng là số một số hai, nếu không ngày trước khi hấn giả danh là Hán Tứ Hải, sao có thể nhún mình một cái đã vượt qua Cổ Nghiêm quan? Lúc này hấn trong lòng đau, hận, không chỗ nào phát tiết, hét dài một tiếng, lao xuống dưới sông.

Những người khác chưa kịp tới, sắc mặt đều trắng bệch.

Đường Phi thấy vậy, kêu lên kinh hãi:

- Không được...

Còn chưa dứt lời, Đường Bằng đã phóng đi rồi.

Hấn ở giữa không trung, đánh ra Tử mẫu ly hồn phiêu.

Tử mẫu ly hồn phiêu vốn là ám khí cực kỳ tiêu tốn chân lực, trong thế hệ cao thủ thanh niên của Đường môn cũng chỉ có ba người Đường Tổng, Đường Tuyết, Đường Phi là sử dụng được. Nội công Đường Bằng vốn không đủ, thể chất lại cực kém, nhưng hấn dựa vào tài trí thông tuệ, không ngờ lại có thể sử ra Tử mẫu ly hồn phiêu, cũng là rất xuất sắc rồi, nhưng mỗi lần sử dụng đều đại thương nguyên khí. Bên dòng Ly Giang hấn đấu với Khuất Hàn Sơn, vì chân lực hao tận mà thiếu chút nữa trúng độc thủ, lần trước ra tay trên Đại Độ Hà cũng vì nó mà ngắt xiu.

Lần này hấn không ngờ lại lạng không xuất kích, Đường Phi biết tính phong tỏa cùng lực sát thương khi dùng ám khí này, nhưng muốn ngăn cản thì đã muộn.

Chỉ nghe một tiếng gầm điên cuồng, nước sông trào lên cuộn cuộn, bọt nước bắn tung, một người gào thét, nhảy lên.

Dưới nước toàn là máu.

Quý vương trúng phiêu.

Nhưng Đường Bằng thân ở giữa không trung, chẳng có chỗ mượn lực, rơi thẳng xuống.

Đường Phi khinh công không tốt, không kịp tới cứu, nhưng Đường hoa của nàng đã bắn ra.

Cùng lúc Đường hoa của nàng bắn đi, “soạt” một tiếng, một bóng người mảnh khảnh cũng lao ra ngoài.

Khi Đường Phi biết đó là Đường Phương thì trái tim gần như rụng xuống.

Nàng vì gấp cứu mà phóng ra Đường hoa.

Đường hoa là một trong ba ám khí tuyệt môn của Đường môn, Đường Phi bắn ra, đến bản thân nàng cũng không khống chế nổi uy lực của Đường hoa.

Giống như một thanh bảo kiếm, uống cạn máu huyết của kẻ thù, một khi rời vỏ, ngay cả người cầm kiếm cũng không thể nắm chắc được chuyện sống chết.

Nhưng Đường Phương lại lao ra ngoài.

Đường hoa có đả thương tới Đường Phương hay không?

Đường Phi không khỏi hô lên thất thanh, giống như trượt tay đánh rơi một bình hoa yêu thích, lại không kịp nhặt lên, trơ mắt nhìn nó sắp sửa vỡ nát, trong lòng lại hy vọng nó đừng vỡ....

Đường Bằng rơi xuống.

Mười ngón tay của Quỷ vương cắm nhập vào hai bên sườn hân.

Hai lá phổi hân co rút, đau đến không còn tri giác. Âm Công há mồm, hai chiếc răng nanh dài đến ba tấc, nhỏ máu, cắn thẳng vào động mạch lớn trên cổ tay phải hân.

Đường Bằng không hề chống đỡ.

Đúng lúc này, ba mũi tinh đỉnh phiêu của Đường Phương đồng loạt bắn vào mồm Quỷ vương Âm Công.

Nhưng cũng cùng lúc đó, Đường hoa đã tới.

Đóa hoa quỷ dị ấy đột nhiên to lớn lên cả trăm lần, phủ chụp xuống đầu.

Một đóa “hoa” bao trùm tử huyết của hai người.

Quỷ vương Âm Công và Đường Phương đều không tránh thoát nổi. Ánh sáng diễm lệ, kỳ ảo của Đường hoa chiếu sáng khuôn mặt hung ác, thê thảm của Âm Công, cũng chiếu sáng dung mạo xinh đẹp mà kinh hãi của Đường Phương.

Lúc này, Đường Bằng đã động.

Hân chắn trước người Đường Phương.

Mọi người trông thấy khuôn mặt xanh rớt như nước chảy dưới Đường hoa của Đường Phương, còn Đường Bằng chắn ở phía trước, dưới Đường hoa, trắng bệch không một chút máu.

Tiếp đó hân chìm xuống...

Chìm xuống, chìm xuống... Kéo theo Quỷ vương Âm Công, chìm sâu xuống dưới đáy Cẩm Giang, trôi đi tới một nơi xa vô cùng vô tận...

Dưới sông chỉ còn lại Đường Phương.

Đường Phương khóc than:

- Bằng đệ....

17. Chương 17: Giang Hồ Liêu Lạc, Nhĩ An Quy.

Lúc này, binh khí lúc đao lúc kiếm của Lâm công tử đột nhiên chia ra, tay trái đao, tay phải kiếm.

Hóa ra vũ khí của hân vốn là đao kiếm hợp nhất, đến lúc cần thiết có thể chia ra sử dụng.

Tiếp đó là một tiếng kêu thảm, Đan Kỳ Thương cũng bị chia ra.

Ngực hân trúng kiếm, hông trúng đao.

Khi Đan Kỳ Thương chết, Lương Đẩu đã điểm huyết ngã Tư Không Huyết, đoạn quay lại phía mấy người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, nói:

- Đừng giết ông ta!

Thịnh Giang Bắc tuy là một trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, nhưng lão vốn là một hảo hán có tiếng trong võ lâm, làm ác chưa nhiều, Lương Đẩu có ý muốn giữ mạng cho lão.

Thịnh Giang Bắc đang cố sức chiến đấu, nghe thấy Lương Đẩu nói không giết, nhất thời cảm thấy tâm tàn ý lạnh, đột ngột dừng tay, thở dài một tiếng, vung chưởng tự đánh vào thiên linh cái mình.

Lương Đẩu vung tay chặn lại, cười nói:

- Thịnh lão sư, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, càng huống hồ Thịnh lão sư lấy ít địch nhiều, tội gì phải nghĩ quẩn như vậy?

Thịnh Giang Bắc cười thắm, đáp:

- Ta đã già rồi, không phải là không nhìn thông được, mà chỉ cảm thấy cứ tiếp tục sống thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Lương Đẩu mỉm cười:

- Vậy sao thịnh lão sư không thử sống lại một lần nữa?

Thịnh Giang Bắc lẩm bẩm:

- Thử sống lại một lần nữa?

Ngẩn ngơ như mất hồn, nhưng ánh mắt lại giống như ngọn nến thấp lên giữa hoàng hôn, khi màn đêm buông xuống, càng lúc càng sáng tỏ.

Lúc này đại cục đã định.

Dư Sát, Tô Sát, Miêu Sát, Cung Sát, Ngao Sát đều từ biệt mọi người. Bọn họ vào Xuyên lần này vốn là để bắt giết Tiêu Thu Thủy nhưng nay lại cùng chư hiệp sát cánh chống kẻ thù chung, kết quả là kết làm bằng hữu, trừ địch tiết phần. Lại nghĩ tới tình thế hôm nay biến đổi quá nhanh nhanh, Quyền Lực bang và người trong bạch đạo đều đại thương nguyên khí, kịp thời thông báo tin tức này tới cho Thiên vương cũng là công nhiều tội ít. Hơn nữa bây giờ muốn bắt giết Tiêu Thu Thủy giữa vòng vây của mấy người Lương Đẩu, Lâm công tử, Đường Phi, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Đặng Ngọc Bình quả thực là khó hơn lên trời, mà lần này sở dĩ có thể biến nguy thành an, một phần không ít là nhờ Tiêu Thu Thủy dẫn đường, Ngũ Sát đã sớm từ bỏ ý tấn công Tiêu Thu Thủy, chỉ muốn rời đi.

Đại địch Quyền Lực bang còn đang ở trước mắt, mấy người Lương Đẩu cũng không muốn kết thêm thù oán vì thế yên ổn chia tay với Ngũ sát. Thịnh Giang Bắc đứng đó ngây ngốc, mê mang không quyết, Lương Đẩu giải huyết cho Tư Không Huyết, Tư Không Huyết được thông huyết đạo cũng không cướp đường bỏ chạy, biết rõ quần hiệp không có ý làm hại mình. Hôm nay rơi vào tay Lương Đẩu còn đỡ, nếu dưới kiếm Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình thì thực chẳng thể giữ nổi tính mạng, vì thế Tư Không Huyết lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống. Lương Đẩu nói:

- Thân người vốn đã tàn tật, sao không tích đức hành thiện mà lại theo Quyền Lực bang làm xằng làm bậy? Người quy thuận Quyền Lực bang thì cũng nhận được gì? Hôm nay các người liều mạng sống chết để cứu Liễu Ngũ, giờ hắn chạy trốn mất biệt, người thì lại bị bắt, rút cuộc thì được cái gì cơ chứ?

Tư Không Huyết tuy hung tàn độc ác nhưng cũng hiểu Lương Đẩu là muốn tốt cho hắn, liền nói ra sự tình, cũng để mọi người tha không giết hắn, vì thế nói:

- Người biết tại sao thân ta lại tàn phế như vậy không?

Lương Đẩu lắc đầu.

Tư Không Huyết nói:

- Ta chẳng phải đại hiệp đương thế gì, cũng không phải dị nhân võ lâm, ta chưa từng đọc sách vở gì, từ nhỏ đã luyện võ, lúc bé thì làm công cho người, thiếu niên thì làm tay sai, tuổi tráng niên thì làm bảo tiêu, cũng coi là người võ lâm mũi dao dính máu...

Lương Đẩu gật đầu:

- Làm một người võ lâm mũi dao dính máu chẳng hề dễ dàng gì, ta biết.

Khuôn mặt Tư Không Huyết đã bị đánh nát nát mất một nửa, hắn chỉ vào mắt trái lúc này chỉ còn là một cái lỗ sâu hoắm, kể:

- Đúng là không dễ dàng. Mười sáu năm trước, ta đi áp tải hàng thì bị người ta bắt được. Chỉ là mấy tên giặc cỏ thôi, ta đánh thật lâu, giết đến kiệt sức, bị bọn chúng đánh ngã, trói lại. Chúng dùng dao tai trâu khoét một con mắt của ta ra, lấy nhấm rượu ngay trước mặt ta.....

Tư Không Huyết cười khỏ, nụ cười đầy vẻ mỉa mai mà lại cay đắng:

- Tình hoàn của ta cũng bị người ta cắt mất, kẻ đó là Trung Nguyên loan nguyệt đào Tẩy Thủy Thanh. Người đời cứ gọi ả ta là Tẩy nữ hiệp, ả thấy ta xấu xí, lại biết võ công, nghĩ ta không phải là người tốt, thế là liền cắt...

Hắn thấy có phụ nữ ở đây, cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười chua chát, nói tiếp:

- Ta đau quá lẫn lộn dưới đất... Hôm đó trời đại hàn, băng tuyết đóng khắp nơi, cả một tiết xuân ta chỉ có hôn mê bất tỉnh... Đến lúc tỉnh lại thì đã có một đám người tàn tật vây quanh ta, bọn họ đều giống như ta vậy, có người mất tai, có người cụt tay, có người không nói được... Bọn họ chăm sóc ta, thế nên ta đi cùng họ, đánh nhau với những kẻ xem thường bọn ta, đánh không nổi thì lại học võ, cuối cùng đánh ra được chút tiếng tăm, gọi là Thiên Tàn bang...

Tư Không Huyết ngẩng khuôn mặt xấu xí tới cực điểm của mình lên, nói:

- Kỳ thực, làm gì có “thiên” nào muốn làm bọn ta tàn tật! Đó đều là người ban cho... Người ta nghĩ chúng ta khuyết tật, tất chẳng phải là thứ gì tốt, mười sáu môn phái lớn cũng chẳng ai đếm xỉa tới bọn ta...

Lương Đẩu gật đầu, trong mười sáu môn phái lớn, kỳ thực có rất nhiều phái thực lực không bằng nổi Thiên Tàn bang, nhưng người trong võ lâm có quan niệm thâm căn cố đế, cảm thấy một đám người lai lịch bất minh, chung quy cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì, thủy chung không chịu xếp họ vào bảng. Đẳng Ngọc Bình cũng vô cùng đồng ý. Đảo Hải Nam là đảo nhỏ xa xôi, chẳng phải nơi nổi tiếng gì, cho nên cũng không được xếp hàng trong mười sáu môn phái lớn. Nhưng nếu luận Hải Nam kiếm pháp thì trong Trung Nguyên thực hiếm có địch thủ, ngay cả Hoán Hoa kiếm pháp cũng vì lịch sử không lâu mà không được xếp hạng trong mười sáu môn phái lớn! Từ đó có thể thấy, quan niệm môn hộ, chính tà trong võ lâm nặng nề tới mức nào.

Tư Không Huyết nói:

- Lúc Tẩy Thủy Thanh... cắt ta, ta đang làm việc thiện, còn chưa giết một người nào, hơn nữa còn lập chí giúp yếu cứu nghèo... Khi Tẩy Thủy Thanh trừng phạt ta, người trong bạch đạo đều vỗ tay khen hay, nói “Tẩy nữ hiệp lại tạo phúc võ lâm, trạch bị thương sinh rồi”, còn ta thì đau đớn không muốn sống... Các bộ phận khác trên cơ thể ta cũng mất dần trong các lần tranh đấu lớn nhỏ chỉ để cầu sinh tồn... Giống như lúc ta làm bảo tiêu gặp phải kẻ cướp, ta đánh nhau với hắn, thắng thì hắn chết, thua thì bỏ chạy.

Hắn vỗ vỗ ống chân phải trống không, nói:

- ... Có lần chạy không được, chân liền bị người ta chặt mất một chiếc, chỉ có vậy thôi... Người khác thì ánh đao vung lên, ánh kiếm lóe lên, kẻ địch, loại đại gian đại ác, từ từ ngã xuống.... Nghe rất là hào hùng phải không, đúng là tác phong của cao thủ! Đáng tiếc ta lại là kẻ ngã xuống kia...

Tư Không Huyết kể tiếp:

- Vì thế bị thương nhiều lên, giết người cũng nhiều thêm, danh tiếng hung tàn cũng càng lúc càng nổi. Người trong bang bọn ta đương nhiên cũng có loại bản tính tàn độc, ít nhất là trong lòng mỗi người đều có oán độc. Danh tiếng ác độc của Thiên Tàn Bang ta, hẳn chư vị đại hiệp đã sớm nghe tới rồi phải không?

Mọi người im lặng. Tư Không Huyết cười lớn:

- Các vị đừng có thương xót, đồng tình với ta, ta có cụt thêm một cánh tay, một cái chân nữa cũng không cần xin người ta thương hại! Mấy năm gần đây, ba phái núi Mạc Càn, Điểm Thương, Thái Sơn “thay trời hành đạo”, quyết phải tiêu diệt Thiên Tàn bang ta, vì thế ba phái liên thủ, trước truy sát đệ tử bang ta ở gần cạnh bọn chúng, sau lại nửa đêm giết tận vào trong bang, đánh cho bọn ta không kịp trở tay. Bọn ta phản kích, bọn chúng đem quân hồi tội, đến Thiếu Lâm nhờ mượn loại cao thủ như Cầu Vĩ, Tục Điều, giết thẳng vào bang ta, trận chiến đó...

Mất Tư Không Huyết đắm lệ, nhưng ngữ điệu không đổi:

- Các huynh đệ tàn tật, chạy trốn hơi chậm, sao có thể là đối thủ của đội quân “chính nghĩa” đó. Hơn nữa người tàn khuyết rất dễ nhận biết, lại đắc tội với danh môn chính phái, trận đó sáu trăm chín mươi anh em chúng ta có bốn trăm sáu mươi hai người chết. Những người tàn tật không phải trong bang ta bị giết nhầm nhiều không đếm xiết. Có đệ tử chính đạo mở lòng từ bi, không giết bang đồ cụt tay mà phế đi hai chân họ, nhưng chuyện như thế kể mãi không hết....

Tư Không Huyết bỗng quát lên:

- Lúc đó, người trông thấy một đám huynh đệ vốn đã tàn tật lại bị người ta thảm sát, người có cảm giác thế nào? Lúc đó, khắp nơi đều là địch, lại có một chỗ dựa cực kỳ mạnh mẽ ủng hộ người, người sẽ làm thế nào?!

Lương Đẩu im lặng. Tư Không Huyết lại cười, nụ cười của hắn lại đầu vể mĩa mai và cay đắng:

- Bọn ta là những kẻ không còn thuốc cứu chữa nữa, cho nên bọn ta chọn sự ủng hộ của Quyền Lực bang. Người phát động, ủng hộ bọn ta hành động lần này là Liễu Ngũ, cho nên cậu ta gặp nạn, bọn ta nguyện chết vì cậu ta.

Hắn nhìn sang mọi người, nói:

- Có thể các bậc chính nghĩa các vị khinh thường hành vi câu kết lẫn nhau này, nhưng Quyền Lực bang là ân nhân của bọn ta. Bọn ta nổi danh hung tàn, nhưng chỉ cần người ta có ơn với bọn ta, chỉ cần người ta hiểu rằng bọn ta cũng có máu có thịt, thì dù có phải chết vì người đó bọn ta cũng không oán thán.

Tư Không Huyết cười cười rồi lại nói:

- Câu trả lời của ta có dài quá không, các vị có hài lòng không?

Hồi lâu sau, Lương Đẩu hắng giọng một cái rồi mới lên tiếng được:

- Bọn họ thì sao?

... “Bọn họ” đương nhiên là để chỉ đám Bành môn Tứ hổ, Đan Kỳ Thương, Lang Nhất Lãng.

“Bọn họ” đều đang nằm dưới đất, thầy cốt đã lạnh, đương nhiên là không thể trả lời câu hỏi của Lương Đẩu nữa.

Người có thể trả lời đương nhiên chỉ còn một mình Tư Không Huyết mà thôi.

Bởi vì hắn còn sống.

Tư Không Huyết đáp:

- Đại đồng tiểu dị.

Nghe bốn tiếng này, trên mặt mỗi người Tiêu Thu Thủy đều thoáng ba một bóng đen.

... Tiêu diệt Quyền Lực bang đại gian đại ác, có cần thiết hay không, có nên làm hay không?

... Quyền Lực bang có phải là loại đại gian đại ác, không thể không tiêu diệt hay không?

Câu hỏi đó không có lời đáp.

... Ai tốt ai xấu, ai đúng ai sai, đều là câu hỏi khó phân biệt nhất trên giang hồ.

Tư Không Huyết lại cười, vừa xấu xí vừa hung ác, nhưng trong mắt lại đầy ánh lệ:

- Có lẽ có thể kể thêm một chút. Đan Kỳ Thương tuổi trẻ, ngoại hiệu của hắn là “Phi kiếm Đan kỳ”, toàn bang Ô Y, hơn ba trăm bang chúng đều do một tay hắn chiêu lãm, từ quản lý tới dạy võ, trọng trách của hắn đã đủ nặng rồi. Mà tính hắn lại hay bao che, có mấy thuộc hạ làm sai, người ta đổ cả là bang phái hắn lai lịch bất chính, hắn không chịu nhận sai, thế là liền bị công nhận là tà phái. Quyền Lực bang chịu thừa nhận hắn, hắn đương nhiên là cũng thừa nhận Quyền Lực bang. Còn về Lang Nhất Lãng...

Tư Không Huyết bật cười:

- Hắn vốn đầu óc đơn thuần, chỉ luyện võ, không dùng trí. Mấy năm gần đây Đường Lang môn thanh danh đại chấn, tất cả sự vụ, tuyên truyền, điều tập nhân thủ đều do Quyền Lực bang âm thầm giúp hắn từ trong bóng tối. Lúc cha hắn qua đời, nói đứa con này khó thành việc lớn, nay lại có thể khiến Đường Lang môn phát dương quang đại, hắn lại càng một lòng một dạ phục tùng Quyền Lực bang thôi... Còn có Bành môn Tứ hổ, họ Bành sa sút, gần năm mươi năm nay, đệ tử ngoại tộc của Bành môn đã bị đồ sát gần hết.... Môn quy của Ngũ hổ Bành môn lại cực nghiêm, không được phép rời đi, kẻ nào rời khỏi sẽ bị truy sát khắp giang hồ, nội ngoại bất dung...

Tư Không Huyết chỉ vào bốn cái xác Bành môn dưới đất, nói:

- Bây giờ Bành Thiên Kính nắm quyền, võ công đã thấp lại không có lòng dùng người, tham lam háo sát, bốn đệ tử ngoại tộc Bành môn này chỉ có thể động thủ đoạt quyền trước. Nhờ có Quyền Lực bang làm chỗ dựa mà bọn họ mới có thể thành công... Bốn người này không nghe lời Quyền Lực bang mới đúng là chuyện lạ.

Hắn cười lớn:

- ...Năm ngoái Võ Đang phái người truy sát họ, vẫn là Quyền Lực bang che chở, không ngờ lại chết ở chỗ này.... Nghe nói Thịnh lão quyền sư đến lúc tuổi già mới đổi tính, gia nhập Quyền Lực bang, cũng là vì sợ cao tăng Nam Thiếu Lâm tìm tới trả thù...

Hắn còn chưa nói dứt lời, đầu bỗng vỡ ra.

Hắn vẫn đang cười, miệng đang mở rộng, máu tươi đỏ hồng chảy ra từ con mắt phải còn lại đã vỡ ra, lại chảy ra từ bên khóe miệng đã nứt toác, vô cùng đáng sợ.

Địa Nhân đại sư thu chưởng, nghiêm giọng quát lên:

- Người lắm lời, không thể tha được!

Nhưng đầu hắn tuy đã vỡ ra, chỗ vỡ trông vẫn như đang cười.

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cổ trợn trừng mắt nhìn Địa Nhân đại sư, ánh mắt như có lửa bắn ra, muốn thiêu chết ông ta.

Danh dự của Thiếu Lâm không thể cho phép kẻ khác phỉ báng.

Cho nên Địa Nhân đại sư giết Tư Không Huyết.

- Ông làm vậy thì được cái gì?!

Thiết Tinh Nguyệt gầm lên:

- Giết một người tàn tật diệt khẩu thì tính là danh môn chính phái được nữa sao?!

Có lẽ lúc bình thường, Địa Nhân đại sư sẽ có thể lý luận với hắn, nhưng lúc này trụ trì Hòa Thượng đại sư từ bi hiền hòa đã chết, Thiên Mục thần tăng cương trực thẳng thắn cũng đã chết, Địa Nhân chẳng còn để tới gì khác nữa, hai mắt như hai lưỡi dao sắc lạnh.

- Muốn thế nào? Cũng muốn cùng hắn lên đường về tây phải không?

Khâu Nam Cổ cười lạnh:

- Thế nào?... Bọn ta bị các ông giết, các ông sẽ là “thay trời hành đạo” có phải không? Chẳng may các ông bị bọn ta làm thịt, sẽ là “bọn chuột nhắt ám toán” có phải không....

Địa Nhân đại sư thẹn quá hóa giận, quát:

- Tự ngươi muốn chết, không oán được ta...

Lương Đẩu thở dài, vươn người chắn trước mặt Địa Nhân đại sư, nói:

- Đại sư, quý phái chúng môn vừa bỏ mình, bao việc lớn nhỏ còn cần đại sư quản lý, sao phải vì chuyện nhỏ này mà sinh sự với đám tiểu bối? Giờ Quyền Lực bang đang chiếm hết thượng phong, quý phái cột trụ gãy đổ, còn cần đại sư dốc hết tâm lực mới có thể ngăn được cơn sóng giữ.

Địa Nhân thâm nghĩ cũng đúng, Thiếu Lâm gặp phải kiếp nạn này đã đủ cho mình đau đầu rồi, hà tất phải tranh khí với đám người kia nữa? Liền hung hăng trừng mắt nhìn Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ một cái rồi nói:

- Lương đại hiệp nói rất đúng.

Mọi người cũng không nói nhiều nữa, Lương Đẩu dẫn tất cả rời khỏi lầu Vọng Giang.

.....

Lúc này trong lòng chúng hiệp đều rối bời.

Thực lực của Quyền Lực bang tuy bị tổn hại rất nhiều sau trận chiến Hoán Hoa Khê, bên dòng Cẩm Giang, Song sí, Nhất sát, Tam phượng hoàng thủ hạ Liễu Tùy Phong đã chết mất bốn, Bát đại Thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu cũng mất mất Dục vương và Quý vương, nhưng bên phía bạch đạo còn bị suy yếu nhiều hơn nữa, gần như đã không còn năng lực để chống đỡ.

Trong mười sáu môn phái lớn, mười phái Điểm Thương, Hằng Sơn, Tung Sơn, Côn Luân, Mặc Càn, Vân Đài, Bảo Hoa, Đồng Quan, Mã Tích, Nhạn Đãng đã chỉ còn trên danh nghĩa, hàng ngũ lãnh đạo của Thiếu Lâm, Vô Đang thương vong quá nửa, không cách nào tác chiến, bốn phái còn lại, Thiên Thai, Phổ Đà, Hoa Sơn, Thái Sơn sao có thể đối thủ của Quyền Lực bang?

Về phần ba đại kiếm phái, Hoán Hoa kiếm phái đã hủy, Thiết Y kiếm phái cũng xong rồi, Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình cô độc tác chiến, trong tứ đại thế gia, “Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, Nam Cung thế gia đã quy thuận Quyền Lực bang, Trong ba đại kỳ môn “Thượng Quan, Mộ Dung, Phỉ”, tộc Thượng Quan cũng rơi vào vòng khống chế của Quyền Lực bang, chỉ dựa vào thế lực của Cái Bang thì còn xa mới địch lại nổi Quyền Lực bang.

Trong lòng Đường Phương, Đường Phỉ đều đang âu sầu.

Nước sông cuộn cuộn.

Đường Bằng bỏ mình dưới sông.

Cái chết của Đường Bằng thật sự do hai người họ liên lụy.

... Nếu như Đường Phỉ không phóng Đường hoa... Nếu như Đường Bằng không cứu Đường Phương...

- Chúng ta sẽ đi đâu đây?

Trời đất mênh mông, giang hồ mờ mịt, Thiết Tinh Nguyệt tính tình nóng nảy là người đầu tiên hỏi câu này.

Họ vốn muốn mời cao thủ võ lâm bạch đạo duy trì chính nghĩa, nhưng nay nhân sĩ chính phái lo đó bỏ đây, người bị phân hóa, người bị tiêu diệt, thật đến tự lo thân còn chẳng xong...

... Về Quế Lâm? Ở đó có Đường Cương và Tiêu Khai Nhân đang nóng lòng chờ đợi.

... Người nhà họ Tiêu đâu? Tiêu Tây Lâu, Tiêu phu nhân, Chu Hiệp Vũ, họ đang ở đâu? Sau khi ra khỏi địa đạo thì đã đi đâu rồi?

... Hay là đi tìm Quyền Lực bang, liệu mạng một mất một còn?

- Tới Nga Mi thôi.

Lương Đẩu nói.

Mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt Tiêu Thu Thủy lại sáng lên.

- Tôi từ Nga Mi tới, nghe nói phía núi Nga Mi xảy ra chuyện lạ, không còn ai dám lên núi nữa, ngay cả Chiến sư Hà Nam Cổ Hạ Ba cũng chết ở trên núi, thân thể không đâu lại xuất hiện trước mặt vợ ông ta ở cách đó hai trăm dặm.

Ba mươi năm trước, phái Nga Mi bị dị nhân Yến Cuồng Đồ tàn sát gần như toàn bộ, đã chỉ còn là một lưu phái nhỏ không đáng nhắc tới, mấy người Lương Đẩu đương nhiên là không muốn lên núi cầu trợ giúp.

Lương Đẩu cười nói:

- Một đường chúng tôi tới đây cũng cảm thấy chuyện ở Nga Mi tất có bí ẩn, chẳng biết có liên quan đến việc mấy người lệnh tôn không rõ hành tung hay không?

Mạnh Tương Phung đáp:

- Nghe nói Cổ Hạ Ba bị một thanh niên áo xanh văn nhã hòa ái giết chết, miêu tả hình tượng có vẻ giống như Liễu Tùy Phong. Hẳn chặn người lên núi, chỉ sợ trên núi có chuyện.

Khổng Biệt Ly gật đầu:

- Không cần biết thế nào, chúng ta cứ lên núi xem một chuyến, chắc chắn không sai được. Vốn lúc chúng tôi tới đây đã từng đi mời Cừu bang chủ nhưng ông ta có vẻ lo lắng, sợ tên Nhân ma cực kỳ lợi hại đó đã xuất hiện, cho nên sang đó trước xem thử, cũng không tới được, nếu không với sự tinh minh cùng công lực của bang chủ Cái Bang... Có lẽ mấy người Thiên Chính, Thái Thiện đã không đến mức bị ám toán.

Lương Đẩu biến sắc hỏi:

- Ông nói là... tên Nhân ma đó?

Sắc mặt Khổng Biệt Ly cũng thoáng vẻ âu lo, gật gù đầu.

Lương Đẩu khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Khúc Mộ Sương nhiều chuyện, không nhận được hỏi:

- Nhân ma?... Nhân ma nào?

Thiết Tinh Nguyệt rất thích khoe kiến thức, lập tức nói:

- Đương nhiên là Thập cửu nhân ma rồi!

Khâu Nam Cổ lại chẳng bao giờ chịu phúc hắc, lạnh lùng châm chọc:

- Hừ, hừ.

Thiết Tinh Nguyệt tức giận hỏi:

- Hừ, hừ là có ý gì?

Khâu Nam Cổ ngẩng lên nhìn trời, Thiết Tinh Nguyệt thấy kỳ lạ cũng ngẩng lên nhìn. Khâu Nam Cổ lại cúi xuống ngắm đất, Thiết Tinh Nguyệt buồn bực cũng ngó ngó xuống theo, chỉ nghe Khâu Nam Cổ lẩm bẩm tự nói:

- Hừ, sao lại có con chó bám theo đuôi ta nhỉ? Ta khịt mũi một cái thì liên quan cái rắm gì đến nó?!

Thiết Tinh Nguyệt nghe Khâu Nam Cổ chửi mình, giận tím cả mặt, quát:

- Không phải Thập cửu nhân ma thì là cái gì?!

Khâu Nam Cổ cười lạnh:

- Tôi sao mà biết được, đâu có được bác học như cậu! Bác trong đó bác (đánh bạch”, học trong trốn học!

Thiết Tinh Nguyệt ngạo nghễ nói:

- Tôi vốn đã bác học, xuất khẩu thành thơ, ba tuổi biết ăn cơm, bảy tuổi đi giật đồ. Khổng Dung mười mấy tuổi còn đi nhường lê, tôi năm tuổi đã biết há miệng gặm hết quả lê rồi, không đứa nào giật đi được cả!

Khâu Nam Cổ nghech mũi lên trời khịt khịt:

- Cậu đúng là xuất khẩu thành phân! Một đồng Tam Tự kinh, thành ngữ chả biết cái rắm gì. Hôm trước viết thư về nhà, nói cái gì, “ba nữa không no, bụng dạ không yên”, còn hỏi tôi chữ “bão”(no) viết thế nào, chữ “vị” (dạ dày) viết thế nào, tôi đều phải bày cho, há! Cô bảo hẳn nghe xong thì viết thế nào...?

Khúc Mân Miêu lắng nghe tập trung nhất, vội hỏi:

- Anh ta viết thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt vội vàng xua tay, gấp đến đỏ cả mắt, kêu lên:

- Này tiểu Khâu, cậu cậu....

Khâu Nam Cổ chẳng thèm để ý, nói tuốt ra hết:

- Tôi bảo hán chữ “bảo” là bộ “thực” cộng với chữ “bao”, chữ “vị” là chữ “điền” cộng với chữ “nguyệt”... Hấn à, viết ra không ngờ lại thành...

Khâu Nam Cổ vung tay vạch vạch vẽ vẽ lên không trung, nói:

- Chữ “bảo” không ngờ lại thành chữ “thực” viết lên trên, chữ “bao” viết xuống dưới, thành ra chữ “?”, chữ “vị” thì viết chữ “điền” bên trái, chữ “nguyệt” bên phải, thành ra chữ bằng, chữ vị đã thấy qua vị đại thư pháp gia nào như vậy chưa?...

Thiết Tinh Nguyệt ký nhất là biểu hiện giống một thằng đàn trước mặt đàn bà con gái, lập tức hận Khâu Nam Cổ đến ngứa răng:

- Cậu cậu cậu....

Khâu Nam Cổ mặc kệ hấn, cười nói:

- Mọi người nhìn hấn xem, chẳng trách ăn không được “no”, vốn chữ “no” cũng không biết viết thế nào, đương nhiên là phải đói rồi. Hóa ra là thằng nhà quê chỉ biết Tam Tự kinh! Đây gọi là “đầu to không não, nào to toàn cổ”.

Thiết Tinh Nguyệt thoáng nghe thấy mấy chữ “thằng nhà quê” liền nổi giận bừng bừng, đỏ mặt tía tai chửi lớn:

- Ai nói tôi nhà quê! Chỉ biết Tam Tự kinh! Tôi chửi cho cậu xem! Khâu Nam cổ, cậu là cái thằng đầu người óc heo, óc bê thui cháy, óc đậu phụ nát....

Lời hấn chửi người tuy đã là bốn chữ, không còn là “Tam Tự kinh” nữa, nhưng đều là tên món ăn, nói đến một nửa thì đã đói bụng rồi, nước bọt tứa cả ra, bụng kêu rột rột.

Khâu Nam Cổ không chịu kém thế, cũng chửi giả lại:

- Thiết Tinh Nguyệt, cậu nói chuyện ngữ điệu như heo, thật là heo lớn heo nhỏ lên bàn ăn, âm như hoàng ưng rời cốc, chẳng bằng lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Đôi câu đối xảo diệu, Thiết Tinh Nguyệt thở phì phì lại muốn chửi lại, mọi người vốn đang ừ ừ rầu rĩ, bị bốn người này làm âm ỹ một trận cũng thành sáng sủa hơn khá nhiều, Tiêu Thu Thủy và Lương Đẩu âm thầm tiếc nuối Lương Quảng Thập Hồ không tới, nếu không thì càng náo nhiệt. Đặng Ngọc Bình biết tin em ruột bỏ mình, một mực lặng lẽ không vui. Trong tiếng cười nói, mọi người dần tiến về phía một dải Nga Mi.

Núi Nga Mi thương từng tế nhật, cổ bách chọc trời, hai đỉnh sóng vai. Nga Mi là một trong bốn danh sơn của Phật giáo, núi Ngũ Đài là đạo tràng của Văn Thù bồ tát, núi Cửu Hoa là đạo tràng của Địa Tạng bồ tát, núi Phổ Đà là đạo tràng của Quan Âm bồ tát, còn Nga Mi là đạo tràng của Phổ Hiền bồ tát. Ngọn núi chính Vạn Phật đỉnh cách mặt nước biển ba ngàn không trăm ba mươi mét, thấp hơn là Kim Đỉnh, còn có tên là Thiên Phật đỉnh, hang núi rất nhiều, gỗ đá âm u.

Trên đỉnh Nga Mi, phù vân cuộn cuộn, thường hiện quang sáng hình tròn, giống như Phật quang, khi ẩn khi hiện người leo núi có thể thấy đá núi dưới chân phản xạ ánh mặt trời chói lọi, tọa nên kỳ cảnh. Mấy người Lương Đẩu xuất phát từ Thành Đô, vượt qua núi Quan Âm, đi men theo vách đá, mọi người khinh công cao cường, coi nơi đó như đất bằng, phía dưới là biển Thảo Hải, là chỗ hợp lưu của Đại Độ Hà và sông Thanh Y, sóng cuộn trắng xóa, phiên giang đảo hại.

Từ đây bắt đầu tuyệt bóng người qua lại.

Lương Đẩu than:

- Ngày xưa văn long hoành hành, muông thú bỏ trốn, rắn độc làm tổ, cây cỏ không mọc... Đến nay không biết là ai ẩn nấp trên núi, khiến cho một danh sơn nổi tiếng vắng bóng tao nhân mặc khách, nhà sĩ tĩn đồ.

Lúc này mưa phùn rả rích, nước sông muôn hình vạn trạng, khung cảnh mông lung cùng với sóng trào kinh tâm động phách, giữa sông có một chiếc thuyền con, thủy chung cứ chìm nổi giữa sóng dữ.

Nước sông nhấp nhô, sóng lớn ngập trời, người đứng trên xích sắt còn bị khí phách bài sơn đảo hải này chấn nhiếp, sợ hãi với thiên nhiên bao la cũng lên tới cực điểm.

Thế nhưng chiếc thuyền con đó lại như một phiến lá rụng, mặc sóng phiêu bản, bản thân vốn chẳng hề gắng sức chút nào, ngược lại thành không bị lật úp.

Tiêu Thu Thủy liếc nhìn, còn nghĩ đó thực sự chỉ là một chiếc lá.

Mọi người cũng không để ý nhiều, tiếp tục bước lên trước, vượt qua sông lớn, chỉ thấy đất bằng trải rộng vạn dặm, núi cao tung hoành thiên lý, cây cỏ um tùm, mưa bụi lất phất, bóng dáng núi Nga Mi ẩn hiện, cả thơ cùng họa cũng không thể hình dung được, không khí cũng thanh mát như bạc hà.

Mọi người chú ý tới cảnh sắc trên núi, Tiêu Thu Thủy trông thấy mấy cây trúc thon, xanh mướt mê người, trên lá trúc điểm mấy hạt nước trong, dập dờn muốn nhỏ xuống, Đường Phương vỗ tay hân hoan:

- Anh xem, anh xem!

Ngón tay thon dài, nhỏ nhắn như lá thông chỉ hướng cho Tiêu Thu Thủy.

Lúc này, hạt nước trên lá trúc khẽ “tách” một tiếng, nhỏ xuống, Tiêu Thu Thủy phóng tới như ánh chớp, đưa tay đỡ lấy. Đường Phương đến gần, ghé sát vào bên Tiêu Thu Thủy, vui mừng vô hạn. Tiêu Thu Thủy chỉ nghĩ thấy một luồng u hương, không khỏi tâm hồn chao đảo. Đường Phương vẫn hân hoan, vui vẻ nói:

- Thật muốn hát một khúc.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi rất muốn nghe.

Đường Phương duyên dáng nói:

- Anh muốn nghe, tôi sẽ thổi một khúc nhạc.

Bấy giờ mọi người đã ngồi xuống nghỉ ngơi, Đường Phương rút ra một ống tiêu xanh biếc, ghé môi thổi lên mấy điệu trong trẻo, ngân nga. Một bóng chim bay vụt ra từ sau núi, tiếp đó là rất nhiều con cùng kêu lên riu rít, một cảm giác vui sướng hạnh phúc quanh quất trong lòng. Hai người ngược nhìn bóng núi mông lung, cả nụ cười cũng biến thành mênh mông cuộn cuộn. Tiêu Thu Thủy bình sinh thích nhất là nghệ thuật, không khỏi du nhiên xuất thần, trong tiếng nhạc hỷ ý vô cùng cũng nghe ra được nước mắt.

Đường Phương ngưng thần diễn tấu, bỗng nghe thấy tiếng nước nổ, giật mình kinh hãi, chỉ thấy Tiêu Thu Thủy đầy vẻ lo âu, hóa ra Âu Dương San Nhi đã khóc.

Nàng một thân áo trắng, mặt không chút máu, nhưng cũng có một vẻ đẹp động lòng người của thiếu phụ. Đường Phương đoán hẳn là lúc Mã Cảnh Chung còn sống, nàng thường thổi sáo cho chồng nghe, đến nay gặp cảnh sinh tình, thương tâm kéo đến, liền không dám thổi nữa.

Tiêu Thu Thủy mê mang như vừa đánh mất một điều gì đó, Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ thấy không khí lại trở nên nặng nề, hai người liền hi hi ha ha, cãi cọ lẫn nhau. Tiếp đó hai người một co chân phải, một gập chân trái, tay đặt lên vai, nhảy lò cò một chân lên trước, xem xem ai mệt ngã xuống trước. Kết quả là mới được vài bước, hai người đã mệt đến thở hồng hộc, nhưng lại chẳng ai chịu thua, mặt đất lầy lội sau cơn mưa cũng bị họ chà đạp rồi tinh rồi mù.

Mọi người đang thấy buồn cười, bỗng nghe Khâu Nam Cổ “ô” một tiếng, nói:

- Dấu chân này không phải của chúng ta.

Hóa ra trong những dấu chân sâu của hai người đều có nước chảy ra do lực đạp mạnh, đất ở đây khá dày, chất bùn phì nhiêu, có đại không nhiều, những dấu vết đó lẫn trong những dấu chân hỗn loạn, thiếu chút nữa thì bị Khâu Nam Cổ, Thiết Tinh Nguyệt phá hỏng hết rồi.

Mới đầu mọi người cũng không chú ý lắm, Đặng Ngọc Bình tùy tiện đưa mắt nhìn qua cũng “ồ” lên một tiếng, tất cả mới quay đầu lại nhìn, không khỏi đồng thời cảm thấy hồ nghi.

Hóa ra những dấu vết đó đúng là vết chân, hơn nữa còn cực nông, bên cạnh cũng không có dấu chân cùng loại. Lương Đẩu nói:

- Khinh công tốt.

Dấu chân đó chỉ khê điểm xuống một chút rồi lại phóng lên không lướt đi thì mới để lại một vết ấn mờ nhạt như vậy. Mà người tới chỉ khê mượn lực, trong vòng mười thước không có dấu chân nào khác, có thể thấy khinh công cao cường đến mức nào. Khổng Biệt Ly nói:

- Tìm ra xung quanh xem.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng phát hiện ra một dấu chân khác, cũng là một phần nhỏ của mũi chân, cách dấu cũ hai trượng, ba thước. Dấu vết tuy nhỏ nhưng rõ ràng phân minh, hiển nhiên là dấu chân của nam, mọi người biết võ công của người này tuyệt không dưới mấy người mình, lập tức cẩn thận đề phòng.

Đi thêm hơn hai trượng nữa lại tìm thấy một dấu chân tương tự, tiến thẳng theo một hướng, vừa đi không lâu. Mọi người rón rén cẩn thận, bám theo hồi lâu, đi tới một nơi cây cỏ um tùm, thanh u tuyệt tục.

Chỉ thấy nơi đây sơn minh thủy tú, phong cảnh mê người, có một đình gỗ lợp mái tranh, lưng dựa máu tranh, cảnh sắc lung linh khiến người ta phải ngạc nhiên. Lại có một đình vẽ tranh hình vuông, Tiêu Thu Thủy cẩn thận đi cạnh Đường Phương, hạ giọng nói:

- Chỗ này là Tam Tô từ.

Đường Phương “à” một tiếng, giờ mới biết đã tới nơi ở của ba vị đại văn hào, thi nhân, chính luận gia, tản văn gia, đại từ nhân. Tam Tô là để chỉ ba cha con, anh em, Tô Tuân, Tô Thúc, Tô Triệt.

Đường Phương trầm nghĩ:

“Chẳng trách chỗ này lại đẹp như vậy”.

Tiêu Thu Thủy chỉ đình gỗ, nói:

- Đó là đình Bảo Nguyệt.

Đoạn hướng về phía đình vẽ tranh:

- Đó là Thái Hoa hàng.

Lại chỉ một gốc cây nhỏ mọc từ trong giếng trong đình viện, khẽ ngâm:

- Nhật ai lệ chi tam bách khoảnh, bất từ trường tác Lĩnh Nam nhân.

Đây là câu thơ nổi tiếng của Tô Thúc, Đường Phương tự nhiên là biết. Chỉ thấy bóng tà mưa khói mờ lung, cách cửa sổ nát không người canh gác nhưng vẫn có một loại khí thế phiêu nhiên, trước cửa treo một đôi câu đối.

Nhất môn phụ tử tam từ khách,

Thiên cổ văn chương tứ đại gia.

Đường Phương trầm nghĩ tới cuộc sống của cha con họ Tô ở đây năm xưa, sừng chính trị, nhân vật, uống rượu ngâm thơ, du nhiên xuất thần, không khỏi hơi thoáng kích động, bờ vai thon dựa vào trước ngực Tiêu Thu thủy, nhẹ giọng nói:

- Nếu có một ngày chúng ta cũng sống ở đây, quên hết mọi chuyện thế tục...

Tiêu Thu Thủy tìm đập thành thích, nhất thời tất cả anh hào thế gian, phong vân khoái ý đều vút hết ra đằng sau, kích động nói:

- Được...

Còn chưa dứt lời bỗng thấy phía trước có chút xao động. Tiêu Thu Thủy biết phía trước có biến, không dám lưu luyến, lập tức chạy đi. Chỉ thấy trong đình Bách Pha cánh sen vương vãi, đều bị kiếm khí đánh nát không còn ra hình dạng gì, trong đình chẳng chặt dấu chân, hiển nhiên là không chỉ có hai người giao đấu ở chỗ này.

Lương Đẩu nói:

- Kiếm thuật của người này thật cao.

Ông là người luyện đao, thấy cánh sen rơi rụng, kiếm khí trong đình không ngờ lại có thể phóng ra ngoài hồ, lá rụng đều bị đao kiếm cắt phá, có thể thấy sát khí cùng kiếm khí của người dùng kiếm phi phạm đến mức nào.

Đặng Ngọc Bình lạnh lùng nói:

- Người đó gặp kẻ địch ở đây.

Đoạn phất tay áo, chỉ sang một phía. Chỉ thấy ở một lối ra vào của đình có vô số dấu chân, mũi dày hướng ra trước, cự ly đều hơn hai trượng, kéo tới từ phía đình Thụy Liên.

Mấy người Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng đều rung mình. Suy đoán theo dấu giày, võ công người kia tất phải cao, nhưng kẻ địch của người này võ công càng không hề tầm thường. Phải biết rằng hai bên nhân mã giao đấu trong đình, vốn người kia đã ở trong đình rồi, kẻ địch tới sau dám dùng khinh công xông vào chiến đấu, tất phải tài cao mật lớn, đại địch trước mắt, người thường ai dám phóng ra xa mấy chục trượng xông vào đột kích?

Mọi người đều nhìn sang phía Lương Đẩu, Lương Đẩu nói:

- Qua đó xem thử.

Mưa núi mịt mù, Tiêu Thu Thủy còn đang hồi tưởng lại phong tư yếu diệu của Đường Phương lúc thối tiêu giữa nơi sơn dã lúc này, bỗng nghe Mạnh Tương Phùng vừa quan sát dấu vết trên mặt đất vừa nói:

- Người này đánh lui địch, vừa chiến vừa đi qua đây.

Lại qua một lúc, cơn mưa tạm ngớt, nền đất vẫn còn ẩm ướt, chỉ thấy dấu giày hỗn loạn, Khổng Biệt Ly thất thanh:

- Xem ra người ban đầu lại còn được hỗ trợ, đánh một trận ở đây.

Đường Phi hỏi:

- Còn cần qua đó nữa không?

Đặng Ngọc Bình chán ghét nói:

- Đương nhiên là cần.

Mọi người biết người tới võ công cao cường, hơn nữa còn có ít nhất bốn người trở lên, tất cả đều cực kỳ cẩn thận.

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Phía trước là chỗ nào?

Tiêu Thu Thủy lớn lên từ nhỏ trong Xuyên, lại thích ngao du, tự nhiên là khá thông thuộc với địa hình nơi này, lập tức đáp:

- Phía trước hai mươi dặm là chùa Thánh Tích.

Từ đây nhìn sang Nga Mi, mây trùm đỉnh núi, biển ảo mỹ lệ, nguy nga cao vút, sừng sững giữa trời, cúi xuống một dải Xuyên Tây, nước sông âm âm, giống như vạn mã tung vó, ruộng nương vạn khoảnh, kéo dài cả ngàn dặm.

Đúng lúc này, tiếng các loại binh khí đủ hình đủ dạng, hoặc ào ạt, hoặc sắc bén, hoặc chói tai, hoặc thê lương, hoặc ác độc vang lên không ngớt.

Nhưng lại không hề có tiếng lưỡi sắc va chạm vào nhau.

Một quá, ko chú thích chú theo gì nữa, tựa đề chương này rất hay, ko muốn dịch, dịch ra mất hay
:th_85::th_85:

18. Chương 18: Trận Chiến Của Kiếm Vương.

Họ vốn đi trong rừng cây. Bản thân lá cây không rung động, cũng không phát ra tiếng động, bởi vì không có gió.

Nhưng bên ngoài rừng lại nghe thấy tiếng gió ào ạt.

Năm đôi chưởng thép, một thanh trường kiếm.

Lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy được thấy, một thanh kiếm, năm đôi chưởng lại có thể phát ra nhiều âm thanh đa dạng như vậy.

Năm đôi chưởng thép, phiêu hốt, kịch liệt, mau lẹ, quỷ dị, mạnh mẽ, đủ cách chiến đấu, bắt, giữ, lật, nắm, hắt, đẩy, vỗ, gạt, nâng, đè, xoáy, móc, khóa, trói, ấn, điểm, chặt, vẩy, chiêu thức nào cũng có, nhưng thủy chung vẫn không xuyên qua nổi một thanh kiếm sắt kia.

Kiếm là kiếm sắt.

Sắt là sắt thô.

Nhưng một thanh kiếm đó lại sử ra chiêu thức của vô số binh khí, kiếm phong kiếm chiêu thoát cái đã biến thành đao, thoát cái lại biến thành câu, lúc thì như thương, lúc lại như côn, lúc dùng như sạt, lúc dùng như cào, phát ra đủ mọi đồn tấn côn sắc bén, dùng bốn chữ “biến hóa khôn lường” cũng không đủ để hình dung về thanh kiếm này.

Tiêu Thu Thủy trông thấy kiếm sắt, không khỏi nhớ tới một người

Đôi thủ càng mạnh, dùng kiếm càng bình thường, Kiếm vương.

Cao thủ chân chính giao đấu, một cánh hoa rơi, một chiếc lá rụng cũng có thể đả thương người.

Võ công chân chính, một sợi tóc, một ánh mắt, một cái phất tay áo cũng đều có thể thành vũ khí giết người.

Bình thường khi Khuất Hàn Sơn giao đấu với đám người như Thiết Tinh Nguyệt, một tay có thể dùng từ bảy kiếm trở lên, khi giết mấy người Tắt Thiên Thông thì dùng bảo kiếm lấp lánh hàn quang, nhưng khi giết Cổ Quân Sơn thì lại dùng kiếm sắt.

Bởi vì bản thân Khuất Hàn Sơn chính là kiếm.

Cho nên lão không cần “dùng kiếm”.

Kiếm trong tay càng bình thường thì kiếm trong tâm lại càng được phát huy đến mức tuyệt diệu.

Kiếm gấp, chưởng mau.

Chưởng kín không thấy người, kiếm đan không thấy bóng.

Bọn họ là ai?

Lương Đẩu vốn đang nhàn nhã như xử nữ chợt động như thỏ chạy.

Ông cúi nhanh xuống, thấp giọng quát gấp:

- Cúi xuống!

Mọi người đồng loạt phục xuống, Mạnh Tương Phùng hạ giọng nói:

- Bọn chúng gặp nhau rồi!

Khổng Biệt Ly đáp:

- Cứ để chúng đấu nhau!

Tiêu Thu Thủy đang buồn bực thì bỗng thấy tại trường còn có sáu người nữa.

Năm ông lão cường tráng, một văn sĩ trung niên áo trắng.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy sáng lên:

- Hóa ra là bọn họ!

Văn sĩ trung niên thần sắc lạnh lùng, từ bóng lưng nhìn lại cũng có thể nhận ra, ông ta chính là học sĩ Ung Hi Vũ từng gặp tại chùa Biệt Truyện trên núi Đan Hà, cũng là một trong hai viên mãnh tướng dưới trướng Chu đại thiên vương, Nhu Thủy thần quân!

Năm người bên cạnh ông ta chính là Ngũ kiếm thủ hạ Chu đại thiên vương.

Lúc này chưởng kiếm chia ra, tiếng quát mắng không ngớt. Người sử kiếm chỉ có một tay, một kiếm, đứng thờ hồng hộc, mồ hôi ướt đầm áo, chính là Khuất Hàn Sơn!

Năm chưởng thu lại, chính là Dư Sát, Tô Sát, Ngao Sát, Cung Sát, Miêu Sát, nằm trong Lục chưởng. Quần áo năm người đều bị cắt rách nhiều chỗ, xem ra tuy tránh được kiếm phong nhưng tình cảnh cũng vô cùng chật vật.

Nhu Thủy thần Quân ung dung phát tay, năm người Hồ Điệp kiếm tẩu, Uyên Ương kiếm tẩu, Đoạn Môn kiếm tẩu, Đằng Lôi kiếm tẩu, Thiểm Điện kiếm tẩu bước nhanh lên trước. Khuất Hàn Sơn thở hổn hển, nói:

- Tốt, cùng lên cả đi!

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Quần người năm trận, đây là trận thứ sáu rồi, đánh không chết được người thì cũng cho người mệt chết!

Khuất Hàn Sơn ngẩng mặt lên trời cười lớn, bộ râu ba chòm không gió mà tự lay động:

- Khuất Hàn Sơn ta hôm nay được mười một cao thủ dưới trướng Chu đại thiên vương dùng xa luân chiến giết chết, cũng coi như không uống kiếm này!

Nhu Thủy thần quân cười nhạt, nói:

- Nhưng ai biết được chuyện đó? Bọn ta giết người xong liền nói ta một thân một mình giết người, chẳng lẽ kẻ chết còn biết biện hộ sao?

Khuất Hàn Sơn biến sắc, người kiếp hợp nhất, muốn lao tới gần.

Nhu Thủy thần quân phát tay, Ngũ kiếm xuất vỏ, bởi vì năm người đồng loạt rút kiếm cho nên chỉ có một tiếng “xoảng”.

Năm thanh kiếm khác nhau, theo cùng một phương hướng, đâm vào cổ họng Khuất Hàn Sơn!

Do mũi kiếm của năm thanh kiếm đều cực kỳ sắc bén, giống như một điểm, một đường, cho nên cùng nhau đâm tới mà lại không va chạm lẫn nhau.

Cùng lúc đó, trước cổ họng Khuất Hàn Sơn đột nhiên có một thanh kiếm chặn ngang.

Kiếm của chính lão.

Tư thế lão trông giống như tự sát, nhưng lại vừa khéo chặn lại năm thanh kiếm của Ngũ kiếm!

Nhưng đồng thời, năm người chợt phân ra năm vị trí, mũi kiếm tụ hội một chỗ cũng đột ngột tan rã như hoa tuyết.

“Đinh, đinh, đinh, đinh, đinh”, năm kiếm lần lượt điểm vào mũi kiếm, thân kiếm, lưỡi kiếm, sống kiếm, đốc kiếm trên kiếm của Khuất Hàn Sơn.

Kiếm của Khuất Hàn Sơn gãy ra thành năm đoạn.

Tiếp đó kiếm của Ngũ kiếm lại hợp lại một chỗ, đồng loạt đâm ra!

Mục tiêu lần này là trước ngực.

Lần này mọi người đều nghĩ Khuất Hàn Sơn chắc chắn không thể trốn tránh được nữa.

Đúng lúc đó, trong tay Khuất Hàn Sơn lại có thêm một thanh kiếm.

Kiểm gỗ.

Kiểm gỗ của lão vung lên, Ngũ kiếm đều giậm giữ quát tháo, tránh né.

Kiểm sắt của Khuất Hàn Sơn, Ngũ kiếm đối đầu trực diện, nhưng kiếm gỗ của lão vừa xuất hiện, Ngũ kiếm lại không dám đấu cứng nữa.

Hai bên chiến đấu tuy kịch liệt nhưng binh khí lại chẳng hề va chạm lấy một lần, chớp mắt đã qua mấy chục hiệp.

Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân là hai mươi thủ hạ đắc ý nhất của Chu đại thiên vương, không tính tới hai người Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm còn sống trong Lục đại trưởng lão. Trong hai mươi người này thì Song thần quân có địa vị và võ công cao nhất, tiếp theo là đến Lục chưởng, sau đó là Ngũ kiếm, tiếp nữa là Tứ côn, cuối cùng mới là Tam anh.

Tam anh, Tiết Kim Anh, Phù Vinh Tường, Chiến Kỳ lực, đã bị nhóm Tiêu Thu Thủy tiêu diệt tại trấn Tỷ Quy. Trong Trường Giang tứ côn, Kim Bắc Vọng chết dưới tay thủ hạ Quyền Lực bang, Thường Vô Kỳ, Mạnh Đông Lâm và Tụ Văn Đồng cũng rơi vào tay Quyền Lực bang.

Lục chưởng so với Ngũ kiếm, ngoài đông hơn một người ra, võ công cũng cao hơn một chút, nhưng Vu Sát trong Lục chưởng đã bị Long Hồ đại sư đánh chết tại Kiếm lư, sáu người không thể phát huy khả năng phối hợp chiến đấu như trước nữa, lại thành không bằng Ngũ kiếm có thể đầu đuôi tiếp nối, không lộ sơ hở.

Điểm này Tiêu Thu thủy cực kỳ rõ ràng.

Khuất Hàn Sơn cùng Ngũ kiếm đánh càng lúc càng canh, càng lúc càng gấp, binh khí lại không hề va chạm lấy một lần.

Kiểm gỗ càng vung càng yếu, kiếm quang của năm người đại thịnh.

Khuất Hàn Sơn chỉ có một cánh tay.

Mọi người đã có thể nhìn rõ Khuất Hàn Sơn, chỉ thấy lão râu tóc dựng ngược, dáng vẻ vô cùng chật vật nhưng vẫn cố chấp phản kích.

Đúng lúc này, kiếm gỗ bỗng phá không bay ra.

Lương Đẩu kêu lên thất thanh:

- Không xong...!

“Phụp” một tiếng, kiếm gỗ xuyên thủng ngực Hồ Điệp kiếm tẩu.

Tứ kiếm đại bi, trong cơn phẫn nộ, xuất kiếm càng gấp.

Trong tay Khuất Hàn Sơn đột nhiên lại xuất hiện một thanh kiếm.

Kiểm giấy.

Thanh kiếm bằng giấy này vừa hiện, thế bại của tứ kiếm liền hiện.

Bọn họ hoàn toàn không tiếp nổi kiếm chiêu, liền tiếp bại lùi.

Như Thủy thần quân vụt quát:

- Tránh ra.

Tứ kiếm rút lui, ôm Hồ Điệp kiếm tẩu lùi về.

Bọn họ vừa lui, Khuất Hàn Sơn suýt nữa thì ngã quy, không ngờ lại dùng kiếm giấy chống đất, đứng thờ hồng hộc, ánh mắt sắc lạnh đã dần mở mịt.

Kiểm giấy trong tay lão giống như làm bằng thép, chống đỡ cả thân thể mà không gãy đổ.

Đến bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, vị Kiếm vương bị Lương Đẩu chặt đứt một cánh tay này lợi hại đến mức nào.

Nhu Thủy thần quân lại hỏi:

- Người còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Khuất Hàn Sơn ánh mắt oán độc, hung ác nhìn Nhu Thủy thần quân, nhưng lại không trả lời, chỉ đứng thờ dốc.

Nhu Thủy thần quân thông dong nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, hai điều kiện: Một, gia nhập Chu đại thiên vương; Hai, giúp bọn ta hạ độc Lý Trầm Chu...

Khuất Hàn Sơn bỗng dốc hết sức bình sinh, quát lớn:

- Câm miệng!

Rút kiếm xông tới. Tiêu Thu Thủy vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Khuất Hàn Sơn đánh mất sự bình tĩnh ngày thường.

Nhu Thủy thần quân chợt vươn người, đã tới trước mặt Khuất Hàn Sơn.

Kiểm giấy của Khuất Hàn Sơn còn cứng hơn cả thương thép, còn thẳng hơn cả gậy sắt, đâm nhanh tới, từ thiên biến vạn hóa chuyển sang không chút biến hóa.

Không biến mà biến, đi tới cận cùng của giết chóc..

Nhưng trước người Nhu Thủy thần quân đột nhiên xuất hiện hai tấm lưới nước.

Nước từ trong ống tay áo ông ta.

Ông ta vung tay lên, hai luồng nước giống như hai dòng sông lớn, lại giống như hai tấm lưới rộng, quán trời, thu kéo, cực kỳ linh hoạt tự nhiên.

Kiểm giấy của Khuất Hàn Sơn không thể áp chế nổi hai ống tay áo ông ta.

Hai ống tay áo nhẹ bằng này mang theo sức mạnh của nước mềm.

Nước là thứ mềm mại nhất, nhưng cũng có sức mạnh to lớn nhất.

Mắt thấy Khuất Hàn Sơn một lần nữa sắp sửa không chống đỡ được, bỗng nghe “phụp” một tiếng, Khuất Hàn Sơn đâm tới một kiếm, đâm thủng một ống tay áo của Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân một thả một kéo, đã quán bay kiếm ra xa.

Ống tay áo còn lại đã quán tới cổ họng Khuất Hàn Sơn.

Đúng lúc đó, lại có ánh kiếm lóe lên.

Chưởng kiếm!

Lấy chưởng thay kiếm!

Khuất Hàn Sơn đánh ra một kiếm, chặt đứt ống tay áo còn lại của Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân biến sắc, lùi tránh ra ngoài, trừng mắt hung ác nhìn Khuất Hàn Sơn, gần giọng nói:

- Tốt, tốt...

Nhu Thủy thần quân vừa rút lui, Khuất Hàn Sơn liền không duy trì được nữa, “ộc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lắc lư muốn ngã.

Lão vốn đã chiến đấu bảy trận liên tiếp, sức cùng lực kiệt, lại dùng kiếm chưởng và chưởng kiếm hợp nhất đánh Nhu Thủy thần quân, chung quy cũng không chống chọi nổi nữa.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy trong lòng như có điều gì thôi thúc, rất muốn nhảy ra giúp đỡ lão, nhưng suy nghĩ kỹ lại, Khuất Hàn Sơn từng nhiều lần vu oan, truy sát mình, liền cố ép xung động lại.

Lương Đầu đương nhiên là có thể nhìn ra được.

Ông rất hiểu tính cách của vị “tiểu huynh đệ” này.

Vì thế ông hạ giọng nói:

- Thủ hạ của Chu đại thiên vương và người của Lý Trầm Chu đánh nhau chính là chó cắn chó.

Ông trầm ngâm một thoáng rồi lại tiếp:

- Sức mạnh của bạch đạo đã không khống chế được bọn chúng nữa, để người hắc đạo tự đấu đá, chém giết lẫn nhau là thượng thượng sách.

- Dạ.

Tiêu Thu Thủy đáp.

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng nói:

- Võ công thật cao.

Khuất Hàn Sơn không dám nói nữa, vội vận khí điều tức.

Nhưng vận công điều tức quan trọng nhất là thần khí định thần, tâm khí giao dung, lão càng nóng nung, chân khí càng chạy ngược ý.

Nhu Thủy thần quân đương nhiên có thể nhìn ra được điểm đó, về thể ông ta tiếp tục dùng lời “giết” tới:

- Đáng tiếc, người sắp xong đời rồi.

Khuất Hàn Sơn trừng mắt nhìn lại.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Kỳ thực hai bang chúng ta tranh đấu, đến cuối cùng lại để cái đám tự nhận là nhân sĩ chính đạo trên giang hồ đắc ý... Người sao phải khổ mà không hợp tác với bọn ta?

- Chúng ta là mũi nhọn.

Nhu Thủy thần quân cười cười lại tiếp:

- Hợp lại thù cùng có lợi, chia ra thì cùng tổn hại.

Khuất Hàn Sơn lắc đầu.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười:

- Người có phải là làm nô tài của Lý Trầm Chu quen rồi, không dám quay đầu lại không?

Khuất Hàn Sơn nổi giận:

- Người mới là nô tài của Chu đại thiên vương!

Thiếu Lâm, Võ Đang, mười môn phái lớn, các bang các mạch đều bị người của Quyền Lực bang giết chết... Còn các người... Lại chạy tới kiếm lời!

Nói đến cuối, một hơi nguyên khí đã gần không tiếp nổi nữa:

- Lý bang chủ là... ân nhân cứu mạng ta... Ta quyết không... Không bán đứng người!

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Hắn thì có tài đức gì? Tuổi thì còn trẻ ranh! Người hơn gấp đôi tuổi hắn, lại chịu phục hắn...

Khuất Hàn Sơn tức giận không kiềm chế nổi:

- Chu đại thiên thì là cái thứ gì?! Làm giặc cướp dưới nước chán rồi, cũng lên bờ... lên bờ tranh miếng ăn!

Nhu Thủy thần quân nghe thấy, biết nguyên khí Khuất Hàn Sơn đã dần tan, nội tức đang nhanh chóng cạn kiệt, phất tay nói:

- Giết đi!

Đúng lúc ấy, ánh lửa vụt sáng lên.

Nhu Thủy thần quân ghéech mũi, mở miệng, phun ra một đoàn nước.

Lửa tắt.

Nước cạn.

Tại trường lại có thêm hai người.

Một trong số đó, đầu trọc bắt ta, cũng chỉ còn lại một cánh tay, chính là Hỏa vương.

Bên cạnh Tổ Kim Điện có một thiếu nữ, vòng vàng, búi tóc vàng, áo vàng, giày vàng, mắt to mày rậm, cũng có vài phần khí khái nam nhi.

Chính là Tân Diệu Thường, con gái của kẻ nằm vùng tại nhà họ Tiêu, Tân Hồ Khâu.

Tân Diệu Thường ẩn nấp tại phân cục Hoán Hoa, do cha Tuyệt Diệt thần ma tại tổng cục Thành Đô đã bị bại lộ nên phải nhanh chóng bỏ trốn để tự bảo vệ.

Vốn Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, mỗi người trong mười chín thần ma đều có môn đồ, hơn nữa còn đều là nhân vật rất lợi hại. Người phụ trách hành động các nơi của Quyền Lực bang chính là đám người này.

Nhưng gần nửa năm nay, nhóm huynh đệ Tiêu Thu Thủy trước sau đã giết mười bốn nhân ma trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma, lại tru diệt không ít đệ tử của những kẻ này, khiến cho Quyền Lực bang thực lực giảm mạnh, hao tổn nhuệ khí, chỉ có thể phát động chủ lực tinh nhuệ Bát đại Thiên vương, ngay cả cao thủ dưới trưởng tổng quản Liễu Ngũ Song sí Nhất sát Tam phương hoàng, có điều cũng bị hao tổn một phần lớn.

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng nói:

- Người tới rồi.

Hỏa vương Tổ Kim điện giống như ngọn lửa đang bốc cháy rừng rực:

- Vừa rồi bị các người cắt đuôi. Hừ hừ, các người muốn tiêu diệt từng người một.

Nhu Thủy thần quân lại như nước đóng thành băng, ánh mắt lạnh lẽo như băng:

- Không sai, bọn ta muốn giải quyết Kiếm vương trước.

Ánh mắt Tổ Kim Điện như lửa nóng gặp củi khô, bốc cháy lớp lớp, hần nói chuyện cũng khiến cho người ta cảm thấy hoa lửa đang bắn ra.

- Đáng tiếc thủ hạ của các người, tuy dẫn dụ ta đi được nhưng đều bị ta thịt rồi.

- Người của Chu đại thiên vương, quá kém.

Hỏa vương tiếp tục nói.

Sắc mặt Nhu Thủy thần quân biến đổi:

- Đừng quên, bọn ta có mười một người, các người, chỉ có hai người.

Tân Diệu Thường cao giọng nói:

- Còn có ta, ba người.

Giọng Nhu Thủy thần quân lạnh lẽo như cột băng ở sâu trong hang đá:

- Người cũng tính là một người sao?

Tân Diệu Thường không trả lời, Tổ Kim Điện nói:

- Đám chỉ biết chực chờ cơ hội này! Người mau phát ám hiệu! Thủy vương và Đào vương đang ở ngay gần đây.

Cao thủ tranh đấu, với võ công của Tân Diệu Thường, căn bản không phát huy nổi tác dụng gì.

Tân Diệu Thường ứng tiếng đáp, Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Người sợ rồi à?

Tổ Kim Điện trợn mắt đáp:

- Chờ Thủy vương và Đào vương tới, các người có muốn sợ cũng không kịp nữa.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Người đừng dọa ta, ta sợ đến chết mất. Thủy vương và Đào vương tối đa chỉ có thể có một người, người còn lại đang ở Hồ Nam, người không dọa nổi ta đâu.

Hỏa vương cả giận nói:

- Ta dọa người ư?!

Hắn nổi giận, toàn thân liền như lửa cháy, râu đang cháy, tóc cũng đang cháy, y phục như đang cháy, ánh mắt lại càng cháy.

Đến khoảnh khắc tất cả bốc cháy mãnh liệt nhất, hắn sẽ ra tay.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đứng cách xa như vậy mà cũng cơ hồ bị sức nóng thiêu sém y phục.

“Thế lửa” nóng bỏng đến thế, mọi người, bao gồm cả Lương Đấu lại căng thẳng tới mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Đúng lúc đó, Tổ Kim điện đột nhiên “cháy” lên.

Thật sự “cháy” lên.

19. Chương 19: Cái Chết Của Hỏa Vương.

Lửa trên người Tổ Kim Điện trước nay vẫn chỉ là “giống như” đang bốc cháy mà thôi, không phải “thực sự” bốc cháy.

Cho dù Tổ Kim Điện có là “Hỏa vương” đi chăng nữa thì chỉ cần là con người, chẳng có ai có thể thực sự sinh sống trong lửa nóng, đốt không chết.

Chuyện đó cũng hoang đường như chuyện người “đánh không chết” vậy.

Thế nên Thiết Kỵ và Ngân Bình mới thiếu chút nữa vì cái điều “hoang đường” đó mà bị Tiêu Thu Thủy đánh chết.

Mà nay Hỏa vương lại thực sự “cháy” lên.

Mọi chuyện biến đổi quá nhanh, đừng nói là mấy người Lương Đấu không thể ngờ nổi mà ngay chính bản thân Hỏa vương cũng không dự tính trước được, cả Kiếm vương đứng ngay cạnh cũng không kịp cứu viện.

Người phát lửa là Tân Diệu Thường!

Hỏa vương vốn đang súc thế chuẩn bị phóng lửa, đột nhiên bị một luồng lửa khác dẫn phát, hai ngọn lửa nóng bỏng cùng bộc phát, dẫn đến lửa nóng thiêu thân.

Loại lửa trong ngoài cùng phát này không phải thứ Khuất Hàn Sơn có thể xen vào được.

Tổ Kim Điện gào thảm, hét dài, hấn cần phải nén lửa trong tâm xuống trước mới có thể dập đi lửa trên người, rồi mới biến lửa thành vật để sử dụng.

Đúng lúc đó, nước mưa chợt trút xuống ào ào như thác đổ.

Nước mưa do Nhu Thủy thần quân phóng ra.

Lửa trên người Tổ Kim Điện lập tức bị dập tắt, người hấn cũng ướt đầm, tỏa ra một mùi gay khét.

Lửa trên người Hỏa vương nếu bị dẫn cháy lên thì phải do tự bản thân dập tắt.

Bây giờ hấn lại bị dìm tắt.

Nước là chân nguyên chi thủy trong ngũ hành của Nhu Thủy thần quân.

Hỏa vương xong rồi.

Thực sự xong rồi.

Ánh mắt hấn không còn cuồng liệt mà tràn ngập bi thương, nhục nhã, hổ thẹn, chán nản.

Hấn cầu khẩn nhìn Tân Diệu Thường.

Vòng vàng trên cổ tay cùng chuông vàng bên cổ chân Tân Diệu Thường kêu lên leng keng.

- Người không cần hỏi, ta nói cho biết.

- Ta là Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần.

- Thái Khấp Thần cũng là Tân Diệu Thường, Tân Diệu Thường cũng là Thái Khấp Thần.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười tiếp lời:

- Quyền Lực bang phái Tân Diệu Thường tới Hoán Hoa kiếm phái làm gian tế, kỳ thực chính là người Chu đại thiên vương phái tới nằm vùng tại Quyền Lực bang.

Ông ta cười cười, nói:

- Người từng giả mạo Liệt Hỏa thần quân, lấy tên Thái Khấp Thần phá hủy chủ lực Thập niên của Hoán Hoa kiếm phái cùng một trăm ba mươi tư đệ tử chủ lực của nhà họ Tiêu, hôm nay Thái Khấp Thần cũng dùng tên Tân Diệu Thường thiêu đốt ngũ tạng người, ta lại dội tắt lực phủ người, Hỏa vương, người xong rồi.

Tổ Kim Điện thực sự xong rồi.

Hấn đã ngã xuống.

Một kẻ ngạo nghễ, rực lửa, trong nháy mắt đã biến thành một đám bùn nát.

Tiêu Thu thủy không đành lòng nhìn, trong lòng cũng thầm phát run.

Nhu Thủy thần quân đứng nhìn “khối hình người” dưới đất, nhìn thật lâu, tiếp đó ngẩng đầu, nhìn sang phía Kiếm vương, ánh mắt giống như đang nhìn đám bùn đất kia vậy:

- Người nên đầu hàng đi thôi.

Khuất Hàn Sơn lắc đầu, trong mắt lộ vẻ đau thương sâu sắc, nhưng lão nói:

- Không hàng.

Nhu Thủy thần quân thở dài sườn sượt:

- Người là người thông minh, tại sao chuyện như vậy lại không nhìn thấu được?

Khuất Hàn Sơn lặng lẽ đáp:

- Đời người luôn có một vài chuyện không thể nhìn thấu, cũng không muốn nhìn thấu.

... Đây có lẽ là nguyên tắc sống của một số người trên giang hồ

... tinh thần biết rõ không thể mà vẫn làm, vốn không phải điều người trong thế tục có thể hiểu.

Liệt Hỏa thần quân cười khặc khặc, tiếng cười của cô ta giống như Hỏa vương:

- Ta thấy Lý Trầm Chu cũng chẳng có gì đáng kính ngưỡng, ngươi cứ bán đứng hắn đi!

Khuất Hàn Sơn không thèm đáp lại.

Lão ra tay.

Tay lão chính là kiếm.

Nhưng lão vừa ra tay, Nhu Thủy thần quân và Liệt Hỏa thần quân, một lửa một nước, đã đồng loạt giáp công.

Ngoài rút tay về, không có kiếm nào có thể chịu nổi nước, lửa cùng tiến này.

Tiêu Thu Thủy không nhận được muốn lao ra cứu lão.

Hắn bình sinh khó nhẫn nhịn nhất là khi thấy bậc trung nghĩa bị tàn hại.

Khuất Hàn Sơn tận trung tận nghĩa với Lý Trầm Chu.

Không cần biết Lý Trầm Chu như thế nào, phẩm cách này của Khuất Hàn Sơn cũng rất đáng trọng.

Tiêu Thu Thủy vốn đang máu nóng sôi trào, muốn xông ra ngoài, bỗng nhiên nhớ tới Tứ tuyệt Nhất Quân.

Tứ tuyệt Diêu Độc Vụ, Văn Tấn Sương, Tất Thiên Thông, Hoàng Viễn Dung, cùng với Nhất quân Cố Quân Sơn, không ai không chết vì bị kẻ này ám sát, bán đứng.

Tiêu Thu Thủy có thể quên đi những chuyện Khuất Hàn Sơn đã làm với bản thân hắn.

Nhưng hắn không thể tha thứ cho việc Kiếm vương bán rẻ bằng hữu của lão.

Bản thân Khuất Hàn Sơn đương nhiên là “có chuyện có thể làm, có chuyện không thể làm”, nhưng Tiêu Thu Thủy đối với việc Khuất Hàn Sơn sát hại Tứ tuyệt Nhất quân cũng là “có chuyện có thể tha thứ, có chuyện không thể tha thứ”.

Có nên hắn cố dần mình lại.

Cùng lúc ấy, biến hóa lại phát sinh.

Khuất Hàn Sơn không thu tay, chỉ dùng tay trái ngăn cản.

Tay trái lão vốn đã cụt rồi.

Sau đó lão dùng tay phải vung kiếm, cắt đứt tay trái mình.

Lúc này tay trái lão đã ướt đầm nước, dính đầy lửa.

Lửa của Liệt Hỏa thần quân, nước của Nhu Thủy thần quân đều đánh lên cánh tay trái, ngay cả mặt cũng bị chân hỏa thiêu cháy cùng nước độc phá nát một phần.

Cánh tay trái lão đứt lìa, tách rời thân thể từ phần vai, nhân lúc Ung Hi Vũ cùng Tân Diệu Thường ngăn ra một thoáng chốc, Khuất Hàn Sơn đã tung mình phóng đi.

Lão lao về phía mọi người đang ản nấp.

Chư hiệp giật mình, không biết nên ra tay ngăn cản hay là không ra tay, Khuất Hàn Sơn đã phóng qua đầu họ.

Máu tươi nhỏ dọc trên đường, nhuộm đỏ mặt cỏ xanh.

Tứ kiếm, ngũ chưởng quát tháo truy đuổi, đang định xuất thủ thì đột nhiên phát hiện trong rừng có nhiều người như vậy, đều không khỏi sững ra một chốc.

“Thấy rừng chớ đuổi”.

Chỉ trong một thoáng chốc ngăn ngủi đó, Khuất Hàn Sơn đã chạy ra rồi.

Liệt Hỏa thần quân, Nhu Thủy thần quân liếc thấy nhiều người như thế cũng cùng ngăn ra.

Khổng Biệt Ly là người đầu tiên lên tiếng, cười ha ha, nói:

- Hay cho Khuất Hàn Sơn! Lợi dụng bọn ta trốn thoát khỏi lòng bàn tay chư vị! Ha ha, chúng ta quanh năm bắt nạt, hôm nay lại bị nạt mỗ mù mắt rồi!

Ông vừa lên tiếng đã biểu lộ lập trường, nói rõ thái độ, người bên phía Chu đại thiên vương cũng thả lỏng tâm thần, biết rằng đám người này không hề dễ đối phó. Liệt Hỏa thần quân chuông vàng leng keng, cười đáp:

- Rất đúng! Rất đúng!

Mạnh Tương Phùng hừ mũi một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tân cô nương tuổi vẫn còn trẻ, bản lãnh lừa người đã là hạng nhất rồi.

Mạnh Tương Phùng vốn là sư đệ Tiêu Tây Lâu, quản lý phân cục Quế Lâm, Tân Diệu Thường lại nằm vùng ngay dưới mắt ông ta, nói ra thực là quá mất mặt, tầm nhìn kém cỏi, trong lòng Mạnh Tương Phùng rất không thoải mái.

Thái Khấp Thần cũng xấu hổ, nhưng hảo hán không chịu thiệt trước mặt, bên mình tuy có mười một thủ hạ đắc lực dưới trướng Chu đại thiên vương nhưng đối phương cũng có Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, Lâm công tử, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, chị em họ Khúc, tổng cộng mười bốn người, phần lớn đều là cao thủ, tự thấy không thể nuốt trôi được, lập tức cười cầu hòa:

- Mạnh tiên sinh quang minh lỗi lạc, sao phải so đo với loại tiểu nhân kém cỏi như nô gia!

Cô ta cười cười, lại tiếp:

- Huống hồ, nô gia tại phân cục Hoán Hoa cũng chưa từng làm việc xấu gì, chuyện đó thiết nghĩ Mạnh tiên sinh cũng không đến mức trách tội chứ?

Mạnh Tương Phùng hừ lạnh:

- Đó chẳng qua là vì cô còn chưa có cơ hội làm ác thôi.

Ung Hi Vũ thấy tình hình không ổn, vội cướp lời:

- Chúng tôi tới đây lần này là để vây giết người của Quyền Lực bang, các vị sẽ không cản trở chứ?

Ông ta vừa nói đã biểu lộ thái độ, mọi người cũng không có gì để nói, tuy đều cảm thấy ông ta ác độc nhưng để đối phó với người của Quyền Lực bang cũng cần đến chính thủ hạ Chu đại thiên vương cùng các loại thủ đoạn âm độc này mới có thể khắc chế được. Lương Đẩu từng cùng Nhu Thủy thần quân kề vai tác chiến trên đỉnh Đan Hà (chuyện cũ xin đọc “Giang Sơn Như Họa”), bởi vậy liền đứng ra dàn hòa:

- Kiếm vương thương thiên hại lý, cho dù các vị không ra tay thì bọn tại hạ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng hôm nay lão đã hạ tràng thê thảm, chúng tôi cũng không muốn truy đuổi đến cùng... Mời các vị cứ tùy tiện.

Lời này cũng diễn tả rất rõ ràng, bọn họ không muốn đối đầu với người của Chu đại thiên vương, nhưng cũng không muốn “bỏ đá xuống giếng”, cùng theo đuổi giết Khuất Hàn Sơn. Nhu Thủy thần quân âm u liếc nhìn Lương Đẩu, đoạn ôm quyền nói:

- Được, vậy xin cáo từ.

Dẫn Tứ kiếm, Ngũ chưởng cùng Liệt Hỏa thần quân đuổi theo Kiếm vương.

Tứ kiếm, Ngũ chưởng đa số đều quen biết với đám Tiêu Thu Thủy, cũng từng chung sinh tử hoạn nạn, cho nên khi đi qua đều gật đầu chào hỏi.

Thiết Tinh Nguyệt lắc đầu nói:

- Là thật, Khuất Hàn Sơn đã đi xa rồi, làm sao bọn họ đuổi theo được?

Khâu Nam Cố thích thể hiện, lúc nào cũng muốn khoe đầu óc trước mặt Thiết Tinh Nguyệt, vì thế liền nói:

- Kiếm vương đã bị thương, sao có thể chạy xa được!

Đường Phương phì cười:

- Lăn theo vết máu không phải là đuổi được sao?

Thiết Tinh Nguyệt tự vả mình cái “bốp”, lẩm bẩm nói:

- Quái lạ mà, mình trước nay thông minh sao lần này lại không nghĩ ra nhỉ?

Khâu Nam Cố lại bối rối nói:

- Đường Phương, tiếng cô cười nghe như đang phóng ám khí.

Đường Phương nhất thời tức đến mặt mũi trắng bệch. Tiêu Thu Thủy đứng bên cạnh lại bật cười vui vẻ.

- Tiểu Khâu từng bảo với tôi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tiếng ám khí cô phóng ra nghe còn hay hơn tiếng nhạc.

Đường Phương trừng mắt nhìn Khâu Nam Cố, khuôn mặt lại đỏ hồng lên.

Chúng ta vẫn lên Nga Mi hay là đi theo xem thử?

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi.

- Kiếm vương chạy lên Nga Mi tất phải nguyên do, nói không chừng Liễu Ngũ cũng ở gần đây chỉ là hắn bị thương, không lộ mặt thôi.

Lương Đẩu nói.

- Nói cũng đúng.

Mạnh Tương Phùng nói:

- Đi theo cũng chẳng có gì đáng xem, dù sao Kiếm vương cũng đã trọng thương, chúng ta cứ lên núi Nga Mi thôi.

Khổng biệt Ly gật đầu, tiếp lời:

- Cho dù thế nào cũng không nên bỏ dỡ nửa chừng, cùng nên tìm hiểu xem chuyện bí ẩn xảy ra ở Nga Mi gần đây rốt cuộc là chuyện gì.

Vì thế họ tiếp tục lên núi.

Đi lên đến am La Phong, chỉ thấy mây trong trời đất như đều tụ hội hết lại bên núi.

Mặt đất được phủ một lớp màn trắng xóa, giống như đổ lên một tầng sương băng, nhưng lại không thấy có tuyết.

Vô cùng lặng lẽ.

Đứng trên đài Long Phương ngẩng mây, mây màu nổi danh của chùa Ngưu Tâm, mây tầng đặc sắc của chùa Trung Phong, biển mây đẹp mắt của chùa Kim Đỉnh, tất cả đều có thể được thướt thướt tại đây.

Chư hiệp tới nơi, thực là chốn cùng sơn tuyết thủy, không khỏi bồi hồi cảm khái.

Lúc này, trong chùa Thánh Tích, chuông đồng bát quái trên lầu Tả Chân Cảnh đã gióng lên nhịp chuông chiều, tăng nhân đánh nhanh mười tám nhịp, chậm mười tám nhịp, chuông ngân một trăm lẻ tiếng tiếng, vang vọng trong sơn cốc, lan xa cả tám dặm.

Nga Mi Thủy Thắng, cùng với Long Môn hạ, Hắc Long giang, được gọi là Tam Tuyệt. Dòng nước đến từ sông Phù Vãn, chảy qua hai động Long Môn, Cửu Lão, dòng trước là Bạch Thủy, dòng sau là Hắc Thủy, nhập vào sông Vô Hoài, tới Viên Cầu Hà hoặc là Nga Mi Hà, chảy qua chùa Tăng Cốc lại có tên là Du Già

Hà, thiên sơn vạn thủy, song kiều giang ảnh, thực là sơn thủy hữu tình, khiến người ta phải trầm trồ than thở.

Khi mọi người tới Phục Hồ tự, trên đỉnh núi Ngưu Tâm thì trời đã về chiều.

Chư hiệp tá túc trong chùa Thiên Bình, cao tăng trong chùa không muốn nói nhiều, chư hiệp cũng chẳng hỏi, chuẩn bị sáng sớm hôm sau sẽ lên Kim Đỉnh Nga Mi.

Trên Kim Đỉnh Nga Mi đã xảy ra chuyện gì?

Càng lên cao càng lạnh.

Lạnh đến da mặt phát lạnh, bàn chân phát lạnh, tâm cũng phát lạnh.

Đường Phương tay lạnh.

Nhưng lại nằm trong bàn tay ấm nóng của Tiêu Thu Thủy.

Trong lòng cả hai người đều ấm áp.

- Ở gần đây có hồ Tẩy Tượng, có Nham cốc linh quang, muốn tới đó xem không?

Tiêu Thu Thủy hỏi.

- Có.

Đường Phương đáp.

Họ đi qua Kỳ Hạc toàn thiên pha, tới bên trái chùa Liên Hoa.

Tiêu Thu Thủy kể:

- Chỗ này theo truyền thuyết là nơi Sở Hiền Vương cưỡi ngựa trắng đi qua, từ sáng đến tối đều có linh quang.

Hắn cười nói tiếp:

- Lúc nhỏ tôi cùng Bá Hải Thành, Huệ Văn Mậu, Vạn Biến Chu, Mao Quan An tới đây, còn tưởng là có quỷ, trẻ con nhát gan, bị sợ mất một trận.

Đường Phương hỏi:

- Giờ họ ở đâu?

Tiêu Thu Thủy trầm mặc hồi lâu.

- Lúc lên Nga Mi, qua Trường Lão bình, thời tiết thay đổi, mây mù dày đặc, Bá Hải Thành trượt chân ngã chết. Mao Quan An, Huệ Văn Mậu cùng tôi xông pha giang hồ, một người tử chiến, một người bị độc chết, Vạn Biến Chu đã sớm lên kinh dự thi rồi.

Trong đêm tối, Tiêu Thu Thủy lặng lẽ như một pho tượng đá. Đường Phương đứng bên cạnh ngắm nhìn gương mặt trẻ trung, góc cạnh của hắn, trầm nghĩ: Một người trẻ tuổi như vậy, lại lăn lộn giang hồ lâu như thế, trải qua bao nhiêu sương gió, thực khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng mà giang hồ tử đệ giang hồ lão, tất cả tạo nên hắn cùng ký ức của hắn...

Đường Phương cứ nhìn Tiêu Thu Thủy. Lúc này bên bờ hồ hình bát giác có rất nhiều đốm sáng như phật đăng, vụt chớp vụt tắt, lúc tụ lúc tán, thoát cái thừa thốt năm ba ngọn, thoát cái lại cả ngàn cả vạn, rực sáng cả màn đêm, trong lòng Đường Phương bỗng đau đớn.

- Anh bảo trông có giống linh hỏa không?

Tiêu Thu Thủy đang muốn đáp, Đường Phương đã chỉ vào linh quang, nói:

- Nếu có một ngày tôi cũng chết đi, anh sẽ có đưa người con gái của mình lên núi, chỉ vào linh quang mà nói, anh nhớ Đường Phương không?

Tiêu Thu Thủy biết lần này mình không nên đáp, nhưng hấn vẫn đáp: “Có”. Chỉ một tiếng, nhưng hấn nói như thiên ngôn vạn ngữ, một tiếng buột miệng mà ra, nước mắt đã chảy xuống, tiếp đó là cảm giác không rét mà run trước nay chưa từng có.

Gió động, một tiếng sấm nổ vang giữa tầng mây.

Nhưng lại không có ánh chớp.

Chỉ có bên cạnh hồ một đám, một chùm, một chút u quang.

Đường Phương bỗng ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy đang định quay đầu lại thì huyết Khuyết Bồn trên vai, huyết Thiên Tuyền trên cánh tay, huyết Thiên Trụ sau gáy đã đồng loạt bị điểm.

Chỉ nghe một người nhanh, gấp, mau, vội, nói:

- Người không cần chống cự, cô ta không sao, đã bị ta điểm huyết, người nghe ta nói, nói xong sẽ thả người đi.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể bất động.

Đường Phương đã rơi vào tay người khác, bị điểm huyết ngã, hấn sao dám cử động.

Hấn cực kỳ cơ cảnh, nhưng ở cạnh Đường Phương chỉ một lòng chú ý đến nàng, đến nỗi bị người khác tiếp cận, đánh lén mà không hề phát hiện ra.

Nhưng kẻ địch cũng quá lợi hại.

Bởi vì “kẻ địch” này chính là Khuất Hàn Sơn.

Kiểm vương!

Kiểm vương chưa chết.

Tiêu Thu Thủy chưa bao giờ thấy Khuất Hàn Sơn giống như lúc này.

Khuất Hàn Sơn trước nay thần khí định nhần, phong thái phiêu dật, cho dù là sáng nay bị hai thần quân Liệt Hỏa, Nhu Thủy bao vây, thử dốc không thôi thì vẫn thần sắc tràn đầy.

Nhưng bây giờ lão lại đầy vẻ hoảng loạn, thần thái hung tợn, toàn thân đầy máu, râu tóc cháy tiêu, mặt mũi nát bét.

Lão nói:

- Người nhất định là không hiểu tại sao người của Chu đại thiên vương không bắt được ta.

Sau lưng lão, phát đăng lập lòe, giống như là lửa ma trời.

Lúc này, không biết tại sao, Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới Quỷ vương.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- bọn chúng đuổi theo vết máu của ta, nhưng lại không ngờ rằng ta chạy ngược lại theo vết máu của mình.

Chạy ngược lại theo vết máu, máu có chảy xuống cũng không khiến người ta nghĩ rằng lão đã chạy qua lại hai lần.

Manh mối từ vết máu, vào trong tay lão lại biến thành thượng sách chạy trốn, có thể thoát khỏi truy tung.

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không thể không trầm bối phục.

- Ta không muốn giết các người.

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ta bị bọn chúng phát hiện ra là vì ta trộm thuốc của bọn chúng.

Lão xòe tay, để lộ ra năm viên thuốc.

Trong bóng tối, năm viên thuốc vẫn tỏa ra sáng sáng mờ ảo.

Hai viên đỏ sậm, ba viên đỏ tươi, từng điểm lượng quang làm ánh chiếu lên vẻ thê thảm kinh người..

- Đây là thứ ta dùng trăm phương nghìn kế, trộm lại từ người Ung lão thất phu, ta muốn người đưa nó đến tay bang chủ.

Tiêu Thu Thủy giật mình.

Năm viên thuốc này không phải là Vô Cực tiên đan sao?

... Hai viên Dương Cực tiên đan, Ba viên Âm Cực tiên đan?

... “Lễ vật” Thiệu Lưu Lệ giao cho Nhu Thủy thần quân đem tặng Chu đại thiên vương trên núi Đan Hà.

Vì năm viên tiên đan này đã có bao nhiêu người phải chết...

... Đáng sợ...

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn ngây ra.

... Nhưng hẳn biết nguyên nhân tại sao Khuất Hàn Sơn không nói ra tên của năm viên thuốc này.

... Bởi vì sợ hắn uống mất.

.... Đây là chí bảo mà nhân sĩ võ lâm nằm mơ cũng muốn có được... Nhưng mà... Tại sao Khuất Hàn Sơn lại giao nó cho hắn?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ta không thể lên được Kim Đỉnh. Bọn chúng không đuổi được ta, nhất định sẽ mai phục trên đường lên núi, bang chủ không biết ta tới, không cứu được ta...

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Lý... Lý bang chủ đang ở trên đỉnh núi!?

Hai mắt Khuất Hàn Sơn vụt sáng lên, “ừm” một tiếng, đáp:

- Lý bang chủ đang ở trên Kim Đỉnh.

Máu trong người Tiêu Thu Thủy như muốn nổ tung lên, trong lòng lại có cảm giác kích động không thể diễn tả nổi.

Khuất Hàn Sơn nói:

- Cho người biết chuyện này cũng chẳng sao, người giao số đan dược này cho người, cứ nói Khuất mỗ đã báo được đại ơn, nếu như người không bận, mong người xuống núi, cứu mạng lão phu, vậy là ta đã thỏa nguyện rồi...

Lão chuyển năm viên thuốc vào tay Tiêu Thu Thủy:

- Mấy viên thuốc này là ta liều cái mạng già dâng lên, hy vọng bang chủ có thể niệm chút lòng trung, tới cứu lão phu.

Lời nói không giấu nổi vẻ bi thương.

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn sững sờ.

Bây giờ hẳn đã có thể khẳng định, Khuất Hàn Sơn thực sự không biết, mấy viên thuốc này là kịch độc.

... Thiệu Lưu Lệ dùng kế lừa Ung Hi Vũ, muốn dùng Vô Cực tiên đan giả hạ độc chết Chu đại thiên vương, còn tiên đan thật thì lại để Tiêu Thu Thủy uống mất ba viên, Tống Minh Châu lấy đi hai viên.

... Khuất Hàn Sơn lại dùng trăm phương ngàn kế đoạt lấy chúng, dâng lên Lý Trầm Chu, như vậy trời xui đất khiến, lại che giấu cả Nhu Thủy thần quân lẫn Dược vương.

... Chỉ có Tiêu Thu Thủy biết được sự thật.

... Đến giờ hần mới hiểu, tại sao Ung Hi Vũ và Thái Khấp Thần lại phải truy đuổi Khuất Hàn Sơn tới tận cùng trời cuối đất!

Vì mấy viên Vô Cực tiên đan giả!

Tiêu Thu Thủy không biết mình nên khóc, hay là nên cười.

Trong ánh sáng mập mờ, năm viên thuốc chớp sáng chớp tối, giống như đang cười, lại giống như đang nháy mắt.

Là đang châm chọc ư? Là sự vô tình của trời đất? Hay là vô thường? Vô lý? Vô minh, hay là vô đạo?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Người mau đáp ứng ta.

Tiêu Thu Thủy hỏi ngược lại:

- Sao người lại phải tìm ta?

Khuất Hàn Sơn nhìn chằm chằm vào hần, gần giọng nói:

- Bởi vì người là Tiêu Thu Thủy.

... Vô công Tiêu Thu Thủy không đủ cao, danh tiếng không đủ lớn, kinh nghiệm cũng không phải vô cùng phong phú, hưởng hồ lại càng không phải người trong Quyền Lực bang.

- Bởi vì chuyện người đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được!

Tiêu Thu Thủy biến sắc.

Ngay cả kẻ địch cũng tin tưởng hần.

Tay hần nắm chặt năm viên thuốc, thuốc độc có thể giết chết bang thủ thiên hạ đệ nhất bang ngay lập tức.

... Hần sẽ làm, hay là không làm?

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy trên núi rất lạnh, rừng mình sơn gai ốc.

Nhưng trên trán hần đổ mồ hôi.

Hần quát lớn:

- Không thể!

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn vụt biến, sấm sét nổ vang, chiếu sáng khuôn mặt đầm đìa máu của lão:

- Người không đáp ứng, ta giết nó.

Lão giơ tay lên.

Kiểm chuông.

Trên tay lão có một luồng sáng mờ nhạt.

Giống như ánh sắc lạnh của kiếm.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể nói:

- Được!

Trong mắt Khuất Hàn Sơn lập tức có một thần thái rất khó hình dung, hỏi:

- Quân tử nhất ngôn?

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Khoái mã nhất tiên!

Khuất Hàn Sơn nhanh tay giải huyết trên người Tiêu Thu Thủy, đoạn không ngờ lại quỳ xuống, lạy ba lạy nói:

- Năm viên thuốc này còn quan trọng hơn tính mạng của lão phu, hôm nay giao cả cho người.

Tiêu Thu Thủy nghĩ lại một hai tháng trước, thậm chí là một hai ngày trước, mình vẫn còn đang tranh đấu sống chết với vị danh nhân giang hồ, tiền bối võ lâm này, hôm nay lại nhận lời ủy thác của lão, tiến hành nhiệm vụ này, trong lòng cảm khái, nhất thời không biết phải nói thế nào mới phải. Chỉ thấy Khuất Hàn Sơn từ từ đứng dậy, khó nhọc nói:

- Ta... Không có gì có thể dâng lên bang chủ được, chỉ có... Chỉ có một chút tâm ý này thôi...

Tiêu Thu Thủy đang giúp giải huyết cho Đường Phương thì bỗng có một dòng máu tươi phun thẳng xuống đầu!

20. Chương 20: Hai Tên Xà Vương.

Một tiếng sấm nổ vang, ánh chớp lóe lên, chỉ thấy Khuất Hàn Sơn râu tóc dựng ngược, ngũ quan đỏ máu, vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

Không biết từ lúc nào, sau lưng lão đã có thêm năm người.

Năm người, mười bàn tay, đồng loạt đánh lên lưng lão.

Khuất Hàn Sơn vốn cực kỳ cảnh giác, nhưng nghe Tiêu Thu Thủy nhận lời, trong lòng mừng rỡ, nhất thời thất thần, trúng phải ám toán.

Khuất Hàn Sơn bỗng cười, lão vừa cười, miệng liền nứt ra, máu cũng chảy tràn ra, lão nói:

- Người mau... Đi đi... Cẩn thận... Xà vương...

Lão vừa nói vừa đổ máu, chưởng của Ngũ chưởng vẫn đang dính vào lưng lão, nội lực tràn vào cuộn cuộn.

Đường Phương kinh hãi đến sắc mặt trắng bệch. Đúng lúc đó, Dư Sát ở đằng sau bỗng bay lên.

“Kiếm chưởng” của Khuất Hàn Sơn đã cắt phá lồng ngực hắn.

Hắn giống như một con cá chết, bị rạch mở bụng, mắt mở trừng trừng ngã xuống đất, nhưng hơi thở thì đã tắt...

Tứ chưởng đồng loạt thu chưởng.

Khuất Hàn Sơn bật cười điên cuồng, dưới ánh chớp giạt trông giống như lệ quỷ.

- Sao các người biết ta chạy ngược lại?

Tô Sát có vẻ bình tĩnh nhưng sắc mặt cũng đã trắng bệch:

- Người qua lại hai lần, dấu máu nhiều khác thường, bọn ta cũng không ngu đến mức chạy theo xuống tận dưới núi, cho nên liền quay lại tìm.

Khuất Hàn Sơn cười thê thảm:

-Hay lắm, hay lắm...

Đột nhiên đập đầu vào tượng đá, máu nhuộm khắp toàn thân, tay phải vung mạnh lên, giống như ném thứ gì đó xuống dưới vách đá, miệng thều thào nói:

- Hay lắm, hay lắm...

Âm thanh dần dần tắt lịm.

Ngao Sát kêu lên:

- Không xong!

Cung Sát nói:

- Lão khốn này ném Vô Cực tiên đan xuống vách núi rồi!

Tô Sát giậm chân:

- Làm sao bây giờ?

Miêu Sát nói:

- Xuống dưới tìm rồi hẵng tính.

Tô Sát vội kêu:

- Được, cũng tìm trên người lão luôn.

Đến lúc này Tiêu Thu Thủy mới biết tại sao trước lúc chết Khuất Hàn Sơn lại vung tay lên.

Lão cố ý làm Tứ chưởng tưởng nhầm rằng lão đã ném Vô Cực tiên đan xuống dưới vách đá. Tứ chưởng xuất hiện sau khi Khuất Hàn Sơn giao lại tiên đan, bọn họ nghĩ hắn và Đường Phương là kẻ địch của Khuất Hàn Sơn, lão chắc chắn không thể giao thứ quan trọng như vậy cho hắn được.

Tứ chưởng vội vàng lục soát trên người Khuất Hàn Sơn rồi lại cuống cuồng xuống dưới vách đá tìm kiếm, chỉ tùy tiện gặt đầu với Tiêu Thu Thủy một cái rồi biến mất.

Đường Phương hỏi:

- Làm gì bây giờ?

Sắc mặt nàng trắng bệch, đã bị cảnh thượng thê thảm này dọa khiếp.

Tiêu Thu Thủy vỗ vỗ vai nàng, kiên nghị nói:

- Chúng ta về chùa Phục Hổ, báo lại với Lương Đẩu đại ca rồi tính tiếp.

Trong chùa, đèn đuốc vẫn thê, tượng phật vẫn thê, lò hương vẫn thê.

Nhưng lại không còn một ai.

Ngay cả một vị hòa thượng cũng không có.

Cho nên đến cả tiếng mõ gõ tụng kinh cũng không có.

.... Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Kỳ, Lâm công tử, Đặng Ngọc Bình, Đường Phì, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, bọn họ đều đi đâu hết cả rồi?

... Nhất là Thiết Tinh Nguyệt, giọng hấn to nhất, chỉ cần có mặt hấn, chùa miếu cũng biến thành chợ rau, hấn mở miệng ra, người đứng cách tám dặm cũng nghe thấy được.

Nhưng Tiêu Thu Thủy hô to kêu gọi, từng tràng tiếng vọng dội lại từ vách núi xung quanh, mà vẫn không có ai đáp lại.

.... Một tiếng đáp cũng không có.

.... Họ đã đi đâu hết rồi?

Đèn thờ vẫn thê, tượng phật vẫn thê, mọi thứ trong chùa đều vẫn như thê.

Trong hành lang quanh co khúc chiết, ánh đèn u ám, Tiêu Thu Thủy cùng Đường Phương chỉ nghe thấy tiếng của chính mình vọng lại một cách khô khốc, quỷ dị, hai người dựa sát vào nhau, không rét mà run.

... Rút cuộc thì bọn họ, bọn họ đã đi đâu rồi?

Khi Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đi ra ngoài, Lương Đẩu đang đánh cờ với Khổng Biệt Ly, Mạnh Tương Phùng ngồi cạnh xem, Lâm công tử và Đặng Ngọc Bình đang thảo luận kiếm pháp.

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đang cãi cọ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi đang nói chuyện vu vơ với chị em họ Khúc.

Tất cả chỉ yên bình như thế, họ biết hai người đi ra cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Thế mà bây giờ, bây giờ tại sao họ lại đều biến mất?!

Rút cuộc là họ đã đi đâu rồi?

Ở Tiêu gia Kiếm lữ, trong chùa Biệt Truyện Đan Hà, Tiêu Thu Thủy từng bị cường địch bao vây nhưng chưa bao giờ hấn cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Lương Đẩu, Đặng Ngọc Bình, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly, các bậc danh kiếm, đại hiệp, cao thủ đương thời này tại sao lại bỗng dưng biến mất, giống như đã hóa thành tro bụi tiêu tan trong không khí vậy.

Đêm núi vắng lặng.

Phật đăng cô tịch.

Tiêu Thu Thủy nhất thời cũng không biết phải đi đâu tìm, vì thế hấn nghĩ tới Kim Đỉnh, Kim Đỉnh Nga Mi, nghe nói Lý Trầm Chu đang ở trên đó.

... Lý Trầm Chu lên đỉnh núi Nga Mi làm gì?

Xem thần sắc Khuất Hàn Sơn, hình như Lý Trầm Chu ở trên Kim Đỉnh cũng đang gặp nguy hiểm, nếu không Khuất Hàn Sơn sao lại không lên được Kim Đỉnh, ngược lại còn bị người của Chu đại thiên vương phục kích?

Đúng lúc này, bên ngoài chùa bỗng có hai tiếng động.

Hai tiếng động nhẹ như lá rơi.

Nhưng không phải lá rơi, chắc chắn không phải lá rơi.... Nội công Tiêu Thu Thủy đã sớm đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, cộng thêm năng lực cảnh giác của hấn cực cao, lập tức chú ý tới.

Hai mảnh “lá rơi” đó quả nhiên không chỉ “bay” xuống dưới đất mà còn “bay” hấn vào trong đại điện.

Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đưa mắt nhìn nhau, hai người tung mình, “vút” “vút” hai tiếng, đã lùi vào sau lưng bốn bức tượng Kim Cương hai bên đại điện, ẩn nấp.

Lúc này, có hai người đi vào trong đại điện.

Một ông già.

Một cô gái.

Ông lão đã già.

Giống như Phật đăng sắp cháy tàn trong đại điện, ánh sáng nhu hòa, thanh tịch, giống như khuôn mặt từ ái của ông lão.

Cô gái mặc áo hoa rực rỡ, diễm lệ, mỗi đóa hoa đều mở bung chào đón, giống như dung nhan xinh đẹp của thiếu nữ.

Thiếu nữ trẻ trung.

Tiêu Thu Thủy trông thấy họ liền thầm thở phào một tiếng, hai người này trông không giống người xấu.

Nhưng không hiểu tại sao, Tiêu Thu Thủy vẫn có chút căng thẳng, sự đề phòng của hấn vẫn không hề giảm bớt.

Ông lão và thiếu nữ kia bước vào, nhìn đông ngó tây một chặp, thiếu nữ cười duyên:

- Kỳ lạ.

Ông lão cũng cười nói:

- Ngôi chùa lớn như vậy mà lại không có người.

Thiếu nữ đáp:

- Người đầu chạy hết đi đâu mất rồi.

Tiêu Thu Thủy bấy giờ mới yên lòng, nghe khẩu khí hai người thì chuyện nhóm Lương Đẩu mất tích hiển nhiên là không liên quan đến họ.

Ông lão nói:

- Tôi đã bảo cô nghe nhầm rồi.

Thiếu nữ đáp:

- Vừa rồi ở ngoài cửa, tôi nghe thấy rõ ràng bên trong có âm thanh, nhẹ như lá rụng

Lại tiếp:

- Trong điện sao lại có lá rụng.

Ông lão nói:

- Có thể không phải lá rụng, mà là chuột.

Thiếu nữ nói:

- Nếu là chuột, thì cũng phải có hai con.

Lại thoáng trầm tư:

- Trời đông rét lạnh, lấy đâu ra chuột?

Ông lão cười đáp:

- Chuột đâu có đi ngủ đông, cô đa nghi quá rồi.

Tiêu Thu Thủy bất giác rung mình sởn gai ốc.

Thiếu nữ trông có vẻ ngây thơ hoạt bát này, thính giác cùng suy nghĩ không ngờ lại sắc bén đến thế, xem ra tuyệt đối không thể coi thường.

Lúc này ông lão lại nói:

- Khuất Hàn Sơn cũng nên đến rồi mới phải.

Thiếu nữ đáp:

- Trên đường đi, ông ta bị người của Chu đại thiên vương chặn giết, có thể tới được chỗ này không vẫn còn đang là vấn đề.

Ông lão nói:

- Không thể có vấn đề, chẳng may có vấn đề, kế hoạch của chúng ta đều thành công cốc hết.

Thiếu nữ bỗng vỗ tay nói:

- Có khi nào Khuất Kiếm vương đã lên Kim Đỉnh rồi không?!

Ông lão trầm tư đáp:

- Không thể nào. Người của Chu đại thiên vương sao có thể để ông ta lên gặp bang chủ!

Thiếu nữ dẫu môi:

- Chuyện ấy lại càng không thể, nhưng trên đường tới đây chúng ta đã tìm khắp chốn rồi.

Ông lão thở dài:

- Không tìm thấy thì cũng chẳng có cách nào...

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ: Nghe giọng điệu một già một trẻ này giống như là người của Quyền Lực bang, nhưng lại có gì đó không đúng...

Cùng lúc ấy, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất nhẹ.

Cô gái mỉm cười:

- Bốn người.

Ông lão cũng cười.

- Bốn người chưởng pháp rất cao.

Cô gái vừa nghe lập tức đoán ra có bốn người đến, đã không hề tầm thường rồi, nhưng ông lão vừa nghe liền có thể suy đoán được võ công bốn người này trọng về chưởng pháp lại càng không thể coi thường.

Mà bốn người bước vào lại vừa đúng là “tứ chưởng” của Chu đại thiên vương.

Quả thực là bốn người chưởng pháp rất cao.

Cung Sát, Tô Sát, Ngao Sát, Miêu Sát.

Bốn người này trông thấy ông lão và thiếu nữ cùng cùng ngẩn ra.

Tô Sát quát hỏi, câu đầu tiên là:

- Tiêu Thu Thủy đâu?!

Tiêu Thu Thủy vụt bừng tỉnh.

Ông lão thì ngơ người, do dự hỏi lại:

- Cái gì... Cái gì... Tiêu... Tiêu...

Cung Sát nhìn Tô Sát, nói:

- Một lão già khom thoi, có hỏi lão cũng chẳng biết.

Miêu Sát giậm chân:

- Để tên nhóc đó chuồn mất đúng là không xong!

Tiêu Thu Thủy đã biết tại sao bọn họ tìm hấn rồi!

Ngao Sát lại liếc nhìn thiếu nữ đầy vẻ dâm tà, hạ giọng nói:

- Đây, dù sao cũng không tìm thấy, con bé đó, chúng ta... Hắc hắc...

Cung Sát nóng nảy đáp:

- Chính sự còn chưa xong, làm gì có hững!

Ngao Sát tức giận:

- Anh không làm nổi, tôi làm nổi!

Cung Sát quát:

- Người làm nổi người làm, tìm thấy tiên đan, ta báo lên trên, người không có phần.

Ngao Sát lập tức biến sắc, vội tươi cười nịnh nọt:

- Hà hà, lão tam, anh cũng lâu rồi chưa đụng tới chuyện ấy, làm gì mà phải cứng nhắc như thế chứ, tôi nhường anh lên trước...

Cung Sát nheo mắt nhìn thiếu nữ hồi lâu, hỏi Tô Sát:

- Đây, lão nhị, con bé đó không tệ nhỉ!

Bây giờ Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn có thể khẳng định, Tứ chưởng không tìm thấy Vô Cực tiên đan trên người Khuất Hàn Sơn cũng như dưới vách núi nên bắt đầu hoài nghi đến hấn.

... Bởi vì Tiêu Thu Thủy là người cuối cùng tiếp xúc với Khuất Hàn Sơn lúc còn sống.

Tô Sát liếm liếm môi đáp:

- Tốt, tốt, đủ mùi vị.

Miêu Sát nói:

- Vậy giết lão già trước.

Tiêu Thu Thủy nghe mà máu huyết sôi trào, đang muốn ra tay, bỗng nghe thiếu nữ yếu điệu nói:

- Các người ai muốn trước, ai lên trước nào?

Tứ chưởng đưa mắt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Cung Sát bước nhanh tới gần, cười nói:

- Không ngờ cô cũng biết hưởng thụ đấy! Nào! Để đại gia cho cô ném thử trước!

Thiếu nữ không ngờ lại uốn người nép thẳng vào lòng hắc, Cung Sát thực là sướng muốn chết, đưa tay ôm mặt thiếu nữ định hôn, người cũng cúi xuống gần.

Đúng lúc đó, Cung Sát chợt hét lên thảm thiết.

Hai mắt hắc trợn trừng, mười ngón tay giương ra, giống như muốn bắt lấy thiếu nữ, lại giống như muốn tự móc mắt mình ra.

Thiếu nữ không né tránh, chỉ đứng đó cười duyên.

Hắc cũng không làm gì được nữa.

Bởi vì hắc đã chết.

Chết rồi cũng không ngã xuống.

Một con rắn nhỏ màu vàng chậm rãi chui ra khỏi tay áo Cung Sát, bò lại vào tay áo thiếu nữ.

Ba người Miêu Sát, Tô Sát, Ngao Sát cùng hét lên giận giữ, xông tới.

Khi phóng đến, Miêu Sát đứng gần ông lão nhất.

Tiếp đó hắc giống như bị điện giật, nhảy dựng lên.

Khi ngã xuống liền co giật mấy cái, ưỡn thẳng người rồi bất động.

Một con rắn cực nhỏ màu đen từ trong quần hắc bò lại về ống quần ông lão.

Ông lão nhìn con rắn nhỏ, ánh mắt hiền từ giống như đang nhìn đứa cháu đích tôn của mình. Hai người Tô Sát, Ngao Sát rùng mình phòng bị, quát lên giận giữ:

- Người... Người là ai?!

Ông lão nhắc chân lên, con rắn đen vụt biến mất.

Võ công Ngao Sát cũng không hề kém, trong lúc vội vã, hai chưởng chập lại, không ngờ lại kẹp trúng chỗ bẫy tặc của con rắn.

Nhưng con rắn đen vậy mà vẫn không chết, giãy dụa liên tục giữa hai chưởng hắc.

Ngao Sát gào lên:

- Lão nhị... Mau cứu tôi...

Tô Sát đang muốn cứu trợ, ông lão đã vung tay, phóng ra một con rắn rón rần vằn vện, dài tới bảy thước, cắn thẳng vào mặt hắc.

Tô Sát hồn phi phách tán, vội vàng nhảy tránh.

Cùng lúc đó, ánh vàng lóe lên.

Rắn vàng của thiếu nữ đã lại ra tay,

Rắn vàng cắn trúng vào mi tâm Ngao Sát.

Sau đó “roạt” một tiếng, rút về trong tay áo thiếu nữ.

Mi tâm Ngao Sát lộ một chấm đỏ, chưởng hấn cũng lập tức thả ra.

Rắn đen cắn một phát vào mạch môn hấn rồi mới thông thả rời đi.

Sắc mặt Ngao Sát giống như vỏ ngoài của một con côn trùng sắc sỡ, diễm lệ đến mức biến thành vẻ đáng sợ không thể tả xiết.

Ngao Sát đã chết, hấn đương nhiên không hình dung được sự đáng sợ đó.

Người thực sự cảm thấy khủng khiếp là Tô Sát.

Hấn là lão nhị trong Lục chưởng, mấy ngày trước lão ngũ Vu Sát đã chết, tối hôm nay lão đại lại bị Khuất Hàn Sơn giết, bây giờ loáng cái ba huynh đệ còn lại của hấn cũng đã chết, có thể tưởng tượng được sự sợ hãi trong lòng hấn lúc này đang đến thế nào.

Hấn lắp bắp hỏi:

- Các.... Các người.... Là ai?!....

Thiếu nữ cười hỏi:

- Người thật sự không biết?

Tô Sát bỗng hiểu ra bọn họ là ai?

- Xà vương?

Ông lão mỉm cười gật đầu, giống như một ông lão hiền hòa đang khen ngợi đứa cháu mình vừa làm một việc đúng.

Tô Sát ngược lại hành ra bình tĩnh.

- Hai vị rút cuộc ai là Xà vương?

Ông lão cười đáp:

- Cả hai đều đúng.

Xà vương? Tiêu Thu Thủy thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên.

Xà vương không phải là nhân vật chủ yếu hủy diệt một trăm ba mươi tư vị hảo hán của Hoán Hoa kiếm phái như lời đồn sao?!

Chỉ nghe Tô Sát cười khở:

- Ta bại trong tay hai vị, thật không còn lời gì để nói.

Thiếu nữ cười nói:

- Người trước Lâm Sinh Phu rơi vào tay bọn ta cũng nói giống như vậy.

Ông lão nói:

- Người có một con đường có thể đi.

Tô Sát tự biết mình không đánh nổi hai vị Xà vương này, liền hỏi:

- Con đường gì?

Ông lão đáp:

- Con đường này Thường Vô Ý, Mạnh Đông Lâm, Tự Văn Đồng cũng từng đi qua.

..... Thường Vô Ý, Mạnh Đông Lâm, Tự Văn Đồng chính là ba trong Trường Giang tứ côn. Sau khi Kim Bắc Vọng bị Quyền Lực bang giết chết, ba người này cũng bị Khuất Hàn Sơn thu phục, trong trận chiến

ở núi Điểm Thương, Hoán Hoa kiếm phái thất bại dưới tay Quyền Lực bang, ba người này cũng góp phần không nhỏ.

..... Đây cũng là một nỗi nhục nhã của Chu đại thiên vương.

Tô Sát hiểu ý của ông lão. Hắn đã không còn đường lui nữa, đánh cũng không lại nổi, chỉ còn một con đường có thể đi.

Nhưng dưới trướng Chu đại thiên vương, địa vị, võ công hắn đều cao hơn Trường Giang tứ côn nhiều, hắn cảm thấy mình có vốn để đàm phán điều kiện.

- Ta vốn muốn quy thuận Quyền Lực bang nhưng phải đảm bảo cho vợ con người thân ta được an toàn mới có thể.

Hắn nói:

- Nhưng cả nhà ta đều nằm dưới sự khống chế của Chu đại thiên vương.

Ông lão híp mắt cười:

- Không thành vấn đề.

Thiếu nữ nói:

- Quyền Lực bang muốn bảo vệ kẻ địch của Chu đại thiên vương, không phải chuyện khó khăn gì.

Ông lão tiếp lời:

- Trong trận Điểm Thương, nhân sĩ Lương Quảng đều nói, Hỏa vương đủ “Hỏa” mới lừa được Tiêu Dịch Nhân vốn tinh minh như quỷ. Chữ “hỏa” trong tiếng Quảng Đông có lúc còn mang nghĩa “lừa gạt”, nhưng nếu không có hai con “rắn” bọn ta...

Thiếu nữ cười nói:

- “Xà” trong tiếng Quảng Đông cũng có nghĩa là “giảo hoạt”, cho nên muốn cứu cả nhà người, cứ để bọn ta lo. Chu đại thiên vương còn chưa làm khó nổi bọn ta...

Tô Sát đương nhiên là nửa tin nửa ngờ, ông lão cười cười, vỗ vai hắn:

- Người đi đi...

Khoảnh khắc ông ta võ xuống, Tô Sát bỗng cảm thấy vai mình tê dại.

Hắn hét lên:

- Người...

“Roạt” một tiếng, một con rắn nhỏ màu xanh tím đã rụt về.

Sắc mặt Tô Sát đã biến xanh, màu xanh lục đáng sợ.

Hắn gào thảm:

- Các người...

Ông lão, thiếu nữ cùng vỗ tay cười lớn.

Ông lão nói:

- Sảng khoái! Sảng khoái!

Thiếu nữ nói:

- Giết người như vậy mới thực sảng khoái!

Tô Sát kêu thảm, lao tới vào bước, cuối cùng thì ngã xuống, co giật mấy cái rồi tắt thở.

Ông lão đập lên thi thể Tô Sát, giống như đang ngắm nhìn đứa cháu mình đang ngủ say, nói:

- Người chịu khó nghỉ ngơi đi, trời sắp sáng rồi.

Thiếu nữ nói:

- Trời sắp sáng rồi, người sau lưng tượng, xin mời bước ra đi!

Người sau lưng tượng, đương nhiên là để chỉ Tiêu Thu Thủy và Đường Phương.

Đến khi Tiêu Thu Thủy và Đường Phương đồng thời bước ra, ông lão và thiếu nữ đều chấn động.

Nam mi vũ hiên ngang, mắt lấp lánh thần quang.

Nữ thanh tú mỹ lệ, áo đen da trắng.

Kim đồng ngọc nữ.

Họ vốn không phát hiện ra Tiêu Thu Thủy và Đường Phương ẩn nấp sau lưng bốn bức tượng Kim Cương.

Bởi vì Đường Phương võ công tuy không cao nhưng khinh công lại giỏi; Tiêu Thu Thủy võ kỹ tuy không tinh nhưng nội công lại thâm hậu.

Cho đến khi Tứ chưởng có ý làm nhục thiếu nữ, hai người Tiêu Thu Thủy cùng Đường Phương trong lòng căm phẫn, suýt không nhịn được muốn ra tay mới để cho ông lão và thiếu nữ phát hiện ra.

Thiếu nữ mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóng:

- Đây chắc hẳn là Tiêu Thu Thủy... Tiêu thiếu hiệp rồi?

Tiêu Thu Thủy đồng dạng đáp:

- Không dám.

Thiếu nữ cười duyên, hỏi:

- Nghe danh đã lâu... Vị này là?

Đường Phương thấy thiếu nữ này làm bộ làm tịch, giả dạng ngây thơ, lập tức nổi giận, lạnh lùng đáp:

- Đường gia Đường Phương.

Thiếu nữ ngẩng nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi lại từ chân lên đầu rồi mới “À” một tiếng thực dài.

Đường Phương rất không thích thái độ ấy, lạnh lẽo hỏi:

- Thế nào? Nhìn không vừa mắt à?!

Thiếu nữ nhất thời cũng không cười được nữa, chỉ cảm thấy mình bị khinh thường, cũng phản kích lại:

- Đâu có! Đâu có!

Hai bên đối chọi chan chát, Tiêu Thu Thủy lại xoay chuyển ý nghĩ. Khuất Hàn Sơn lâm chung nhờ mình chuyển năm viên thuốc lên Kim Đỉnh, giao cho Lý Trầm Chu. Hắn không biết Lý Trầm Chu là ai, Lý Trầm Chu lại càng không biết hắn, sao không nhờ đôi Xà vương này dẫn đường, giao thuốc xong coi như đã hoàn thành lời hứa, tiếp đó sẽ liều chết cầu chiến, liền nói ngay:

- Có phải Lý bang chủ đang ở trên Kim Đỉnh?

Ông lão nheo mắt hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Khuất Hàn Sơn đã chết.

Ông lão và thiếu nữ cùng kêu lên thất thanh:

- Chết rồi?!

Ông lão nói:

- Vậy....

Cô gái hỏi:

- Ông ta có đưa lại gì không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Có.

Sắc mặt ông lão vụt biến, hỏi:

- Là để giao cho bang chủ?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đúng.

Thiếu nữ khẽ cắn môi, ánh mắt xoay vòng, dứt khoát nói:

- Chúng ta giao đồ đến tay bang chủ rồi hẵng nói.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Còn phải phiền hai vị dẫn đường.

Thiếu nữ cười:

- Chuyện của bang chủ chính là chuyện của mọi người.

Ông lão nói:

- Thiếu hiệp có tâm với việc của tệt bang như vậy, sao không gia nhập bản bang?

Tiêu Thu Thủy nghĩ thầm: Còn lâu ta mới mắc mưu các người.

- Ta chỉ nhận sự ủy thác của người, làm việc cho người, đối với quý bang, tương lai vẫn khó tránh khỏi đối địch.

Ông lão khúm núm nói:

- Thế cũng đúng, nói cũng đúng, đại trượng phu ân oán phân minh, hấn nên báo ân trước rồi mới báo thù...

Tiêu Thu Thủy ngắt lời:

- Ông hiểu lầm rồi. Khuất Hàn Sơn với ta chỉ có thù, tuyệt không ân. Ta giúp ông ta là vì thấy ông ta trung với một người, có nghĩa đáng trọng, còn ta cũng không thể thất tín với người đã chết được.

Ông lão ngạc nhiên, thiếu nữ cười hì hì, kéo tay Đường Phương, nói:

- Đường tỷ tỷ, vừa rồi tiểu muội thái độ không tốt, mong tỷ thứ lỗi.

Đường Phương thấy nàng ta ngừ khí chân thành, cũng để cho nàng ta kéo tay, đáp:

- Cũng không có gì...

Còn chưa nói dứt lời đã kêu lên kinh hãi, một con rắn vàng đã quấn chặt cổ tay nàng.

Thiếu nữ quát nhanh:

- Không được cử động, cử động là nó sẽ cắn.

Con rắn vàng đó quả nhiên đã há miệng thè lưỡi, ghé sát vào mạch môn trên cổ tay Đường Phương.

Đường Phương ngậy ra, trên tay phải, chân phải, cổ chân trái bỗng có thêm ba con rắn nhỏ màu lam, xám, đỏ, tất cả đều há miệng chực cắn.

Thiếu nữ tiếp tục quát:

- Không được cử động, đám rắn này cực độc, cắn xuống là không còn mạng đâu.

Đường Phương không dám cử động, Tiêu Thu Thủy thì giận giữ điên cuồng, hẳn không thể ngờ được rằng hai tên Xà vương này lại phản phúc như vậy. Minh tới đây chỉ là muốn giao lại đồ Khuất Hàn Sơn đã gửi gắm, vậy mà đối phương cũng hạ độc thủ!

Ông lão lại không ra tay.

Ông ta chỉ chặn giữa Đường Phương và Tiêu Thu Thủy, làm Tiêu Thu Thủy nhất thời không xông qua được.

Ông ta vừa nhìn đã nhận ra nội lực của Tiêu Thu Thủy không phải là chuyện thường.

Sở dĩ ông ta có thể sống tới hôm nay là nhờ chưa bao giờ khinh thường một đối thủ nào, cũng chưa bao giờ tin tưởng một bằng hữu nào.

Ông ta biết chỉ cần khống chế Đường Phương, Tiêu Thu Thủy sẽ phải bó tay.

Bây giờ thiếu nữ đã khống chế được Đường Phương, Tiêu Thu Thủy xong rồi.

Nghỉ hai tuần vì bận quá nhiều việc

21. Chương 21: Điểm Điểm Tuyết Sơn.

Đường Phương không thể cử động chút nào, con rắn độc hung ác đó đang nghênh đầu, phun lưỡi, lúc nào cũng có thể quật xuống cắn.

Tiêu Thu Thủy càng không dám cử động.

Hắn thà đem thân mình cho ưng mổ, hổ cắn, sư tử vồ chứ không muốn để Đường Phương bị một con rắn nho nhỏ, cắn một nhát nho nhỏ.

Ông lão mỉm cười.

Lão biết đã có thể khống chế được Tiêu Thu Thủy rồi.

Nhưng lão vẫn muốn đảm bảo Tiêu Thu Thủy sẽ không cử động.

Không chỉ “không dám cử động”, mà còn là “không thể cử động”.

Cho nên hai cổ tay, hai cổ chân Tiêu Thu Thủy cũng bị bốn con rắn độc màu xanh, lục, đỏ, hoa quấn lấy.

Lão không hề vội lấy Vô Cực tiên đan.

Kinh nghiệm mấy chục năm trôi nổi giang hồ đã dạy cho lão biết phải “nhẫn nại”.

Thiếu nữ lại càng không vội.

Vì thế ả cười:

- Tỷ tỷ bây giờ có phải là không thể cử động được không?

Đường Phương tức đến mặt mũi trắng bệch, trông thấy rắn độc lại càng kinh hãi thất sắc.

Thiếu nữ nói:

- Rắn độc của ta, không có hiệu lệnh của ta thì tuyệt đối không bỏ đi, ngươi biết rồi chứ?

Ông lão nói:

- Của ta cũng vậy.

Đoạn cười hỏi:

- Có phải Khuất Hàn Sơn giao Vô Cực tiên đan cho ngươi không?

Lúc này Tiêu Thu Thủy mới nhớ ra trước lúc chết, Khuất Hàn Sơn từng nói:

- Cẩn thận... Xà vương...

Nhưng hần nhớ ra quá muộn.

Ông lão nheo mắt, cười nói:

- Nếu ngươi không trả lời, ta sẽ giết Đường Phương.

Tiêu Thu Thủy chỉ có thể đáp:

- Đúng.

Ông lão nói:

- Tốt. Ở đâu?

Tiêu Thu Thủy cúi đầu, nhìn xuống ngực áo, tay chân hần đều không thể cử động, hể cử động, rắn độc sẽ cắn xuống.

Ông lão xoa đầu hần, nói:

- Rất tốt.

Tiếp đó đưa tay lấy ra năm viên thuốc. Đám rắn tự biết nhận người, thấy ông lão tới gần cũng không cắn. Ông lão lấy được tiên đan, ngẩng mặt lên trời cười lớn.

Tiêu Thu Thủy bấy giờ mới hiểu, tại sao Khuất Hàn Sơn thà chết giao lại tiên đan cho mình chứ không chịu giao cho đám Xà vương, hóa ra hai người cũng là kẻ truy sát Kiếm vương, muốn độc chiếm tiên đan!

Ông lão há miệng cười lớn:

- Ta lấy được rồi! Ta lấy được rồi!

Tiêu Thu Thủy giận giữ, trầm nghĩ, uống thuốc vào, uống vào người sẽ biết ngay... Nhưng suy nghĩ lại, hai tên Xà vương, chỉ cần một kẻ ra hiệu, rắn độc sẽ lập tức cắn Đường Phương... Bản thân mình cũng chẳng sao, nhưng nếu Đường Phương bị thương thì biết làm thế nào!

Lập tức quẩn bách, kêu lên:

- Thuốc đó có độc, không thể uống!

Ông lão trừng mắt nhìn hần hung ác, thu thuốc lại, tiến tới gần, ánh mắt co hẹp lại, lại cười lớn nói:

- Ngươi miệng còn hôi sữa mà cũng muốn dọa ta?! Nói cho ngươi biết, Xà vương ta chỉ có cần người, chưa từng có ai cần nổi ta...

Đột nhiên lão kêu thảm một tiếng, hai mắt biến thành màu xanh lục.

Mắt lại biến thành màu vàng.

Màu vàng tím.

“Roạt” một tiếng, một con rắn nhỏ hai màu xanh vàng, nhanh như chớp, từ sau đầu ông lão phóng về ông tay áo thiếu nữ.

Ông lão ngơ ngắc quay người, Tiêu Thu Thủy có thể nhìn thấy sau cổ lão có hai lỗ răng nhỏ bé.

Một chút máu rỉ ra.

Máu đen.

Cả Tiêu Thu Thủy cũng phải sửng sờ.

Ông lão run rẩy, loạng choạng, khoe mắt trợn đến muốn rách, tay giơ lên cao, chỉ vào năm viên thuốc trong lòng bàn tay, cắn hận nói:

- Chỉ vì... vì nó...

Thiếu nữ cung kính nói:

- Đúng thế, đại bá người từng dạy, đồ tốt chia cho một người vẫn tốt hơn là phải chia cho hai người

Tiếp đó khẽ cười cười, lại nói:

- Đồ quý giá như vậy, đại bá lấy được, có thể chia cho tôi một viên mới là lạ.

Đoạn thở dài u sầu:

- Mà tôi thì lại muốn độc chiếm.

Ông lão gào lên khàn giọng:

- Nếu... Muốn lấy... Có thể nói với ta... Ta có thể... Cho người....

Thiếu nữ cười duyên, đáp:

- Nhờ đâu đại bá không đồng ý thì biết làm thế nào. Tiên hạ thủ vi cường, đại bá cũng từng nói, cho nên tôi có nhịn không lấy trước. Rắn độc của đại bá rất độc, tay tôi cũng không dám đưa tay ra, chờ đại bá cầm tới tay, tôi mới dám hạ thủ. Đại bá từng nói: Muốn giết người thì phải biến nhẫn nại...

Nói đoạn lại khẽ “ai” một tiếng, thở dài:

- Kỳ thực tôi cũng không dám to gan giết đại bá. Nhưng đại bá từng nói: người muốn giết một người, phải nhân lúc hấn không thể trả đòn, tốt nhất là nhân lúc hấn không thể cử động cũng không dám cử động. Bây giờ đại bá không thể cử động, nếu cử động, độc tính sẽ càng phát tác nhanh hơn.

Ả bật cười như nước chảy hoa rơi:

- Cho nên bây giờ tôi dám lấy thuốc tay đại bá rồi.

Ông lão run giọng nói:

- Người... thật... thật độc...

Thiếu nữ thi lễ mỉm cười:

- Đều là học từ đại bá người cả.

Nói đoạn liền đoạt lấy năm viên thuốc trong tay ông lão, ông lão nghẹn giọng hô:

- Mau... Mau cứu ta...

Thiếu nữ mặt lạnh như sương, đáp:

- Đại bá, lúc tôi còn là trẻ con, ông làm nhục tôi thì phải tính thế nào?!

Ả chọt vung tay lên, con rắn nhỏ màu xanh vàng đó lại phóng ra như chớp, cắn vào bên tai ông lão rồi nhanh chóng rút về. Thiếu nữ nói:

- Huống hồ, Xà vương dù sao cũng chỉ có thể có một.

Ả cười vô cùng đắc ý:

- Tôi uống số thuốc này xong, có làm Xà vương hay không còn phải xem tôi có cao hứng hay không. Có điều... Xà vương vẫn chỉ có thể có một người.

Ả giương đôi mắt đẹp nhìn ông lão, nói tiếp:

- Nhỏ cổ không trừ tận gốc, sang xuân gió thổi lại mọc lên.

Ả đưa một ngón tay điểm lên mũi ông lão:

- Những điều này.... Đều là đại bá người dạy tôi hết mà.

Đúng lúc này, từ cổ họng ông lão bỗng phát ra một tiếng gầm rống trầm thấp. Lão hét lớn, tung người phóng vụt lên.

Thiếu nữ biến sắc, ông lão không ngờ lại vẫn còn sức trả đòn, ả thực không tính trước được.

Điều ả thật sự không dự tính được cũng không phải sức lực phi thường của ông lão. Con rắn độc xanh vàng mà thiếu nữ nuôi, ngoài thuốc giải của bản thân ả thì tuyệt không còn cách cứu chữa nào, còn ông lão sở dĩ còn chưa chết là vì chất độc trong máu lão.

Lão nuôi rắn suốt mấy chục năm, cũng từng bắt rắn suốt mấy chục năm, rắn độc đủ loài đủ dạng lão đều từng tiếp xúc, hơn nữa còn lấy rắn thành danh, lại dựa vào hình rắn đầu đuôi tiếp nuôi khai ngộ, bồi dưỡng ra một tên “Xà vương” khác, bản thân lão đương nhiên là cũng từng bị rắn độc cắn vô số lần, đều dựa vào thuốc giải độc môn cùng phương pháp khống chế chất độc đặc biệt mới có thể bình yên vô sự. Nhưng ngay chính lão cũng không biết, trong máu lão đã tiềm ẩn hai mươi ba loại nọc độc khác nhau, lấy độc khắc độc, cho nên nọc của con rắn độc xanh vàng tuy đã truyền vào cơ thể lão nhưng chất độc cũng không thể lập tức xâm nhập vào tim, lấy mạng lão.

Lão rít lên chói tai, bốn con rắn trên người Tiêu Thu Thủy lao đi vút, vút, cắn thẳng về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ cả kinh, cũng thét lên một tiếng, bốn con rắn quấn trên người Đường Phương cũng thả lỏng bản ra, lao về phía bốn con rắn kia, chặn nhau giữa không trung bắt đầu giao đấu. Đường Phương vừa được thoát liền lập tức vung tay, bắn ra hai mũi tinh đình phiêu về phía thiếu nữ!

Hai vai thiếu nữ bị ông lão bắt chặt.

Ả há miệng, cắn thẳng vào cổ họng ông lão.

Ông lão hai mắt trợn trắng, cổ họng kêu lên “khắc khắc”. Chất độc trong người lão có thể chống lại được nọc độc của con rắn xanh vàng nhưng không chống được nhát cắn của thiếu nữ.

Thiếu nữ hất tay, con rắn xanh vàng bắn ra như tia chớp.

Một mũi tinh đình phiêu bắn trúng vai thiếu nữ, một mũi bắn trượt, bay sượt qua đầu.

Tiêu Thu Thủy đã tới, đánh ra một chưởng!

Lúc này Đường Phương kêu lên thất thanh, đã bị rắn độc cắn trúng.

Tiêu Thu Thủy cuồng lên, dốc toàn lực đánh một chưởng. “Chát” một tiếng, thiếu nữ bắn ra xa, đập vỡ cả một bức tượng kim cương bồ tát, công lực của Tiêu Thu Thủy hiện tại cao cường đến mức nào, thiếu nữ trúng chưởng lập tức bỏ mạng.

Hai tên Xà vương đều bỏ mạng trong chùa Phục Hổ, chỉ là một trước một sau mà thôi.

Tiêu Thu Thủy chạy tới, con rắn xanh vàng cắn chặt bắp chân Đường Phương không chịu nhả.

Sắc mặt Đường Phương vì đau đớn và sợ hãi mà trắng bệch.

Tiêu Thu Thủy quát lớn, cũng không để ý gì nhiều, vung tay bắt lấy thân rắn. Con rắn đã qua huấn luyện kỹ càng, cực kỳ lợi hại, vừa bị bắt trúng liền lập tức cắn trả.

Nhưng công lực của Tiêu Thu Thủy hiện tại thực quá đáng sợ, trong lúc gấp rút, lực do tâm sinh, không ngờ lại trực tiếp kéo nát rắn độc thành thịt vụn.

Đường Phương rên lên đau đớn, Tiêu Thu Thủy cũng không để ý được nhiều nữa, xé toạc ống quần trên bắp chân Đường Phương, chỉ thấy từ miệng vết thương, một đường màu xanh đen đã hóa thành trăm ngàn đường tơ nhỏ kéo lên trên, tới tận đầu gối. Tiêu Thu Thủy vội vã cúi đầu, há miệng hút vào vết thương.

Hút mạnh một hơi, tiếp đó nhổ ra, mấy ngụm ban đầu đều là nước đen, đến cuối cùng mới thấy máu tươi, lúc này Đường Phương mới kêu đau, hiển nhiên là chất độc ở vết thương đã giảm nhiều, cảm giác tê bại biến mất mới thấy đau đớn.

Tiêu Thu Thủy vẫn không yên tâm, cũng không do dự, tới tìm tòi trên người thiếu nữ, lấy ra được mấy bình thuốc, trong lòng hẳn thầm nghĩ:

“Cô lúc sống quá ác độc, chết đi coi như là việc tốt, cứu mạng Đường Phương. Tôi xâm phạm thi thể cô cũng là bị ép bất đắc dĩ, cô muốn trách thì cứ trách một mình tôi...”

Kỳ thực, độc lực của rắn cực mạnh, nếu không nhờ nội công Tiêu Thu Thủy hơn người, chất độc khó xâm thì chỉ mới dùng miệng hút độc ra thôi đã bị trúng độc mà chết rồi.

Nhưng thấy mấy bình thuốc, có bình ghi thuốc uống, có bình ghi thuốc bôi, Tiêu Thu Thủy nghĩ thuốc trên người Xà vương, quá nửa là để trị thương do rắn cắn, nhưng lại không biết bình nào mới đúng... Hắn liền mặc kệ, thứ nào bôi được thì bôi hết, thứ nào uống được thì cho Đường Phương uống hết.

Lại qua hồi lâu sau, hai má Đường Phương mới dần có màu hồng nhuận, nhưng do độc lực của con rắn xanh vàng thực quá lợi hại, Tiêu Thu Thủy tuy nhanh trí hơn người, trước hút độc, sau dùng thuốc khổng chế nhưng dù sao cũng không thạo y lý, cho nên dư độc vẫn còn, Đường Phương không ngờ lại bắt đầu phát sốt.

Tiêu Thu Thủy nôn nóng mà không biết là thế nào. Lúc này trời đã dần sáng, trăng tàn sao lặn, Đường Phương lên cơn sốt, hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Thu Thủy đứng dậy, đi đi lại lại, trong lòng rối bời, cuối cùng quỳ phục xuống trước tượng phật Như Lai, thì thầm cầu khẩn:

- Nam mô Như Lai phật bồ tát, tiểu nhân Tiêu Thu Thủy thành tâm cầu nguyện, mong cho Đường Phương người tốt được phúc, bồ tát cứu giúp, cho dù bất cứ con không được gặp mặt, xa cách trăm sông nghìn núi, chân trời góc bể, khiến con chịu đựng đau khổ, cả đời nhớ mong, con cũng cam lòng...

Lúc này phật đăng đã gần cháy hết, lúc tỏ lúc mờ, giống như ánh lân quang bên hồ Tây Tượng, bồ tát bảo tướng trang nghiêm, bốn bức tượng Kim Cương đổ nát nằm ngổn ngang giữa đại điện.

“Phục” một tiếng, đèn lửa tắt ngấm.

Trong điện lập tức ngập tràn bóng tối.

Hồi lâu sau, trong mắt Tiêu Thu Thủy dần hiện lên mấy đốm sáng mờ nhạt, u ám.

Bình minh sắp mọc.

Ở đằng xa, mấy cánh chim sớm đã rời tổ, ríu rít không dứt.

Bên ngoài sương lớn.

Trong điện có người.

Tiêu Thu Thủy giật bắn cả mình.

Bình thường hắn cảnh giác hơn người, hôm nay lại vì lo lắng cho Đường Phương mà có người tới gần cũng chẳng hay.

Chỉ thấy hai người đi tới, như sương như khói, bước nhanh vào điện.

Tiêu Thu Thủy vội vã chắn trước mặt Đường Phương, muốn nhìn rõ hai người trước mặt.

Hai người này là ai?

... Chẳng lẽ là hai tên Xà vương hồi sinh?

Tiêu Thu Thủy không khỏi rung mình sởn gai ốc.

Sương mù dần tan, đã có hai người đứng trước mặt hắn.

Một người cao lớn uy mãnh, cương cường tráng kiện.

Người cao lớn, cường tráng đó lạnh lùng nhìn Tiêu Thu Thủy, lại lạnh lùng nhìn sang Đường Phương.

- Ta đưa cô ấy về.

Hắn chỉ nói tổng cộng năm chữ. Tiêu Thu Thủy chỉ có thể gật đầu. Bởi vì hắn biết người đó là ai.

Đường môn, Đường Cương.

Độc Đường Phương trúng phải, chỉ có cao thủ của thế gia dùng độc Đường môn mới có thể giải cứu.

Bên cạnh Đường Cương còn có một người.

Người đó ngay thẳng, chân thành, cương trực, nề nếp.

Mặt vuông chữ điền, hông đeo song kiếm.

Con thứ hai nhà họ Tiêu, Tiêu Khai Nhận.

Tiêu Thu Thủy đã quá lâu không được gặp người thân rồi, trong buổi sớm mai, hắn không khỏi lệ rơi đầy mặt, kêu lên thất thanh:

- Nhị ca.

Tính cách Tiêu Khai Nhận trung hậu, giản dị, hoàn toàn khác biệt với Tiêu Thu Thủy.

Nhưng trông hắn so với lúc bên bãi sông lần trước thì đã tiêu tụy, tang thương hơn rất nhiều

Nửa năm nay hắn không hề bước chân vào giang hồ, chỉ trấn giữ Quế Lâm, sao giờ lại nhanh chóng già nua đi như vậy.

Xông pha chiến trường, lấy đầu quân địch, hoặc là lăn lộn giang hồ, tranh giành đấu đá, đều là chuyện sảng khoái, nồng cuồng của bậc đại trượng phu, đại tướng quân!

... Nhưng hảo hán lưu lại trấn giữ thì sao?

... Nam nhi nhần nhục gánh vác chuyện lớn thì sao?

.... Xưa nay tướng quân chinh chiến, sống chết chỉ trong khoảnh khắc, nhưng khoái ý ân thù, chỉ có tướng sĩ không thể xuất chiến là tịch mịch nhất.

Tiêu Khai Nhận ở lại Quế Lâm trấn giữ, nghe tin đại ca Tiêu Dịch Nhân chiến bại, quân tan ở núi Điểm Thương, cuối cùng cùng từ bỏ phòng thủ, cùng Đường Cương tới đây.

Quyền thuyết quỷ bí trên núi Nga Mi, không nghi ngờ gì cũng hấp dẫn hắn và Đường Cương.

Đường Cương ôm Đường Phương rời đi.

Độc Đường Phương trúng phải, ngay cả Đường Cương cũng không giải nổi.

Hắn chỉ có thể tạm thời duy trì tính mạng của Đường Phương.

Chỉ có nữ chủ nhân của Đường môn: Đường lão thái thái là giải được.

Khi Đường Cương ôm Đường Phương rời đi, Đường Phương vẫn chưa tỉnh lại.

Trong sương sớm, Tiêu Thu Thủy thoáng thấy bóng dáng khuôn mặt trắng bóc, thanh tú, xinh đẹp của Đường Phương.

Một vạt tóc đen rủ xuống phủ lên mặt.

Tiêu Thu Thủy bỗng bật khóc, hắn quỳ xuống: chỉ cần Đường Phương không chết, hắn thề rằng dù phải dốc hết tất cả mọi sức lực cũng phải gặp lại Đường Phương, cũng phải bảo vệ Đường Phương. Đường Phương, ôi, Đường Phương.

Đường Cương đi rồi.

Mây mù vẫn còn, mặt trời đã mọc.

Tiêu Thu Thủy nhìn bóng lưng cao lớn của Đường Cương, đang ôm Đường Phương bước nhanh xuống núi.

- Tôi đi cùng anh...

- Không được.

Đường Cương lạnh lùng nhìn hắn:

- Mấy trăm năm nay, đệ tử khác họ, không được cho phép, tuyệt không thể bước vào Đường môn nửa bước.

Tiêu Thu Thủy phát hiện, người này không những dũng mãnh như báo mà còn vô tình như báo.

Đường môn là nhà của Đường Phương, hẳn thích Đường Phương, quy của nhà họ Đường, hẳn chỉ có thể tuân thủ.

“Tuân thủ quy củ”, trong cuộc đời cuồng dật của Tiêu Thu Thủy, đó gần như là chuyện không thể xảy ra.

Đường Cương đi xa.

... Đường Phương cũng đi xa.

Tiêu Thu Thủy vẫn quỳ gối, nghênh đón mặt trời lên.

Ánh bình minh chưa đủ xua tan đi màn sương sớm, trên núi mây mù dày đặc.

Tiêu Khai Nhận đứng bên cạnh nhìn cậu em trai ở nhà từ nhỏ đã bị coi là “vô lý, hoang đường” này, trong mắt có một tình cảm gần bó không thể tả xiết.

Tính cách hai người khác hẳn nhau.

.... Hẳn không phải cậu ta, cậu ta cũng không phải hẳn.

Nhưng, Tiêu Khai Nhận có thể hiểu được cảm giác của Tiêu Thu Thủy lúc này, hoàn toàn thấu hiểu.

Lúc này, tuyết đọng chưa tan, cỏ cây vẫn còn phủ một lớp sương mỏng, mặt trời mới mọc giữa bầu trời quang đãng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu lên dãy núi ở đằng xa, một tầng lại một tầng, tất cả đều là một màu tuyết tịch tịch.

Núi non trùng điệp, Manh Sơn vạn trượng, Đại Ngõa Ốc, Tiểu Ngõa Ốc chắn hai đầu nam bắc. Không lên chốn cao lạnh, sao biết đất trời rộng lớn, thái dương dần dần nóng rực lên như thép chảy, vượt qua khỏi tầng mây, mây mù đầy trời từ lam thành tím, từ tím sang đỏ, lại từ đỏ biến vàng, rồi từ vàng thành trắng, dưới trời xanh mây trắng là khe núi sâu trăm trượng như một nhát đao cắt, nhìn sang phía bắc, có thể thấy núi Cống Đất cùng điểm điểm tuyết sơn.

Tiêu Khai Nhận hạ giọng nói:

- Phải đi rồi.

Tiêu Thu Thủy từ từ đứng dậy, lúc này mặt trời đã lên cao giữa khung trời vô tận, hẳn nói:

- Chúng ta lên Kim Đỉnh.

con sên đã trở lại với tốc độ rùa bò

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-4-anh-hung-hao-han>